Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI PIROMANUL

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ

BIBLIOTECA ALEPH

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI PIROMANUL

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ŞI PIROMANUL

CARTEA ROMÂNEASCĂ
1979

Coperta de *Adrian Ionescu*

I PIROMANUL

Mulţumesc INSPECTORATULUI GENERAL AL MILIŢIEI — şi în mod deosebit tovarăşilor generali OCTAVIAN POP şi NICOLAE CHIRIAC, precum şi locotenent-colonelilor COSTEL STOICESCU şi ION NEGULESCU — pentru sprijinul acordat în realizarea acestei cărţi.

H. T.

Capitolul I

INCENDIUL

Priveam apatic defilarea pietonilor și vehiculelor de-a lungul străzilor pe care le străbăteam. Indispoziția care mă cuprinsese nu se stîrnise din senin, ca un moft, ci avea o bază serioasă. Iar fusesem catapultat din scaun înainte de a-mi fi terminat cafeaua. Desigur că tot am băut-o, dar cum ? În picioare și opărindu-mi gura ! Băutul cafelei e o treabă serioasă, cu tipic. Nu se răstoarnă pe gît ca o halbă de bere într-o după-amiază de iulie, ci trebuie savurată ușor, în compania a două țigări Super sau trei King Size, după inventarul buzunarului.

Am vrut să cobor geamul portierei pentru a arunca ce mai rămăsese din prima țigară aprinsă astăzi, dar am renunțat. Mi-am amintit la timp că numai interiorul mașinii e încălzit. În consecință, am tras scrumiera de la bord și am strivit cu dușmănie filtrul țigării. Astfel mi-a alunecat privirea pe kilometraj și am văzut indicatorul străduindu-se să atingă cifra 120. Pînă să mă mir, am realizat că și sirena îmi spărgea timpanele.

— Vartunian, ți-am spus eu că mergem la un hold-up [1] ? ! m-am răstit.

Șoferul s-a grăbit să reducă viteza, în timp ce, mai mult ca sigur, gîndea că orice ai face nu e chip să le intri în voie șefilor.

— Apropo ! De fapt, unde mergem ? se interesă taciturnul căpitan Maier, de la criminalistică, stînd tolănit pe bancheta din spate, alături de locotenentul Dan Simionescu.

— Să ne aerisim — am replicat răutăcios peste umăr, în timp ce mașina vira la dreapta, spre bulevardul Dacia.

[1] Atac banditesc cu mîna înarmată (expr. am.).

— Frumoasă aerisire ! Mă obligi să respir în atmosfera asta viciată de fumul ţigărilor tale !

L-am văzut pe Dan cum devine atent şi zîmbeşte uşor. Lunganul se pregătea să se amuze cu disputa ce sconta că se va declanşa între mine şi Maier, care, lăsîndu-se de fumatul a trei pachete de Mărăşeşti pe zi, devenise mai puritan decît cel mai puritan puritan. Dar l-am deziluzionat. N-am replicat.

Maşina viră la stînga şi se angajă cu viteză redusă pe strada Drobeta. Cîţiva zeci de metri mai departe, am remarcat, fără să mă mir, că strada era blocată de trei tulumbe roşii printre care alergau servanţii acestora.

Am oprit pe dreapta, la vreo patruzeci de metri de centrul agitaţiei, şi ne-am extras din maşină. În timp ce ne îndreptam spre casa din care ieşea fum, mi-am încheiat haina de piele, deoarece luna ianuarie se străduia să compenseze lipsa zăpezii cu un ger de minus cincisprezece grade.

Cînd ne-am apropiat de clădirea incendiată, unul din subofiţerii de miliţie, care blocaseră strada pentru a împiedica apropierea curioşilor, ne-a oprit pentru a ne explica că am face mai bine dacă ne-am vedea de drum şi i-am lăsa pe pompieri să-şi facă meseria. Tocmai mă pregăteam să-i explic că de n-ar fi fost vorba de meserie, în acel moment m-aş fi aflat, bucuros, într-o încăpere călduroasă şi mi-aş fi sorbit liniştit şi visător cafeluţa. Dar n-am mai avut cînd să-l prelucrez, deoarece Dan i-a şi fluturat pe sub nas legitimaţia, iar cerberul a renunţat la intransigenţa sa.

Mai aveam cîţiva metri pînă la clădirea ce captase atenţia celor adunaţi în jurul ei, cînd ne-a răsărit în faţă un ofiţer de la secţia de miliţie. Era locotenentul Tănăsache, care se grăbi să ne anunţe că el ne-a invitat acolo. Deşi i-am strîns mîna, nu m-am grăbit să-i mulţumesc pentru copleşitoarea lui amabilitate.

— Despre ce-i vorba ? m-am interesat.

— În timpul muncii de izolare a dezastrului, pompierii au descoperit un cadavru omenesc — zise el, arătînd cu mîna spre acoperişul casei.

Am privit clădirea. Era un gen de vilă, cu demisol, hochparter şi un etaj. Fiecare palier îşi expunea cîte o fereastră spre stradă. Casa, fiind încadrată la stînga de

un teren viran, și la dreapta de un bloc cu trei etaje, care delimita curtea de acces la vilă.

— Decesul a fost cauzat de carbonizare sau de intoxicație cu oxid de carbon ? vru să afle Maier.

— Nu știu. N-am văzut victima. Comandantul pompierilor, după ce mi-a anunțat evenimentul, m-a poftit să-i îndepărtez pe gură-cască, deoarece pînă la localizarea incendiului tot nu-mi permite accesul în casă. Toate insistențele mele au fost zadarnice. E un tip repezit și scorțos. În această situație, m-am grăbit să anunț Brigada omucideri.

Avînd în vedere faptul că decesele provocate de cauze violente, chiar dacă apar din culpa victimelor înseși, privesc în mod direct brigada noastră, m-am hotărît să nu-mi pierd timpul. Prea aveam multe belele de rezolvat la birou pentru a-mi permite luxul de a întîrzia mai mult decît era necesar să stabilesc că un aiurit s-a apucat să-și aprindă soba sau mașina de gătit, după ce, în prealabil, a lăsat gazele să se scurgă cîteva ore într-o încăpere neaerisită ; drept care s-a transformat în îngeraș. Am mai văzut eu o chestie de asta, acum vreo două zile.

Am intrat deci repede în curtea imobilului și, orientîndu-mă după furtunurile de apă, m-am îndreptat spre o scară din beton, pe care, într-un du-te-vino amețitor, alergau servanții tulumbelor.

— Degeaba, tovarășe căpitan... N-o să vă lase să intrați — mă avertiză Tănăsache.

M-am făcut că nu-l aud și am pus piciorul pe prima treaptă, apoi, dînd cu ochii de un maior de pompieri, care apăruse în capul scării, mi l-am retras, dar nu mai înainte de a-i face respectivului semn cu degetul să descindă lîngă noi.

— Ei bine, iar dau de tine ? ! se miră el, după ce, aproape rostogolindu-se, ajunse lîngă mine. Oare cu ce-am păcătuit de trebuie să te văd din nou ?

— Parol ! Și eu aș vrea să știu cine m-a blestemat de sînt obligat să te privesc pentru a doua oară într-un interval de nici 48 de ore — i-am replicat pe același ton, în timp ce ne scuturam mîinile.

Maiorul Aurel Tache era un bărbat scund, pînă în 40 de ani, cu ochii vioi și un nas frapant de bine dezvoltat.

— Apropo — zise el flegmatic, în timp ce-și scotea casca de oțel pentru a-și șterge cu batista transpirația și

funinginea de pe frunte și obraji —, o să te umfle rîsul cînd ți-oi spune că chestia de acum două zile era floare la ureche.....

— Ce vrei să spui ?

A continuat să-și plimbe batista și mai sus de frunte, pînă la ceafă, dar fără să-și deranjeze freza. Podoaba sa capilară era tot atît de bogată ca și cea a unui glob de sticlă.

— Nu-i vorba de un accident, ci de un omor — catadicsi el să precizeze.

— Aurele, arată-ne drumul ! i-am cerut.

— Nicule, nu ține ! Așteaptă pînă-mi termin eu treaba... E periculos. Dacă vă transformați în fripturi arse, eu răspund !

— Îmi asum răspunderea !

— Fii serios ! De unde o să rezulte că ai intrat pe barba ta cînd te-oi scoate dinăuntru pe făraș, în chip de cenușă ? !

— Șefu, ne pierdem timpul parlamentînd degeaba. Hai să intrăm ! își pierdu răbdarea Dan.

— Tinere... — încercă Tache să-l admonesteze.

— Aurele, intrăm oricum — l-am întrerupt.

Îl cunoșteam de ani de zile și știam că atunci cînd se înfurie i se congestionează fața, dar, de data asta, datorită funinginii ce-i acoperea obrajii, nu mi-am putut da seama care-i era dispoziția.

— Bine, așteptați-mă aici ! ceda el, după ce mă observă cîteva clipe gînditor.

L-am urmărit cu privirea pînă a ieșit în stradă și s-a îndreptat spre o tulumbă.

— Ăsta e în stare să aducă o companie de pompieri și să ne lege — comentă Maier.

Supoziția lui Maier se dovedi exagerată. Tache reveni numai cu doi ostași.

— Îmbrăcați astea ! ne ordonă, arătînd spre brațele însoțitorilor săi, încărcate cu căști din oțel, măști de gaze și mantale din azbest.

După ce ne-am executat, devenisem tot atît de șarmanți ca și băștinașii de pe „Planeta maimuțelor". Cînd deghizarea a fost efectuată și m-am uitat prin vizoarele din sticlă la Tache, am remarcat că se distra copios. Atît de copios, încît puteam fi sigur că mi-a jucat un renghi. O secundă mai tîrziu, adică mai exact în momentul în

care vream să-mi scot masca de pe cap pentru a-i putea spune cîteva cuvinte, fără ocolișuri, mi-a făcut semn să-l urmez.

Am început să urcăm scările de ciment. Pe timpul ascensiunii celor opt-zece trepte, am fost atent să nu mă împiedic de furtunurile care șerpuiau la picioarele mele. Cînd am ajuns în vîrful scării și am păşit pe o terasă care se răsucea spre stînga, cu vreo 45 de grade, am văzut o uşă prin care se evacua fum și, cîțiva metri mai departe, spre dreapta, o fereastră pe unde ieșea o pălălaie de să juri că în dosul ei funcționează, în plin regim, o jumătate de duzină de lansatoare de flăcări antitanc.

Tache s-a oprit în fața uşii și ne-a explicat — prin semne, deoarece măștile ne astupau urechile — că va trebui să ne ținem înlănțuiți de mîini. Mi-am înclinat capul aprobator și i-am întins mîna stîngă. Dreapta i-am oferit-o lui Dan, care a făcut aceeași operație cu locotenentul Tănăsache, și acesta cu Maier.

De îndată ce s-a convins că lanțul mîinilor era format, mi-a strîns încheietura mîinii cu gingășie — aproximativ, cam așa cum le înșfăcăm noi pe ale hoților de buzunare cînd îi prindem la „treabă" — și m-a tras prin cadrul înnegrit al uşii. M-am trezit într-o pîclă de fum, apoi am distins contururile estompate ale cîtorva pompieri care deșertau conținutul a două furtunuri prin cadrul unei uși — situate pe dreapta, la vreo doi metri de intrare — de unde răzbăteau cu furie limbi mari de flăcări. Am simțit că Tache mă trage spre stînga și l-am urmat, alunecînd de-a lungul peretelui respectiv. Apoi, prin pîcla de fum, am văzut treptele unei scări interioare. Tache mi-a arătat-o și am început ascensiunea. Dacă datorită echipamentului oferit de amicul meu n-am simțit dogoarea căldurii decît la mîini, în schimb cu respirația nu stăteam prea bine. Probabil unde nu eram obișnuit cu masca de gaze, respiram tot atît de voios ca și un pește zvîrlit pe uscat. În momentul cînd am pus piciorul pe palierul primului etaj, suflam de parcă aș fi urcat, fără lift și contra cronometru, pînă la etajul 24 al Hotelului Intercontinental. Dar supliciul era abia la început. Tache mi-a zîmbit sardonic și a continuat să urce spre mansardă. La jumătatea celui de-al doilea nivel, tîmplele mă dureau, urechile-mi vîjîiau, și scara se învîrtea cu mine. Am făcut un efort supraomenesc și am continuat ascensiunea.

Odată ajuns pe palierul mansardei, mi-am scos casca și am smuls masca. Am făcut treaba asta cu atîta viteză și furie, încît sînt sigur că, de n-aș fi avut ceafa bine înnodată de trunchi, mi-aș fi pierdut și capul, la propriu.

— Nu prea ești obișnuit cu d-astea — a constatat Tache, apoi, luîndu-mi masca și examinîndu-i orificiul de admisie, a extras un dop de cauciuc. Mă Nicule, da' fraier mai ești ! Ai avut masca blocată...

A afișat un aer atît de dezolat, încît n-am mai avut nici o îndoială că nu era străin de chinul prin care mă trecuse. N-am vrut să-i dau nici o satisfacție și mi-am ridicat umerii într-un gest ce trebuia să-l asigure că incidentul e fără importanță, deși mi-am notat, în memorie, că nu trebuie să-l nedreptățesc, omițîndu-mi revanșa.

— Măștile sînt destinate, probabil, numai musafirilor ? remarca Dan, care, urmîndu-mi exemplul, își recăpătase și el chipul de pămîntean.

— Într-adevăr. Noi sîntem foarte modești — replică Tache, pe cînd, demonstrativ, își băga în buzunar batista ce o ținuse mai înainte în dreptul gurii și nasului.

— Unde-i victima ? am vrut să știu, privind pe rînd cele două uși ale palierului mansardei.

— Aici ! a spus, pornind spre ușa din stînga și deschizînd-o.

Capitolul II

VICTIMA

Am privit interiorul podului din pragul ușii. Era înțesat cu obiecte casnice uzate și acoperite de praf. Am măturat cu privirea două geamantane pe care se afla o plapumă făcută sul, trei perne înconjurate de sticle goale, cîteva lăzi etc. Pe podea am remarcat o grămadă de cioburi din sticlă. Mi-am ridicat ochii spre tavan și am

constatat că provin de la fereastra luminatorului din acoperiș.

Maiorul Tache, care rămase în spatele meu, explică :

— În timp ce ne luptam cu focul la parter, o echipă a pătruns în casă prin acoperiș — spuse, arătîndu-mi geamul spart.

Am mai înaintat trei pași și, în dosul unui cufăr mare, am văzut o pereche de picioare îmbrăcate cu șosete grena, iar în continuare o pereche de ciorapi groși care se continuau pînă peste genunchi. Urma o fustă ecosez ridicată spre abdomen și peste aceasta un ceas de mînă, cu brățara ruptă. I-am privit capul, cu fața întoarsă spre dreapta, și am văzut rana. Am apreciat etatea victimei la cincizeci de ani.

Toată îmbrăcămintea era tăvălită în praful de pe podea, ceea ce demonstra, chiar dacă făceam abstracție de echimozele și escoriațiile de pe mîini și coapse, că victima s-a luptat cu îndîrjire pentru a-și apăra viața. Am privit urmele de picioare lăsate în praful gros așternut pe pardoseala podului și, deși erau imprimate perfect, mi-am dat seama că nu-mi vor servi la nimic. Pompierii care descoperiseră cadavrul distruseseră toate urmele lăsate de agresor.

— Viol ! mîrîi Dan, în spatele meu.

Am avut grijă să nu-mi exteriorizez sentimentul de greață provocat de tabloul ce mi se înfățișa. Stăpînindu-mi mînia, m-am întors spre Maier.

— Eugen, dă-i drumul ! am ordonat pe un ton profesional și am pornit spre ușa podului, urmat de Dan și Tache.

Cînd am trecut pragul ușii, am auzit aparatul de fotografiat țăcănind în spatele nostru.

— Aurele, te ascult — l-am invitat.

— Dacă te referi la cauza incendiului, nu pot să-ți spun nimic pînă nu-l stingem complet — mă anunță el, impasibil.

— Ai aflat cine-i victima ? am spus, arătînd cu capul spre pod.

— Eu mă ocup numai de incendii, restul e treaba voastră ! Chestie de diviziune a muncii — îmi explică, bineînțeles nu fără să-mi zîmbească caustic.

Ţinînd seama de faptul că spusele lui aveau suficientă logică, l-am invitat s-o ia din loc şi, stingînd incendiul, să ne comunice cît mai curînd opinia ce şi-a format-o.

Cînd am rămas singuri, m-am întors spre locotenentul Tănăsache.

— Te rog să stabileşti în viteză identitatea victimei. De asemenea, te rog să culegi informaţii despre rude, cunoştinţe etc. Da' mai înainte de-a te apuca de treabă, anunţă serviciul medico-legal.

Fără a-mi mai cere alte explicaţii, a început să coboare treptele scării.

Cînd am revenit în pod, lîngă victimă, Maier tocmai îşi închidea aparatul fotografic.

— Eugene, cred că nu mai e cazul să-ţi pierzi timpul cu ridicarea amprentelor plantare — am zis, arătînd urmele de pe podea.

S-a declarat de acord cu sugestia mea, printr-o înclinare a capului, şi mi-a înmînat ceasul pe care-l văzusem pe abdomenul victimei.

— Brăţara s-a rupt în timpul luptei.

— O fi al agresorului ?

— Exclus ! Diametrul brăţării se potriveşte la încheietura mîinii victimei. Priveşte — a spus, ridicîndu-i mîna respectivă şi arătîndu-mi urma lăsată de ceas pe epidermă.

Am privit în trecere verigheta de aur de pe inelar, apoi m-am uitat la ceas. Era un Doxa, şi arătătoarele erau oprite la ora 1 şi 27 de minute.

— S-o fi oprit în timpul luptei ? se interesă Dan.

— La această întrebare va răspunde serviciul criminalistic — îl asigură Maier.

M-am apropiat de capul victimei şi l-am examinat. Avea mai multe răni contuze în regiunea temporală dreaptă.

— Eugene, ai dibuit arma crimei ?

— Nu, Nicule. Dar o să încep s-o caut după ridicarea cadavrului. În astfel de cazuri, arma se găseşte întotdeauna în preajma victimei.

Am început să privesc cu atenţie direcţia petelor de sînge de pe îmbrăcămintea victimei, apoi pe cele care erau răspîndite pe cei trei-patru metri de suprafaţă degajată de vechituri, unde zăcea cadavrul. Maier ghici ce căutam şi spuse :

— Victima a fost lovită cînd se afla în picioare, probabil într-un moment cînd întorcea capul de la agresor. După prima lovitură a urmat lupta — a zis, arătîndu-mi o pereche de papuci din pîslă aflați la o distanță de vreo doi metri între ei și victimă.

Am privit tălpile șosetelor, înnegrite de praful podelei, și nu l-am contrazis. Apoi, m-am retras cu Dan spre un perete al podului și am început să privim locul dramei.

— Cred că situația de față se prezintă în două ipoteze — a spus Dan. Ori criminalul a urmărit victima pînă aici, unde aceasta se refugiase de teama lui, ori amîndoi au venit în pod să caute ceva, iar agresorul a profitat de ocazie pentru a-și pune în aplicare odiosul plan.

— Ținînd seama de faptul că mobilul jafului pare îndoielnic — completă Maier, arătînd spre ceasul găsit și spre verigheta victimei —, va trebui să te gîndești la un posedat sexual, la un schizofrenic...

N-am mai avut cînd să-i dau dreptate, deoarece am auzit zgomot de pași la intrarea podului și medicul legist Capolide și-a făcut apariția în cadrul ușii.

— Bună, băieți ! ne-a salutat jovial.

— Doctore — am zis, după ce i-am răspuns la salut și l-am lăsat să se apropie de noi pentru a vedea victima —, ce părere ai ? Drăguț spectacol, nu ?

— Ce mîrșăvie !

— Doctore, ajută-mă să-l prind mai repede.

— Ce vrei să știi ? a spus îngenunchind lîngă victimă.

— În primul rînd, ora decesului.

Mai întîi, a pus palma pe coapsa victimei, pentru a constata temperatura corpului, apoi, ridicîndu-i un braț și lăsîndu-l să cadă de cîteva ori, cu scopul de a stabili gradul de rigiditate cadaverică, a spus :

— Pînă la efectuarea necropsiei, deci numai cu titlu informativ, ți-aș putea spune că decesul s-a instalat în urmă cu aproximativ zece ore.

Mi-am privit ceasul. Era ora zece și jumătate, ceea ce însemna că trecuseră mai bine de două ore de cînd mă aflam în pod, lîngă victimă. Am făcut un calcul rapid și mi-am spus că drama se consumase în noaptea precedentă în jurul orei douăsprezece.

În timp ce Maier și Dan se vînturau prin pod în căutarea urmelor și a armei ce-o răpusese pe victimă, Capo-

lide își făcea meseria pe lîngă cadavru, iar eu, așezat pe o ladă, încercam să cuprind și să reconstitui toate momentele dramei. Mintea mea se afla în plin proces de fabricare a ipotezelor, cînd Capolide m-a întrerupt :

— Nicule, am terminat. Pot ridica cadavrul pentru necropsie ?

— Da. Cînd primesc rezultatele certe ?

— Mai curînd de mîine dimineață să nu le aștepți.

— Poate reușești mai repede. Te rog să te străduiești — am insistat.

— Am să fac tot posibilul.

— Și nu uita să recoltezi secreția seminală — am spus, arătînd spre abdomenul victimei —, poate ne furnizezi grupa genetică a agresorului.

— Crezi că aș fi putut omite această posibilitate ? spuse doctorul plecînd să-și cheme brancardierii.

— Rămîi aici, Eugen, și continuă-ți cercetarea. Eu și Dan plecăm să vizităm casa.

Capitolul III

RECUNOAȘTEREA TERENULUI

Cînd am ieșit din încăperea unde zăcea victima, ne-am îndreptat spre a doua cameră a mansardei. Am deschis ușa, am privit obiectele vechi și uzate care se aflau împrăștiate peste tot, dar n-am mai intrat. Praful depus pe podea indica că nici un picior de om n-a mai umblat pe acolo de luni de zile. Am închis ușa la loc și am pornit spre scară.

La etajul întîi se aflau două uși. Le-am descuiat cu șperaclul și am vizitat trei camere nemobilate. Întrucît, după aerul închis, nu mai fuseseră utilizate de mult, nu ne-am mai pierdut vremea în ele și am coborît spre parter.

Cînd am ajuns jos, incendiul era deja stăpînit, și pompierii își strîngeau furtunurile. M-am apropiat de camera

de unde cu două ore mai înainte izbucneau flăcările. Cadrul lemnos al uşii dispăruse, iar interiorul încăperii era apocaliptic. Exceptînd o sobă din teracotă, care se afla la extremitatea stîngă a peretelui din faţă, nici un obiect nu mai stătea în picioare. Toate lucrurile care mobilaseră cîndva această încăpere erau transformate într-o masă informă de obiecte carbonizate şi cenuşă, parţial acoperite de tencuiala desprinsă de pe pereţi.

— Tencuiala, încinsă de foc, a căzut datorită contracţiei la care a supus-o apa tulumbelor — îmi explică Tache, din spate.

— Cum s-a declanşat incendiul ? am întrebat.

— Prin stropire cu petrol — a răspuns el, arătîndu-mi în mijlocul camerei un bidon de vreo 5 litri, cu tabla oxidată.

Am intrat în cameră şi, păşind peste un strat de cenuşă şi tencuială de vreo douăzeci de centimetri, m-am dus să privesc prin ceea ce mai rămăsese din fereastră. Am văzut terasa pe care o cunoşteam şi, mai departe cu vreo cinci metri, imobilul alăturat. M-am înapoiat spre uşă.

— Unde aţi lăsat materialul ? s-a interesat Tache.

Am arătat cu degetul gros spre plafon.

S-a întors spre un ostaş şi i-a ordonat să se ducă în pod şi să caute echipamentul antifoc.

— Care-i legenda ? l-am întrebat, ieşind şi oprindu-mă în vestibul.

Vestibulul, avînd o formă rectangulară, cu o latură de circa trei metri şi cealaltă de cinci, era prevăzut cu mai multe uşi ; cea care permitea accesul în locuinţă, cea din partea dreaptă, de unde ieşisem, şi o alta opusă acesteia, pe peretele din stînga. Zidul de fund al vestibulului găzduia a patra uşă, mai scundă şi mai îngustă ca celelalte, şi casa scărilor, pentru care n-aveam nici o simpatie datorită farsei ce mi-o jucase Tache cu masca lui idioată.

— Un vecin a remarcat, pe la şase şi jumătate dimineaţa, cînd se îmbrăca să plece la serviciu, că prin rosturile cercevelei dinspre terasă se strecurau şuviţe de fum. Ei bine, ce crezi că s-a apucat să facă ?

Spre a-i demonstra că habar n-am, am ridicat din umeri. Pentru o clipă, a părut mirat de nepriceperea mea, apoi, tolerant, dar nu fără superioritate, a continuat :

— Deşteptul, în loc să ne anunţe pe noi, s-a apucat să spargă geamul !

— Și ce-i cu asta ? ! s-a mirat Dan. Nu era firesc să intervină ?

Mai întîi, s-a uitat la colaboratorul meu de parcă îl vedea pe Tutankhamon participînd, în chip de candidat-protagonist, la concursul pentru desemnarea lui Miss-Univers, apoi, indignat de crasa noastră ignoranță, a aruncat repede :

— Dacă se abținea să-ndoaie geamul, focul s-ar fi stins de la sine ! Datorită combustiei în mediu izolat, s-ar fi epuizat toată rezerva de oxigen și gata ! Așa însă, prin nepriceperea și dorința sa de a-și băga nasul unde nu-i fierbea oala, a alimentat focul cu ce-i lipsea : aerul !

— Adică a turnat gaz peste foc — constată Dan, zîmbind ușor.

— Exact ! se repezi Tache, fără să-și dea seama că-i luat peste picior. Tipii ăștia, care ne fac numai pocinoage, ar trebui arestați sub învinuirea de piromanie ! Altfel nu mai terminăm cu problemele ce ni le creează sistematic !

— Apropo ! Știi că distrugerea sau înlăturarea unor urme în procesul de urmărire penală se pedepsește cu închisoare ? am întrebat, cu nevinovăție.

— Da, știu. Și ce-i cu asta ? a confirmat el, mirat.

— Ce-ai spune dacă, pentru felu-n care ți-ai plimbat oamenii, ca pe strada Lipscani, prin podul unde zăcea victima, te-aș aresta odată cu întreaga ta companie sub acuzația amintită ? m-am interesat cu seriozitate, în timp ce mă gîndeam la figura ce mi-o făcuse cu masca de gaze.

Mai întîi, m-a privit năucit, apoi, cînd se pregătea — sînt sigur — să-mi zică cîteva cuvinte nu tocmai flatante, lîngă noi, în vestibul, a răsărit un tip scund, gras și cu o servietă cît un geamantan.

— Mă scuzați — începu el, înfigîndu-se lîngă Tache, probabil unde avea uniformă. Sînt de la ADAS și am venit să constat, cu sprijinul dumneavoastră, cauzele și volumul pagubelor suferite de acest imobil... Știți, casa fiind asigurată...

— Vă rog să treceți mîine pe la comandament și veți primi toate datele ce vă interesează — îl întrerupse Tache.

— Îmi pare rău, dar noi avem sarcina de a încheia procesul-verbal de constatare a proporțiilor dezastrului imediat și pe loc — insistă dolofanul. Nu pot întîrzia...

— De-ndată ce n-aţi fost aici în timpul propagării incendiului, oricum sînteţi în întîrziere. Aşa că lăsaţi pe mîine — îl întrerupse Tache, adoptînd un ton părintesc.

— Tovarăşu ! Eu reprezint statul şi nu mă puteţi expedia aşa... aşa ca pe un copil.

— Cam acelaşi lucru reprezentăm şi noi — se amestecă şi Dan.

— Vă rog să ne lăsaţi să ne vedem de treabă ! propuse în completare Tache.

— Bine, plec ! Dar am să vă reclam pentru obstrucţionarea intereselor instituţiei ce-o reprezint ! spuse dolofanul, supărat, şi învîrtindu-se pe călcîie se rostogoli spre uşă.

— Nu vă supăraţi — îl interpelai eu, cînd dădu să treacă pragul terasei. Cine moşteneşte această clădire după decesul titularului proprietăţii ?

— Domnişoara Popa Elvira, o nepoată... — spuse el, după ce-şi deschise geamantanul şi consultă un imprimat cu antetul ADAS-ului.

I-am mulţumit pentru informaţie şi am revenit lîngă Tache şi Dan.

În clipa următoare, am auzit zgomot de paşi pe treptele scării interioare. Erau Capolide şi brancardierii care duceau victima cu targa spre ambulanţă.

— Ce-i acolo ? l-am întrebat pe Tache, arătînd spre uşa din stînga, carbonizată superficial, la partea exterioară.

— Sufrageria.

— Şi dincolo ? se interesă Dan, indicînd uşa de lîngă scară.

— Intrarea spre demisol.

Nu m-am grăbit să le cercetez. ci am pornit din nou spre camera răvăşită de incendiu. Am intrat şi m-am îndreptat spre uşa practicată în peretele din stînga. în apropierea sobei de teracotă. N-a trebuit s-o mai deschid, fiindcă era spulberată de incendiu. Privind prin cadrul ei, am văzut o încăpere dotată cu toate ustensilele specifice unei bucătării. Întrucît n-am remarcat nici-o fereastră, care să producă tiraj, mi-am explicat de ce focul şi-a marcat prezenţa numai prin stratul de funingine împrăştiat pe toate obiectele.

— Şefu, ce părere ai ? spuse Dan, arătînd spre maşina de gătit cu gaze.

Capătul unui tub de cauciuc era instalat la mașină, iar celălalt pendula, pînă aproape de dușumea, fără vreun rost aparent.

— Aurele — am zis, revenind lîngă Tache, în vestibul —, ați scos vci vreo butelie de aragaz din bucătărie ?

— Butelie de aragaz ? De ce aș fi scos-o ?

— De exemplu, pentru a evita explodarea ei.

— Lipsește ?

Am confirmat.

— Eu n-am văzut nimic care să semene cu o astfel de treabă. Dar poate știu băieții mei ceva — adăugă el și porni spre ieșire.

— Să avem iar de-a face cu un omor pentru o nenorocită de butelie ? comentă Dan.

N-am avut cînd să-mi spun părerea. A apărut Tache, însoțit de un vlăjgan tînăr cu gradul de caporal.

— Zi-i, Marinache — îl îndemnă Tache.

— Să trăiți ! spuse pompierul, luînd poziție de drepți. Vă raportez că atunci cînd am pătruns în această încăpere, colea-n colț, a existat o butie..., d-aia cu gaze....

— Și acum, unde-i ?

— Jos, în pivniță.

— Ai dus-o dumneata ?

— Nu. S-a dus singură !

— Poftim ? ! a exclamat Dan uimit.

Am întors capul spre Tache și am așteptat să-mi explice el cum s-a putut evacua butelia prin propriile ei mijloace.

— Mă, cum a putut pleca butelia singură ? îl repezi Tache.

— Păi, tovarășe maior, vă raportez că s-a înroșit atît de tare, de-a trecut prin scînduri și-a căzut dedesubt...

Am renunțat să-l mai ascult și am intrat din nou în camera devastată. M-am apropiat de locul indicat de caporal, undeva în apropierea sobei de teracotă, și am remarcat în podea o gaură circulară, de vreo cincizeci de centimentri. Am privit prin ea și am văzut, dedesubt la subsol, răsturnată, o butelie de aragaz oxidată.

— E în regulă, caporal ! am zis, revenind în vestibul.

— Marinache — spuse Tache —, ați verificat dacă n-a mai rămas alt focar de incendiu ?

— Să trăiți, tovarășe maior, vă raportez c-am controlat. Da' nu există !

— Bine, poți să pleci — îl concedie Tache.

— Cum ați intrat în casă ?

— Atît prin ușa de pe terasă, cît și prin acoperiș, cu autoscările. Cei care au coborît prin pod au descoperit victima...

— Cum era ușa de la intrare, încuiată ?

— Da. Motiv pentru care a trebuit s-o scoatem din balamale.

— Aș vrea s-o văd.

Mi-a făcut semn să-l urmez și am ieșit pe terasă. Ușa era culcată într-o rînă și rezemată de balustrada de ciment. M-am uitat la sistemul de închidere și am văzut că era prevăzută cu o broască Yale. Această constatare nu m-a ajutat cu nimic. Asasinul ar fi putut să încuie ușa numai prin simpla tragere a acesteia, la plecare. Deci, nu puteam să ajung la concluzia că face parte din persoanele care posedă cheile locuinței, dar nici nu puteam exclude o astfel de posibilitate.

— Cu mine mai ai ceva, Nicule ? mă zori Tache.

— Exceptînd datoria ce o am față de tine, nu. Ești liber.

— Ce datorie ? s-a mirat.

— Aceea pentru bușonul „uitat" în masca de gaze...

Deși a plecat rîzînd, buna sa dispoziție nu m-a molipsit. Prea-mi era încă vie amintirea chinului la care mă supusese cu cîteva ore mai înainte.

Am revenit în vestibul și m-am dus spre ușa din stînga. Am deschis-o și am văzut o garnitură de sufragerie. Toate obiectele din încăpere, ca urmare a funinginii depuse, aveau culoarea neagră. Am intrat cu Dan în cameră și ne-am apucat de treabă. După o oră de cercetare, am descoperit în sertarul unui bufet un carnet CEC, cu o depunere de 20 000 lei, și suma de 10 000 lei în bancnote de 100 de lei. Întrucît n-am dibuit ceea ce numim noi urme, am părăsit încăperea, dar nu mai înainte de-a lua un inel cu diferite chei de pe masa din mijlocul camerei.

Ne-am dus spre ușița de lîngă scară și am deschis-o. În spatele ei se aflau niște trepte înguste, din lemn. După ce am coborît la demisol, am văzut trei uși și le-am luat la rînd. În dosul primei, care nu era încuiată, se afla pivnița de lemne și cărbuni. A doua ușă a fost încuiată numai pînă mi-am sprijinit șperaclul în broasca ei, apoi

am constatat că în spatele acesteia se găsea o cameră mare, utilizată, după mobilier, ca dormitor și cameră de zi. Avea două ferestre. Una dădea spre curtea imobilului, iar cealaltă mi-a permis să văd tulumbele grăbitului Tache, care abia acum se puneau în mișcare.

Întrucît nu mă aflam acolo pentru a constata ordinea și curățenia în care își țin cetățenii locuințele, m-am evacuat cu intenția de-a vizita și ultima încăpere a subsolului. Dar a trebuit să constat că m-am grăbit încet. Dan era deja plantat în cadrul celei de-a treia uși și-i admira interiorul. Își plasase atît de bine statura și umerii, cît un dulap, încît, pentru a putea vedea ce vede și el, l-am poftit să-mi privească ceafa, după ce voi intra în încăperea ce-o camufla. Profitînd de bunăvoința sa, am văzut o bucătărie pe a carei podea era trîntită o butelie de aragaz. Deși nu mai era cazul, mi-am ridicat totuși privirea și am remarcat o gaură circulară în plafon.

— Dacă nu mă înșel, cred că am cam terminat cu recunoașterea terenului — conchise Dan.

Pentru a-i demonstra că sînt de acord cu spusele lui, am pornit spre scara pe care venisem.

Capitolul IV

O IPOTEZĂ NEPLĂCUTĂ

Cînd am ajuns în vestibul, l-am zărit pe locotenentul Tănăsache, care s-a grăbit să-mi vină în întîmpinare.

— Ce-ai aflat despre victimă ?.l-am întrebat.

Și-a deschis carnețelul de notițe și s-a pornit :

— Se numește Ecaterina Predescu, 70 de ani...

— Cît ? ! l-a întrerupt Dan surprins.

— 70, deși nu pare — a repetat locotenentul, parcă scuzîndu-se. Locuiește, adică locuia, împreună cu soțul ei, Anton Predescu, în vîrstă de 76 de ani. Victima a fost văzută ieri, de către o vecină, pe cînd își făcea cumpărături la magazinul alimentar din apropiere...

— La ce oră ?

— În jurul orei cinci după-amiaza. N-au stat de vorbă. S-au salutat numai.

— Bine. Te rog să continui.

— Pînă acum doi ani, la familia Predescu a locuit și nepoata lor, Elvira Popa, care, și după ce s-a mutat, a continuat să-i viziteze de două-trei ori pe săptămînă.

— Elvira Popa, în conformitate cu spusele tipului de la ADAS, este moștenitoarea victimei — îmi atrase atenția Dan.

— Ai obținut adresa ei ?

— Da. Am și trimis un băiat de-al meu s-o caute, dar n-a găsit-o, nici acasă și nici la serviciu. I s-a lăsat o invitație, pentru mîine.

Mi-am înclinat capul aprobator și el a continuat :

— De două-trei ori pe săptămînă, victima era ajutată la treburile gospodărești de către o femeie plătită cu ziua.

— A fost depistată ?

— Da. Am trimis un echipaj-auto s-o aducă.

— Altceva ?

— La demisol locuiește o chiriașă, Mariana Nicolau, medic. N-a mai fost văzută de mult timp. S-ar părea că nu era-n bune relații cu proprietarii ei. Cînd am reușit să aflăm la ce spital lucrează era tîrziu și n-a mai fost găsită. I s-a lăsat vorbă că e așteptată mîine dimineața în strada Drobeta.

Mi-am privit ceasul și am rămas mirat. Era trecut de ora cinci după-amiaza.

Tănăsache și-a închis carnețelul în mod demonstrativ.

— Identificarea victimei e certă ? a întrebat Dan.

— Bineînțeles. Cînd a fost scoasă cu brancarda, printre curioșii adunați în fața casei se aflau și cîțiva vecini. Recunoașterea victimei e indubitabilă — se arătă jignit locotenentul.

Am deschis gura, pentru a-i aminti că raportul lui a sărit peste ce era mai important, dar nu mi-a dat timp să-mi pun în funcțiune sonorul.

— În ceea ce-l privește pe Anton Predescu, soțul victimei, încă nu știm nimic precis. N-a mai fost văzut de vreo zece zile. Vecinii spun că adesea pleacă la Predeal, unde ar avea o casă de odihnă. Am cerut miliției locale să-i dea de urmă și să-l anunțe că trebuie să se înapoieze în Capitală.

— Deci criminalul a ştiut să aleagă cel mai propice moment — murmură Dan.

— S-ar părea că soţii Predescu nu se înţelegeau prea bine — ţinu să mai spună Tănăsache.

Atît de puţin m-a afectat banalitatea acestei informaţii, încît nici nu m-am obosit să mai strîmb din nas, dezgustat. Aproape întotdeauna cînd făceam cercetări în cazul omorîrii unui soţ, trebuia să aflu că nu era în relaţii bune cu celălalt soţ.

Mi-am privit din nou ceasul. Era şase fără cinci.

Dan, care-mi urmărise gestul, spuse :

— Şefu, întrucît afară a început să se întunece, iar lumina electrică nu prea mai funcţionează, n-ar fi cazul să tragem obloanele pînă mîine ?

Cum arareori se întîmplă să aibă atît de multă dreptate, am profitat de ocazie şi nu l-am contrazis.

— Tănăsache, noi am plecat. Dacă mai apare ceva, peste o oră sîntem la birou. Ca de obicei în astfel de cazuri, organizează paza pentru a împiedica accesul străinilor în cîmpul infracţional.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan.

* *

Deşi atît eu, cît şi Dan avem întotdeauna un apetit de obeji scăpaţi din dieta severă a unei clinici endocrinologice, de data asta n-am putut ului chelnerul. Cu toate că, recunosc, masa a debutat printr-o doză bărbătească de vodcă. Imaginea porcăriei văzute în strada Drobeta nu s-a lăsat neutralizată de efectele alcoolului.

* * *

La ora şapte şi jumătate seara, după ce-am ajuns la inspectorat, m-am grăbit să aterizez pe scaunul dindărătul biroului meu. Dan, fără să mai piardă timpul, a făcut exact acelaşi lucru, apoi ne-am apucat cu seriozitate de treabă. Dan s-a apucat să cugete, adică să-şi pulverizeze bricheta în cît mai multe piese şi piesuţe. Eu, la rîndu-mi, am început să-mi plimb privirea pe hîrţoagele adunate în lipsa mea pe birou. Nu mă simţeam tentat să mai preiau şi altă afacere pînă nu elucidam scîrboşenia de dimineaţă.

Totuși, un plic mi-a atras atenția. Desigur, nu chiar întîmplător, ci pentru că era pictat cu numele meu și caracterul literelor îmi era prea bine cunoscut. Am rupt plicul și am citit în viteză depeșa. Cînd am terminat, am zis :

— Dane, am primit expertiza medico-judiciară.

— Și ? a întrebat el, brusc interesat.

Mai întîi am oftat adînc, poate numai pentru a-mi drege glasul, apoi am spicuit ce era mai important pentru noi.

— Deosebit de cele patru plăgi craniene — produse de un corp contondent cu muchii —, fiecare din ele fiind vitală, victimei i s-au fracturat atît sternul, cît și primele opt coaste, atît pe stînga, cît și pe dreapta...

— Probabil că fracturile toracice s-au produs prin comprimarea pieptului victimei între podea și genunchiul agresorului... Scîrnăvia ! mîrîi el, dezgustat.

— Așa-i. Întrucît pe gîtul victimei s-a găsit și urma unei strangulări cu mîna, e cert că agresiunea a fost continuată și după trîntirea acesteia pe podea. Dacă mai adăugăm și ținuta vestimentară în care am găsit victima, comentariile în această privință nu-și mai au locul.

— Ce-a rezultat din examinarea secreției ?

M-am făcut că n-am auzit întrebarea și am continuat :

— În ceea ce privește ora decesului, doctorul Capolide consideră că omuciderea a fost comisă între orele zece și douăsprezece noaptea.

A ridicat din umeri într-un gest care putea să spună orice, chiar și nimic. Apoi, citindu-i în privire întrebarea pe care voia s-o arunce, i-am replicat :

— Rezultatul recoltării secreției seminale e negativ !

— Poftim ? ! a exclamat Dan, uitînd să-și mai mestercască bricheta, ceea ce înseamnă că reușisem să-l dau gata.

— Dacă nu-i, nu-i ! am spus, ridicînd din umeri într-un gest de filozofică resemnare.

— Deci violul s-a limitat numai la prima sa fază, violentarea.

— Poate. Numai că această ipoteză, a tentativei, generează o alta...

— Adică ?

— Cea a înscenării !

— O înscenare ? ! Mda... Nu-i exclus să avem de-a face și cu astfel de treabă... Una peste alta — reluă el —, asta

ar putea să-nsemne că agresorul poate fi oricine... Chiar și o femeie !

Am dat afirmativ din cap. Admițînd că agresorul putea să fie atît un bărbat cît și o femeie, nu trebuia să fiu prea îngrijorat că-mi vor lipsi complicațiile. Cum într-o astfel de situație nici un detectiv respectabil nu s-ar fi abținut să tragă o înjurătură, n-am vrut să fac notă discordantă cu obiceiurile celor de-o meserie cu mine, dar, din păcate, nu mi s-a lăsat șansa de a mă descărca.

Cineva s-a apucat să-mi bată în ușă.

Capitolul V

FEMEIA DE SERVICIU

După invitația de rigoare, a apărut locotenentul Tănăsache însoțit de o femeie, de vreo cincizeci și cinci de ani, dichisită și vopsită ca o sorcovă.

— Să trăiți, tovarășe căpitan ! Dînsa este tovarășa care o ajuta pe victimă la treburile gospodărești — mă anunță el.

Le-am făcut semn să ia loc pe scaunele din fața biroului meu.

— Cum vă numiți, doamnă ? — m-am pornit, după ce l-am văzut pe Dan deschizîndu-și carnetul de notițe.

— Leanța... Adică Lenuța Raiciu, domle șef — mă anunță ea, dezvelindu-și, ca cimpanzeii, gingiile pe care mai sălășluiau cîțiva dinți, negri și tociți.

— O cunoașteți de mult pe doamna Predescu ?

— De fo șapte-opt anișori, domle șef... Dacă ați ști matale ce femeie cumsecade e... Pîinișoara lui Dumnezeu... Odihnească-i-se cenușa-n-pace și...

— Cînd ați fost ultima dată în casa familiei Predescu ? l-am întrerupt grăbit lamentările.

— Păi cînd să fi fost ? Mai acu cîteva zilișoare.

— Încercați să precizați, cînd anume ? o invită Dan.

— Păi... Cred că trebe să tot fi fost duminecă... Că d-acolo am plecat derect la cemitir... că știți matale, trebea să mă duc că iera parastasu lui bărbat-miu, ăla de fu zugrav... Dumnezeu să-l erte... — începu ea, pe cînd își ștergea lacrimile cu o cîrpă mototolită, ce nu părea să se fi numit vreodată batistă.

— Deci duminică. Perfect. Acum, vă rog să-mi spuneți pînă la ce oră ați rămas acolo ?

— Păi nu știu... Da' știu că la cemitir, adică la „Reînvierea", am ajuns pă la trei, l-amiază...

— Ați mai zăbovit pe undeva sau v-ați dus direct la cimitir ? se interesă Dan.

— Un' să mai întîrziez, că ș-așa plecasem tărzior de la cocoana Ecaterina și mă aștepta bărbatu-miu să-i dau să servească masa...

Se opri cînd remarcă, după mutrele noastre neîncrezătoare, că n-am prea înțeles de ce răposatul trebuia să „servească masa" la o anumită oră și se explică :

— Acu eu vă zic de ălălalt bărbat, de trăiește...

— Cu ce-ați plecat la cimitir ? Cu tramvaiul 17 ?

— Nu, cu 16, c-a venit mai iute...

Ținînd seama de distanța ce o avea de parcurs, am apreciat că a părăsit casa victimei la trei fără un sfert după-amiaza.

— Acum, vă rog să ne vorbiți de doamna și domnul Predescu, — am spus, considerînd că am epuizat faza întrebărilor preliminare.

— Dinspre partea asta, nimic de zis... Buni ca pîinea caldă... Și tare se iubăreau, da' se și certau...

— De ce se certau ?

— Pen'că domnu zicea că cocoana se duce după alții, adicătelea că-l înșeală...

— Ați auzit dumneavoastră astfel de discuții ? — am întrebat-o intrigat.

— Nu, că față de mine nu se discutau. Da' mi-a zis cocoana Ecaterina...

— Ce ți-a spus „cocoana" ? o întrerupse Dan.

— Mi-a zis că i-a-nnebunit bărbatu la bătrînețe... C-a zis că, de-o prinde cu altu, o omoară și-i dă foc...

M-am uitat atît la Dan cît și la Tănăsache. Ambii mă priveau uimiți.

— Doamna Ecaterina părea îngrijorată cînd vă vorbea de gelozia soțului ei ?

— Nu, că rîdea.

— Cîte rînduri de chei are locuinţa soţilor Predescu ?

— Apăi două.

Am scos din buzunar cheile culese din sufrageria victimei şi i le-am arătat :

— Astea ?

— Da, ş-încă altele, tot la fel cu dînsele...

— Numai pe astea le-am găsit. Ştiţi unde ar putea să se afle cealaltă legătură ?

— Da. Că mi-a zis cocoana că le-a dat la domnişoara...

— Care domnişoară ?

— Domnişoara Elvira, de le i-e nepoată. Că dacă domnu tot nu se mai duce din casă, că-i era frică că să nu se bolească de gripă, le-a dat la dom'şoara ca să nu mai sune la sonirie cînd-i vizitează.

— Ale cui sînt cele două camere de la etajul întîi ?

— Păi ale cui să fie, că-s tot ale apropetarei... Adicătelea ale cocoanei Ecaterina, da' nu mai este ocupate de cînd s-a mutat domnişoara Elvira... Asta, mai acu fo doi anişori...

— Cine locuieşte la demisol ?

— Acolea stătea o chiriaşă, dom'şoara doctor Mariana...

— Cînd aţi văzut-o ultima oară pe domnişoara doctor ?

— Apoi să tot fie vo cîteva lunişoare... Că ştii, eu stăteam la coana Ecaterina numa pînă la trei, iar dom' şoara venea mai pe-nserat...

— Aţi putea să-mi spuneţi unde-i plecat domnul Predescu ?

— Păi, de nu-i acas', o fi la ţară... Că ş-acolo are gospodărie.

— Vă rog să vă gîndiţi bine — i-am atras atenţia — şi să-mi spuneţi cine venea în vizită la familia Predescu ?

— Numa dom'şoara Elvira, că p-altcineva n-am văz't... Că le era frică de hoţi şi nu primeau pe nimeni-n casă.

— Aveau bani în casă ?

— Eu zic că da, că erau oameni la casa lor, adicătelea cu dare de mînă...

— Cîţi bani au avut cînd ai fost acolo ultima oară ? — o încercă Dan.

— Apoi d-unde să ştiu eu, că ce trebi avea să-mi arate mie ?

— Erau în duşmănie cu cineva ?

— Era. Că s-a certatară cu dom'şoara doctor, că ea a vrut să se mute-n odăile de sus, că tot stăteau fără ocupaţie, da' cocoana Ecaterina neam să vrea...

— Vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut luni seară ? — am zis, epuizîndu-mi repertoriul întrebărilor.

— Apăi m-am dus la cuscru-miu, că era ziua lui şi l-am sărbătorit.

— A fost şi soţul dumitale ? — se interesă Dan.

— O fost şi ne-am dixtrat toată nopticica — ne asigură ea, visătoare.

— Ce meserie are soţul dumneavoastră ? — am întrebat, ridicîndu-mă în picioare, pentru a-i arăta că audierea e terminată.

— De profesiune are meseria de zugrav, ca şi răposatu de-a murit... Da', acu, dacă tot n-are de lucru, se ocupă cu dă toate...

Mai înainte de a ieşi din birou, Dan avu grijă s-o întrebe care-i adresa cuscrului ei.

— Tănăsache — am zis —, te rog să te ocupi dumneata cu verificarea alibiului martorei.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan.

— Acordînd prioritate alibiului soţului ei — am completat, pornind spre uşa biroului.

Era ora zece noaptea.

Capitolul VI

VECINA VICTIMEI

Cînd, a doua zi dimineaţă, ne-am înfiinţat din nou la casa incendiată, am văzut o femeie tînără privind din curtea imobilului spre uşa şi fereastra carbonizate. Subofiţerul însărcinat cu supravegherea imobilului mi-a raportat că doamna a vrut să intre în locuinţă, dar, conform consemnului primit, n-a lăsat-o.

Subiectul discuţiei, auzindu-l pe subofiţer vorbind, făcu o piruetă pe tocul înalt al cizmei şi se lansă drept spre mine.

— Dumneavoastră sînteţi şeful ? — mă interpelă ea.

De îndată, am admirat-o pentru isteţimea ei, deoarece instantaneu şi-a dat seama că, între mine şi colaboratorul meu, numai mutra mea putea exprima inteligenţa ce-i caracterizează pe şefi. O fracţiune de secundă, mi-am întors privirea spre Dan, dar am rămas deziluzionat. În loc să sesizeze că deosebirea dintre noi nu constă numai în faptul că sînt mai vechi în meserie — aşa cum susţine cu obstinaţie ! — ci şi datorită unei foarte evidente superiorităţi de prestanţă, dînsul mă ignoră în favoarea interlocutoarei. Nu zic, era al naibii de cochetică şi frumuşică, dar, oricum, asta nu-l scuza. Un subaltern disciplinat trebuie să se uite numai în ochii şefului, nu să se holbeze la cei ai fetişcanei, chiar dacă erau foarte mari şi foarte negri.

— Căpitanul Apostolescu din Brigada omucideri — am spus, înclinîndu-mă uşor. Cu cine am plăcerea ?

— Sînt medicul Mariana Nicolau — mă anunţă ea, grăbită. Vă rog să-mi spuneţi ce s-a întîmplat în locuinţa noastră ?

M-am gîndit, pentru o clipă, s-o invit în casă, dar am renunţat. Deşi era ger, am preferat o discuţie prealabilă afară, în curte.

— Locuiţi la demisol, dacă nu mă înşel ? — am întrebat-o pentru a-i tempera avîntul.

A recunoscut, ceea ce nu prea m-a surprins.

— Mai locuiţi şi la altă adresă ?

— Da, la sora mea. Fiind plecată din ţară, pentru o perioadă mai lungă, m-am instalat la ea. În felul acesta, am scăpat de spartul lemnelor şi făcutul focului... — răspunse, arătînd cu capul spre imobil.

— De cînd n-aţi mai trecut pe aici ?

— De cînd stau la sora mea, adică de aproape două săptămîni... Dumnezeule ! tresări ea. Spuneţi-mi, am uitat să sting focul în teracotă cînd am plecat ? — întrebă speriată, şi întoarse capul pentru a-şi fixa ochii pe uşa şi fereastra distruse de incendiu.

— Nu — am liniştit-o. Focul n-a izbucnit din locuinţa dumneavoastră, care, dealtfel, nici n-a fost afectată de dezastru.

— Unde a ars ? Numai la familia Predescu ? Sper că n-au păţit ceva...

— Din păcate, doamna Predescu a decedat.

— Vai !... Sărmana... Și domnul Predescu ?

— Nu era acasă cînd s-a consumat incendiul. Dar probabil că sînteți nerăbdătoare să vă vizitați locuința. Vă rog să mă însoțiți.

Am condus-o la demisol, iar la înapoiere ne-am oprit în vestibul. Chestie de strategie, că afară prea bătea un vînt rece și penetrant.

— Doamnă Nicolau — am început, în timp ce-i supravegheam cu atenție reacția —, trebuie să vă informez că proprietăreasa dumneavoastră n-a murit accidental, ci a fost asasinată. Cred că uimirea ce i s-a zugrăvit pe față era sinceră. Dar cum niciodată n-am pus prea mare preț pe opiniile mele, mai înainte de a mi le baza pe certitudini, m-am grăbit s-o iau repede, la meserie :

— În ce relații vă aflați cu familia Predescu ?

— Normale. De vecini.

— S-ar părea că ați avut totuși unele divergențe — am remarcat.

— Da, e adevărat... Am avut cîndva o discuție, acum vreo doi ani, cînd s-a mutat de aici nepoata doamnei Predescu. Am rugat-o să-mi dea voie să mă instalez în camerele rămase disponibile, însă n-a vrut. A preferat să le păstreze neocupate. În orice caz, după o săptămînă m-am resemnat și, ca să zic așa, ne-am împăcat... Sau poate vă gîndiți că, din răzbunare, m-am apucat să dau foc casei ? — mă luă ca peste picior.

Ce era să-i răspund, că în branșa mea am întîlnit fărădelegi și mai puțin motivate ? Nu se făcea, că doar sînt un băiat binecrescut. În consecință, am avut grijă să nu pricep ironia, ceea ce nu m-a împiedicat să mai strîng un pic cureaua :

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut de luni, după ce v-ați terminat serviciul la spital, și pînă ieri, adică marți dimineața ? — m-am interesat, evident afișînd și doza cuvenită de jenă, deoarece știu că nu-i tocmai cuviincios să pui întrebări indiscrete unei femei, mai ales în cazurile cînd adresanta e tînără și foarte nostimă.

N-am nici o îndoială că în condiții normale ar fi început prin a mă trimite la plimbare. Dar n-a făcut-o, deoarece condițiile respective nu erau deloc îndeplinite. Deosebit de faptul că în casă nu se mai făcuse focul de două zile, prin ușa și fereastra devastate de incendiu se producea un curent ce putea rivaliza cu cel mai al dracului crivăț.

Fata ţopăia în cizme, mîinile fără mănuşi ale lui Dan, care stenografia audierea, se albăstriseră tot zgîriindu-şi notesul cu stiloul, iar eu nu mi-am putut convinge ţurloaiele că n-au voie să degere, deşi, în mod cert, n-am omis să le amintesc că, dacă nu se astîmpără, îmi vor submina autoritatea, adică prestigiul de reprezentant al legii.

— După ce mi-am terminat serviciul, m-am dus acasă, am mîncat şi am citit o carte pînă la ora şase, cînd am plecat la cinematograful Scala să văd un film...

Ce film aţi văzut şi cine v-a însoţit ? se interesă Dan, împroşcînd pe gură un nor de aburi.

— Am văzut *Ultimul cartuş*. Nu m-a însoţit nimeni — replică ea, înfundîndu-şi şi mai mult mîinile în buzunarele mantoului de blană.

— La ce oră v-aţi înapoiat acasă ? — a continuat el.

— Pe la nouă, nouă-jumătate.

— V-aţi întîlnit cu cineva în acest interval de timp ?

— Cu cine să mă întîlnesc pe o astfel de vreme ?

— Posedaţi şi dumneavoastră o cheie a uşii de la intrare ? — m-am interesat.

— Da, desigur !... Adică am avut, da' am pierdut-o — se completă ea, după o scurtă ezitare.

— Cînd şi în ce împrejurări ?

— Le-am pierdut, acum patru zile, în tramvai, odată cu poşeta...

— Probabil că aveaţi şi actele acolo ? — m-am interesat, îngrijorat.

Întrucît mi-a confirmat prezumţia, am mai vrut să ştiu şi la ce secţie reclamase pierderea. După ce-am primit precizarea, am condus-o pînă la ieşirea pe terasă şi i-am mulţumit pentru colaborare.

— Sîntem mari, şefu, am realizat un interogatoriu de gradul trei, fără să încălcăm legea !

— Brevetează metoda ! am mîrîit, în timp ce, degerat de frig, mă gîndeam cu nostalgie la satisfacţiile ce ţi le poate da munca de fochist de locomotivă cu aburi pe o linie sahariană. Cum însă nu primisem nici o ofertă de serviciu pentru un astfel de post, mi-am spus că, pînă mi se va da şansa respectivă, n-ar fi rău dacă aş încerca să-l păstrez, pentru orice eventualitate, pe cel de anchetator. În consecinţă, am ieşit pe terasă, mi-am scos, cu regret, mănuşile şi m-am apucat să examinez cu lupa broasca

ușii demontate de băieții maiorului Tache. Cînd am considerat că m-am zgîit suficient, pentru a mai putea avea dubii, m-am întors și am privit cu invidie spre Dan. Fericitul își băgase notesul la subsuoară și, jucînd bătuta pe loc, își freca mîinile pentru a le încălzi. M-am gîndit cu duioșie la sărmanele mele degete, lipite de armătura metalică a lupei, și am început să cercetez cadrul ușii.

— Cum e, șefu ? Pozitiv ?

— Nu prea.

— Deci, dacă excludem posibilitatea accesului printr-o fereastră deschisă, datorită poluării polare a atmosferei, pînă la urmă tot am dibuit un mijloc de selecție.

— Cam așa cred și eu... — am început, dar n-am mai avut spor. Și-a făcut apariția locotenentul Tănăsache.

N-am mai dat mîna cu el, deoarece nu știam pe unde mi-am pus-o. M-am rezumat numai la o înclinare a capului și, văzînd că-mi răspunde la comenzi, m-am bucurat, deoarece astfel i-am putut verifica prezența.

— Bătrînul Predescu a fost depistat ? — am întrebat.

— Nu știu — s-a scuzat Tănăsache. N-am mai dat pe la secție de dimineață, cînd am plecat să verific — după cum ați ordonat dumneavoastră — alibiul femeii de serviciu și al soțului ei...

— Și ?

— Într-adevăr, a participat la petrecerea despre care ne-a vorbit. Aceasta a început la ora opt seara și a luat sfîrșit la patru și jumătate dimineața, cînd, la cererea vecinilor, au intervenit organele de miliție și i-a amendat pe participanți pentru tulburarea liniștii publice.

Tocmai mă gîndeam că am călcat cu stîngul, deoarece cercul bănuiților, în loc să se lărgească — cum e normal la începutul unei anchete —, se anemia, Tănăsache a continuat :

— Alibiul este probat însă numai în ceea ce o privește pe femeia de serviciu... Cu soțul ei lucrurile nu sînt prea clare...

— Adică ? — îl zori Dan.

— A venit la petrecere mai tîrziu. Puțin înainte de miezul nopții.

— Cum și-a petrecut timpul pînă la ora aceea ? — am zis devenind atent.

— Vă rog să mă iertați, dar n-am mai putut continua investigația. La domiciliul femeii de serviciu n-am găsit pe nimeni, așa că m-am grăbit să vin și să vă raportez stadiul cercetării.

După ce l-am informat și pe Tănăsache de depoziția doctoriței Mariana Nicolau, am revenit la constatările făcute mai înainte de sosirea lui.

— Din cercetarea urmelor putem trage numai o singură concluzie. Autorul omorului a pătruns în locuință fie prin utilizarea uneia din cele trei chei ale ușii de la intrare, fie prin faptul că era binecunoscut de victimă. Deci, în mod obligatoriu, ar trebui să facă parte din familie sau din persoanele foarte apropiate acesteia.

— Ajungînd la această concluzie, ancheta noastră se simplifică. N-avem decît să ne limităm la verificarea alibiurilor celor care posedau cheile de la intrare. A se vedea : doctorița Mariana Nicolau, ce susține că și-a pierdut cheia, și nepoata victimelor... Elvira Popa — adăugă Dan, după ce făcu o pauză pentru a-și răsfoi notesul.

— A nu fi omiși : soțul victimei, care, din cîte se spune, a proferat amenințări la adresa nevestei sale, și femeia de serviciu, care, prin specificul muncii ei, ar fi putut cu ușurință să mijlocească realizarea unei chei suplimentare.

— Și, eventual, s-o plaseze soțului ei — completă aprobator Tănăsache.

Dan și Tănăsache erau atît de entuziasmați de concluziile la care ajunseseră, încît păreau să fi uitat de faptul că sînt congelați. Eu n-am uitat. Îmi dădeam seama că simplificarea pe care o realizasem era simplist de simplistă, deoarece încă nu-i audiasem pe cei mai importanți martori. Pînă nu mă edificam complet asupra cazului, prin audierea soțului și nepoatei victimei, valoarea ipotezelor mele nu putea depăși stadiul unui simplu exercițiu intelectual. Și cum nu eram plătit pentru a o face pe deșteptul, ci pentru a prinde autorul fărădelegii, continuam să mă întreb ce am de făcut.

Plimbîndu-mi privirea prin încăperea devastată de foc, încercam să-mi imaginez ce-ar rezulta din mormanul de resturi carbonizate dacă legenda păsării Phönix s-ar adeveri în fața mea. Astfel, uitîndu-mă la niște sîrme și tuburi din tablă arse și torsionate, mă întrebam dacă au aparținut unui televizor sau unui aparat de radio. Cum, de

fapt, nu era exclus să fi făcut parte din inventarul amîndurora, dacă nu chiar din cel al unui aparat de telefon, am tras concluzia că nu pe calea ghicitului am să rezolv cazul. În consecinţă, hotărît să încep cercetarea ipotezelor elaborate pînă în prezent, am întors spatele camerei.

M-am uitat la Dan, care, părînd bătut în cuie, continua să privească în cameră, peste umerii mei. N-am mai avut cînd să-l întreb de ce o face pe stîlpul de telegraf.

— Şefu — a început el contrariat —, ce-o fi acolo ?

I-am întors din nou spatele. Mîna lui îmi indica bidonul de petrol aruncat peste mormanul de resturi carbonizate.

— Ce nu-ţi convine, Dane ? — am întrebat, mirat.

— Uită-te mai atent... — m-a poftit el, descriind cu mîna o linie imaginară spre peretele din dreapta uşii.

— Fulger, Tănăsache ! Du-te la maşină şi cere prin radio-telefon să ni-l trimită pe doctorul Capolide ! — am ordonat, după ce l-am priceput pe Dan.

Capitolul VII

ASASINUL NE SCAPĂ DE PROBLEME

La ora trei după-amiaza, ne aflam cocoţaţi pe maldărele de resturi carbonizate aruncate pe lîngă pereţi şi priveam spre centrul excavaţiei făcute în mijlocul încăperii, unde doctorul Capolide, stînd îngenuncheat, examina un trup omenesc. Cadavrul, stînd cu faţa în sus, era carbonizat profund, în special la nivelul feţei şi abdomenului. Membrele inferioare şi superioare zăceau căzute alături. Fuseseră dezarticulate de calcinare. Era atît de înnegrit de combustie, încît nu-i de mirare că ne-a trebuit atîta timp pînă ne-am dat seama că nu-i un simplu ciot de lemn ars.

— Îmi spui ceva, doctore ? — am zis, cînd l-am văzut ridicîndu-se în picioare.

— Pot să-l iau pentru necropsie ? — a întrebat, dezgustat.

Am dat aprobator din cap.

* * *

O oră mai tîrziu, eu și Dan eram instalați la birourile noastre. Nu ne-am mai dus să mîncăm. Cu o zi în urmă am reușit să prînzim cu ajutorul unui păhărel de vodcă, pentru masa de astăzi, după cele văzute, cred că nici chiar un litru de alcool n-ar fi fost în stare să ne deschidă pofta de mîncare.

— Să trăiți, tovarășe căpitan. Vă caută o tovarășă Spune că este invitată la dumneavoastră — m-a anunțat plantonul.

— Cum se numește ?

— Popa Elvira.

— Introdu-o, te rog.

— În sfîrșit ! Apare și nepoata — comentă Dan, după retragerea subofițerului.

Un minut mai tîrziu, ușa s-a deschis din nou. În pragul ei se afla o femeie de aproximativ 40 de ani. Era înaltă, suplă și îmbrăcată cu o haină și o căciuliță din blană de lutru. Cizmele aveau aceeași culoare ca și mantoul, negre.

Dan s-a ridicat și a ajutat-o să-și scoată haina, apoi am invitat-o să ia loc pe scaunul din fața biroului meu.

— Dacă nu mă înșel, sînteți rudă cu familia Predescu, care locuiește în strada Drobeta. Nu ?

În timp ce-mi explica că mama ei este soră cu Ecaterina Predescu, i-am studiat fizionomia. Avea fața prelungă, bărbia proeminentă, buzele subțiri și ochii căprui, iscoditori, ascunși îndărătul unei perechi de ochelari cu rame groase, și o frunte înaltă și dreaptă. Mi-am spus că am de-a face cu o intelectuală, iar severitatea ce-o degaja m-a făcut să mă gîndesc la cei care lucrează în învățămînt. Ulterior, supoziția mi s-a confirmat.

— Dar ce-i cu ei ? Li s-a întîmplat ceva ? s-a îngrijorat ea, după ce și-a expus modul de înrudire cu victimele.

— Din păcate, da... Au suferit un accident — am luat-o cu binișorul.

— Grav ? — s-a animat, renunțînd la atitudinea ei distantă.

— Au decedat — am anunțat-o, brusc.

Ochii i s-au rotunjit, iar sub lentilele ochelarilor mi-au părut imenşi.

— Cum s-a întîmplat ? — m-a întrebat, cu vocea nesigură, după ce şi-a scos ochelarii pentru a-şi tampona lacrimile cu batista.

I-am făcut pe plac şi am început să-i povestesc, fără a intra în amănunte, situaţia în care a fost descoperită familia Predescu.

— Dar asta e nebunie curată ! Cum a putut face una ca asta ? ! — a sărit ea, cînd am ajuns cu succinta mea relatare la victima carbonizată.

— La cine vă referiţi ? — am întrebat-o, afişînd un aer de indiferenţă, în ciuda faptului că abia îi aşteptam precizarea.

— Cum la cine ? La unchiul meu, bineînţeles !

— Am să vă rog să încercaţi să fiţi mai explicită. Ce amestec îi atribuiţi lui Anton Predescu în această dramă ?

— Păi bine, dar el e autorul ! Nu v-aţi dat seama ?

Pentru a nu o lăsa să realizeze că are de-a face cu un prost, m-am abţinut să-i răspund şi am rugat-o să înceapă cu începutul.

— De cîte ori treceam pe la ei, mai ales în ultima lună, îi găseam certîndu-se...

— Pentru ce se certau ? — nu se putu abţine Dan.

— Discutînd cu fiecare dintre ei în parte — continuă martora, fără să fi părut că a remarcat întreruperea —, mătuşa mi-a spus că i-a înnebunit bărbatul la bătrîneţe, iar unchiul că nevasta lui şi-a luat lumea în cap... Că-l înşeală...

Atît eu cît şi Dan am început să zîmbim neîncrezători, cu deosebirea că eu am avut atîta decenţă, ţinînd seama de circumstanţe, s-o fac în mod disimulat.

— Să ştiţi că nu-i nimic amuzant într-un astfel de caz ! — îi atrase ea atenţia lui Dan.

— Bine, doamnă, dar şi gelozia are o limită — replică lunganul, ofensat. Ambii erau septuagenari...

— Tinere, gelozia, într-adevăr, ar trebui să aibă o limită, dar n-o are, pentru că n-a fixat-o încă nimeni ! Dacă gelozia a dus de multe ori la adevărate drame, culminate nu de puţine ori cu crime pasionale, încercaţi să vă imaginaţi ce forme paroxistice poate lua acest sentiment în mintea unui om de 76 de ani, care, prin natura

situației sale, nu mai are alte preocupări capabile să-i capteze gîndurile. Transpuneți-vă în situația unui astfel de om, care, pierzînd simțul realității, își lasă fantezia liberă să dea niște proporții înspăimîntătoare propriilor sale gînduri... Poate astfel veți reuși să înțelegeți că sentimentul geloziei la un bătrîn, deși pare paradoxal, tinde să îmbrace forme cu mult mai complexe și mai periculoase ca la indivizii tineri, deoarece obsesia se însumează cu senilitatea.

— Doamnă — am intervenit, în timp ce-mi spuneam că, deși interlocutoarea mea nu era străină de problemele de psihiatrie, nu o invitasem la noi pentru a-i audia prelegerile, ci pentru a o chestiona în legătură cu o dublă omucidere —, vă rog să încercați să ne redați, cît mai fidel posibil, ce a rezultat din discuția avută cu mătușa și unchiul dumneavoastră.

— Domnule...

— Apostolescu.

— Domnule Apostolescu, unchiul meu mi-a spus că soția lui și-a găsit un alt bărbat și intenționează să-l părăsească.

— Ce-l făcea să creadă într-o astfel de eventualitate ?

— Îmi spunea că, în ultimele luni, a remarcat la mătușa mea plecări mai dese și de-o durată sporită. Iar atunci cînd i-a cerut explicații, ea i-ar fi replicat că dacă nu pricepe înseamnă că s-a prostit de-a binelea.

— Mătușa dumneavoastră cum a justificat plecările ei ?

— Prin necesitatea de a face aprovizionarea casei cu cele necesare subzistenței.

— Și unchiul ?

— Unchiul meu susține că minte. Aprovizionarea era numai un pretext pentru a-și întîlni amantul.

— Considerați că ar fi exclus ?

— Bineînțeles !

— Dacă ar fi fost totuși adevărat că se ducea să se întîlnească cu un alt bărbat, credeți că mătușa dumneavoastră v-ar fi spus adevărul ?

— Sigur. Sînt convinsă — m-a asigurat ea, dar nu prea convingător.

— Nu i-ați propus unchiului dumneavoastră să-și însoțească nevasta la cumpărături ?

— Ba da, dar mi-a replicat că nu poate ieși din casă deoarece suferă de artrită. De fapt, cred că se temea de epidemia de gripă.

— Gelos, gelos, dar pielea știa să și-o apere — comentă Dan, în surdină.

— La începutul discuției noastre, v-ați exprimat bănuiala că mătușa dumneavoastră ar fi fost ucisă de soțul ei. Ce vă îndreptățește să credeți că ar fi el autorul omuciderii ? Faptul că nu considera justificate plecările mătușii dumneavoastră de acasă ?

— Nu, domnule Apostolescu. Au trecut ceva anișori de pe vremea cînd mergeam cu ghiozdanul la grădiniță — mă anunță ea, zîmbind pentru prima oară de cînd se afla în biroul nostru. La ultima vizită pe care le-am făcut-o...

— Vă rog să precizați cînd anume ați fost acolo — o întrerupse Dan.

— Sîmbătă, 16 ianuarie, cînd am trecut pe la ei pentru a lua cheile vilei de la Predeal, unde m-am dus cu soțul meu să ne petrecem week-end-ul.

— Vă rog să continuați. Ce s-a întîmplat la ultima dumneavoastră vizită ? — am ghidonat-o, cu interesul stîrnit.

— Unchiul meu m-a chemat și mi-a spus că mătușa mea îl înșeală în mod cert, deoarece în ultimele săptămîni este mereu chemată la telefon, iar cînd răspunde el i se trîntește aparatul în ureche. I-am replicat că o fi fost cineva care a greșit numărul, dar el a respins această presupunere, spunînd că telefonul sună, aproape întotdeauna, imediat după plecarea soției sale de acasă... După părerea lui, aceste telefoane ar veni din partea unui bărbat impacientat de întîrzierea amantei la întîlnire. În consecință, mi-a spus că de îndată ce va obține o dovadă a infidelității, o va ucide și va da foc la casă ! Ceea ce, după cum ați văzut, a și făcut !

Dacă aș fi fost un om cumsecade, un cetățean pașnic al republicii, probabil că, de surpriză, aș fi căscat gura cît un tunel de cale ferată. Dar eu nu puteam să-mi permit astfel de libertăți. Cei de-o profesie cu mine sînt plătiți printre altele și pentru a asculta, fără a rămîne stupefiați, tot felul de bazaconii ; care, nu de puține ori, pot depăși de departe chiar și produsul celei mai elucubrante minți de romancier... Și asta, zău, nu-i puțin ! Dacă nu se omite că, adesea, aceste minuni de bazaconii

pot căpăta și forme al naibii de concrete, salata e completă !

Profitînd de faptul că, deși nu ne exteriorizam uluiala, eu și Dan pierduserăm instrucțiunile de utilizare a coardelor vocale, a continuat persuazivă :

— Probabil că, datorită minții sale sclerozate, bănuielile s-au transformat în certitudini, iar de aici pînă la punerea în aplicare a răzbunării n-a mai existat nici o opreliște ! Mai întîi a ucis-o pe mătușa mea, apoi și-a dat și el foc.

Întrucît eram edificat, i-am explicat martorei că, pentru a putea clasa cazul, e necesar să ne acompanieze în casa din strada Drobeta și să ne mai dea cîteva lămuriri. Am stabilit să ne întîlnim la locul respectiv a doua zi.

— Hip, hip, hura ! — a strigat Dan, exuberant, după ce am închis ușa în spatele martorei.

L-am privit dezaprobator. Dar nu i-a păsat.

— Ai căpiat ? — m-am interesat, lăsîndu-mi palma să cadă pe cristalul biroului.

E adevărat că zgomotul produs nu era chiar de talia celui declanșat de o salvă de tunuri, de cuirasat, de 405 milimetri. Dar scopul tot mi l-am atins. Expansivitatea i-a înghețat.

— Spune-mi, ce te-a apucat ? — l-am consultat.

— Mai întrebi, șefu ? — a zis el, neîncrezător. N-ai priceput că am scăpat de belea ? Nu mai e nevoie să ne congelăm oasele în casa aia nenorocită, și mai ales neîncălzită !

— Explică-te ! — am cerut, rezervat, cum îi stă bine unui șef.

— Dar e simplu ! Soțul și-a ucis nevasta, din gelozie... Apoi și-a dat foc. În ceea ce ne privește — întrucît criminalul a plecat de bunăvoie și nesilit de nimeni să-și întîlnească victima pe cealaltă lume — ancheta a ieșit de sub jurisdicția noastră ! ! În consecință, îi ardem un proces-verbal de constatare, loco birou, și cu asta... basta ! Restu-i privește pe tipii din poliția celestă. Mai ales că noi, pentru a nu ne mai crea probleme, vom avea grijă să nu-i cerem extrădarea. Este ?

În linii mari băiatul avea dreptate, dar în cele mici, care țin de profesia noastră, chestia era încă neclară.

— Admițînd că asasinul Ecaterinei Predescu e Anton Predescu, cum se justifică situația în care am găsit, în

pod, victima ? — am întrebat, crezînd că l-am băgat în găleată. Dar m-am înşelat.

— Dacă nu omitem că unii soţi, dezlănţuiţi de furia geloziei, obişnuiesc — mai înainte sau poate după ce-şi demontează soţia infidelă în bătaie, totul fiind o chestie de tactică ! — să distrugă îmbrăcămintea respectivei, nu mai trebuie să căutăm altă explicaţie — mă asigură el cu dezinvoltură.

Cînd şi-a terminat argumentarea, a coborît privirea pe bricheta din faţa lui. Ştiam ce o să urmeze şi nu m-am înşelat. A început s-o demonteze cu febrilitate. Înduioşat fiind de soarta sărmanei brichete, am ridicat privirea spre tavan şi am început să examinez o pată mare şi gălbuie. Făcusem 32 de rapoarte către serviciul administrativ, dar încă nu se învredniciseră să ne zugrăvească biroul. M-am angajat ca mîine, la prima oră, să mai fac o notă.

— Dane — am spus, fără să-mi iau privirea de la pată, care era mai mare ca o hartă de stat-major —, oare unde o fi putut găsi un bătrîn de 76 de ani resurse s-o doboare pe Ecaterina Predescu, care, după cum ai văzut, era un zdrahon de femeie ?

— Orice copil, binecrescut, ştie că furia dementială poate înzeci puterea beneficiarului ei — mă asigură el, preocupat de curăţarea carburatorului brichetei.

Mi-am privit ceasul. Mai rămăseseră cîteva minute pînă la ora zece seara. Decis să n-o mai fac pe deşteptul, am tras concluzia :

— Pentru azi, ajunge ! Hai să-nchidem prăvălia !

Capitolul VIII

AM O DISPUTĂ CU DAN

La ora nouă fără un sfert dimineaţă, după ce ne-am savurat — în sfîrşit ! — în linişte cafelele, ne-am îmbrăcat şi am plecat să luăm maşina de serviciu.

Cînd Vartunian a oprit maşina în faţa imobilului din strada Drobeta, am coborît şi l-am întrebat pe subofiţerul

care asigura paza cîmpului infracțional dacă am fost căutați de cineva. Întrucît doamna Elvira Popa nu apăruse, iar în casă nu ne ispitea nimic, am rămas în curte.

Am început să ne plimbăm cu mîinile la spate, ca niște rentieri, pentru că solda ne merge și în astfel de cazuri. Tocmai mă întrebam dacă la starea mea de satisfacție a contribuit brusca încălzire a vremii sau faptul că, terminînd atît de repede cu cazul Predescu, puteam să reiau o afacere mai veche pe care nu reușeam s-o elucidez deoarece mereu îmi pica altceva pe cap în chip de extemporal.

Spre șansa mea, meditația mi-a fost curmată de apariția nepoatei victimelor.

Am intrat împreună în locuință. Am vizitat toate încăperile, apoi ne-am oprit în vestibulul de la parter.

— Apropo, domnule Apostolescu. Unchiul meu avea o sumă importantă de bani. A fost găsită ?

— Da, doamnă. A fost găsit un carnet CEC cu o depunere de 20 000 de lei și suma de 10 000 de lei în bancnote.

— Mătușa mea mi-a spus că aveau 60 000 de lei în casă.

— Sub ce formă ? Depuneri CEC sau bani lichizi ?

— Inițial toți erau depuși pe carnete CEC, dar, în urmă cu o săptămînă, au retras 10 000 de lei pentru a-și cumpăra un cavou... Știți cum sînt oamenii bătrîni ! Voiau să fie siguri că după moarte se vor putea odihni într-un loc mai comod — zîmbi ea, parcă scuzîndu-și rudele.

— Asta ar însemna că în casă se mai află unul sau mai multe carnete CEC, care totalizează diferența, adică încă 30 000 de lei.

Mi-a confirmat spusele printr-o înclinare a capului.

— Aveți vreo idee asupra locului unde obișnuiau să păstreze banii ? — a întrebat Dan.

— Aveau două scrinuri unde știu că-și țineau lucrurile mai valoroase. Unul era instalat în sufragerie...

— Acolo au fost găsiți banii despre care v-am vorbit — a întrerupt-o Dan. Al doilea scrin unde se află ?

— Aici era — spuse ea, intrînd în camera devastată de incendiu și apropiindu-se de colțul format între peretele din dreapta și cel din față.

— Ținînd seama de volatilizarea scrinului, e de presupus că și conținutul a avut aceeași soartă. În cazul în care banii de care ne-ați vorbit se aflau depuși pe carnete

CEC, nu sînt pierduți. După ce vi se conferă calitatea de legatară, puteți cere CEC-ului un duplicat al instrumentelor distruse.

— În afara sumelor discutate, rudele dumneavoastră mai aveau și alte valori în casă ? De exemplu bijuterii ? — sugeră Dan.

— Nu știu... Adică nu cred — replică ea vîrîndu-și capul între umeri.

Dorind să-mi evacuez mai repede pantofii și gleznele din covorul de moloz și cenușă, i-am întins brațul pentru a o determina să descindă din vîrful unei movile, de unde, în chip de far maritim, privea în jurul ei. Cînd privirea i-a alunecat, prin ușa deschisă, în bucătărie, și-a fixat-o pe capătul liber al furtunului mașinii de aragaz.

— Unde-i butelia ? Ați mutat-o în altă parte ? — a vrut să știe.

— În timpul incendiului, s-a încălzit atît de tare, încît, arzînd parchetul, a căzut la subsol. Veniți s-o vedeți — am invitat-o printr-un gest să privească, prin gaura circulară din podea, butelia răsturnată în încăperea de dedesubt.

— Noroc că era goală — comentă Dan, în timp ce viitoarea stăpînă a imobilului se asigura că n-o păcălesc —, altfel n-ar mai fi rămas nimic din această casă...

N-am avut impresia că a acordat prea multă atenție logosului lui Dan. A continuat să privească alternativ cînd butelia de la subsol, cînd capătul furtunului de cauciuc.

— Butelia de dedesubt era utilizată la radiantul pentru încălzirea camerei, pînă începea să se încingă soba de teracotă. Cea de la mașina de gătit unde o fi ?

— Aveau două butelii ? — s-a mirat Dan.

— Păi eu ce vă spun ?

— Poate au dat-o cuiva să le-o schimbe ? — m-am gîndit eu, cu glas tare.

— De ce s-o schimbe, cînd era plină ?

— Sînteți sigură ?

— Bineînțeles ! Sîmbătă, cînd am venit să iau cheile de la vilă, unchiul meu m-a rugat să schimb butelia de la aragaz cu cea de la radiantul de raze infraroșii, deoarece prima s-a golit și nu mai aveau cu ce găti.

Probabil a confundat intrigarea mea cu neîncrederea, deoarece s-a simțit obligată să adauge :

— Vă pot spune și cum era butelia pe care am montat-o la aragaz.

Am zîmbit. Îmi spuneam că două butelii de aragaz, standardizate, au tot atîtea şanse să se deosebească una de cealaltă ca şi două pisici negre, noaptea.

— Vă ascultăm — a spus Dan, deschizîndu-şi notesul, nu pentru că ar fi acordat vreo atenţie precizărilor martorei, ci aşa, ca chestie, să nu o indispună.

— Rozeta robinetului era din metal alb, iar corpul acestuia era galben. De asemenea, regulatorul de presiune era de tip vechi şi purta pe suprafaţa superioară urmele unei lipituri cu cositor... Şi să nu uit, robinetul era defect. Pentru a-l deschide, trebuia să-l răsucești cu ambele mîini.

Mi-am încrucişat privirea cu Dan. Era supărat. Cînd toată afacerea era atît de clară, încît nu aveam altceva de făcut decît s-o clasăm, trebuia să ne punem în căutarea unei butelii de aragaz. Dacă ai ghinion — şi de obicei ai ! — poţi să pierzi şi două săptămîni pînă să dibuieşti persoana care a primit butelia victimei. Mai ales că, după toate probabilităţile, beneficiarul împrumutului, aflînd ce i s-a întîmplat creditorului, nu se va grăbi s-o restituie din proprie iniţiativă.

— Cînd v-aţi vizitat rudele ultima oară, v-au spus că aşteptau pe cineva ? Deoarece nu-i exclus ca butelia de aragaz să fi fost împrumutată cuiva — am explicat.

— Sau poate chiar au vîndut-o — mă completă Dan.

— Nu, nu mi-au spus că aşteaptă pe cineva. Dealtfel, după cum vă mai spuneam, discuţia noastră s-a limitat, aproape în exclusivitate, la cearta dintre unchiul şi mătuşa mea.

Am rugat-o să-mi spună dacă constată şi lipsa altor obiecte. După ce am mai tras un tur prin încăperi, fără a mai fi remarcat şi altă dispariţie, am condus-o pînă la poartă şi am revenit să încuiem uşa de la intrarea imobilului.

În timp ce ridicam uşa scoasă de pompieri şi o potriveam în balamalele tocului ei, mă gîndeam că dacă toată povestea nepoatei mi s-a părut ieri cusută cu aţă albă, astăzi, după constatarea misterioasei dispariţii a buteliei, aveam şi mai puţine motive să-i acord credit.

Cînd am reuşit să aşezăm uşa la locul ei, mi-am pipăit buzunarele pentru a mă asigura că am la mine cheile victimelor şi am închis-o. După ce am auzit zăvorul căzînd pe dinăuntru, am verificat dacă s-a încuiat şi am început să cobor treptele scării.

— Știu. Ai să spui că anchetatorii se ocupă de tot felul de afaceri, de la spărgătorii de bănci pînă la spărgătorii de coteţe de găini — mîrîi Dan, amărît. În loc să ne ocupăm de treburi serioase...

— Ascultă, Dane — am zis, oprindu-mă la picioarele scării. Să ştii că mie povestea asta nu-mi prea place...

— Există vreo poveste care să-ţi placă ?

— Sigur ! Cele verosimile.

— Şi asta nu-i ?

— Nu-i !

— De ce ?

— Din două motive. Mai întîi, nu prea pricep unde a găsit un bătrîn de 76 de ani resurse să urce două etaje şi să doboare cu atîta forţă şi sălbăticie o femeie mai viguroasă ca el...

— Să n-o luăm iar de la început ! Ţi-am mai spus că sub imperiul unei furii demenţiale subiectul capătă puteri înzecite...

— Ştii, Dane, mai exagerează omul dar nici chiar aşa..., aşa fără limită. Oare, chiar crezi că energia pe care o poate furniza o criză de demenţă e capabilă să transforme un septuagenar, suferind de artrită, într-un agresor de calibrul celui care a operat în pod ?...

— Poţi proba că lucrurile nu s-au petrecut aşa ? — se dezlănţui Dan.

— Nu. Asta încă nu înseamnă că...

— Sînt edificat ! Treci la cel de-al doilea argument !

— Chestia cu butelia...

— Aha ! Eram sigur că le vei corobora.

— Şi eu am fost sigur că vei lua în considerare o astfel de eventualitate şi... după cum vezi, n-am vrut să te deziluzionez — am spus, pornind spre maşină.

Cînd Vartunian ne-a văzut apropiindu-ne, a deschis portiera din spate. Dan, după ce m-a mitraliat cu o privire furioasă, şi-a aruncat chintalul înăuntru, pe somiera de lîngă uşa opusă.

— La inspectorat — am zis şoferului, după ce, aşezîndu-mă lîngă Dan, am tras portiera.

A tăcut cîteva clipe, apoi, cu un calm forţat, m-a consultat :

— Excluzi posibilitatea ca butelia să fi fost împrumutată sau vîndută ?

— Bineînțeles — am zis cu convingere.

— De unde această certitudine ? Ai fost de față ?

I-am privit ochii albaștri și mînioși și, fără să remarc că m-a luat peste picior, am spus :

— E logic, Dane, să vinzi sau să împrumuți o butelie încărcată și să rămîi cu una goală... în plină iarnă ?

Și-a întors fața spre fereastra portierei de lîngă el și, pînă am ajuns la inspectorat, nu mi-a mai arătat-o.

Capitolul IX

DOCTORUL CAPOLIDE DESCHIDE SEMAFORUL

Cînd am ajuns la inspectorat, pe biroul meu se afla un plic cu antetul Institutului medico-legal. L-am desfăcut și am început să citesc raportul asupra necropsiei făcute lui Anton Predescu. După ce l-am parcurs, m-am ridicat de la biroul meu și m-am dus spre cel al lui Dan.

— Citește-l ! am zis, așezîndu-l peste bricheta lui, ca de obicei, făcută țăndări.

Apoi, fiind băiat subțire, la figurat, m-am întors cu spatele la el și, îndreptîndu-mă spre fereastră, am început să privesc agitația străzii. O priveam fără s-o văd. Mă preocupa cu totul altceva.

— Vezi ! — se precipită el. S-a constatat o concentrație de 46% carboxihemoglobină în sînge... Deci, decesul a fost cauzat de asfixia cu oxid de carbon...

— Citește mai departe, Dane — l-am îndemnat, continuînd să stau cu spatele la el.

Cînd am apreciat că ar fi avut timp să citească întregul raport, de la cap la coadă, de vreo patru ori, m-am întors spre el și i-am căutat privirea. Dar n-am găsit-o ! Ridicase raportul la nivelul feței și, camuflat ca un struț, se prefăcea că-l studiază.

— Oare producerea plăgilor, printr-o armă asemănătoare celei care a luat viața soției lui, să fie o coincidență cauzată de-o întîmplare „întîmplătoare" ?

Continuînd să se ascundă în dosul raportului, şi-a plimbat bărbia între umeri.

— Crezi că şi-a putut produce singur trei plăgi, din care două vitale, tocmai în regiunea occipitală ? Dacă poţi admite astfel de absurdităţi, spune-mi, te rog, unde-i arma crimei?

— Ai dreptate, şefu — admise el, decizîndu-se, în sfîrşit, să pună raportul pe birou.

— Cîndva, la început, şi eu trăgeam concluzii pripite. Apoi, cu timpul, am învăţat că trebuie să mă grăbesc încet şi să nu admit soluţii care conţin nepotriviri, chiar dacă par neesenţiale. Dar lăsînd deoparte acest aspect, cum vezi cazul în noua sa lumină ?

— Încerc să stabilesc mobilul dublului asasinat.

— Renunţă. Încă n-avem elemente suficiente pentru a ne putea forma o părere asupra acestui aspect.

— Dar butelia ?

— Butelia nu poate constitui un mobil justificat. Însuşirea ei de către agresor ar putea fi numai un act consecutiv mobilului principal. Fapta sa a fost determinată de un obiectiv mai important, iar butelia a fost luată deoarece o avea la îndemînă sau, poate, cu scopul de a ne deruta. Şi cred că ultima ipoteză e şi cea mai corectă. Nu se poate admite ideea comiterii unui dublu asasinat pentru o nenorocită de butelie, care valorează cîteva mii de lei.

Dan, care mă urmărea aprobator, spuse :

— Oare mobilul n-ar trebui pus în legătură cu urcarea uneia dintre victime în podul casei, noaptea ?

— La asta m-am gîndit încă de la început, cînd am văzut prima victimă — am recunoscut. Nu-i exclus să fi avut ceva de valoare ascuns în pod, de exemplu bijuterii, iar criminalul a determinat-o să i le arate sau să i le vîndă. Însă astea sînt tot supoziţii... Putem fabrica cu carul, dar la ce bun ?

— În orice caz, criminalul sau criminala fac parte din anturajul victimelor...

Am aprobat. Toate constatările făcute pînă în prezent convergeau spre această concluzie.

— Şefu, ţi-ai format vreo părere asupra modului în care s-a succedat agresiunea ?

— Cred că prima victimă a asasinului a fost bătrîna găsită în pod de pompieri. Numai prin suprimarea femeii

se putea încumeta să-l atace și pe soțul acesteia, jos, la parter. Altfel ar trebui să admitem că Ecaterina Predescu l-a secondat și asistat pe criminal la omorîrea soțului ei. O astfel de ipoteză e aberantă.

Privirea lui Dan mă abandonă în favoarea rămășițelor brichetei. Apoi, în timp ce se apucă să le asambleze, mă luă cu binișorul :

— Știi, șefu, dacă ținem seama de misterioasele apeluri telefonice primite de Ecaterina Predescu, cred că și această ipoteză ar putea fi reținută.

Dan avea dreptate. Mai înainte, cînd am fost atît de categoric, mă pripisem. Îmi scăpase povestea cu apelurile telefonice. Apeluri în spatele cărora, într-adevăr, s-ar fi putut ascunde un amant, iar un amant ar fi putut pătrunde cu ușurință în locuința partenerei lui pentru a-i suprima, de conivență, soțul. Facilitîndu-se astfel intrarea „iubitului" în locuință, ce l-ar fi împiedicat, dacă acesta îi era scopul, să-și suprime și colaboratoarea ? Cred că nimic.

— Ai dreptate, Dane — am zis, în timp ce-mi spuneam că afacerea nu va putea fi lichidată pînă n-am să știu și cine era persoana care dădea telefoane.

Am tăcut amîndoi. Eu încercam să mă gîndesc inspirîndu-mă din pata gălbuie de pe tavan, iar Dan grăbindu-se să-și repună în funcțiune bricheta.

— Știi, Dănuț, am impresia că autorul isprăvii din strada Drobeta a făcut o greșeală — o greșeală care a împiedicat realizarea pe de-a-ntregul a țelului urmărit — am spus, privindu-i bricheta, pe care o acționa pentru a-mi demonstra că funcționează perfect.

S-a oprit din țăcănit și m-a urmărit cu interes.

— Te-ai întrebat de ce n-a luat butelia pe care o avea la îndemînă, cea din camera pe care a incendiat-o, și a preferat-o pe cealaltă, din bucătărie ?

— M-am întrebat, însă asta nu înseamnă că mi-am și răspuns. Presupun că a străbătut cei șapte-opt metri de drum suplimentar datorită stării emoționale care-l stăpînea după ce a ucis-o și pe-a doua victimă.

— Nu-i vorba de nici o emoție. Asasinul a procedat după un plan bine pus la punct, dar unul din elementele de bază al acestuia a fluctuat. El n-a știut că butelia din casă, care era plină cu butan, a fost înlocuită cu cea goală din bucătărie !

— Vrei să spui că... — începu Dan stupefiat.

— Exact ! N-a urmărit numai incendierea casei, ci și completa ei distrugere prin detonarea buteliei de aragaz.

— E diabolic !

— Dane, a venit timpul să trecem la lucru ! Pe Elvira Popa, nepoata victimelor, o excludem din cercul bănuiților. Avea cunoștință de schimbarea care a survenit între butelii. Ne vom ocupa de Lenuța Raiciu, femeia de serviciu — am zis, ridicîndu-mă de pe scaun.

Mai înainte de a-mi părăsi biroul, m-am conversat cu dispeceratul nostru și le-am povestit că, după toate probabilitățile, o anumită persoană va încerca să vîndă o anumită butelie de aragaz. Mi-au promis că de îndată ce le va ieși în cale îmi vor face cunoștință cu ea. Apoi l-am sunat pe locotenentul Tănăsache și i-am propus să se plimbe pe strada Drobeta, din casă în casă, și să-i audieze pe toți locatarii. În acest fel, speram să depistez vreun vecin care a văzut pe cineva vînturîndu-se prin curtea imobilului cu numărul 20 în seara sau noaptea de luni spre marți. Știam că comisarul Maigret rezolvă două-treimi din cazurile ce le anchetează cu ajutorul unor martori care, exact la ora cînd vecinul de peste drum e asasinat, privesc, prin fereastră, spre locuința victimei și-l văd pe criminal intrînd sau, nu de puține ori, chiar „lucrînd". Întrucît colegul meu a demonstrat infailibilitatea metodei sale, mi-am spus că n-ar strica să-mi încerc și eu șansa.

Capitolul X

DOMNUL RAICIU

La ora două și jumătate ne strecuram cu mașina într-o alee de blocuri și, după ce ne-am uitat la numere, am oprit în fața unuia dintre ele. În partea dreaptă era o curticică cimentată și o scară monumentală, acoperită cu dale din marmoră neagră, care reprezenta intrarea principală a imobilului. Privind fațada clădirii, am văzut la

nivelul trotuarului o fereastră scundă, și în dreapta acesteia intrarea de serviciu. Era reprezentată prin cîteva trepte înguste care coborau direct de la trotuarul aleii spre demisol.

Am coborît cinci trepte și am apăsat pe clanța ușii. Nu era încuiată. Mai întîi m-a izbit un miros stătut de varză acră și păcură, apoi am văzut un culoar îngust și murdar. După ce-am străbătut vreo trei metri, m-am oprit în fața primei uși de pe partea stîngă. Din spatele ei răzbătea o melodie cîntată de Dorin Anastasiu. Am bătut ușor în una din cele două ferestruici ale ușii. Văzînd că nimeni nu se înghesuie să mă bage în seamă, iar cîntărețul meu preferat își vede liniștit de meseria lui, mi-am semnalat din nou prezența, dar ceva mai insistent.

Dan n-a mai așteptat urmarea. A apăsat pe clanța ușii și aceasta s-a deschis.

Mai întîi, m-a trăsnit o duhoare de colonie proastă, de frizerie, apoi a apărut o încăpere luminată slab de o fereastră acoperită cu o bucată de pînză sau cam așa ceva. Cînd mi s-au obișnuit ochii cu semiobscuritatea, am distins o cameră, de vreo doisprezece metri pătrați, încărcată cu tot soiul de mobile vechi și noi, ca la bazar. Pe masa din mijlocul încăperii se aflau cîteva farfurii conținînd resturile unui festin și o sticlă de vin de trei sferturi. Lîngă peretele din față se afla un divan pe care dormea cineva.

M-am întors spre ușă, am văzut întrerupătorul de lumină și l-am răsucit. Cred că tipul care dormea n-a fost prea plăcut impresionat de gestul meu. Întrucît dormea cu fața în sus, a primit lumina lămpii direct în ochi. La început a mormăit ceva, apoi s-a grăbit să-și arunce un braț peste ochi. A stat cîteva clipe la adăpostul brațului, probabil încercînd din nou să adoarmă, dar a renunțat. A realizat că nu mai e singur. S-a rîdicat pe jumătate, a clipit de cîteva ori pentru a se obișnui cu lumina, apoi, cînd ne-a văzut, a țîșnit în picioare.

Era un bărbat înalt și voinic. Cred că n-avea mai mult de patruzeci de ani.

— Ce cauți în casa mea ? Unde mama-ta te crezi aici ? ! — s-a înfipt dînsul, înfuriat, în mine. Probabil unde m-a văzut mai mic de statură.

I-am explicat, printr-un singur cuvînt, cum ne cîștigăm pîinea și, cu viteza unui fulger, s-a transformat în cel

mai demn reprezentant al politeții și slugărniciei, luate împreună.

În timp ce ne saluta plecîndu-se pînă la pămînt, de să te miri că nu-și frînge șalele, i-am admirat halatul de casă, din mătase, și părul oxigenat, coafat permanent și lucind de pomezi. Ploconelile cu care mă onora au întețit atît de tare duhoarea de parfum și cosmetice proaste, încît m-a cuprins o senzație de vomă. Deși am reușit să mă domin, nu m-am putut împiedica să nu mă gîndesc, cu nostalgie, la masca de gaze a maiorului Aurel Tache. Evident, cea cu orificiul de admisie închis.

— Am dori să stăm de vorbă cu domnul Raiciu — l-am anunțat, sigur fiind că am greșit adresa, deoarece tipul căruia îi stricasem siesta era prea tînăr pentru a putea fi soțul femeii de serviciu.

— Domnu Raiciu... ? — s-a mirat el, de parcă auzea pentru prima oară acest nume. Ah !... Da, eu sînt — își reaminti el. Știți... Eu și cu doamna Raiciu nu sîntem încă căsătoriți...

— Dumneavoastră cum vă numiți ? — s-a interesat Dan, în timp ce, mulțumiți că ne-am găsit omul, luam loc pe scaunele din jurul mesei.

— Damian Ștefu, tovarășe șef.

— Cu ce vă ocupați ? — l-am întrebat, pe cînd îi priveam mîinile cu manichiura ținută la zi de profesioniste.

— Știți, sînt zugrav... — începu el, zîmbind suficient de accentuat pentru a nu mă lipsi de posibilitatea de a-i admira dantura complet îmbrăcată în aur. Da', acu, iarna, nu prea am de lucru și mă odihnesc...

— Și reușiți să vă descurcați numai din cîștigul doamnei Raiciu ? — am zis, pe cînd priveam pe masă resturile unei cutii de sardele Robert, o sticlă goală de Cotnari și farfuriile în care se aflau șvaițer, salam de Sibiu, șuncă de Praga și vreo zece jofre. Pe o servantă alăturată se afla un cartuș neînceput de Dunhill.

— Da. Știți, sîntem foarte economi — mă asigură el.

Întrucît nu reprezentam comisia de control a averilor dobîndite ilicit, l-am crezut și am trecut la problema care mă obligase să-l cunosc personal.

— Vă rog să-mi spuneți, ce-ați făcut în seara zilei de luni spre marți ?

M-a privit cîteva clipe, cu atenție, încercînd să ghicească ce-mi trece prin cap. Apoi, afișînd un aer de profundă meditație, a început să se întrebe cu glas tare :

— Luni seară... Luni seară ?

— Adică acum trei zile — l-a ajutat Dan.

— Ah !... Da, domne ! Cum de-am uitat ? Am fost la o petrecere — își aminti el, satisfăcut. Știți, niște rude de-ale nevesti-mii... adică de-ale logodnicei mele, au organizat o petrecere pe chestia aniversării a douăzeci de ani de la căsătoria lor.

— În ce interval de timp v-ați aflat acolo ?

— De la opt seara și pînă la cinci dimineața, cînd s-a spart chefu...

— Nu este adevărat ! — i-am întrerupt tirada.

— Vai ! Cum puteți să spuneți una ca asta ? se arătă el jignit. Am martori. Erau acolo opt persoane serioase care pot să vă spună că...

— Am verificat ! Ați ajuns la petrecere după ora unsprezece noaptea. Unde ați fost pînă la ora aceea ? — l-a luat Dan în primire.

Figura lui, cu trăsături frumoase, bărbătești, a ilustrat tendința de a-mi contrazice colaboratorul, dar a renunțat.

— Aveți dreptate. Stabilisem cu logodnica mea să ne-ntîlnim la cuscrii ei, la ora opt, da' în după-amiaza zilei de luni am tras un chef și m-am culcat. Cînd m-am trezit din somn, am plecat într-acolo. Știți, nu m-am mai uitat la ceas, așa că poate aveți dreptate... — ne manevră dînsul, cu șiretenie.

Dacă el se hotăra s-o țină cu basmul că l-a furat somnul, iar eu nu puteam dovedi contrariul, nu-mi rămînea decît să-i cer scuze că l-am deranjat și luîndu-mi ciracul să spălăm putina. Dar, gîndindu-mă la frigul de afară, nu m-am grăbit să-l las să-și continue somnul. Mi-am spus că, pentru cultura mea generală, n-ar avea ce strica dacă ne-am mai conversa un pic.

— Cît cîștigă pe lună soția dumneavoastră, adică doamna Raiciu ? — am zis.

— Cam 1 000—1 200 de lei. E adevărat că nu-i mult, da' ne descurcăm — mă asigură el.

— Văd — am confirmat, plimbîndu-mi privirea peste un aparat de radio și un televizor noi, peste halatul lui „Romarta" și pe resturile de mîncare din fața noastră.

Avînd în vedere atît mutra lui dichisită cît și faptul că trăia cu o femeie dizgrațioasă și cu mult mai în vîrstă decît el, mi-am spus că are toate atributele unui hering, dar de un soi mai special. Întrucît proxeneții, datorită particularităților profesiei, nu-și pot face meseria decît cu colaboratoare atrăgătoare și tinere, nu pricepeam rolul Lenuței Raiciu. În consecință m-am decis să-l aflu.

— Domnule Ștefu, ați avut vreodată de-a face cu Miliția ? — l-am luat eu prin surprindere.

A tresărit, a ezitat și și-a plimbat neliniștit privirea pe chipul meu și al lui Dan. Apoi, cîteva clipe mai tîrziu, ne-a asigurat, ofensat :

— Vai, da' se poate ? Eu-s om cinstit... Ce treabă să am eu cu Miliția ?

— Vă rog să-mi dați buletinul de identitate — a cerut Dan.

— Sigur. Cu plăcere — a spus dînsul, binevoitor, întinzîndu-se spre haina care se afla pe spătarul celui de-al patrulea scaun al mesei.

Cînd și-a extras buletinul dintr-un portofel, Dan a întins mîna și l-a luat. După ce l-a răsfoit puțin, a spus :

— Mai aveți și altul ?

— Nu ! Cum să am altul ?

— Așa cum se obișnuiește ! Unul care să vă aparțină !

Am luat actul din mîna lui Dan și l-am deschis la pagina unde-i fotografia posesorului. Nu exista nici o îndoială. Tipul ce-mi surîdea din poză era una și aceeași persoană cu ofensatul nostru interlocutor, iar buletinul de identitate era tot atît de autentic ca oricare act de acest fel. Ceea ce-l indispusese pe Dan era faptul că mariajul dintre cele două accesorii nu fusese oficializat de organele de miliție, și în chestii de astea nu admitem concurență.

— De fapt, cum vă numiți ? — am întrebat, aruncînd buletinul pe masă, cu disprețul cuvenit unui act falsificat grosolan.

A continuat însă să susțină că numele lui e cel pe care ni l-a făcut cunoscut și, în mod firesc, coincidea cu cel înscris în act. Iar faptul că timbrul sec nu se suprapunea tocmai bine pe fotografie și document se datora unei cauze banale. I s-a desprins poza de pe buletin și-a lipit-o singur, cum s-a priceput.

Cu toate că a făcut tot ce-i omenește posibil, nu m-a prea convins și l-am poftit să-și înlocuiască halatul de cocotă masculină cu hainele de oraș, deoarece trebuie să facă o plimbare cu noi. N-aș putea spune că sugestia mea l-a entuziasmat foarte mult, dar pînă la urmă — după ce Dan i-a explicat că din partea lui poate să rămînă și cu capotul pe el, deoarece, nefiind formalist, îl va umfla oricum — s-a declarat de acord cu propunerea noastră și a început să se îmbrace.

În timp ce-i admiram costumul de dandy, m-am interesat dacă ar fi de acord cu efectuarea unei mici percheziții. N-a fost de acord. Ba mai mult, nu s-a sfiit să-mi vorbească și despre anumite prevederi ale Constituției. În consecință, am preferat să-mi amîn curiozitatea.

Cînd am părăsit, fără regret, înmiasmata încăpere, am încuiat-o cu cheile noului nostru „amic" și ne-am pornit ascensiunea spre trotuar.

Deși motorul mașinii era în funcțiune, plutonierul Vartunian era dispărut de la datorie. După ce-am deschis portiera din spate, am constatat că aparențele sînt adesea înșelătoare. Șoferul nostru era întins pe banchetă și, la căldurica difuzată de radiator, medita adînc la sarcinile noastre profesionale, sforăind.

— N-a fost prea incomodă poziția ? — l-am consultat, după ce s-a extras din mașină.

— Deh... E adevărat că nu-i ca acasă, tovarășe căpitan...

— N-aș vrea să se spună că-mi chinuiesc subalternii. Dacă cobori aceste trepte — am spus, arătîndu-i gaura de unde apărusem —, ai să vezi pe stînga o ușă. Plimbă-te prin fața ei pînă te dezmorțești.

Deși n-aș putea spune că a apreciat modul omenos în care m-am îngrijit de sănătatea lui, dîndu-i posibilitatea să facă gimnastică în timpul producției, s-a dovedit suficient de isteț pentru a nu-mi comenta ordinul.

Cînd umerii îi ajunseră la nivelul trotuarului și întinse mîna spre clanța ușii, Dan, care între timp ocupase locul de la volan, îi strigă :

— Vart' ! Dacă vrea să intre cineva în casă, roagă-l să-ți țină de urît, afară...

După ce am luat loc pe bancheta din spate, lîngă invitatul nostru, mașina a demarat.

Capitolul XI

ALIBIUL LUI TITI FĂT-FRUMOS

Odată intrați în biroul nostru, mi-am rugat musafirul să se dezbrace de palton și să ocupe locul din fața biroului meu.

După ce s-a conformat, i-am oferit pachetul cu Snagov, dar m-a refuzat. A preferat să-și aprindă un Dunhill.

— V-ați decis să ne spuneți care-i adevăratul dumneavoastră nume ? — l-am iscodit, pe cînd îmi aprindeam Snagovul.

Deși, ca un om de lume, ce cu onoare credea că este, a încercat să mă ispitească cu o țigară de-a lui, le-am preferat pe ale mele. Chestie de patriotism. Nu vroiam să sprijin o firmă străină, care, din cîte știam eu, oricum nu se afla în pragul falimentului.

— Da' v-am spus cum mă numesc — a început dînsul să se supere.

În astfel de cazuri, anchetatorul are la dispoziție două căi de rezolvare. În prima, cere la Evidența populației fotografia celui înscris în act și, astfel, va putea admira figura unui necunoscut. Cum eu eram prea ocupat pentru a-mi dori să văd mutra tipului care se interesa, cu nostalgie, pe unde i-o fi călătorind buletinul, am preferat cea de-a doua cale.

Am tras un sertar al biroului și-am scos o placă de sticlă. I-am oferit-o interlocutorului, rugîndu-l să-și sprijine degetele mîinii drepte pe ea.

A primit propunerea mea cu indignarea unei cocote, care, acostată pe stradă de un naiv, dorește să obțină un spor de tarif față de cel prevăzut în mercurialul breslei.

— Drept cine mă luați ?

I-am mărturisit că tocmai ăsta e și clenciul. Habar n-am cine ar putea fi, dar sînt plătit pentru a afla.

Cu toate insistențele mele, și-a menținut cu stoicism poziția. Nu voia cu nici un chip să contribuie la ridicarea nivelului erudiției mele.

Dan, care n-a mai dat pe la biserică de pe vremea cînd spunea, înainte de culcare, *Tatăl nostru*, și-a proptit

mîinile pe rama biroului și și-a ridicat chintalul la înălțimea de 185 de centimetri.

— Pune-ți degetele pe placă ! De nu, te ajut eu ! — l-a avertizat colaboratorul meu.

Invitația a fost rostită cu atîta bunăvoință, încît „amicul" nostru, uitînd s-o mai facă pe ultragiatul, s-a grăbit s-o ia în considerare.

După ce a luat placa cu impresiuni, Dan a ieșit din birou.

Întrucît liniștea care s-a așternut în cameră devenise supărător de apăsătoare, m-am simțit obligat, în calitate de gazdă binecrescută, să angajez „o discuție" cu musafirul meu.

— Cînd ați fost ultima oară la familia Predescu ?

— Familia Predescu... ? s-a mirat el.

— Exact.

— Păi... Cred că or fi... Dumnezeule ! Doar nu vă închipuiți că eu... Că eu i-am... — începu el să se bîiguie, înnebunit de spaimă.

— De ce nu mi-aș închipui ?

— Eu n-am nici un amestec... Zău... Vă rog să mă credeți.

Dacă nu-mi aminteam la timp că nu prea sînt bigot, cred că „zău"-ul său m-ar fi convins că în fața mea stă un mielușel nevinovat. Dar, spre marea-mi șansă, am o memorie a-ntîia, mai ales atunci cînd trebuie s-o am.

— Unde ai fost luni seară, între orele opt și unsprezece? am întors placa.

— Nu v-am spus ? Am adormit și...

— Caută ceva mai bun — l-am povățuit.

N-a mai avut cînd să-mi urmeze sfatul, admițînd că ar fi fost dispus s-o facă, deoarece am fost întrerupți de înapoierea lui Dan. După ce mi-a înmînat fișa primită de la Evidența operativă, s-a așezat pe scaun.

Am aruncat o privire pe fotografia față-profil, apoi m-am uitat la celelalte rubrici ale imprimatului.

Deci domnul se numește Titu Sachelarie, zis Titi Făt-Frumos... Diverse condamnări, însumînd optsprezece ani, pentru proxenetism, escrocherii și furt... Fără adresă cunoscută... Căutat, pentru relații, de patru inspectorate județene...

Cînd am ridicat privirea de pe fișă, l-am văzut studiind cu mult interes arabescurile covorului. Eram edi-

ficat. Cînd un individ este căutat pentru „relații", mai mult ca sigur că cei care l-au dat la urmărirea generală nu-i doresc prezența pentru a-i cere opinia asupra stării timpului în secolul XXI. Am priceput, în sfîrșit ! Și eu, care, plecînd de la înfățișarea lui tipică de hering, mă întrebam cum dracului poate s-o folosească pe coana Leanța în scopuri lucrative.

— Care va să zică, începem să ne lămurim. La adăpostul buletinului fals și al Lenuței Raiciu te eschivai de urmărirea Miliției. Și ca să-ți dovedesc că nu-s influențabil — am continuat —, nu te-ntreb ce-au cu tine cele patru inspectorate. Le rezerv colegilor mei această plăcere, după ce am să te trimit să le faci cîte o vizită. Eu, personal, nu-ți cer decît să-mi spui ce-ai făcut luni seară. De acord ?

N-a fost de acord. A început din nou să-mi spună povestea cu dormitul pînă la ora unsprezece.

Am vrut să-l iau din nou cu binișorul. Dar am renunțat. Mă plictisisem să tot bat pasul pe loc. Eram convins de vinovăția lui, deoarece : primo, palmaresul penal indica că ar fi putut comite isprava de care mă ocupam ; secundo, a avut posibilitatea să pătrundă în casa victimelor cu o cheie procurată de concubina sa ; și tertio n-avea alibi pentru momentul comiterii dublului asasinat.

M-am ridicat de pe scaun și am decretat :

— Gata cu basmele ! Îmbracă-te !

— Unde vreți să mă duceți ? Ce aveți cu mine ? — s-a interesat dînsul, și, din cauza agitației care-l cuprinse, scăpă scrumul Dunhill-ului pe mult prea impecabilii săi pantaloni.

Deși, în calitate de gazdă, ar fi trebuit să-l ajut să înlăture urmele tragicului incident, m-am abținut. Ba mai mult, l-am anunțat că, neavînd timp de pierdut, îl poftesc să se îmbrace mai repede.

A priceput aluzia și mi-a făcut pe plac.

* * *

Cînd am ajuns la destinație, Vartunian mi-a raportat că nu s-a prezentat nimeni în timpul absenței noastre. Deși am citit în privirea lui dorința de a mai trage o „meditație" la căldurică, în mașină, l-am invitat să-și continue misiunea.

— Unde sînt anexele camerei ? — mi-am întrebat clientul pe post de amfitrion.

— Acolo — a spus el, indispus, arătîndu-mi o a doua ușă — după cea în fața căreia discutam.

M-am îndreptat grăbit spre ea și am deschis-o. Era sala caloriferului, iar într-un colț fusese improvizată o bucătărie. Am privit mașina de gătit. Era racordată la rețeaua de gaze. Am intrat și m-am apucat să cercetez locurile unde ar fi putut dosi obiectul care-mi trebuia. N-am dat de el, deși, ulterior, am extins cercetările la toate cotloanele cuprinse între subsolul și podul imobilului.

Am intrat în camera unde-l găsisem pe Titi Făt-Frumos făcîndu-și siesta.

— Domnule Sachelarie, unde este butelia ? — am întrebat.

— Care butelie ? — s-a mirat dînsul.

— Aia de aragaz — i-a șoptit Dan, cu bunăvoință.

— Nu-nțeleg... Despre ce butelie vorbiți ? a continuat dînsul să se mire.

— Despre aceea pe care ai „împrumutat-o" luni seară de la familia Predescu — am precizat.

A făcut ochii mari și m-a privit de parcă i-aș fi vorbit în limba sanscrită, apoi, cînd i-a venit tonul, s-a albăstrit la față și a început să protesteze cu vehemență.

— Vreți să spuneți că eu... ? Nu-i adevărat ! N-am nici-o legătură cu bătrînii ! Sînt nevinovat ! Vreți să-mi puneți în circă...

— Ajunge ! — l-am întrerupt. Unde ai dus butelia ?

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă am trecut pe acolo-n ultimele trei săptămîni...

— Ce-ai făcut luni seară pînă la ora unsprezece ?

— Am dormit... V-am spus...

— Stai aici ! — am zis, trăgînd un scaun lîngă ușă. Știi ce urmează, doar ai experiență în chestii de astea !

A dat din cap și s-a așezat pe scaun.

Percheziția a durat o oră. După ce-am examinat tot ce se afla în încăpere, inclusiv posibilitatea ca dușumeaua să fie amovibilă, am făcut bilanțul. Pe masă se aflau două sute de bancnote cu efigia lui Nicolae Bălcescu și o cutie paralelipipedică, din carton.

În timp ce-l examinam cu coada ochiului, m-am adresat colaboratorului meu :

— Dane, verifică seria bancnotelor.

A rămas impasibil, ceea ce putea să spună că ori e sigur că blufam — şi chiar asta făceam ! — ori, într-adevăr, n-avea de ce se teme.

Întrucît a doua ipoteză nu mi-a produs nici-o bucurie, în timp ce Dan se făcea că verifică seria bancnotelor cu ieroglifele din notesul lui, am început să examinez cutia. Avea dimensiunile unei jumătăţi de cărămidă, iar locul de îmbucare a capacului cu corpul cutiei era lipit cu o bandă de hîrtie. Am privit urmele lăsate pe bandă de diferite ştampile şi semnături. Cea mai vizibilă dintre impresiuni aparţinea CTC-ului din Întreprinderea de piese radio şi semiconductoare — Băneasa, care garanta conţinutul : 500 bucăţi diode ! De îndată, am simţit cum încep să mă indispun. Nu atît din cauza conţinutului, cît, mai cu seamă, a datei de sub ştampilă. Fusese ambalată în ziua de 18 ianuarie, adică ziua comiterii porcăriei care mă obligase să fac cunoştinţă cu domnul Sachelarie, zis şi Titi Făt-Frumos.

Mai exista o posibilitate ca lucrurile să nu stea chiar atît de prost cum le vedeam eu şi mi-am încercat şansa. Am rupt banda şi am ridicat capacul. N-aveam noroc. Era plină cu mănunchiuri de fire strălucitoare, terminate printr-o capsulă minusculă.

Dacă pînă în prezent soarta tranzistorilor îmi fusese indiferentă, din acest moment, puteau să afle şi ei, îi dispreţuiam.

Cînd m-am uitat la domnul Sachelarie, am simţit cum îmi creşte moralul. M-a consolat faptul că el era cu mult mai amărît decît mine. Şi cred că avea dreptate. Orele pe care mi le pierdusem alergînd după cai verzi urmau să-l coste cîţiva anişori buni în pensiunea statului.

— De unde ai această cutie ? am întrebat.

S-a ruşinat şi şi-a plecat privirea spre podea.

— Ştiţi... — a început el, sfios, dar n-a mai continuat.

De afară, s-au auzit glasuri. Apoi am auzit vocea lui Vartunian :

— Nu pleca. Stai !

N-am apucat să mă pun în mişcare, că Dan a şi zbughit-o pe uşă. Cîteva clipe mai tîrziu, cînd a revenit, ţinea de-o aripă un tinerel, pînă în douăzeci de ani.

— Îl căuta pe domnul Ştefu. Cînd şi-a dat seama că Vartunian este lucrător de miliţie, a vrut s-o facă pe avi-

onul supersonic, dar n-a mai avut cînd — mă informă Dan, împingîndu-şi companionul în cameră.

Era înalt, slăbuţ şi cu părul blond şi netuns de multişor. Şi-a plimbat speriat ochii albaştri şi spălăciţi de la mine la Sachelarie, apoi i-a fixat pe cutia cu diode ce-o examinam înaintea vizitei sale.

Privea cu atîta încordare şi spaimă cutia, încît am stabilit de urgenţă o legătură între conţinutul acesteia şi prezenţa lui.

— Unde lucrezi ?

— La... la IPRS-Băneasa — reuşi el, tremurînd, să îngaime.

— Cu ce te ocupi acolo ?

— S-sînt o-operator...

— Astea-s ale tale ? — am zis, arătîndu-i cutia.

— Nuu ! Nu le-am văzut niciodată... ! — se repezi el, înspăimîntat.

— Lasă-te de bancuri ! — îl luă Dan în primire, după ce l-am întors pe domnul Sachelarie cu faţa la perete. Chestie de meserie. N-aveam chef să-i las să-şi confecţioneze o poziţie comună de apărare şi să-mi dea o porţie suplimentară de bătaie de cap.

— Atunci cum se explică prezenţa amprentelor tale pe cutie ? — l-am consultat, pe un ton voit aspru.

Stratagema mi-a reuşit. S-a pornit să-mi explice, printre lacrimi şi sughiţuri, că de vină e numai domnul Ştefu, pe care l-a cunoscut prin intermediul unei „domnişoare". Patronul „iubitei" lui, aflînd unde lucrează, i-a propus să trăiască bine, „că ţara geme de proşti". Plecîndu-se de la acest criteriu, a fost convins să intre în „afacere". El se strecura în laboratorul de diode la ora zece, cînd se făcea predarea schimbului, şi lua o cutie cu diode. Cutie care, un sfert de oră mai tîrziu, trebuia depusă într-un loc anumit, lîngă poarta întreprinderii. Ce drum lua cutia, după aceea, nu ştia. Pentru acest mic serviciu, pe care-l executa în fiecare luni seara, domnul Sachelarie îi asigura „graţiile" protejatei sale şi o primă specială de două sute de lei.

Edificat fiind asupra rolului jucat de puştiul racolat şi zăpăcit de domnul Titi Făt-Frumos, am schimbat calimera. Acum se uita Sachelarie la mine, şi puştiul îşi arăta spatele.

N-a trebuit să-i mai explic că se află-n găleată. A priceput că-i mai bine să-şi deschidă emisiunea. Mi-a povestit care-i paznicul care prelua ştafeta. Pe scurt, pentru că nici nu doream să intru în nişte amănunte care nu mă priveau, mi-a spus că „lucrau" numai luni seara, deoarece aceea era ziua cînd omul lui ajungea, prin rotaţie, la poarta pe unde se scotea „marfa". Cînd respectivul îşi preda schimbul lua şi ştafeta cu el şi, cîteva minute mai tîrziu, o preda *boss*-ului Sachelarie, pe o stradă laturalnică, contra zece „Nicuşori".

Lămurindu-mă asupra felului în care şi-a consumat Sachelarie timpul în momentul comiterii scîrboşeniei ce o anchetam, i-am îmbarcat pe cei doi protagonişti în maşină şi ne-am grăbit să ajungem la inspectorat, unde, în viteză şi mai mare, i-am plasat băieţilor de la Economic, în al căror profil intra tărăşenia peste care picasem eu.

— A naibii pramatie ? — comentă Dan, cînd ne-am scăpat de podoabe. Chiar plasîndu-şi marfa la un preţ derizoriu şi tot îi rămînea săptămînal o sută de sute.

M-am gîndit cu regret la puştiul care se lăsase ademenit în combinaţie, apoi, aducîndu-mi aminte că a mai trecut o zi de bătut pasul pe loc, am oftat.

— Acum, cum ne mai descurcăm ? — mi-a ghicit Dan gîndurile.

— Şi eu aş vrea să ştiu — i-am replicat cu sinceritate.

— E aproape zece — a constatat el surprins. Dacă nu mă-nşel, azi n-am prea mîncat.

Am priceput aluzia şi am plecat să ne restaurăm forţele.

Capitolul XII

UN PRIETEN ÎŞI AMINTEŞTE DE MINE

Trrr... Trrr... Trrr...

Eram elev de liceu şi soneria ne anunţa că s-a terminat recreaţia.

Trrr... Trrr...

Am încercat să n-o aud. Aveam oră cu „Nea Mişu", profesorul de filozofie, şi vream să trag la fit. Am pornit-o spre poartă, spre libertate, dar a trebuit să fac calea-ntoarsă. Din partea aceea venea „Ţaţa Lina", directoarea şcolii.

Trrr...

M-am trezit din somn şi-am realizat că s-au dus timpurile bune, cînd am fost elev. Eram ofiţer investigator şi trebuia să răspund la telefon.

— Alo... — am mormăit, după ce-am reuşit să dibuiesc, pe întuneric, aparatul de pe noptieră.

Am sperat pentru o clipă că vreun beţivan a greşit numărul. Dar n-am avut această şansă. Eu eram persoana căutată.

După ce-am ascultat ce mi se cere, am aprins veioza şi mi-am notat o adresă.

— Vă rog trimiteţi o maşină de serviciu să mă culeagă, — am zis.

De îndată ce am terminat convorbirea, am format numărul lui Dan şi i-am spus ce trebuie să facă, apoi, din precauţie, am închis repede. Eram destul de înfuriat, pentru a-mi mai dori să aud şi protestele lui. Aruncînd receptorul în furcă, am văzut că era unsprezece şi jumătate. Dormisem foarte mult. Aproape un sfert de oră.

* * *

Cînd maşina s-a oprit în dreptul lui Dan şi i-am văzut mutra, m-am consolat. Era cel puţin tot atît de nefericit ca şi mine.

I-am înmînat şoferului adresa ce-mi fusese comunicată şi l-am poftit s-o ia din loc.

Am străbătut cîteva străzi pustiite de ger şi ora înaintată şi, cîteva minute mai tîrziu, ne-am trezit la Obor. Maşina a virat la stînga, pe şoseaua Colentina, a parcurs vreo 60 de metri, a redus viteza, a întors spre stînga şi s-a imobilizat pe dreapta.

În faţa noastră se aflau două maşini de pompieri, iar în faţa curţii unde staţionau se adunase o mulţime de cetăţeni. Doi subofiţeri de miliţie încercau să-i îndepărteze, cu clasicul „circulaţi, vă rog ! Circulaţi, vă rog !",

dar invitația, ca de obicei în astfel de situații, rămînea fără ecou.

Cînd am ajuns la cîțiva pași de grupul curioșilor, din care cei mai mulți erau îmbrăcați cu ce nimeriseră la repezeală, din spatele unei tulumbe și-a făcut apariția un tip scund, în uniformă militară.

— Te-am deranjat din somn ? — m-a întrebat, rînjind satisfăcut.

M-am aplecat spre el și, confidențial, i-am șoptit :

— Ascultă, Aurele, dacă nu te astimperi, pun mîna pe tine și te bat, pînă-ți pune doctorul oglinda la gură... Și n-o să se aburească. Îți garantez !

— Bine, Nicule, dar...

— Nici-un dar ! Ți-a intrat în cap că de cîte ori stingi un incendiu trebuie să te asist eu ?

— Am găsit o victimă...

— Și ce-i cu asta ? Ce, sînt singurul ofițer de miliție al republicii ? ! Trebuia să ceri un anchetator, nu să indici dispeceratului numele meu...

— Mă scandalagiule, ia hai cu mine ! — se înfurie mogildeața, și, răsucindu-se pe călcîie, se lansă spre grămada curioșilor.

Ne-am strecurat cu greu printre gură-cască și am intrat într-o curte ce se forma în intervalul dintre trei corpuri de case, dispuse în forma unei potcoave. cu partea deschisă spre stradă. Toate clădirile erau scunde de tip vagon, cu o grămadă de uși și ferestre spre curte. După paragina în care fuseseră lăsate, mi-am dat seama că intrau în zona de sistematizare a orașului și curînd urmau să primească grațioasa vizită a unor buldozere.

Am străbătut vreo douăzeci de metri spre vîrful potcoavei și ne-am oprit în fața unei îngrămădeli negre și informe.

Abia după ce maiorul Tache a chemat un ostaș și acesta a aprins o lanternă cu acumulator, am început să pricep despre ce-i vorba.

Pentru completa mea edificare, am luat lanterna din mîna pompierului și am examinat ceva care semăna cu un sac de cărbuni. Era un corp omenesc chircit și ars. Datorită carbonizării penetrante, nu se putea distinge nici chiar sexul.

— Ce părere ai ? — a întrebat Tache, din spate.

— Probabil un accident nenorocit — am zis, pe cînd mă întrebam de unde aș putea să fac rost de puțină salivă pentru a îndepărta nodul pe care-l simțeam în gît.

— Nu te chemam, Nicule, dacă era vorba de-un accident — mă anunță el, săltîndu-și umerii într-un gest de regret. Această femeie mai întîi a fost ucisă, apoi i s-a incendiat casa.

A întîlnit privirea întrebătoare a lui Dan și i-a spus :

— Tinere, privește craniul !...

Ne-am aplecat și am privit capul victimei. Faptul că-i arsese părul mi-a permis să văd o spărtură, cît un pachet de țigări, în regiunea occipitală.

— ...Nu trebuie să fii medic legist pentru a-ți da seama că-n prealabil i-a împrăștiat cineva creierii. Cînd a fost scoasă din casă continua să piardă sînge și substanța cenușie — a adăugat el.

N-am mai fost supărat pe Tache. Deșteptarea noastră din somn, oricît ar fi fost ea de neplăcută, era mai mult decît justificată. Modul de operare era similar cu cel constatat în strada Drobeta. Sentimentul de recunoștință a durat numai o secundă, apoi, brusc, m-a părăsit. Am simțit un fior rece în ceafă și m-am uitat îngrozit spre Dan.

— Să avem de-a face cu un asasin piroman ? m-a consultat el, ghicindu-mi temerea.

Nu i-am răspuns.

— Nicule, eu trebuie să mă-ntorc la companie. Hai să te conduc la locul dezastrului — a intervenit Tache.

Urmîndu-l, am constatat că spre vîrful potcoavei corpul de clădiri era prevăzut cu o strungăreață, o curte îngustă, de vreun metru și jumătate, mărginită, la fel ca cea de la stradă, de ferestrele și ușile unor locuințe sărăcăcioase.

Am străbătut circa douăzeci de metri, pe parcursul cărora am profitat din plin de binefacerile lanternei cu acumulător, altfel mi-aș fi plimbat ghetele prin fundul unui șanț practicat în mijlocul strîmtorii. Oricum, chiar dacă ceea ce se vedea pe fundul șanțului era înghețat, tot lături cred că s-ar fi numit.

Tache s-a oprit în pragul ultimei locuințe de pe partea dreaptă. Cînd am ajuns lîngă el, am zărit mai întîi o ușă rezemată de un perete, apoi tocul calcinat al acesteia. Mi-am strecurat capul în locuință și am văzut o cameră mică și scundă, cu laturile de aproximativ trei metri.

Printre lucrurile carbonizate — atît de puternic, încît, la fel ca şi în strada Drobeta, nu mai puteai să-ţi imaginezi ce obiecte au reprezentat înainte de producerea dezastrului — se învîrteau doi ofiţeri de miliţie. La lumina lanternelor, unul cerceta şi dicta, iar celălalt lua notiţe.

Am făcut cunoştinţă. Erau reprezentanţii secţiei teritoriale. Căpitanul Nicolae Gavrilă, cel care dicta, era scund, dolofan şi îşi ţinea ochii adăpostiţi îndărătul unor lentile fumurii. Locotenentul Cernea reprezenta contrastul superiorului său. Era înalt, slab şi părea atît de tînăr încît, de n-ar fi fost în uniformă, puteai să-l iei drept elev de liceu.

— Nicule, te las cu tovarăşul căpitan Gavrilă, care, sosind aici odată cu mine, ştie cît ştiu şi eu despre cele întîmplate. Trebuie să plec — mă anunţă Tache şi, salutîndu-ne, se grăbi să se evaporeze.

— Vă rog să-mi permiteţi să vă raportez — se porni căpitanul Gavrilă, cu volubilitate. În jurul orei unsprezece, un vecin...

— Ion Tănase — citi locotenentul în notesul lui.

Căpitanul dădu aprobator din cap şi continuă :

— ...Întorcîndu-se de la serviciu, a văzut ieşind fum din această locuinţă. Imediat a alarmat alţi doi vecini....

— Tovarăşii Petre Petre şi Vasile Niţă — completă locotenentul.

— Au încercat cu toţii să forţeze uşa, dar n-au reuşit. Era încuiată cu zăvorul, evident, pe dinăuntru. În această situaţie, au anunţat compania de pompieri şi secţia de miliţie. Fiind ofiţer de serviciu, m-am grăbit să mă deplasez şi am ajuns aici în momentul în care pompierii forţau uşa... Veniţi să v-o arăt.

— Am s-o examinez mîine, la lumina zilei — l-am anunţat. Vă rog să continuaţi.

— Întrucît vecinii afirmau că în locuinţă s-ar putea să se afle şi locatara...

— Gina Petre, de sex feminin, în vîrstă de 75 de ani, de profesie pensionară — sosi completarea.

— Exact. Trei pompieri s-au strecurat printre flăcări şi au reuşit s-o scoată afară. Din păcate, prea tîrziu. Decedase. În prezent, se află depusă în curtea principală.

— Am văzut-o. Serviciul medico-legal a fost anunţat ? — m-am interesat.

— Vă raportez că le-am telefonat eu, personal — mă asigură locotenentul, luînd poziţie de drepţi.

— Vă rog să vă reluaţi relatarea — am spus căpitanului, în timp ce mă gîndeam, cu nostalgie, că şi Dan fusese la fel de prevenitor şi disciplinat cînd a intrat în miliţie.

— Cînd victima a fost scoasă din locuinţa incendiată, am constatat că are mai multe plăgi craniene, din care una, în regiunea occipitală, sîngera puternic. Ţinînd seama de natura rănilor, şi mă refer în mod special la cea dinspre ceafă, se poate spune că victima a decedat ca urmare a unei agresiuni. Incendierea locuinţei putînd fi considerată ca o manevră a criminalului pentru înlăturarea faptei sale.

— Pentru că ignoră noile noastre metode de cercetare ştiinţifică — completă locotenentul, săltîndu-şi nasul spre cer şi bombîndu-şi pieptul cu mîndrie.

Nu i-am contrazis, deşi eram aproape sigur că lucrurile stau altfel. După mine, criminalul nu urmărea înlăturarea urmelor. Era un psihopat, care nu se mulţumea cu uciderea şi siluirea femeilor bătrîne. Pentru ca salata să fie completă, era stăpînit şi de dorinţa imperioasă de a incendia.

— Cum se prezintă situaţia materială a victimei ? — a întrebat Dan.

— Trăia numai din pensie.

— Deci un argument în plus. Agresorul nu urmăreşte jaful — mi se adresă Dan, privindu-mă semnificativ.

— Din primele informaţii culese, rezultă că era foarte calculată... Deci nu-i exclus să fi avut ceva economii — preciză, sceptic, căpitanul Gavrilă.

Pentru a-l împiedica să meargă pe o pistă sterilă, i-am relatat principalele aspecte ale cazului din strada Drobeta.

— Aoleo ! Un dement ? ! — a exclamat el, cînd a înţeles cum stau lucrurile.

I-am priceput spaima. Munca pentru urmărirea şi prinderea unui piroman echivalează cu cea depusă pentru elucidarea a zece cazuri dificile de omucidere clasică. Deşi şi cei care comit omucideri cu mobil sînt pe undeva psihopaţi, altfel s-ar gîndi la consecinţele faptei lor, ei acţionează, totuşi, cu un scop şi o anumită logică, ceea ce-i face vulnerabili de la bun început. Spre deosebire de fărădelegile comise de agresorii aşa-zişi normali, cînd se pune

pe „treabă" un dement de-a binelea, apar aproape toate condițiile ca și anchetatorii să înnebunească. E și firesc să se întîmple așa, deoarece, datorită decalajului cerebral, nu se poate intui ce s-a urmărit și ce va urma. Deși eu aș avea o soluție pentru depistarea rapidă a agresorilor-dementi, pînă în prezent am avut grijă să n-o propun șefilor mei. Chestie de tactică, ca să nu spun strategie. Dacă m-aș fi apucat să argumentez foloasele ce ni le aduc cîinii polițiști, cred că aș fi reușit să-mi conving superiorii și de necesitatea angajării unor nebuni-polițiști, care, beneficiind de un intelect calibrat după același standard cu cel al confraților puși sub urmărire, să adulmece în viteză această specie de infractori. Sînt atît de sigur că n-ar fi trebuit să-mi argumentez prea mult propunerea, încît, repet, am preferat să mă fac că plouă. În cazuri de astea, e mai bine să fii discret. Altfel, aveam toate șansele să fiu eu primul angajat al echipei respective și, în consecință, să mă trezesc ambalat și expediat pe adresa Spitalului central de boli nervoase. Pentru reciclare.

— Dacă ușa era încuiată, pe dinăuntru, pe unde a ieșit criminalul ? — întrebă Dan, trezindu-mă din reveriile mele novatoare.

— Pe acolo — răspunse locotenentul, arătînd spre peretele lateral din stînga ușii, o fereastră. Cînd am intrat, era curent și am închis-o.

M-am înclinat spre interior, am privit fereastra indicată, și, răsucindu-mă, am pornit spre ușă. Cîțiva metri mai departe, m-am oprit la colțul casei și mi-am așteptat colegii. Apoi, luînd lanterna din mîna locotenentului, am luminat fasciculul fereastra și terenul de sub ea. După ce m-am aplecat și am examinat pămîntul din spatele casei incendiate, am renunțat spunîndu-mi că-mi pierd timpul degeaba. Cum dracu să depistezi, sub anemicul fascicul al lanternei, impresiuni de urme plantare într-un sol înghețat tun ?

— Ce este în spatele zidului ? — a întrebat Dan, arătînd un gard înalt, vreo zece metri mai departe, care marca sfîrșitul cvartalului.

— Proprietatea unui cetățean... — începu căpitanul Gavrilă, dar n-avu prea mult spor.

— Dincolo de gard, locuiește tovarășul Gheorghe Stratulat, maistru strungar la Uzina Republica. Este căsătorit

și are trei copii — precizează pe nerăsuflate aghiotantul lui. E un om foarte serios și...

— Bravo, colega ! Dar ești documentat, nu glumă — remarcă Dan atît de surprins, încît uită să fie ironic.

— Știți — explică felicitatul —, unul dintre cei trei copii ai tovarășului strungar e o fată, și...

— Și sînt logodiți — îl întrerupse, rîzînd, căpitanul Gavrilă.

— Ce stradă e în spatele zidului ? am întrebat, luminînd cu lanterna gardul care-l despărțea de paradis pe viitorul fericit.

— Strada Mașina de Pîine, tovarășe căpitan — mă anunță locotenentul, probabil cu gîndul la dulcineea lui, apoi brusc, se interesă îngrijorat : Doar nu vă închipuiți că... ?

Nu l-am luat în seamă. Mă gîndeam ce-aș fi făcut eu în locul criminalului. După cîteva clipe am spus :

— Tovarășe Gavrilă, după toate probabilitățile, criminalul a străbătut cel puțin o dată drumul pe unde am venit și noi. Avînd în vedere lungimea acestuia și numărul mare de locatari ce-l populează, putem admite ca foarte posibilă întîlnirea lui cu vreun vecin de-al victimei...

— Am înțeles, — tovarășe căpitan. Voi organiza audierea tuturor locatarilor — mă asigură cu promptitudine dolofanul.

— Întrucît cei mai mulți dintre vecini vor fi mîine plecați la serviciu, vă rog să începeți de-ndată audierea lor. Mă îndoiesc că, după cele petrecute, mai doarme cineva... De asemenea, vă rog să luați măsuri pentru izolarea cîmpului infracțional. Căutarea urmelor la lumina lanternelor nu va avea alt rezultat decît distrugerea lor — am zis, ca o aluzie „fină“ la faptul că i-am găsit plimbîndu-se ca vodă în lobodă prin camera victimei.

A priceput că n-ar fi trebuit să intre la locul faptei, și m-a aprobat.

Promițîndu-le că voi reveni mai tîrziu, le-am urat spor la treabă și am plecat. Nefiind prevăzut cu ochi de pisică, n-aveam ce să mai fac acolo pe întuneric.

În curtea principală, am văzut un tip îngenuncheat lîngă victimă și alți doi, în picioare, sprijinind o brancardă. Cînd am ajuns lîngă grup, l-am recunoscut pe cel care examina victima. Era medicul legist Cavalioti.

— Te ocupi de acest caz, căpitane ? — a întrebat, după ce ne-am salutat.

— Cam așa ceva.

— Dacă vrei unele indicii, așteaptă pînă efectuez necropsia.

— Adică ?

— În orice caz, să nu-mi vii pe cap înainte de ora zece dimineața.

N-am protestat — așa cum fac toți anchetatorii de pe mapamond în astfel de situații —, poate unde nici nu mă așteptam la obținerea unor date revelatoare.

— Să-i spuneți doctorului Capolide că l-am rugat să vă asiste la... la operație. Cred că modul de suprimare îl va face să se gîndească la o altă victimă, de care s-a ocupat acum vreo trei zile — am adăugat repede, pentru a nu-i da timp să interpreteze greșit cererea mea.

* * *

La ora trei dimineața, Dan a coborît în fața locuinței sale. Cîteva minute mai tîrziu, cînd mașina a oprit la intrarea casei mele, i-am urmat exemplul.

După ce m-am prăbușit în culcușul meu curat și cald, n-am mai avut cînd să-mi închid ochii, deoarece am și adormit.

Capitolul XIII

SEMNĂTURA E COMPLETĂ

În timp ce împingeam ceașca golită de cafea spre colțul biroului, și-a făcut apariția locotenentul Tănăsache.

— Bei o cafea ? — l-am întrebat, după ce s-a așezat pe scaun.

— Nu, tovarășe căpitan. Vă mulțumesc. Și așa sînt destul de nervos.

L-am înțeles, pentru că și eu sînt la fel, mai ales cînd nu beau cafea.

— Ceva noutăți ? — l-am zorit, pentru că-mi dădeam seama că n-a venit numai într-o vizită protocolară.

— Da. Am citit reclamația depusă la secție de doctorița Mariana Nicolau. Susține că actele i-au fost subtilizate în troleibuzul 83... Cînd a coborît din vehicul, a constatat că are poșeta deschisă și-i lipsește portofelul în care-și ținea actele...

— Nouă ne-a spus că și-a pierdut poșeta într-un tramvai — zise Dan, în timp ce continua să-și curețe sîrguincios piesele brichetei.

— O vom ruga să se decidă asupra împrejurării în care a rămas fără acte. Și mai ales fără cheile locuinței din strada Drobeta — am zis. Din audierea vecinilor victimei a ieșit ceva ?

— Nimic, tovarășe căpitan. Sau aproape nimic, deoarece un puști, de patru-cinci ani, care locuiește peste drum de casa victimelor, susține că a văzut intrînd în curtea acestora un „nene" care avea o bască pe cap și un „ghiozdan" în mînă.

— În ziua omorului ?

— Da. După spusele lui, l-ar fi văzut cu o zi înainte de „focu ăla malele".

— Pe la ce oră ?

— Între cinci și șase seara.

— Puștiul ăsta va ajunge un geniu ! — păru să se entuziasmeze Dan. Eu nici la opt ani — deși am fost dintotdeauna foarte inteligent ! — nu prea pricepeam care era legătura dintre cadranul plin cu semne cabalistice ale ceasornicului și cele două limbi proptite în centrul lui.

— Ora am localizat-o eu, tovarășe locotenent — replică Tănăsache înțepat. Puștiul mi-a spus că l-a văzut pe „nenea" cînd începuse să se întunece.

— L-a descris ? — am întrebat, într-o doară, deoarece nu eram dispus să iau în considerare mărturia unui copil, care, chiar dacă n-ar fi mințit, pentru a-și da aere de importanță față de un om matur dispus să-l asculte, se putea înșela nu numai asupra timpului, ci chiar și asupra zilei.

— N-a reținut decît faptul că avea o bască și-un ghiozdan și urca repede scările spre terasă.

— Nu cumva l-a văzut pe la ora zece ? — întrebă Dan, ridicîndu-și privirea de la bricheță spre Tănăsache.

— Exclus. M-am gîndit și eu la acest aspect, dar părinții lui m-au asigurat că în fiecare seară, fără excepție, la opt e în pat și doarme.

Întrucît n-aveam timp de făcut supoziții gratuite, am început să-i relatez lui Tănăsache pe unde m-am plimbat azi-noapte. Cînd am terminat, am spus :

— Tănăsache, pînă una-alta, te rog să dai o fuguță la Spitalul central de boli nervoase și să obții o listă a tuturor piromanilor tratați în ultimii cinci ani, precum și locul unde se află în prezent.

— Oare „clientu" nostru n-ar putea să fie provincial ? — se întrebă Dan, nu întîmplător, cu glas tare.

— Maladia care ne interesează pe noi este tratată numai la Spitalul central, chiar dacă pacienții sînt din alte regiuni ! Și dacă nu termini cu chinuitul brichetei, ți-o arunc pe fereastră ! — l-am avertizat.

Mai întîi m-a privit surprins, apoi, temîndu-se că nu glumesc, s-a grăbit să-și adune tinichelele. În ceea ce-l privește pe Tănăsache, probabil stimulat de blîndețea cu care-mi apostrofasem colaboratorul, și-a încheiat în viteză mantaua și, salutîndu-ne, s-a evacuat grăbit din birou.

Un minut mai tîrziu ieșeam și eu, talonat de Dan.

*

* *

La ora nouă fără un sfert, mașina a intrat pe șoseaua Colentina și, după ce a virat la stînga, s-a imobilizat lîngă trotuar, în fața cvartalului unde locuise bătrîna carbonizată. Pe stradă, înaintea porții, o gloată de curioși continua să comenteze evenimentul cartierului. Cred că dacă aș fi tras cu urechea la discuția lor, nu mi-ar fi fost prea greu să alcătuiesc în viteză o listă cu cel puțin o sută de presupuși criminali. Dar n-am făcut-o. Probabil datoriță faptului că nu sînt plătit să mă joc de-a hoții și vardiștii, ci pentru a prinde în minimum de timp pe cei care cred că legile fundamentale ale societății noastre pot fi încălcate după vrerea lor.

— Am intrat cu Dan în curte și ne-am îndreptat spre locuința victimei. În cadrul ușii acesteia se afla un subofițer de miliție, care-și vîrîse mîinile pînă la coate în buzunarele mantalei. Ținînd seama de obrajii lui, roșii ca o roșie foarte roșie, nu sînt sigur că metoda lui de com-

batere a frigului ar fi putut obține un succes deosebit la Tîrgul internațional al patentelor.

Deși eram civili, probabil că mutrele noastre i-au spus cu ce ne ocupăm, deoarece s-a grăbit să-și smulgă mîinile din buzunare și să ne salute.

— Unde-i căpitanul Gavrilă ?

— Se ocupă cu audierea vecinilor victimei. Doriți să-l chem ? — se oferi el.

Am făcut un semn de negație și m-am dus să privesc ușa sprijinită de un perete, cîțiva metri mai încolo. Mă interesa felul în care a fost deschisă. Zăvorul fixat pe ușă avea limba încovoiată spre exterior. Deci, în mod sigur, cînd au forțat-o băieții lui Tache fusese încuiată pe dinăuntru. În consecință, am ocolit casa și am început să examinez terenul de sub fereastra prin care s-a evacuat criminalul. Pămîntul era atît de înghețat, încît nu m-am mirat deloc cînd am constatat că nici la lumina zilei n-am ce vedea.

M-am îndreptat spre zidul care-l despărțea pe locotenentul sectorist de viitoarea lui mireasă.

— Dane, ocupă-te de ce se vede. Eu mă duc să fac o plimbare pe partea cealaltă — am zis. Apoi, sărind ușor în sus, m-am apucat cu degetele de partea superioară a zidului și am ajuns, în chip de cotoi, deși eram copoi, pe coama acestuia. Am privit curtea asfaltată dindăratul zidului și m-am parașutat. Am întors spatele clădirii genvilă din fața mea și m-am apucat să caut urmele „domnului" care-l escaladase în noaptea trecută. Dar n-am mai avut cînd.

Am auzit în spate ceva care aducea cu zgomotul produs la acționarea unei frîne cu aer comprimat.

Cum nu-mi aminteam să fi văzut în curtea gospodarului nimic care să aducă cu o stație de autobuze sau tramvaie, din curiozitate, m-am uitat peste umăr. Și m-am orientat. M-am orientat cum nu cred s-o mai fi făcut vreodată ! De după un perete al vilei, un boxer, parcă mai mare ca un vițel, mă privea pufăind de mirare. I-am admirat blana cu care era îmbrăcat, roșie cu părul scurt, pieptul lat, proptit pe două labe răsturnate ușor spre exterior, capul cu urechile ciuntite și botul negru din care evadau doi colți albi, și mai ales lungi. Depășind momentul de uimire, blana de pe frunte i s-a încrețit ca un burduf

de acordeon, iar eu am realizat că nu face parte din categoria celor care au citit codul manierelor elegante. În clipa următoare, am apelat la dispozitivul de catapultare, care intră în inventarul tuturor jucătorilor de rugby, şi am început să mă înalţ la ceruri. Şi am fost bine inspirat. În momentul în care ghetele mele au contactat coama zidului, labele balaurului făceau acelaşi lucru, o palmă mai jos. Deşi comportarea lui reprezenta o samavolnică încălcare a legii ospitalităţii, nu m-am putut împiedica să nu-i admir discreţia. În afara faptului că ochii lui îmi doreau să alunec înapoi, în sectorul lui de activitate profesională, s-a abţinut de la orice comentariu. Ceea ce demonstrează, dacă mai era necesar, că nu face parte din categoria cîinilor care latră...

— Gata, şefu ? — s-a mirat Dan, văzînd că apar atît de repede alături de el.

— Curtea din dosul zidului e asfaltată — am zis, privind cu atenţie o porţiune a terenului, lîngă gard.

Spre salvgardarea demnităţii — în general şi a mea în mod special ! —, am apreciat că nu-i necesar să se cunoască chiar toate avatarurile prin care trec şefii. Sînt sigur că, dacă s-ar lua în considerare şi caracterul imposibil al colaboratorului meu, discreţia mea n-ar putea fi apreciată cu negativism. Oare îşi poate închipui cineva că Dan m-ar fi compătimit pentru clipele dificile prin care a trecut integritatea-mi corporală ? Aş ! Mai întîi mi-ar fi rîs în nas, apoi s-ar fi grăbit să povestească tuturor colegilor de la inspectorat cum dom' căpitan Apostolescu era să rămînă fără dispozitivul de aterizare pe scaun.

— Deosebit de faptul că terenul e prea dur pentru a reţine urme, nu-i exclus ca asasinul să fi purtat şi o încălţăminte cu talpă de cauciuc — îmi întrerupse Dan meditaţia.

— Probabil. Să nu ne mai pierdem timpul cu asta — am zis, întorcîndu-mă şi pornind spre locuinţa victimei.

Cînd am ajuns în faţa pragului uşii, i-am văzut pe Gavrilă şi adjunctul lui apropiindu-se.

— Tovarăşe căpitan, am primit rezultatul necropsiei — mă anunţă el, fluturînd un plic.

Mi-am scos mănuşile, am extras din plic raportul expertizei, l-am citit şi i l-am înmînat lui Dan.

— Victima a decedat ca urmare a fracturii din regiunea occipitală, dar prezintă şi nenumărate plăgi frontale — comentă el.

— Plăgile frontale n-au un caracter vital şi, probabil, sînt rezultatul debutului agresiunii. Lovitura de graţie fiind aplicată după atacul preliminar — explică Gavrilă.

— Oare n-avem de-a face cu doi agresori ?

— Ce vrei să spui, Dane ? — m-am mirat.

— Din buletin rezultă că plăgile frontale au fost cauzate c-un corp contondent cu muchii, iar cealaltă, care a cauzat moartea, de-o armă fără margini... Sau, în orice caz, avînd o suprafaţă de contact mare.

— E greu de presupus că asasinul s-a apucat să-şi schimbe arma în timpul agresiunii... Urmare atacului frontal, victima a fost doborîtă şi criminalul, crezînd că a omorît-o, şi-a aruncat arma. Ulterior, constatînd că victima a fost numai ameţită, nu şi-a mai căutat arma iniţială, ci s-a folosit de alta, luată la întîmplare. Pentru suprimarea unei femei trecute de 70 de ani nu-s necesari doi agresori.

Dan se decise să mă aprobe şi continuă :

— Sîngele nu conţine oxid de carbon, iar pe căile respiratorii nu s-a constatat prezenţa fumului...

— Rezultă că în momentul declanşării incendiului victima nu mai trăia — l-am întrerupt. Ceea ce nici nu-i de mirare. Dacă la şubrezenia organismului victimei, evidenţiată de medicul legist, adăugăm şi violenţa şocului traumatic, o moarte imediată, prin insuficienţă cardiacă acută, apare explicabilă.

Nu m-a contrazis nimeni.

— Cînd a fost văzută victima ultima oară ? — m-am adresat căpitanului Gavrilă.

— Cu circa doua ore înaintea incendiului. Adică pe la ora nouă seara. A fost văzută discutînd cu cineva în faţa porţii.

— Cine era acel cineva ?

— Nu ştim. O vecină, care a ieşit din casă pentru a arunca un lighean cu apă la canal, — zise el, arătîndu-mi colectorul de lături al curţii —, a văzut-o discutînd cu cineva care stătea în stradă. După părerea ei trebuie să fi fost un bărbat. Atît şi nimic mai mult.

— După ora nouă seara, a fost remarcat vreun străin prin curte ? — l-am întrebat.

— Pînă în prezent, n-a făcut nimeni o astfel de afirmaţie.

— Aţi chestionat toţi vecinii victimei ? — se interesă Dan.

— Nu. N-am reuşit încă. Mă refer la cei care lucrează în schimburi de noapte şi n-am avut cum să-i audiem — răspunse locotenentul Cernea.

— Dacă-i vorba despre persoane care lucrează în schimburi de noapte, aţi putea să nu vă mai osteniţi, deoarece n-au prea stat pe-acasă în intervalul care ne interesează — replică Dan, sceptic.

— Două din aceste persoane lucrează la fabrica „Stela", care-i peste drum, ceea ce înseamnă că pînă la zece fără un sfert se mai aflau încă acasă... Şi cum în meseria noastră încercarea moarte n-are, nu-i putem lăsa deoparte — opinie căpitanul Gavrilă.

I-am dat dreptate printr-o înclinare a capului. În munca de cercetare penală nu se neglijează nici un martor, oricît ar fi el de neînsemnat.

— După plecarea dumneavoastră, am găsit chestia asta — îşi aminti Gavrilă, scoţînd din buzunarul mantalei o poşetă mică, din vinilin. A aparţinut victimei.

Am început s-o examinez. Era demodată, uzată şi avea o parte înnegrită de foc. Cînd am deschis-o, am văzut un teanc de bancnote.

— 850 de lei — spuse colegul meu, pentru a mă scuti s-o fac pe casierul. Reprezintă pensia pe care i-a adus-o factorul poştal ieri după-amiază.

— Unde a fost găsită ? — se interesă Dan.

— Acolo — răspunse locotenentul Cernea, arătînd cu mîna spre un colţ al camerei mai puţin pîrjolit.

În timp ce mă întrebam cum de n-a luat agresorul banii, am remarcat într-o despărţitură a poşetei, lîngă buletinul de identitate al victimei, o hîrtie împăturită. Am scos-o şi m-am uitat la ea. Era o factură al cărei total, de 354 lei, purta în diagonală parafa „Achitat". Am vrut să ştiu ce marfă fusese vîndută cu suma respectivă. Pînă la urmă am reuşit să descifrez criptograma, dar, zău, n-a fost uşor. Persoana care completase factura avea un scris îngrozitor, chiar mai îngrozitor decît propria mea scriptă, ceea ce nu-i deloc puţin. M-am uitat sus, în colţul din dreapta, şi am văzut data emiterii documentului. Fusese completat în cursul zilei de ieri.

— Despre ce-i vorba ? — se interesă Dan, cînd văzu că fluier uşurel prin dinţi.

I-am înmînat hîrtia şi m-am adresat lui Gavrilă :

— S-a găsit la victimă o butelie de aragaz ?

— Nu ! Ar fi trebuit să aibă una ? — s-a mirat el.

— Aşa cred. Dacă ieri a ridicat un astfel de obiect, cumpărat la preţ oficial, ar fi fost firesc să-l găsim.

— Numai dispariţia buteliei mai lipsea pentru ca asasinul din strada Drobeta să ne ofere un autograf complet al prezenţei sale şi aici — comentă Dan. Admiţînd că ar mai fi existat vreun dubiu.

— Dacă ieri a cumpărat o butelie şi, cîteva ore mai tîrziu, după intervenţia pompierilor, constatăm c-a dispărut, ce rezultă ? — l-am consultat pe Gavrilă.

— Că a luat-o criminalul ! se grăbi acesta.

— Exact. Cereţi imediat sprijinul Inspectoratului Capitalei pentru supravegherea tranzacţiilor de butelii cu gaze lichefiate ! Ca element de selectare, ne interesează mai ales buteliile noi.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan ! se repezi locotenentul Cernea.

— În paralel, şi pentru a urgenta capturarea criminalului, în timp ce noi ne ocupăm de cercetarea cazului din strada Drobeta, dumneavoastră continuaţi investigaţiile în jurul acestei afaceri — i-am zis lui Gavrilă, arătînd cu mîna spre locuinţa bătrînei. Dacă iese ceva, anunţaţi-ne — am mai adăugat, înainte de a pleca.

Capitolul XIV

ADULMEC O URMĂ INTERESANTĂ

Cîteva minute mai tîrziu, admiram noua clădire a Spitalului de urgenţă. Deşi nu era oră de vizitare a pacienţilor, portarul nu ne-a făcut greutăţi la intrare. Văzînd semnalizatorul rotativ de pe capota maşinii din care am coborît, şi-o fi spus că-i mai sănătos să nu umble cu trucurile prin care-şi rotunjeşte de obicei veniturile.

Cînd am ajuns la etajul trei, am văzut două femei, îmbrăcate cu halate albe, ieşind dintr-un salon. Una

avea în jurul a 40 de ani şi era grăsană, iar cealaltă, înăltuţă şi supl'ă, ca un manechin franţuzesc, nu părea să fi depăşit jumătate din vîrsta însoţitoarei ei.

— Surioară... se adresă Dan celei tinere, evident fără a omite să-şi ancoreze privirea în ochii mari şi verzi ai fetişcanei.

— Vă rog... — replică interpelata surîzătoare şi fără a face vreun efort de a-şi dezlipi privirea de cea a colaboratorului meu, de parcă eu aş fi fost Omul invizibil.

— Ne-aţi putea spune unde lucrează doctoriţa Mariana Nicolau ? — am intervenit, nu pentru că nu mi se acorda atenţie — deşi ar fi fost firesc să-mi zîmbească mie, că doar eu sînt şeful —, ci pentru a-mi îndeplini mai repede misiunea.

— Desigur ! — spuse ea, privind la mine ca prin geam, apoi, în viteză, uitîndu-se din nou zîmbitoare la Dan. Am să vă conduc eu... — se oferi ea, mai mult decît binevoitoare.

— Nu-i nevoie ! — tună însoţitoarea ei, probabil nemulţumită de felul în care se făcea abstracţie de persoana ei. Pe doamna doctor Nicolau o găsiţi în camera de gardă — adăugă ea, arătîndu-ne o uşă la cîţiva metri de noi.

I-am mulţumit, cu glas tare, pentru indicaţie şi, în gînd, pentru intervenţie. Apoi, fiind de acord cu felul în care şi-a înşfăcat însoţitoarea de braţ, pentru a o determina să-şi pună în mişcare sistemul locomotor, m-am grăbit să aplic şi eu acelaşi tratament lui Dan.

— N-ar fi mai bine dacă aş rămîne afară, de pază — s-a interesat el, cu capul întors după tinerica remorcată de însoţitoarea ei, în momentul cînd am bătut în uşa camerei de gardă.

Nu i-am răspuns şi a priceput că nu mai glumeam.

Mariana Nicolau era singură în încăpere. După ce ne-a privit mirată, dar nu cine ştie ce, ne-a invitat să apelăm la serviciile celor două scaune din faţa biroului ei. În timp ce-i luam în considerare oferta, mi-am spus că albul halatului n-o dezavantajează. Chiar deloc.

— Doamnă doctor, sîntem nevoiţi să vă cerem o precizare — am început, schiţînd cu umerii un gest de scuză, aşa cum îi stă bine unui anchetator care deranjează o persoană în afara oricăror bănuieli. Chestie de tactică.

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră — mă anunţă, bine dispusă.

— Vă rog să ne daţi mai multe amănunte asupra împrejurărilor în care v-aţi pierdut poşeta.

Mai întîi s-a încruntat — şi mi-a părut rău, deoarece avea un surîs care-i făcea gropiţe în obraji, ceva à la actriţa Marlène Jobert —, apoi s-a împurpurat la faţă. Iar în clipa următoare a început să-şi examineze parafa, cu o curiozitate atît de pronunţată, încît m-am întrebat dacă n-o vedea atunci pentru prima oară şi vrea să ştie la ce-o fi bună.

— Era aglomeraţie în tramvai... — spuse ea, evitîndu-mi privirea. Cînd am coborît, n-o mai aveam... Probabil că se rupsese cureaua petrecută peste umăr... Ştiţi, era din acelea tip tolbă de vînătoare...

— În ce zi, la ce oră şi în ce tramvai aţi pierdut-o ? o înghesui Dan.

— Acum o săptămînă, cred că era marţi sau miercuri... M-am urcat în tramvaiul 5... Trebuie să fi fost în jurul orei trei după-amiaza, deoarece asta-i ora cînd îmi termin programul şi plec de la spital... — reuşi ea să îngaime, bineînţeles continuînd să-şi examineze parafa.

Cum nu-mi place să discut cu cineva care-şi ascunde privirea, mai ales dacă are şi ochii negri şi uşor migdalaţi, m-am interesat, cu compasiunea cuvenită :

— Aţi avut şi bani în poşetă ?

— Nu cine ştie ce... Ştiţi cum e înainte de chenzină ?

Întrucît ştiam, din proprie experienţă, n-a fost necesar să-i cer lămuriri suplimentare în această direcţie. În schimb, am comentat :

— Deci principala pagubă, a constat din pierderea actelor, adică a buletinului de indentitate. Nu ?

— Întocmai, domnule căpitan — îmi confirmă ea supoziţia, gratificîndu-mă cu un zîmbet timid.

— Nu v-aţi interesat la biroul de obiecte găsite al I.T.B.-ului ?

— Am intenţionat să mă duc, dar am tot amînat. În orice caz e o şansă. Cred că am să trec astăzi după-amiază pe acolo — a spus dînsa, probabil cu intenţia de a ne vedea, cît mai curînd, închizînd pe dinafară uşa camerei de gardă.

M-am rezemat de spătarul scaunului şi am privit spre Dan. Nu numai că a priceput ce vreau, dar cred că era singurul lucru pe care-l aştepta.

— Doamnă doctor, cîte rînduri de acte aveţi ?

— Unul ! — se miră ea. Doar nu vă închipuiţi că am mai multe indentităţi, ca spionii... — adăugă zîmbindu-i amuzată.

Dan, fără să-i guste umorul, continuă impasibil :

— Atunci, cum se explică faptul că aţi pierdut un buletin de identitate în tramvaiul 5 şi, în aceeaşi zi, un al doilea în troleibuzul 83 ?

Mai întîi mi-a privit colaboratorul stupefiată, apoi, cu viteză, a început să înghită în sec.

— Trebuie să vă decideţi. Unde s-a consumat incidentul cu poşeta ? În tramvaiul 5 sau, după cum aţi declarat la secţia de miliţie, în troleibuzul 83 ?

Văzînd că interlocutoarea sa reîncepuse să-şi examineze parafa cu un interes sporit, se simţi obligat să adauge, pe un ton mai aspru :

— Vă atrag atenţia că mărturiile sau declaraţiile mincinoase se pedepsesc cu închisoarea !

Am remarcat cîteva perle fine de transpiraţie pe fruntea ei uşor bombată, apoi, brusc, a lăsat ştampila din mînă şi, coborîndu-şi bărbia în piept, şi-a luat tîmplele între mîini.

I-am făcut semn lui Dan s-o lase să se liniştească. Cîteva clipe mai tîrziu, văzînd pe birou o scrumieră, în care se aflau strivite mai multe filtre, mi-am scos pachetul de ţigări şi am invitat-o să se servească. Şi-a ridicat spre mine ochii înlăcrimaţi şi, bîiguind o mulţumire, a primit oferta. După ce i-am aprins-o şi am lăsat-o să tragă cu sete cîteva fumuri, am sfătuit-o :

— Doamnă Nicolau, pentru a nu fi nevoit să trec la mijloacele represive oferite de lege, vă propun un tîrg. Atît eu cît şi colegul meu vom uita tot ce ne-aţi declarat pînă acum, iar dumneavoastră, în schimb, nu vă veţi mai îndepărta de la adevăr. De acord ?

În timp ce-şi tampona ochii cu batista, a dat aprobator din cap.

— Pentru început, care versiune e reală ? Cea a subtilizării portofelului cu acte în troleibuz ?

— Da — m-a aprobat, ocupată cu mototolirea batistei între palme.

— Ce-aţi urmărit prin povestea pierderii poşetei în tramvai ?

— Cînd am reclamat la miliție dispariția portofelului, am scris în declarație tot ce conținea acesta... și cheile n-au fost evidențiate...

— Și atunci, pentru a contracara o eventuală verificare a depoziției inițiale, ați fabricat-o pe a doua, cu intenția de-a justifica dispariția cheilor. Așa-i ?

Pe cînd mă aproba printr-un „da", șoptit, m-am întrebat dacă am picat pe bune și ea este „omul" care-mi trebuia. După toate aparențele, nu părea în stare să comită faptele abominabile pentru care o cercetam. Dacă aș fi fost un adept convins al teoriei lui Lombroso, nici n-ar fi trebuit s-o mai chestionez, deoarece nu întrunea trăsăturile tipice criminalului înnăscut. Eu nu cred însă în astfel de basme. Probabil și datorită faptului că niște tipi cu mult mai deștepți decît mine, dintre care n-a lipsit nici profesorul Mina Minovici, au măsurat și cîntărit mii de cranii și creieri de criminali celebri pentru a demonstra că teoria respectivului este o inepție. Dealtfel, la fel de sceptic mă lasă și noua teorie a criminalului înnăscut, dacă are ghinionul să deschidă ochii pentru prima oară cu o anomalie cromozomială (dublu YY). Noi, ăștia care ne ocupăm cu apărarea semenilor noștri de elementele antisociale, sîntem prea ocupați pentru a acorda credit unor idei, recunosc, foarte savante, dar, din păcate, cu nimic mai bune decît altele, care au fost depășite de practica și realitatea criminalogică.

— Perfect — am zis. Să mergem mai departe. Unde sînt cheile de la locuința din strada Drobeta ?

— Nu știu... Vă rog să mă credeți. Le țineam acasă la sora mea, pe servanta din sufragerie, și au dispărut...

— Cînd ați constatat dispariția lor ?

— Cu o zi mai înainte... Mai înainte de... de ce s-a întîmplat... — spuse ea printre suspine. Le-am căutat, deoarece intenționam să trec pe la mine pe acasă să-mi iau cîteva lucruri de îmbrăcăminte, dar nu le-am mai găsit...

— Cînd le-ați văzut ultima oară ?

— Cu vreo opt-zece zile mai înainte, cînd le-am scos din poșetă și le-am lăsat pe servantă...

— Pe cine bănuiți că ar fi putut să le ia ?

— Pe nimeni... Nu pot să-mi explic cum au dispărut.

— Nu le-ați pus cumva în altă parte și ați uitat ?

— Nu, sînt sigură că le-am pus pe servantă. Dealtfel, am răscolit toată casa, dar degeaba... Nu-s nicăierea...

— Cine mai avea acces în locuința sorei dumneavoastră ?

— Nu primeam pe nimeni — mă asigură ea, reîncepînd să plîngă.

— Ne-ați promis că nu veți mai ascunde adevărul — îi reaminti Dan.

Mai avu o ezitare, apoi spuse oftînd :

— Fratele meu.

— Numele, prenumele și cu ce se ocupă — ceru în viteză Dan.

— Emil, Emil Nicolau... Trăiește din ce-i dau eu și sora mea... — suspină ea.

— Unde domiciliază ? — am întrebat.

— Nu știu... Vine la noi uneori, cînd are nevoie de bani.

— Ce vîrstă are ? E elev ? — s-a mirat Dan.

— Are 26 de ani... N-a vrut să învețe carte. Fiind mai mic ca mine și sora mea, a fost răsfățatul mamei noastre, care, considerîndu-l debil, a fost de acord să-și întrerupă școala un an de zile, pentru a se întrema... N-a mai reluat-o niciodată și a rămas cu șapte clase elementare...

— Bine, dar n-a lucrat nicăierea în acest răstimp ? — s-a interesat Dan, neîncrezător.

— Nu. Nu i-a plăcut să muncească, iar din punct de vedere material n-a fost nevoit s-o facă... Mama, înainte de a muri, ne-a cerut, mie și sorei mele, să-i asigurăm o pensie lunară de o mie de lei.

— Și el se poate descurca cu această rentă ? — am zis.

— A încercat să scoată mai mult de la noi, dar l-am refuzat...

— Nu trebuia să-i dați nici un ban ! — mîrîi Dan. E posibil ca un om în plină putere să trăiască din munca a două femei ? !

Interlocutoarea a ridicat din umeri într-un gest de neputință și resemnare.

Iar aveam de-a face cu un caz de parazitism social, care, ca de obicei, n-a apărut întîmplător, ci încurajat și susținut de slăbiciunea celor din jurul subiectului. Cum aceste podoabe se transformă rapid din feciori de bani gata în infractori înrăiți, mi-am spus că domnul

„fără profesie" merită osteneala de a-l căuta pentru a-i pune cîteva întrebări. În consecință, m-am interesat :

— Care a fost ultimul său domiciliu ?

— Casa noastră părintească... Dar nu mai stă acolo. A vîndut-o la doi ani după moartea mamei...

— Fără asentimentul dumneavoastră ! — am remarcat, după ce am sesizat regretul pe care-l exprima chipul ei.

— Am fi preferat s-o păstrăm, însă nu ne-a consultat...

— Bine, dar fără acordul dumneavoastră nu putea s-o vîndă — zise Dan, nedumerit.

Interlocutoarea începu să se foiască pe scaun, apelă din nou la serviciile batistei și, cînd văzu că privirile noastre așteaptă explicații, începu să vorbească, cu un glas stins și privirea coborîtă :

— A semnat actul de vînzare și în numele nostru... Cînd am aflat, faptele erau deja consumate...

— Și ce-a făcut cu banii astfel obținuți ? — am întrebat.

— Nu știu... Nu l-am mai văzut cîteva luni, apoi a reapărut pentru a-și cere pensia.

— Din cîte știți, a avut de-a face vreodată cu miliția ? — am continuat.

A reînceput să plîngă, apoi a confirmat.

— Cînd a fost la dumneavoastră ultima oară ? — m-am interesat.

— Cu șase-șapte zile în urmă...

— V-a vizitat probabil și la domiciliul dumneavoastră din strada Drobeta. Nu ?

A făcut un gest de afirmație, apoi, venindu-i probabil tonul, a sărit ca arsă :

— Nu ! Nu el i-a omorît pe bătrîni ! Nu putea să facă așa ceva... Probabil că s-a dus să-mi ia cîteva lucruri și să le vîndă. Atît ! Nu-i criminal ! Vă rog să mă credeți... — spuse, izbucnind într-un hohot de plîns.

— Liniștiți-vă, doamnă doctor — am zis. N-a spus nimeni că-i vinovat de ce s-a petrecut în strada Drobeta. Tot ce dorim e să avem o discuție cu el în speranța că ne poate ajuta — am adăugat, numai cu intenția de a o liniști, pentru că altfel... totul pleda împotriva lui. Cunoștea cîmpul infracțional, prin faptul că-și vizitase sora ; avusese posibilitatea să pătrundă în casă, prin

utilizarea cheilor subtilizate ; iar garanția morală oferită de un tip de teapa sa nu mai lăsa nici o îndoială că domnul Emil Nicolau putea fi exact persoana care-mi trebuia.

În concluzie, edificat fiind asupra celor ce am de făcut, ne-am ridicat de pe scaune și, asigurînd-o că e prea devreme pentru a-și face griji, ne-am luat la revedere.

Capitolul XV

MAI APARE O PISTĂ

Cînd am ajuns la inspectorat, am găsit o listă a persoanelor care m-au căutat. Printre ele figura și căpitanul Gavrilă. I-am format numărul de cîteva ori, dar fără spor. Era ocupat. Ocupat ca 03 cînd e foarte ocupat. Mi-am spus că ori au receptorul pus alături de furcă, ori vreun tînăr ofițer de miliție își consultă iubita asupra locului unde își vor petrece concediul de odihnă la vară. Cum ambele ipoteze nu-mi lăsau nici cea mai mică speranță că voi căpăta prea curînd legătura dorită, am renunțat la ea.

— Ce părere ai de niscaiva cafeluțe ? — l-am consultat pe Dan, care, rezemîndu-și cu satisfacție spatele de spătarul scaunului, își întinsese picioarele pînă în cealaltă parte a biroului său.

A avut o părere bună. A pus imediat mîna pe telefonul de lîngă el și a comandat la bufet o pereche de cafele. Fiind rezolvată această problemă, am trecut la următoarea. Am dat un telefon la Evidența operativă și i-am întrebat dacă cunosc pe un oarecare Emil Nicolau. M-au invitat să sprijin în continuare receptorul de ureche și, două minute mai tîrziu, mi-au comunicat că-l cunosc chiar foarte bine. După ce le-am povestit că sînt invidios pe bogatul lor bagaj de cunoștințe, mi-au replicat că au priceput finețea aluziei și-mi vor trimite fișa respectivului.

Între timp apăruse şi cafeaua, aşa că nu mi-a mai rămas decît s-o trag mai aproape şi să aprind o ţigară.

— Probabil că a fost surprins de victimă pe cînd devaliza casa sorei sale — spuse Dan.

— Aşa cred şi eu — am confirmat.

Preocupaţi fiind de savurarea cafelei şi ţigărilor, în încăpere s-a aşternut liniştea. Dar nu pentru mult timp.

— Pentru strada Drobeta e în regulă, dar dincolo, în Colentina, parcă nu ţine — intră pe fir Dan.

— Exact la acest lucru mă gîndeam şi eu — am recunoscut. În orice caz, modul de operare, similar în ambele cazuri, demonstrează o legătură suficient de solidă pentru a ne da silinţa să stabilim că nici cea de-a treia victimă nu-i era străină criminalului.

Inteligenta mea argumentare a fost întreruptă de cineva care ciocănea în tăblia uşii. Era un subofiţer de la Evidenţa operativă. Am luat fişa pe care mi-a înmînat-o şi, ivitîndu-l să ia loc pe un scaun, am început s-o consult.

— Cum e ? — s-a interesat, nerăbdător, Dan.

— Patru condamnări categoria 3—12 luni, deci fără delicte majore... adică numai găinării. Mai are cinci reţineri pentru cercetări, din care una este pentru viol în grup. N-a fost condamnat, deoarece unul dintre participanţi s-a căsătorit cu victima, astfel urmărirea penală a fost sistată...

— Deci „un pic" posedat sexual tot e ! — a subliniat Dan.

Mi-am mai aruncat o privire asupra fotografiei faţă-profil, de pe palmaresul ce-l citisem. Subiectul acesteia era un tinerel frumuşel şi zîmbitor.

— Avem nevoie de el — i-am zis subofiţerului, arătînd cu degetul spre „artistul" din fotografie.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan — a răspuns, ridicîndu-se de pe scaun.

— Să mergem, Dane, — am zis după ce am rămas singuri.

*

* *

Cînd am intrat în biroul căpitanului Gavrilă, l-am găsit discutînd cu un tip tuciuriu, de vreo 30 de ani, îmbrăcat cu o pufoaică soioasă.

În timp ce ne invita să luăm loc, a apăsat pe un buton de sonerie și curînd și-a făcut apariția un subofițer.

— Dînsul rămîne la arest — a spus Gavrilă noului venit, arătînd spre individul cu care se întreținuse pînă la venirea noastră.

— Da' de ce, tovarășu ? ! — a protestat proprietarul pufoaicei.

— Ca să te mai gîndești. Poate în felul ăsta te hotărăști să spui adevărul.

— Niscaiva noutăți ? — am spus, după ce protestatarul a fost scos din încăpere.

— Da, tovarășe căpitan — mă asigură Gavrilă. Urmare a cererii noastre, au fost reținuți patru indivizi care vindeau butelii de aragaz a căror proveniență nu puteau s-o justifice. În interesul cercetărilor, am reținut însă numai pe unul dintre ei. Adică pe cel ce oferea o butelie nouă. Este individul pe care l-ați văzut adineauri ieșind din birou...

— Și ceilalți trei unde sînt ? — îl întrerupse Dan.

— I-am lăsat la dispoziția inspectoratului municipal. Pentru cazul nostru, ne interesează numai tranzacțiile cu butelii neutilizate... Ceilalți urmînd a fi cercetați, ca și pînă acum, de municipiu. ...E doar problema lor ! — precizează Gavrilă.

În ceea ce-l privea pe el, avea dreptate, deoarece butelia care dispăruse de la locuința victimei din șoseaua Colentina nu putea să fie decît nou-nouță. În ceea ce ne privea pe noi, lucrurile stăteau altfel. Din strada Drobeta dispăruse o butelie veche.

M-am uitat la Dan și ne-am înțeles din priviri că, după ce ne lămurim cu colegul nostru, ne mai așteaptă un drum.

— De unde are butelia ? — am întrebat, arătînd cu capul spre ușa prin care dispăruse subiectul discuției.

— Susține că o are mai de mult și, fiind în pană de bani, s-a decis s-o vîndă.

— Cu ce se ocupă ? — s-a interesat Dan.

— E măturător, la salubritate.

— Bine, bine — am zis. O are mai de mult, dar de unde ?

— Zice că a obținut-o, în urmă cu vreo lună de zile, printr-o aprobare a primăriei.

— Are factură ?

— Spune că nu-şi aminteşte ce-a făcut cu ea. Crede că ar putea să fie la el acasă, da' nu-i sigur. Pricepeţi cum vine treaba asta ? Dacă provenienţa ar fi cea declarată, ce l-ar fi împiedicat s-o vîndă de îndată ce-a obţinut-o ? După cum aţi văzut, n-are mutra unuia ce n-ar vinde imediat un obiect pe care se poate obţine în viteză 4000 de lei...

— Cunoştea victima ? — l-am întrerupt.

— El susţine că n-o cunoştea. Dar parcă de-ar fi cunoscut-o e prost s-o spună ? În orice caz, locuieşte aproape de victimă. Pe Teiul Doamnei, adică la vreo două sute de metri de aceasta.

— Două sute de metri pot fi al naibii de mari... Am întîlnit cazuri în care locatarul unui apartament nu-şi cunoştea vecinul din faţa uşii lui, deşi erau despărţiţi numai de cîţiva metri... — spuse Dan, sceptic.

— Tovarăşe Gavrilă, pentru a nu ne pierde timpul cu supoziţii gratuite, propun să-ncepem cu-nceputul începutului. Dacă spune că factura ar putea să fie la el acasă, să ne-o arate. Poate că are dreptate.

Deşi neîncrezător, căpitanul s-a declarat de acord şi a apăsat pe butonul soneriei de pe birou.

*
* *

Un sfert de oră mai tîrziu, ne aflam iar pe şoseaua Colentina. Am trecut prin faţa casei unde fusese ucisă bătrîna şi, puţin mai departe, am virat la stînga, pe strada Teiul Doamnei.

— Aici stau — ne anunţă tipul cu pufoaica, arătîndu-ne un gard dărăpănat.

După ce am coborît din maşină, am văzut în dosul gardului o înşirare de case construite şi amplasate după o sistematizare şi o arhitectură specifice acestui cartier vechi şi insalubru. N-am avut cînd să-mi imaginez cum vor arăta aceste meleaguri peste cîţiva ani, cînd infecţia din faţa mea va fi înlocuită de imobile ultramoderne cu sute de apartamente. Ghidul nostru s-a oprit în faţa unei uşi fără prag inferior şi, scoţînd o cheiţă din buzunar, a deschis lacătul prins de două belciuge.

Deschiderea uşii a fost urmată de o miasmă de aer stătut şi de rachiu trezit. Cînd m-am strecurat înăuntru, deşi nu sînt prea înalt, am fost suficient de prudent pentru

a mă apleca bine. Nu de alta, dar n-aveam chef să pipăi cu fruntea pragul superior al uşii. Dan, după ce-a privit interiorul locuinţei din uşă, a rămas afară, în curte. L-am înţeles şi nu i-am luat-o în nume de rău. Nu l-a ispitit ideea de a intra într-o casă unde, datorită cotei plafonului, ar fi trebuit să-şi îndoaie şira spinării, ca la „lapte gros", jocul adolescenţilor.

— Arată-ne factura, te rog — i-am spus, grăbit să ajung iar în curte, la aer.

L-am urmărit cum cotrobăie prin harababura de obiecte neîngrijite şi murdare. L-am urmărit destul de greu, deoarece singura sursă de lumină provenea de la uşa lăsată deschisă.

Un sfert de oră mai tîrziu, cînd Gavrilă începuse să-mi zîmbească semnificativ, a scos dintr-un cotlon cîteva hîrtii şi s-a apropiat de mine :

— Cred că astea-s — îmi spuse, întinzîndu-mi-le.

Le-am luat şi le-am examinat. Apoi m-am adresat lui Gavrilă :

— E în regulă. Puteţi să-i daţi butelia înapoi.

— Să trăiţi, tovarăşu... Să vă dea Dumnezeu şi Maica Precistă noroc şi...

— Dacă te prind că mai încerci s-o vinzi, te arestez pentru speculă ! E clar ? — l-am avertizat pe un ton cît mai oficial posibil, adică cu asprime.

În timp ce mă extrăgeam din încăpere, a invocat cîţiva sfinţi drept chezăşie a bunelor şi onestelor sale intenţii. Cînd mi-am luat la revedere de la el, l-am lăsat să creadă că ne-a convins. Dar nu reuşise.

Am ieşit din curte resemnaţi şi abătuţi. Adică aşa cum le sta bine unor anchetatori cînd constată că o urmă, deosebit de promiţătoare se dovedeşte a fi tot atît de imaterială precum e şi fata morgana.

În clipa cînd întindeam mîna spre portiera maşinii, l-am zărit pe locotenentul Cernea, asistentul lui Gavrilă, zorind spre noi. Era însoţit de un bărbat subţirel, între două vîrste, îmbrăcat cu o haină de piele.

Ne-am oprit şi i-am aşteptat să se apropie.

— Dînsul este tovarăşul Ciuraru, vecinul victimei Patraulea — mi-l recomandă locotenentul.

Am dat mîna cu noul-venit şi m-am uitat întrebător spre Cernea.

— Tovarășul spune că ieri dimineață, pe la ora zece, cînd pleca să-și facă unele cumpărături, a văzut un bărbat bătînd la ușa victimei. Iar jumătate de oră mai tîrziu, cînd s-a înapoiat acasă, l-a văzut discutînd cu bătrîna, lîngă poarta casei.

— L-ați mai văzut vreodată vizitînd-o pe Gina Patraulea ? — l-am întrebat pe martor.

— Nu, da' îl știu din vedere. L-am mai văzut prin cartier. Ba chiar aș putea indica și casa în care l-am văzut intrînd o dată.

— Puteți să ni-l descrieți ? — spuse Gavrilă.

— Da — ne asigură el, și-i dădu semnalmentele.

Reușise să descrie atît de bine persoana la care se referea, încît adăugarea amănuntului că respectivul e îmbrăcat cu o pufoaică nici nu mai era necesară.

M-am răsucit pe călcîie, am intrat în curte și din cîțiva pași eram din nou în fața „apartamentului" pe care abia-l părăsisem.

Cînd am deschis ușa, l-am văzut stînd pe o laviță și ținînd la gură, în chip de trompetă, o sticlă de țuică. Am rămas în prag pînă a ajuns lîngă mine și martorul.

— El este ! — m-a asigurat vecinul victimei.

— Lasă sticla și hai cu noi ! — i-am spus „trompetistului".

*

* *

Nici n-am intrat bine în biroul lui Gavrilă și m-am și dat la invitatul nostru :

— Zi-i repede totul !

— Ce să zic, tovarășu ? Că-s nevinovat... Ce, nu-i botelia mea ? Am și actu că-i a mea...

— De ce ai mințit ? — interveni Dan.

— De ce ai spus că n-o cunoști pe Gina Patraulea ? — îi ținu isonul și Gavrilă.

— Păi, să vedeți că... — îngăimă bănuitul.

— Hai, spune totul ! De ce ai omorît-o ? — i-am scurtat-o, cu asprime.

— Io am omorît-o ? ! Io n-am omorît pă nimeni ! Zău, martoră mi-e Maica Precistă...

— Ai ucis-o ca să-i furi butelia ! — îl întrerupse Gavrilă.

— Maica Precistă...

— Termină cu sfinții ! Ce-ți bați joc de noi ? ! — se înfurie Dan.

După cum i se tulburaseră ochii și se foia pe scaun, mi-am spus că schimbătorul de viteze se află la punctul optim și a venit momentul să demarăm.

— De unde o cunoșteai pe victimă ? — l-am întrebat cu blîndețe, blîndețe care trebuia să-i spună că eu sînt băiat bun, nu căpcăun, ca Dan și Gavrilă.

M-a privit atît de recunoscător, încît n-am mai avut dubii că tactica noastră își atinsese scopul.

— Am cunoscut-o acu fo două săptămîni, la coadă... la pește.

— Și ?

— Ș-am intrat în discuții... Știți cum e la rînd ?

Am dat din cap atît aprobator, cît și încurajator.

— Din una-alta, aflarăm că stăm p-aproape... Ș-am mai discutat ce-am mai discutat, ș-am aflat că n-are botelie d-aragaz.

— Ți-a spus ea că n-are ?

— Nu. Da' mi-a spus că gătește pă lampă și după ce ia pește să duce să ia și gaz, că nu mai avea...

— Deci, ai aflat că n-are butelie. Și ? — am întrebat, cu speranța că poate voi reuși să pricep unde vrea să ajungă.

— Dac-am văzut că n-are și-i pensionară — i-am zis că-i fac eu rost...

— Păi ce, mă ! Tu ești primar ? — nu se abținu Dan.

— Nu-s, da' știu cum merge trebile. Dacă ești sărac și faci jalba la primarele, primești botelie, pă trei sutare... P-ormă, dacă ești șmecher, umfli pă ea cîteva miare... Ce-i rău, așa, pă d-a moaca ? — mă consultă el, în timp ce, închizînd un ochi, îmi zîmbea cu complicitate.

— Și i-ai făcut rost ? — am cotit-o eu pe unde mă interesa.

— Păi, da' ce părere aveți ? ! Ce, Vasile-i prost ? Sigur c-am făcut-o c-o botelie.

— Cînd ?

— Ieri dimineață.

— Și ai ajutat-o s-o ducă acasă, nu ? — îl ispiti Gavrilă.

— Păi de ce s-o mai duc la ia, că io trebea s-o prăduiesc... C-așa-am aranjatără... Io-i duc p-ăia de la primare

ș-o fac lovele și p-urmă-npărțim ciubucu' pă din două, lăutărește.

— Aha ! Acum pricep — l-am anunțat eu, persuasiv. Deci azi-noapte te-ai dus la ea pentru a pune la cale ultimele amănunte legate de vînzarea buteliei ?

— Păi, dă ce să mă mai duc, dacă pîn-azi, cînd trebea să umflu lovelele, n-aveam treabă cu ea ?

— Vrei să spui că n-ai fost la victimă azi-noapte, în jurul orei unsprezece ? — se răsti Dan.

— P-ochii mei că n-am fost, tovarășu ! Ce era să caut — dacă io abia azi luam biștarii ?

— Deci susții că ai văzut-o ultima oară ieri, înainte de amiază ? — întrebă zeflemitor Gavrilă.

— P-onoarea mea c-așa-i. Să rămîn orfan dacă vă mințesc ! se jură, uitîndu-se spre plafon, probabil pentru a-l invita pe Cel-de-Sus să-i ateste spusele.

Cum cel invocat nu s-a grăbit să-i vină în ajutor, m-am decis s-o iau altfel :

— Ce-ai făcut ieri-noapte, între orele nouă și unsprezece ?

— Am fost la bufetu „Oboru" cu cîțiva preteni...

— Numele lor ? — se precipită Gavrilă.

— Cînd te-ai dus și cînd ai plecat de acolo ? — îl înghesui și Dan, după ce „amicul" răspunse la întrebarea lui Gavrilă.

— M-am dus pă la fo șase ș-am stat pîn' s-a-nchis, adicătelea pîn' pă la fo doișpe...

— Admițînd că lucrurile stau așa după cum susții, de ce n-ai recunoscut de la început că o cunoșteai pe victimă ?

— Păi, dac' tot aflasem a doua zi c-o mierlise, de ce să nu-mi rămînă mia toate lovelele ? mă consultă el, cu nevinovăție.

Cîteva minute mai tîrziu, tipul cu puloaică a fost expediat la arest. Mi-am privit ceasul. Mai erau cîteva minute pînă la zece seara și mi-am amintit că din cauza învălmășelii iar n-am mîncat nimic toată ziua.

Dan, care mi-a urmărit gestul, mi-a aruncat o privire rugătoare. Cînd a văzut că dau aprobator din cap, n-a mai așteptat să mă răzgîndesc. S-a ridicat de pe scaun și, înfigîndu-se lîngă cuier, a început să se îmbrace. Declarîndu-mă de acord cu inițiativa lui, i-am urmat exemplul, fără nici o ezitare.

Mi-am îmbrăcat haina de piele și, în timp ce-mi strîngeam cordonul, l-am consultat pe Gavrilă.

— Cred că mîine o să fiți foarte ocupat. Așa-i ?

A dat amărît din cap și s-a ridicat pentru a ne conduce pînă la ușă.

Capitolul XVI

SÎNTEM CONCURAȚI

A doua zi dimineața, cum am ajuns la birou, am dat un telefon la Inspectoratul municipal și am cerut relații despre ceilalți trei negustori de butelii. Am aflat ceva care mi-a stîrnit interesul aproape tot atît de mult cît mi-l suscită și reclamele comerciale afișate pe geamurile tramvaielor. Se stabilise că obiectele scoase la mezat aparțineau celor care le ofereau. În rest, chestia de speculă, adică afaceri, pe care nu sînt profilat.

— Cum e ? — s-a interesat Dan, după ce am închis telefonul.

Am ridicat din umeri și a priceput. A priceput atît de bine încît s-a apucat imediat de treabă. A început să examineze cu atenție dispozitivele brichetei sale. Știind ce va urma și fiind un tip foarte milos, mi-am ridicat privirea spre plafon și am trecut la studierea petei gălbui ce-l decora. Încercam să ghicesc de pe care pistă va sări iepurele.

Tocmai eram pe cale să completez un buletin pronocriminal, de tipul cu două rezultate exacte, cînd s-a deschis ușa. Era subofițerul de la Evidența operativă ; acela pe care-l rugasem ieri să-mi facă o treabă.

— Ei, cum e ? — m-am precipitat. L-ați dibuit ?

— L-am, tovarășe căpitan — mă anunță el, arătîndu-mi satisfăcut un dosărel.

— Bravo ! Unde-i ? — i-am zîmbit și eu, mulțumit.

— La morgă — precizează el, cu o indiferență profesională.

— Poftim ? ! — spuse Dan, surprins, după ce, în prealabil, lăsase să-i cadă bricheta din mînă.

— A încercat să forţeze uşa unui autoturism, dar a avut ghinion. Stăpînul maşinii, care tocmai a ieşit să scoată nişte murături din butoiul ce-l ţinea pe balconul locuinţei sale, l-a văzut cum îşi dădea silinţa să forţeze portiera cu ajutorul unui levier. Dîndu-şi seama că pînă reuşeşte să coboare cele cinci etaje care-l despărţeau de stradă, are toate şansele să apeleze la serviciile rubricii „Aflăm de la Miliţie" din ziarul *Informaţia*, a încercat să-l sperie, strigînd de sus : „Hoţul ! Puneţi mîna pe el !" Hoţul n-a mai avut cînd s-o facă pe invizibilul, deoarece un tînăr muncitor, care tocmai trecea pe acolo, auzind apelul şi pricepînd despre ce-i vorba, s-a lansat în urmărirea puşlamalei. Jumătate de minut mai tîrziu, datorită grabei în care a traversat strada, şi-a dat obştescul sfîrşit sub roţile unei autobasculante — îşi termină raportul subofiţerul.

— Cînd s-a întîmplat treaba asta ? — am întrebat.

— Săptămîna trecută. Sîmbătă noaptea în jurul orei unsprezece.

M-am felicitat că nu mă apucasem să completez formularul cu pronosticuri. Dacă Emil Nicolau, fratele vecinei victimelor din strada Drobeta, trecuse în lumea celor drepţi cu trei zile înainte de a se declanşa afacerea de care mă ocupam, însemna că e un tip fără haz. Un tip care nu merita cinstea de-a fi trecut pe lista bănuiţilor mei.

— Ăsta da alibi ! — admise şi Dan, amărît.

Vestea pe care o primisem a dăunat atît de mult bunei mele dispoziţii, încît m-am trezit mustrîndu-l pe subofiţer :

— Nu-nţeleg ! De sîmbătă seara şi pînă azi, vineri, n-aţi găsit timpul necesar pentru a-i anunţa familia ? Sînt convins că doctoriţa Nicolau nici acum n-a aflat de soarta fratelui ei — am adăugat, luîndu-l de martor pe Dan.

— Tovarăşe căpitan, infractorul a avut asupra lui un buletin falsificat. Abia aseară, cînd ne-au parvenit impresiunile sale digitale, i-am stabilit adevărata identitate.

Cum băiatul n-avea nici o vină că cea mai promiţătoare pistă mi se dusese pe apa sîmbetei, am revenit la sentimente mai bune şi i-am mulţumit pentru informaţie. Oricum, tot era mai bine să nu mă mai gîndesc la ea, decît să urmăresc ca un năuc un mort.

Subofițerul — probabil cunoscînd zicala : „Să nu stai la gura tunului și-n ochii șefului !“ — ne-a salutat și, arătîndu-ne spatele, a pornit grăbit spre ușa biroului. Dar n-a avut spor. În clipa cînd voia să treacă pragul, mi s-au încălzit lămpile și l-am chemat înapoi :

— Un moment ! Am nevoie de lista obiectelor găsite asupra lui.

A revenit spre birou și, după ce și-a răsfoit dosarul, mi-a înmînat o filă dactilografiată.

Am parcurs inventarul de cîteva ori, dar fără să găsesc ce căutam.

— Cum e ? m-a întrebat Dan.

— În nici un fel. Nu apar înregistrate !

M-a privit atent cîteva clipe, apoi a comentat :

— Una peste alta, ne aflăm la fel ca la-nceput. Da' într-o variantă și mai scîrboasă.

Am ridicat din umeri și m-am adresat subofițerului :

— Infractorul trebuia să aibă asupra lui niște chei. Niște chei care, presupunem, i-au permis accesul într-o casă unde s-a comis o dublă omucidere. Acum, după ce ne-am edificat asupra nevinovăției sale în cauza cercetată, aș vrea să știu de ce nu s-au găsit la el cheile respective ?

Mi-a urmărit atent spusele. După ce-am terminat, a început să studieze coperta dosărelului și, gînditor, m-a consultat :

— Credeți că s-a folosit de clasicul tertip al pungașilor ?

— Asta-i singura explicație ! Fiind infractor vechi, a știut că prin legătura lui directă cu cazul cercetat va fi bănuit... și a vîndut pontul altui derbedeu.

— Am înțeles, tovarășe căpitan. Voi cere să i se depisteze toate relațiile din ultimele două săptămîni.

— Eventual și vechii săi camarazi de închisoare, dacă sînt în libertate — completă Dan.

Pe cînd subofițerul ieșea din birou, a început să zbîrnîie soneria telefonului. Era doamna Elvira Popa, nepoata victimelor din strada Drobeta. Avea nevoie de cîteva cursuri universitare, pe care le lăsase în locuința rudelor ei. Ne-am înțeles să ne întîlnim în fața casei respective la ora zece, adică peste o jumătate de oră.

După ce i-am spus cu cine am vorbit, Dan, continuînd să privească bricheta, a comentat :

— Şefu, ştii ce cred eu... ?
— Ce ? — l-am încurajat.
— Că balul încă n-a început.
— Şi cînd o să-nceapă ?
— Probabil, după ce vom depista relaţiile pe care le-a avut puşlamaua de Emil Nicolau. Să vezi atunci alergătură şi bătaie de cap...
— Ai vreo idee mai bună ?
— Nu, dar...
— Atunci să mergem ! Sîntem aşteptaţi ! — i-am scurtat-o, nu pentru că n-ar fi avut dreptate, ci pentru că nouă, anchetatorilor, nu ni se lasă niciodată şansa de-a alege modul de urmărire a unui criminal. Trebuie să pornim de la orice, chiar şi de la nimic. Un nimic care, de cele mai multe ori, ne conduce cu exactitate... exact nicăieri !

*
* *

Am fost atît de punctuali, încît am ajuns la întîlnire odată cu doamna Elvira Popa.

După ce-am intrat în camera situată vizavi de cea distrusă de incendiu, am rugat-o să se autoservească. Ceea ce a şi făcut. Cîteva minute mai tîrziu, ţinînd la subsuoară două manuale groase, trase la şapirograf, şi-a pus mănuşile şi ne-a mulţumit pentru amabilitate.

— Doamnă Popa — am zis, urmărind-o cum îşi plimbă privirea prin cameră —, ne-aţi putea spune cine au fost cunoştinţele mai apropiate ale rudelor dumneavoastră ?
— Erau oameni retraşi... Stăteau mai mult în casă...
— Poate vechi colegi, vecini sau rude — încercă s-o ajute Dan.

N-a avut spor. Martora, consecventă, a ridicat din umeri.

— Căutaţi ceva ? — am întrebat-o, văzînd că-şi tot binoclează privirea prin încăpere.
— Mda... Aici, în cameră, se afla întotdeauna un aparat de radio cu tranzistori. Era un aparat „Regia", de buzunar, la care se ataşaseră, la exterior, două baterii dreptunghiulare într-un étui, din piele, de culoare vernil...
— Probabil că l-or fi luat dincolo şi a fost distrus de incendiu — sugeră Dan, arătînd cu capul spre camera unde fusese ucis Anton Predescu.

— Acolo avea un aparat mare, la rețea. Cel de care vă vorbesc era utilizat în exclusivitate în această cameră, cînd luau masa aici.

— Dacă o să-l găsim, vă vom anunța — i-am promis, posomorît.

Am condus-o pînă în vestibul și ne-am luat la revedere. A pornit spre ieșire, dar s-a răzgîndit. S-a întors cu fața spre noi, și a spus :

— Ah, era să uit ! Cînd am discutat ultima oară cu unchiul meu, mi-a spus că a angajat un detectiv...

— Poftim ? ! — a sărit Dan, uimit.

— Un detectiv particular — a repetat ea, crezînd că n-a fost înțeleasă.

— Pentru ce a avut nevoie de un astfel de detectiv — am întrebat interlocat.

— Ca s-o urmărească pe mătușa mea. Nu v-am spus că se credea înșelat ? — s-a mirat ea de perplexitatea noastră.

— Cine este acest detectiv ? — mi-am revenit eu din surpriză.

— Nu știu. Eu, crezînd că e o glumă, nu l-am întrebat, iar el n-a precizat.

— Nu vreți să încercați să ne redați, cît mai fidel posibil, discuția referitoare la detectivul despre care ne-ați vorbit ?

— Cînd a susținut că mătușa mea îl înșeală, l-am povățuit să apeleze la logică și să nu mai bată cîmpii. Atunci, mi-a replicat că, tocmai datorită logicii, a apelat, de vreo zece zile, la serviciile lui Mișu. Întrebîndu-l cine-i acest „Mișu", mi-a spus că este un detectiv angajat s-o urmărească pe mătușa mea. Iar cînd va avea dovada infidelității ei o va ucide și va da foc la casă... Nu i-am mai ascultat bazaconiile, deoarece m-a strigat mătușa mea din cealaltă cameră.

— Deci, Mannix a-nceput să facă prozeliți — a comentat Dan, ironic, cînd am rămas singuri. Cred că ar trebui să luăm măsuri împotriva lor, altfel, datorită concurenței, ne trezim muritori de foame.

— Rezervă-ți glumele pentru momente mai potrivite ! Trebuie neapărat să-l dibuim...

— Just ! Da' cum ?

— Dacă bătrînul n-a ieşit din casă de două săptămîni, cum crezi că l-a angajat pe „colegul nostru", detectivul particular ?

— Prin telefon, de exemplu. Mijloc utilizat şi pentru prezentarea rapoartelor...

— Lăsînd deoparte faptul că — din cîte-mi amintesc ! — în cartea de telefon nu figurează nici o agenţie de detectivi, cum i-o fi plătit onorariul şi cheltuielile ocazionate de această misiune ? Oare tot prin mijlocirea telefonului ?

— Nu. Cel mai probabil e că şi-a vizitat clientul acasă — spuse Dan, renunţînd să mai glumească.

— Întrucît nu există altă explicaţie, trebuie să reaudiem un martor. Să mergem !

*
* *

Madam Raiciu n-a manifestat nici un entuziasm cînd mi-a deschis uşa locuinţei ei. Probabil că aportul ce-l avusesem la transferarea lui Titi Făt-Frumos, de la domiciliul „conjugal" în pensiunea statului n-a contribuit cine ştie ce la creşterea recunoştinţei sale faţă de mine. Dar, cum sînt foarte puţin susceptibil —, n-am pus prea mult la inimă felul în care mă mitralia cu privirea.

— Bună ziua, madam Raiciu — am zis, dovedindu-i astfel că nu sînt un tip ranchiunos.

— Ce, iar ai venit ? Nu-ţi ajunge ce-ai făcut ? Ardev-ar focu de balaori ! — mi-a urat dînsa, pe nerăsuflate, apoi, temîndu-se să nu mă ţină în curent, mi-a trîntit cu viteză uşa în nas. De fapt, nu chiar în nas, deoarece nu sînt debutant în meserie. Ştiind care va fi desertul la gentileţea ce mi-a adresat, mi-am strecurat bombeul ghetei între canaturile uşii. Am împins uşa, fără să remarc că şi ea făcea cam acelaşi lucru, de partea cealaltă, şi am intrat.

— Îmbracă-te ! Am venit să te arestăm ! — am anunţat-o.

De spaimă, a început să tremure şi i s-au rotunjit ochii.

— Da' ce-am făcut, tovarăşu şef ?... Cu mine ce-aveţi ? — a îngăimat ea, brusc slugarnică.

— Ai găzduit un hoț și asta se pedepsește cu închisoare ! Ce, n-ai știut ? — mă sprijini Dan.

— Maică, măiculiță, da' ce, io am știut ? Vai de păcatele mele !... Io-s femeie cinstită !...

— Femeie cinstită ? ! Hai să fim serioși !

— Să moară mama dacă...

— Ssst ! Pe mine să nu mă iei la ghioc, că nu ține ! Ce, n-ați risipit împreună banii proveniți din sustragerile de tranzistori ? Ai să-nfunzi pușcăria !

— Tovarășu, să-mi sară ochii dac-am știut că banii-s nemunciți ! Zău, asta mi-e crucea... — spuse ea, plimbîndu-și grăbită mîna pe verticala și orizontala pieptului.

Văzînd că Dan rămîne nepăsător și rece la convingătoarea ei demonstrație de onestitate, am considerat că a venit momentul să intervin :

— Poate că n-o fi știut, tovarășe locotenent...

— Aș ! aruncă Dan, disprețuitor. Toate gazdele de hoți susțin că n-au știut pe cine ascund...

Madam Raiciu, plimbîndu-și ochii de la mine la Dan, realiză că ar putea transforma șovăiala mea într-o susținere a nevinovăției sale și mă șarjă :

— Acu să mă ardă focu dac-am știut ce-nvîrtește ! Lovi-l-ar damblaua de bagabond !... Ce, dacă știam, nu veneam să vă zic ?... Ce, eram proastă să las baragladina aia de țigan să mă compromet ? De ce să stau io la pîrnaie pă nevinovate ?...

— Vorbe goale, tovarășe căpitan. Ne pierdem timpul de pomană. S-o luăm și să mergem ! — se arătă Dan nemulțumit de ezitarea mea.

— Nu mint, zău ! Maica Precistă mi-e martoră că...

— Să mergem, tovarășe căpitan ! — insistă intransigentul meu colaborator.

— Nu. Să nu ne pripim. Să-i mai dăm o șansă — am decis eu, care mă aflam pe postul bunătății personificate. Să-i mai punem cîteva întrebări, de control, și dacă răspunde cinstit...

— Vă spun tot ce doriți ! — mă întrerupse ea, probabil de teamă să nu mă răzgîndesc. Întrebați-mă ș-o să vedeți că-s cinstită... Numa-ntrebați-mă ș-o să vedeți — mă rugă ea.

Cum niciodată n-am putut rezista la insistențele unei femei, i-am cedat :

— Bine, madam Raiciu. Pentru început, vă rog să-mi spuneţi cine sînt persoanele care frecventau familia Predescu.

— Afar' de coana Elvira, de le i-e nepoată, nu primeau mosafiri.

— Vedeţi, tovarăşe căpitan, ne pierdem timpul. Nu vrea să ne ajute — pistonă Dan.

— Ba da ! Pă ochii mei că vreau. Da' dac' n-am văz't, de ce să mint ? N-am văz't mosafiri şi pace... Zău că n-am văz't ! — strigă ea, desperată că nu ne poate convinge, ceea ce, după afirmaţia mea iniţială, i-ar fi atras pedeapsa cu închisoarea.

În ce mă priveşte, deşi nu mă îndoiam de sinceritatea ei, nu-mi venea să cred că o familie poate trăi atît de retras. Deşi admiteam că vizitele musafirilor se fac, de obicei, după-amiază, cînd femeia de serviciu nu se mai afla în casa victimelor, nu se putea să nu fi existat şi situaţii de excepţie. Şi totuşi... ?

— Poate c-au primit mosafiri-n alte zile... Că eu mergeam acolo numa de două ori pe săptămînă — adăugă ea deznădăjduită.

— Bine ! Să admitem că n-au primit musafiri. Dar alte persoane trebuie să-i fi vizitat ! Doar nu trăiau pe o insulă — se înfurie Dan, nu pe ea, ci pe situaţia paradoxală ce ni se oferea.

— Ba d-ăştia veneau ! — se învioră ea. Da' nu stăteau...

— Cine erau aceştia ? — m-am interesat.

— Păi cin' să fie ? Mai dă la apă, mai dă la lumină, mai funu de meşterea cevaşilea pîn casă...

— Ce persoane, din această categorie, i-au vizitat pe stăpînii dumitale în ultima săptămînă ?

— Păi o fost unu să repare telefonu, că să dăranjase... A mai fost ş-un cerşetor, da' l-am gonit io... O mai fost şi domnu Mihai...

— Cine e acest domn Mihai ? — se grăbi Dan să afle.

— E un vecin d-al dînşilor, de-l chema să dreagă cîte ceva ce să strica...

— Mihai şi mai cum ?

— Eu numa atît-îl ştiu...

— Cînd i-a vizitat acest vecin ultima oară ?

— Eu ştiu ? Să tot fie fo trei-patru săptămîni dă cînd nu l-am mai văz't venind. Da' am fost eu pă la dînsu...

— Cu ce ocazie ?

— M-a trimis cocoana să-i zic să vină să le repare patu, că se rupsese o scîndură... Deh, mobelă veche...

— Şi l-a reparat ?

— Nu ştiu. Eu numa i-am zis să vină, da' el a zis că nu poate decît mai pă-nserat, că-i ocupat.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Păi, să tot fi fost vinerea ce a trecut...

— Unde locuieşte acest vecin ? — o întrerupse Dan.

După ce ne explică poziţia casei şi ne descrise cum arăta persoana respectivă, am invitat-o să ne mai vorbească şi de alţi vizitatori. Dar, spunînd că nu-şi mai aminteşte, s-a abţinut să ne completeze lista.

Considerînd că am fiert-o suficient, i-am povestit că dacă îşi va aminti şi de vizita altor persoane, să se grăbească să mă anunţe, deoarece hotărîrea noastră de a nu o pune sub acuzare pentru tăinuirea lui Titi Făt-Frumos depindea numai de sprijinul ce ni-l acordă.

După asigurările şi ploconelile oferite, aş fi putut trage concluzia că ura şi adversitatea ce ni le arătase la venire au fost numai aparente. În realitate, dînsa fiind animată de cele mai distinse sentimente la adresa noastră.

Capitolul XVII

DOMNUL MIHAI

Vartunian a intrat pe strada Drobeta şi a oprit maşina în faţa casei răvăşite de incendiu. Am coborît şi am privit în stînga acesteia. Am văzut terenul viran şi, vreo cincisprezece metri mai departe, o clădire cu parter înalt. Străjuia colţul străzii pe care ne aflam cu cel al străzii Mihail Eminescu. Cînd am ajuns la intersecţia străzilor, am privit grilajul metalic şi casa cu tencuiala coşcovită din spatele acestuia. După arhitectură şi decorare, cu diverşi îngeri şi sfinţi, reprezenta prototipul caselor boie-

reşti de la începutul secolului. Acum însă, datorită imobilelor moderne cu multe etaje ce-o împresurau, părea atît de desuetă, încît nu mi-a fost greu să mi-o imaginez sub buldozerul sistematizării oraşului.

Cînd am deschis poarta şi am intrat în curte, am dat cu ochii peste o cuşcă de cîine din adăpostul căreia o coţcitură, lăsînd să i se vadă numai capul sprijinit de labe, mă privea indiferentă. Prima-mi reacţie a fost să mă evacuez de cealaltă parte a porţii. Nu mi-am mai realizat însă intenţia. Potaia, depăşindu-şi apatia, îmi aruncă o privire îngrozită şi, scoţînd un scîncet, dispăru spre fundul cuştii. Considerînd că, spre deosebire de boxerul întîlnit deunăzi, de data asta am de-a face cu un veritabil cîine blînd, nu i-am mai acordat atenţie.

În partea stîngă se afla o scară lată din ciment, cu şapte-opt trepte, care conducea spre o intrare aureolată de montura metalică a unui vitraliu văduvit de majoritatea ochiurilor de sticlă colorată.

Cum amănuntele furnizate de madam Raiciu fuseseră destul de explicite, n-am urcat scara, ci am pornit spre partea dreaptă a acesteia. M-am oprit în faţa unei uşi modeste, situată la nivelul solului, şi am apăsat pe clanţă. Nu era încuiată. I-am trecut pragul şi am pătruns într-un culoar care se forma de-a lungul faţadei imobilului. Pe peretele din stînga se aflau două ferestre şi în spatele lor se vedea partea superioară a grilajului metalic de la stradă. Pe partea dreaptă erau mai multe uşi. Cînd am ajuns în faţa celei de-a doua, mi-am frînt elanul şi am bătut într-unul din cele două ochiuri de geam ale uşii. Mai întîi, am crezut că demersul meu nu va avea urmări, apoi am avut impresia că perdeluţa de pe cealaltă parte a uşii s-a mişcat. Dar nu sînt sigur. Mişcarea ce i-am atribuit-o fusese ceva mai puţin decît imperceptibilă. Vream să mai ciocănesc o dată, pentru a fi sigur că nu-i nimeni acasă, dar nu mi s-a mai dat răgaz. Un zgomot, asemănător celui produs de două lemne lovite între ele, m-a asigurat că n-am să rămîn fără o conversaţie cu locatarul apartamentului. A urmat sunetul metalic provocat de răsucirea cheii în broască şi, după deschiderea uşii, am văzut persoana descrisă de madam Raiciu. Sub cozorocul unei caschete de ceferist, o pereche de ochi vioi şi negri mă iscodeau întrebători.

— Bună ziua. Am dori să discutăm cu domnul Mihai — am zis, în timp ce îl examinam. Avea tenul tuciuriu, faţa prelungă şi un nas mare sub care se adăpostea o mustaţă neagră şi mică, croită à la Hitler.

După ce m-a asigurat că se numeşte Mihai Stoian, iar eu, în replică, i-am povestit cu ce mă ocup şi ce aştept de la el, ne-a poftit să intrăm în locuinţa sa. Cum, odată cu deschiderea uşii, am fost învăluiţi de un aer plăcut, cald, n-am ezitat să-i urmez invitaţia. Nu de alta, dar un pic de decongelare nu putea să ne strice.

În timp ce-mi scoteam haina de piele, mi-am aruncat o privire prin încăpere. Era o cameră de zi, mobilată cu o garnitură de serie, ieftină. Peste tot domneau ordinea şi curăţenia. Lîngă o sobă de teracotă, unde duduia un injector de gaz metan, o uşă deschisă mă lăsă să văd o masă de bucătărie şi o maşină de gătit pe care fierbea o oală. După mirosul ce-l degaja fiertura, cred că se punea la cale fabricarea unei ciorbe de burtă.

Atît masa cît şi scaunele pe care fuseserăm invitaţi să luăm loc erau acoperite cu un material de velur, de culoarea azurului.

— Domnule Stoian — am început —, presupun că aţi aflat despre drama consumată în locuinţa familiei Predescu, vecinii dumneavoastră ?

— Cum să nu fi aflat, cînd tot cartierul vorbeşte numai despre această treabă ? — mă întrerupse el, strîngîndu-şi buzele într-un gest de amărăciune. Şi dacă aţi şti ce oameni cumsecade erau...

— I-aţi cunoscut bine ?

— Desigur. Doară sîntem vecini de ani de zile.

— Relaţiile de vecinătate pot fi de mai multe feluri : de ignorare, de adversitate, de bună ziua sau de amiciţie. Dumneavoastră în ce raporturi vă aflaţi ?

— Cred că de prietenie — ezită el. Ştiţi, din cînd în cînd mă invitau la ei acasă să le fac unele mici reparaţii... Ceea ce înseamnă că eram preteni...

Întrucît nu mă simţeam obligat să stabilesc relaţia exactă dintre interlocutor şi victime, am întrebat :

— Cînd aţi fost ultima oară în locuinţa victimelor ?

— Dacă astăzi e sîmbătă... — spuse el, ridicîndu-şi meditativ privirea spre plafon. Săptămîna trecută... Da,

acuși știu ! În dimineața aia mi-a adus poștașu pensia. Era într-o vineri.

— La ce oră ? — se interesă Dan, fără să-și ridice nasul din notes.

— Eu știu ? În orice caz, era pe-nserate. Deci trebuie să fi fost între orele șase și șapte. Mă rugase femeia lor să vin să le dreg un pat.

— L-ați reparat ?

— Nu. Căci trebuia cumpărată o scîndură, pentru a o înlocui pe cea ruptă. Și apoi nici nu mă simțeam în stare să mă ocup de-o astfel de treabă. Știți, sînt bolnav de spondiloză. Dealtfel, din această cauză am fost și pensionat. În ziua-n care mă chemaseră la ei mă aflam în plină criză. Le-am zis și au fost de acord să amînăm reparația pentru săptămîna asta. Din păcate, nici pînă azi n-am ieșit din criză — zise el, amărît.

— Într-adevăr, neplăcută treabă — am spus privindu-l compătimitor. Trebuie să fie al naibii de dezagreabil ca un om în plină vigoare să fie doborît de o astfel de maladie. Ați lucrat la C.F.R. ? — am întrebat, privindu-i cascheta pe care continua s-o poarte pe cap.

— Da. Am fost impiegat la calea ferată a cefereului și-am ieșit cu o pensie destul de bunișoară. Primesc aproape o mie de lei pe lună, plus trei sutari soția mea, ca însoțitor.

— Soția lucrează undeva sau se ocupă numai de dumneavoastră ?

— Are servici. E funționară la Uzina de apă. Nu mă plîng, din punct de vedere material sînt asigurat. De nu m-ar chinui pacostea asta de dambla atît de des... — completă el, oftînd și crispîndu-și colțul buzelor.

Mi-am clătinat capul cu compasiune și, considerînd că am divagat destul, am întrebat :

— Vineri, cînd ați fost la familia Predescu, ați zăbovit mult ?

— Nu mai mult decît mi-a trebuit pentru a vedea despre ce-i vorba și a stabili că-i voi vizita săptămîna viitoare, adică asta... Da' n-am mai avut cînd să-mi țin promisiunea...

— Cînd i-ați vizitat, mai era cineva la ei ?

— Nu. Erau numai dînșii.

— În vizitele precedente ați mai întîlnit și alte persoane ?

— Nu. Esceptînd femeia lor de servici, n-am găsit pe nimeni la ei în casă. Trăiau foarte retraşi.

— După părerea dumneavoastră, cei doi soţi se înţelegeau bine ?

— Bineînţeles — se miră martorul. Oare faptu că trăiau atît de izolat n-arată că se împăcau bine ?

— Cum aţi aflat de nenorocirea consumată în casa familiei Predescu ? — se interesă Dan.

— Am fost trezit din somn de sirenele pompierilor. Cînd m-am dus să văz ce s-a-ntîmplat, am aflat că doamna Predescu a fost găsită axfisiată în podul casei. Mai p-ormă, mi s-a spus că şi omu ei a murit ars de viu.

— După părerea dumneavoastră, cum credeţi că a izbucnit incendiul ?

— Ca de obicei în astfel de treburi... — a zis el, vădit surprins de stupiditatea întrebării. În timp ce dormeau, a căzut vreun tăciune din teracotă şi-a aprins covoru... şi aşa mai departe.

— Pentru femeie explicaţia nu-i valabilă. A fost găsită departe de foc, în podul casei — îl zgîndări Dan.

— Atunci zic că, trezindu-se în mijlocu focului, s-a zăpăcit şi, în loc să iasă-n stradă, a urcat spre pod, unde a fost ajunsă de fum şi axfisiată — spuse el, atotştiutor.

N-am simţit nevoia să-i spun că situaţia, din păcate, e diferită de cum o vede el.

— Vorbeaţi des la telefon cu domnul Predescu ? — am întrebat pe neaşteptate.

— La telefon ? ! — a zis el, mirat. N-am vorbit niciodată la telefon. Cînd aveau nevoie de mine trimetea femeia de servici.

Deci, admiţînd că domnul Mihai era una şi aceeaşi persoană cu „detectivul" Mişu, trebuia s-o iau altfel. Dar cum ? Dacă el nu vrea să recunoască, n-aveam nici un suport pentru a-l determina să admită ce nu-i convenea. Deosebit de faptul că numele „detectivului" era un diminutiv al lui Mihai, nimic nu mă îndreptăţea să stabilesc o legătură între persoana ce o căutam şi interlocutor.

Dan, mai practic, în loc să-şi bată capul în căutarea unor stratageme savante, trecu la metoda clasică :

— Domnule Stoian, am să vă rog să-mi spuneţi cum v-aţi petrecut timpul luni seara ?

— Luni ?... Aha, da ! Îmi amintesc foarte bine ce-am făcut — spuse el, după ce, gînditor, privi cîteva clipe

lampa din plafon. Luni a fost ziua lui Vasilică, băiatu-miu. A împlinit șase ani și i-am sărbătorit onomastica zilei de naștere. În acest scop am alergat toată ziua după cumpărături. Cînd am ajuns acasă se făcuse deja ora patru după-amiaza și, obosit, m-am culcat. Cînd m-am trezit, era seară. Un sfert de oră mai tîrziu, adică pe la ora șapte, au început să sosească mosafirii și pînă la miezul nopții, cînd s-a spart cheful, ne-am — ca să zic așa — bețivit un pic.

— Ați avut mulți invitați ? — m-am interesat eu.

A apelat la computerul mîinii stîngi și, programînd dispozitivul prin apăsarea primelor două clape cu indexul mîinii drepte, a început enumerarea : .

— Doi, nașii lui Vasilică... Trei, doamna Radu, vecina noastră. Patru, soția mea... Cinci, Vasilică. Deci, cu mine, am fost șase persoane — ne asigură el, satisfăcut de infailibilitatea metodei sale științifice.

— Cum se numesc și unde locuiesc nașii lui Vasilică ? — se interesă Dan.

— Vera și Aurică Ghiță. Locuiesc pe strada Maica Domnului la numărul 112.

— Iar vecina ? — insistă Dan.

— Se numește Tanța Radu și locuiește aici — spuse el, arătînd spre unul din pereții încăperii unde ne aflam.

În timp ce Dan își nota răspunsurile martorului, eu, plecînd de la principiul că funcția creează organul, îmi plimbam colimatorul prin cameră. După ce mi-am trimis privirea prin ușa deschisă a bucătăriei, spre oala în care fierbea ciorba de burtă, mi-am retras-o cu intenția de a-mi continua activitatea de far maritim. Dar nu pentru mult timp. Am remarcat un amănunt care mi-a stîrnit curiozitatea. Cum niciodată n-am fost capabil să rezist imboldurilor de a-mi satisface acest sentiment, prin excelență omenesc, nici de astă dată n-am fost mai breaz.

M-am mai uitat o dată la arzătorul de gaz metan de la soba de teracotă, apoi m-am ridicat de pe scaun și, chipurile pentru a-mi dezmorți picioarele, am început să mă plimb prin cameră. Nu știu cum s-a făcut, dar promenada mea m-a condus tocmai în bucătărie. Am admirat cîteva clipe mușamaua care acoperea masa de bucătărie pînă la jumătatea picioarelor acesteia, ca o midi-jupe.

Florile roșii, pictate pe un fond vernil, îi dădeau un aspect atît de elegant și de distins — ca să nu spun sexy ! — încît n-am mai putut să mă opun ispititoarei ispite. M-am aplecat și i-am ridicat poala peste tablieră. Cred că nici cel mai nerăbdător mire n-ar fi putut să-mi egaleze operativitatea. Ba mai mult, pentru a-mi menține avantajul realizat față de mirii mapamondului, nici n-am mai insistat asupra a ceea ce se afla între picioarele dezgolite ale mesei. Satisfăcut pe deplin, m-am răsucit pe călcîie și am revenit de unde plecasem.

Am așteptat ca Dan să-și noteze ultimele date ale depoziției martorului. Cînd a terminat, am întrebat cu cea mai candidă candoare :

— Domnule Stoian, ce întrebuințare dați buteliei de aragaz de sub masa din bucătărie, dacă aveți racord de gaz metan ?

Dan, după ce m-a fotografiat o clipă cu azurul ochilor săi, și-a adunat picioarele de sub masă și, însoțindu-le, a ajuns la locul de unde venisem eu. L-am văzut cum, nerăbdător, își răsfoiește notesul și nu i-am mai acordat atenție. Știam că nu-i investigator stagiar.

Martorul m-a privit un moment surprins, apoi, zîmbind, mi-a spus ;

— De fapt, nici una. M-am folosit de ea pînă acum vreo doi ani, cînd am introdus și noi instalație de gaze.

— Cum de ați rezistat tentației de a lua un preț bun pe ea ? — am întrebat, deși replica lui mă cam indispusese.

— Prin sprijinul nevesti-mii. De n-ar fi fost opoziția ei, de mult aș fi vîndut-o — spuse el, cu regret,

Am tăcut și, pentru a trage de timp, am dat aprobator din cap. Mi se părea că examinarea la care supunea Dan butelia n-o să se mai termine niciodată. O scosese de sub masă și, stînd aplecat deasupra ei, își plimba privirea de la obiect la notesul lui și viceversa. Tocmai mă întrebam dacă n-ar trebui să-i aduc un binoclu, cînd — în sfîrșit ! — își aduse aminte că așteptă să-mi spună pe unde am de înotat. A revenit în încăpere și mi-a zîmbit cu satisfacție. Mesajul lui a schimbat brusc fragila mea dispoziție. Mi-am înăbușit un oftat de satisfacție și, în timp ce simțeam optimismul săltînd spre zenit, am privit spre vizaviul meu.

— Domnule Stoian, constat că depoziția dumneavoastră este nesinceră.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți ? — se arătă el surprins.

— De unde aveți butelia ?

— Nu v-am spus că... ?

— Vreau adevărul !

— Păi asta v-am și spus ? — replică el, cu un aer în care contopise doze egale de mirare și ofensare.

— Butelia găsită la dumneavoastră a aparținut familiei Predescu și a dispărut din locuința acesteia după provocarea dezastrului !

— Glumiți probabil ? — mă consultă el, mirat.

— Aștept să vă explicați ! — l-am anunțat, pe un ton ce trebuia să-l asigure de contrariul.

— Tovarășu căpitan — începu el, cu fața împurpurată de enervare —, vă rog să nu mă jigniți ! Eu sînt un cetățean onest și n-admit o astfel de acuzație ! Ce, vreți să spuneți, că butelia-i de furat ? !

— Exact ! — intră pe fir Dan.

— Fii serios, tovarășu ! — îl repezi audiatul. De unde pînă unde rezultă că această butelie a aparținut vecinilor mei ? ! Ce, scrie pă ea numele familiei Predescu ? ! Toate buteliile sînt la fel — ne asigură el, cu aplomb.

— Ia vino-ncoace ! — se încinse Dan.

Martorul, devenit suspect, îl urmă trîndu-se în cîrje. Cînd ajunseră lîngă butelie, Dan începu să citeze semnalmentele furnizate de nepoata victimelor și să le indice pe obiectul respectiv.

— Poate e o coincidență... — îngăimă abătut Stoian, după ce Dan își termină repertoriul.

— Nu-i nici o coincidență ! Spune adevărul ! De ce și cum ți-ai ucis vecinii ?

Deși, ținînd seama de infirmitatea suspectului, era exclusă acuzația ce i-o aducea Dan, i-am admirat metoda. Chiar dacă nu putuse participa la uciderea bătrînilor, un amestec tot avea. Nu exista nici un dubiu în această direcție.

— Hai, spune repede adevărul ! — i-am cerut, cînd am ajuns lîngă el.

— Da' v-am spus... E doar o coincidență... — bîigui el.

— Îmbracă-te ! Vom continua discuția în altă parte ! — am decis eu.

Capitolul XVIII

DOMNUL NELU

Cînd am intrat în biroul locotenentului Tănăsache, eram sigur că noua mea achiziţie o să-l dea gata. Dar m-am înşelat. Tot ce l-a mirat pe colaboratorul meu a fost faptul că am intrat odată în birou. În rest, însoţitorul nostru nu-i era deloc necunoscut.

— Ei, domnule Stoian, v-aţi hotărît să recunoaşteţi fapta ce vi se impută ? — a zis, în timp ce s-a ridicat de pe scaun şi ne-a zîmbit.

— Nu, bineînţeles ! Cum pot să admit o învinuire gratuită ? — replică lezat însoţitorul nostru.

— Am crezut că răgazul pe care vi l-am lăsat v-a fost de folos — spuse locotenentul, încruntîndu-se şi ridicînd din umeri. În orice caz, aşteptaţi afară pînă vă chem. Acum sînt ocupat cu tovarăşii.

Dan m-a privit cu ochii rotunzi, iar eu, nemulţumit de indiferenţa ce-o arăta Tănăsache vînatului nostru, am protestat :

— Domnul Stoian este invitatul nostru, şi am dori să continuăm o discuţie începută la dînsul acasă.

Abia după ce mi-am expus opinia s-a mirat. S-a mirat atît de mult, încît a uitat să-şi mai închidă gura. Temîndu-mă să nu se aleagă cu o amigdalită, am ocupat cele trei scaune din jurul biroului său şi i-am povestit în cîteva cuvinte despre ce este vorba în propoziţiune.

— Bravo, domnule Stoian ! — a exclamat locotenentul, cînd am tăcut. Deci, te ocupi şi cu astfel de treburi ?

— S-ar părea că vă cunoaşteţi bine ? — a constatat Dan.

— E firesc, doar ne este client vechi.

— Adică ?

— Are cinci condamnări penale. Iar în prezent i-o pregătesc pe a şasea.

După felul în care mi-am plimbat ochii de la el la Stoian, a priceput că e invitat să n-o facă pe discretul.

— Ultima condamnare, de acum şase ani, a fost pentru falsificarea unui buletin pronoexpres ; operaţie care trebuia să-i aducă un premiu de vreo 30 000 lei... dar i-a

adus doi ani de închisoare. Din păcate, n-a învățat nimic din această condamnare. În urmă cu o săptămînă, am primit de la întreprinderea loto-pronosport o reclamație și un buletin loto falsificat, de dumnealui, pentru un premiu de 400 de lei. Probabil, urmare a experienței cîștigate, și-o fi spus că buletinele pentru premii mici nu sînt verificate. Însă n-a ghicit-o...

— V-am spus că nu eu l-am falsificat — protestă Stoian. L-am cumpărat, din fața unei agenții, de la un necunoscut, care, arătîndu-mi-l, mi-a spus că trebuie să plece-n provincie și n-are timp să încaseze premiul. M-am oferit să-l preiau eu. I-am dat 200 de lei pe el. Asta a fost totu. De unde puteam să știu eu că-i falsificat ?

— Ca să vedeți cum poate să cadă pacostea pe capul unui om nevinovat... Și fără experiență... ca domnul Stoian — îl ironiză locotenentul Tănăsache.

— Domnule Stoian, eu aș propune să revenim la oițele noastre — am zis. Vreau să știu care-i adevărata proveniență a buteliei găsite la dumneavoastră acasă.

— Nu v-am spus că...

— Fără basme ! — îl repezi Dan.

— Vă rog să mă credeți că...

— Hai, repede, adevărul ! — se răsti și Tănăsache.

— Așteptăm ! Dar n-avem timp de pierdut ! — le-am ținut și eu isonul.

— Bine. Am să vă spun — se decise el, parcă resemnat. Am cumpărat-o acum trei zile, adică miercuri, de la o cunoștință de-a mea. I-am dat două mii de lei pe ea și sperам să cîștig diferența pînă la 4000 de lei. Dîndu-mi seama, după prețul cu care-mi fusese vîndută, că-i de furat, n-am vrut să mă acuzați de complicitate...

— Cine-i persoana care ți-a vîndut-o ? — întrebă Dan, deschizîndu-și notesul.

— Nu știu cum îl cheamă...

— Iar începi ? — îl consultă Tănăsache.

— Noi îi spunem Nelu — se decise, în sfîrșit, dînsul.

— Care „noi" ? — am întrebat.

— Păi noi, clienții bufetului „Cisnădie".

— Pe unde vine acest bufet ? — a întrebat Dan.

— Lîngă Tunari, pe strada Mihail Eminescu — ne spuse Tănăsache.

— Vine des la acest bufet ? — s-a informat Dan.

— Da. E zilnic în local.

— Cum arată acest domnu Nelu ? Daţi-ne semnalmentele lui — am zis.

După ce Dan şi-a notat datele cerute, mi-am privit ceasul. Era ora opt seara.

— Cu mine cum rămîne ? — a vrut să ştie Stoian.

— Rămîne că veţi rămîne-n arestul secţiei — l-am înştiinţat.

— De ce ? ! Pentru că am cumpărat o butelie de provenienţă dubioasă ? N-aveţi decît s-o confiscaţi... şi gata ! Nu m-a reclamat nimeni, aşa că n-aveţi dreptul să mă reţineţi ! s-a supărat dumnealui.

— Vă reţinem pentru fals şi uz de fals, ca urmare a reclamaţiei întreprinderii Loto-pronosport.

— Fiind vorba de un prejudiciu sub 500 de lei, pot fi judecat şi în libertate...

— Numai anchetatorul hotărăşte modul de desfăşurare al procesului penal. Dealtfel, culpa sub care vă reţinem e provizorie. Definitivarea acuzaţiei va fi făcută după ce ne vom lămuri complet asupra gradului în care sînteţi implicat în drama consumată pe strada Drobeta.

Nu cred să-i fi convenit hotărîrea mea. Numai aşa îmi explic vehemenţa protestelor sale cînd l-a luat în primire subofiţerul chemat de Tănăsache.

— Tovarăşe locotenent — am zis, după ce am rămas singuri —, afară, pe culoar, e o butelie de aragaz. Pentru a ne achita şi de aspectul formal al meseriei noastre, te rog s-o inviţi aici pe Elvira Popa, nepoata victimelor. Deşi descrierea făcută corespunde aidoma, vreau s-o vadă şi să ne dea o declaraţie de confirmare.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan. Am s-o invit mîine la secţie...

— Urcaţi obiectul într-o maşină şi-l duceţi la martoră acasă — l-am întrerupt, răzgîndindu-mă. Trebuie să ne edificăm chiar în seara asta. Între timp, eu şi locotenentul Simionescu ne ducem să mîncăm ceva la... la bufetul „Cisnădie".

— Tovarăşe căpitan, mai e ceva... ! — îşi aminti Tănăsache, în clipa cînd, parcurgînd 180 de grade pe dispozitivul de pivotare al călcîielor, i-am dat posibilitatea să-mi admire ceafa.

— Ei ? — l-am stimulat, după ce, continuîndu-mi cursa de revoluţie, am revenit la potou.

— Am fost la spitalul de boli nervoase „Dr. Gh. Marinescu“ şi...

— Şi ? — îl zori Dan, probabil grăbit să ajungă cît mai repede în faţa unei fripturi duble.

— Nici un piroman n-a fost eliberat din spital în ultimii ani...

Vestea n-a reuşit să anihileze semnalele care mă anunţau că trebuie să dau cezarului ce-i al cezarului... adică sărmanului meu stomac, ce mă anunţa că-i mai gol decît un balon captiv. Am ridicat din umeri şi m-am rotit din nou cu 180 de grade. Altfel ar fi trebuit să ies din birou în marşarier.

*

* *

Cînd am deschis uşa şi am intrat în bufet, ne-a izbit un miros greu. Un miros de băutură trezită, de usturoi şi tutun ordinar. După ce ne-am obişnuit ochii cu fumul greu de ţigară, şi am început să deosebim consumatorii de mese şi pe acestea de pereţi, ne-am strecurat spre încăperea din partea stîngă. Dar nici aici n-am avut noroc. Toate mesele erau ocupate.

Dan a strîmbat din nas şi l-am înţeles. Era de acord să mergem să mîncăm într-o bombă mai puţin bombă decît cea în care nimerisem. Bineînţeles, nu mai înainte de a ne face meseria.

Mi-am aruncat privirea peste puzderia de clienţi care, ocupînd dublul numărului de locuri prevăzut în jurul meselor, gesticulau şi argumentau cu glasuri ridicate. Întrucît vorbeau însă cu toţii odată, mă îndoiesc că ar fi putut să se facă înţeleşi de cineva, asta admiţînd că printre cei de faţă ar fi existat vreunul suficient de curios, şi mai ales de treaz, pentru a-şi putea urmări vizaviul. Căutam să disting prin gloată o mutră care să aducă cît de cît a responsabil de local, a chelner sau cam aşa ceva, pentru a-mi putea termina cît mai repede treaba care mă obliga să nu mă catapultez în stradă mai înainte de a fi edificat asupra depoziţiei lui Stoian. N-am găsit ce căutam. În schimb, am avut ghinionul să văd ce nu-mi mai doream. Unica masă ocupată numai de cinci persoane s-a eliberat prin plecarea foarte legănată a respectivilor. Dan, reconsiderîndu-şi dorinţa de a mai rămîne prin partea locului, s-a lansat spre ea şi a ocupat-o. Cînd am

ajuns lîngă el, haina-i de piele era agăţată de un cuier, iar el, satisfăcut, se lăsă să cadă pe unul din scaunele rămase fără ocupant. L-am imitat.

Tocmai începusem să-i demonstrez colaboratorului meu că localului nu-i lipseau decît două uşi batante şi cîteva focuri de Colt, trase în oglinzi, pentru a fi un veritabil „Saloon" texan. Dar n-am mai apucat să-mi termin argumentarea. Trei farfurii zburătoare mi-au răzmutat nasul şi au aterizat, cu o măiestrie remarcabilă, pe faţa de masă cadrilată şi stropită din belşug cu un coctail de ţuică, bere şi vin. Pînă să mă dumiresc, trei vrăbioare de vacă, trei tacîmuri şi un coşuleţ cu pîine au luat locul paharelor şi sticlelor rămase ca amintire de suvenir de la înaintaşii noştri (la masă, nu în echipa naţională de fotbal).

— Aţi văzut că tot le-am adus? — ne-a spus, cu satisfacţie, directorul de zbor.

Am privit spre figura zîmbitoare a chelnerului, ceea ce i-a permis acestuia să-mi remarce aerul nu tocmai inteligent ce-l arboram. Brusc, surîsul i-a dispărut şi s-a uitat la mine de parcă mă vedea pentru prima oară în viaţa lui, şi sînt sigur că lucrurile stăteau chiar aşa.

— Nu le-am comandat noi — i-a comunicat Dan.

În timp ce-şi întindea mîinile spre farfurii, şi-a rotit ochii peste mesele din preajma noastră. Cred că rezultatul cercetării sale nu l-a încîntat prea mult.

— La aceasta masă se aflau cinci domni — a zis el, perplex, pe cînd îşi retrăgea mîinile de pe marginea farfuriilor din faţa noastră.

— Au ieşit acum două minute din local — l-am anunţat.

În secunda următoare s-a răsucit pe călcîie şi, propulsat cu o viteză superioară celei de-a treia trepte a rachetelor Saturn, s-a lansat pe o orbită ce trebuia să-l conducă direct în stradă.

— Fifty-fifty ? — m-a întrebat Dan.

— Da. Da' vezi să nu-mi umbli cu coţcării. Eu aleg — l-am avertizat.

A mîrîit ceva din care trebuia să pricep că nu trebuie să-l confund cu un oarecare Alexandru Macedon. Dar nu i-am acordat atenţie. Nu vedeam de ce ar trebui să-mi chinuiesc creierii pentru a-mi aminti ce condamnări a suferit individul invocat, cînd eu eram leşinat de foame.

În consecință, am recepționat partea mea de friptură împară și m-am pus pe treabă.

— N-a fost rea — am comentat, cu regret, după dispariția ultimei bucățele de carne din farfurie.

— Îh — și-a dat asentimentul și Dan. Însă mai lipsește ceva... — a continuat, în timp ce se uita în jur.

A remarcat masa de debarasare a ospătarului, s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre ea. Cînd a revenit era acompaniat de două sticle cu bere și tot atîtea pahare.

După ce-am golit sticlele și, satisfăcuți, ne-am aprins țigările, a venit lînga noi chelnerul. Era foarte indispus și respira ca un alergător după ce a terminat o cursă de maraton.

— Acu mi-au scăpat ei, da' tot îi prind eu ! N-aveți grijă, o să-mi plătească întreit consumația din seara asta !

Întrucît incidentul nu mă afectase în mod deosebit, i-am luat de bune spusele și nu mi-am făcut griji. Probabil că la această atitudine, de încredere fără rezerve, au contribuit într-o bună măsură și propriile mele preocupări. Prin urmare, i-am făcut semn să se apropie, l-am lăsat să-mi admire zîmbetul imortalizat de fotografia proptită pe legitimația de serviciu și i-am spus :

— Îl cunoașteți pe Mihai Stoian ?

— Da, e un client de-al nostru.

— Pe Nelu îl cunoașteți ?

— Nelu ? Nelu și mai cum ?

— Nu-i cunosc numele de familie, dar știu că-i nelipsit din acest local.

— Are următoarele semnalmente... — a început Dan, citind din notes descrierea făcută de Stoian.

— Ah ! E vorba de Nelu Moise — l-a întrerupt chelnerul chiar de la primele precizări.

— Azi a fost pe aici ?

— Bineînțeles, ca de obicei. A fost și încă mai este. Veniți să vi-l arăt — s-a oferit el.

I-am făcut semn lui Dan să rămînă la masă și, urmîndu-mi ghidul, am ajuns în prima încăpere a bufetului, unde mi-a indicat o masă la care stăteau cinci persoane :

— Ăla care cîntă — a precizat, arătîndu-mi un tip stînd cu spatele spre mine.

Deși ne aflam în luna ianuarie, era îmbrăcat cu un balonzeid alb, la origine, deoarece acum avea aspectul

unei salopete militare de camuflaj. Cînd am ajuns la vreun metru de el, i-am dat dreptate chelnerului. Într-adevăr, tipul cînta. Deşi vocea-i era alterată de alcool şi tutun, cînta foarte bine. Glasul lui, plăcut şi cald, mi-a amintit de fostul Gianni Spineli.

L-am lăsat să-şi termine melodia şi i-am pus uşor mîna pe umăr. Şi-a întors capul spre mine. După figura sa buhăită, dezabuzată şi brăzdată de riduri, ca scoarţa unui stejar bătrîn, şi barba nerasă de cîteva luni, părea să fi trecut de 60 de ani. Eu ştiam însă că abia a împlinit 40. M-a privit cîteva clipe întrebător, apoi, recunoscîndu-mă, a zvîcnit de pe scaun.

— Dom' comisar Apostolescu ! Să trăiţi ! — a strigat el, cu cordialitate, şi pînă să-l evit m-a şi strîns în braţe.

Văzînd că tipii de la masă se holbează la noi, i-am şoptit la ureche :

— Neluţule, avem ceva de discutat la secţie.

— Gata băiatu, dom' comisar — mi-a răspuns el cu promptitudine.

— Rămîi aici cîteva minute — am adăugat şi am pornit spre cea de-a doua încăpere, unde mă aştepta Dan.

— Plăteşte şi să mergem ! L-am găsit !

— Şi l-ai lăsat singur ? — s-a minunat Dan.

— Nu ridică probleme. Sîntem prieteni...

Cîteva minute mai tîrziu, i-am făcut cunoştinţă lui Dan cu vechiul meu amic şi am ieşit în stradă. În taximetrul care ne ducea la secţie, Nelu a ţinut să-i povestească colaboratorului meu ce şef cumsecade are. În timp ce-mi ridica în slăvi calităţile profesionale şi sufleteşti, mi-a fugit gîndul în urmă cu vreo douăzeci de ani, cînd am arestat un solist cu o voce ce promitea să-l situeze în topul ierarhiei muzicii uşoare. Din păcate, s-a încurcat cu un derbedeu şi cu sora acestuia şi a început să cotrobăie prin camerele hotelului unde cîntau. Dîndu-mi seama că delictul comis reprezenta de fapt acţiunea necugetată a unui adolescent supus unei influenţe nefaste, am făcut tot ce-am putut pentru a-l ajuta. Astfel, cei doi fraţi, care dealtfel mai avuseseră de-a face cu organele penale, s-au ales cu trei ani de căciulă, iar Nelu, care, după cum a fost manevrat de complicii săi, părea a fi unicul vinovat, a scăpat doar cu şase luni de închisoare. Fiind însă un om uşor influenţabil, în închisoare a căzut sub mrejele altor puşlamale. Cum a fost eliberat, s-a apucat de găinării

ce-l conduceau mereu în dosul gratiilor. În ultimii ani, auzisem că s-a specializat în vînzarea şi furtul de butelii de aragaz.

Gîndurile mi-au fost întrerupte de oprirea taximetrului la destinaţie.

Capitolul XIX

NECONCORDANŢA

— Dom' comisar, băiatu nu face turnare — m-a anunţat Neluţu, cînd am ajuns în faţa uşii biroului locotenentului Tănăsache.

— Fii liniştit. Nu te-am adus aici pentru a-ţi cere informaţii — am zis, deschizînd uşa.

— E în regulă, tovarăşe căpitan — a raportat Tănăsache, cînd m-a văzut intrînd la el.

Nu i-am cerut explicaţii suplimentare. Am înţeles, fără să mă mir, că nepoata victimelor din strada Drobeta recunoscuse butelia ridicată de la Mişu Stoian.

Am început să-mi scot haina de piele şi l-am poftit şi pe Neluţu să-mi urmeze exemplul. După ce şi-a agăţat spenţărul în cuier, a rămas într-un pulovăr zdrenţuit şi jegărit. Prin deschizătura lăbărţată de sub bărbie, se vedea o cămaşă, cadrilată, ponosită şi cu primii doi nasturi lipsă.

— Neluţule — am zis, după ce a luat loc pe scaunul oferit —, nu ne-am mai văzut de multişor. Aşa-i ?

— Tocmai la asta mă gîndeam şi eu. Şi zău, fără tromboneală, chiar mi-era dor de dumneavoastră.

— Neluţule, pentru a-mi completa inventarul de cunoştinţe folositoare, ia zi-mi şi mie cu ce te mai ocupi ?

— Nimic interesant pentru dumneavoastră.

— Totuşi ?

— Dom' comisar, pă bune. Trăiesc, după cum spuneţi dumneavoastră, ca un parazit social. Da' atît ! De acu

trei ani, cînd am fost săltat c-o butelie șutită, n-am mai făcut nimic care să ducă la priponeală.

— Bine, dar din ce trăiești ? Lucrezi undeva ?

— Aș ! Sînt prea bătrîn pentru a mă mai apuca acu de treburi d-astea. Mă duc la „Cisnădia" în fiecare zi și mai cînt cîte ceva pe la mesele chefliilor. Din treaba asta-mi umplu burdihanu cu băutură și, cîteodată, mai ciugulesc și cîțiva leoșteni să-mi cumpăr o bucată de pîine și cîteva felii de salam.

Am dat din cap aprobator, apoi, brusc, l-am întrebat :

— Îl cunoști pe un oarecare Mihai Stoian ?

— Care Stoian ? Ceferistu ?

— Exact !

— Îl cunosc, da' mai mult din vedere. Și el face parte din gașca de la „Cisnădia". Da' ce-aveți cu el ? A dat vun tun ?

— De unde aveai butelia pe care i-ai vîndut-o ?

— V-a spus el că i-am plasat o butelie ? — s-a arătat surprins Neluțu.

— Recunoști ? — l-a întrebat Dan.

Văzînd că nu se înghesuie să răspundă, îl luă în primire și Tănăsache :

— Răspunde ! E ora unsprezece și n-o să ne pierdem toată noaptea cu tine.

Acordă presiunilor colaboratorilor mei tot atîta atenție cît acordă și statuia aviatorilor autoturismelor care o ocolesc. Aș fi putut să jur că a surzit dintr-odată, dacă n-aș fi citit în privirea sa că mă imploră să-l ajut.

— Neluțule, e adevărat că i-ai vîndut acum trei zile o butelie ? — l-am întrebat cu blîndețe.

A mai avut un moment de ezitare, apoi, făcînd cu umerii un gest de resemnare, mi-a spus :

— Dom' comisar, ce să vă mai amărăsc... M-ați prins, m-ați prins, aia-i ! Dați-mi o hîrtie și un toc, să zic pă bune tot ce doriți. Mai bine fac un an de pîrnaie decît să vă supăr...

— De unde aveai butelia ? — l-a întrerupt Dan, pentru a-l ghidona spre miezul problemei.

— Domnule...

— Locotenent Simionescu.

— Dom' subcomisar, ce-mi puneți întrebări d-astea ? Eu-s meseriaș vechi. Dacă mi-a intrat-n cap să dau un

astfel de tun, îl dau ! ...Îl dau oriunde există un obiect de felu ăsta ! Băiatu are dreptate, dom' comisar ? — m-a luat el drept martor.

— N-ai răspuns la întrebare ! De unde aveai butelia pe care i-ai dat-o lui Stoian ? — întrebă Dan, inflexibil.

— Cine v-a reclamat furtul buteliei ? — se interesă el.

— Aici numai noi punem întrebări ! — îl anunță Tănăsache, fără menajamente.

Se uită la mine întrebător, și văzîndu-mi rezerva, se decise :

— Am săltat-o acu vo două săptămîni. Da' n-am putut s-o trîntesc imediat... Știți, era prea caldă. Am ținut-o undeva, pe blat, și cînd mi-am zis că s-a răcit destul am scos-o la negoț...

— Neluțule, nu învîrti limba în gură ! — l-am întrerupt. De unde ai luat butelia ?

— Am topit-o dintr-o mașină cu butelii. Am așteptat pînă a intrat husanu cu o butelie într-un bloc și, în viteză, i-am ușurat gestiunea c-un balon. Asta-i tot ! E-n regulă, dom' comisar ? Vedeți că Neluțu Moise e un tip salon ?

M-am rezemat, oftînd, de spătarul scaunului :

— Neluțule, îmi creezi probleme — am constatat, cu sinceritate.

— Eu, dom' comisar ? Eu, care vă iubesc mai mult ca pe ochii mei din cap ? — m-a consultat el, revoltat de ingratitudinea mea.

— Neluțule, tu ai uitat cu ce fel de treburi mă ocup ?

— Nu, bineînțeles. D-aia m-am și mirat... Adică, chiar vreau să vă-ntreb de ce vă băgați în rahaturi d-astea ? — s-a grăbit el, apoi, descumpănit, s-a oprit.

— Dați-mi vă rog dosarul — i-am cerut lui Tănăsache.

După ce l-am primit și l-am răsfoit, am extras fotografiile celor doi bătrîni, așa cum i-am descoperit.

— Sper că n-așteptți felicitări pentru treburile astea ? — i-am sondat opinia, înmînîndu-i-le.

Le-a luat și s-a uitat la ele cu indiferență. Dar, în clipa următoare, cînd a realizat ce reprezentau, s-a înverzit la față și a început să tremure ca un bolnav de malarie.

— Ce... Ce-i c-cu a-astea ?... a întrebat el, cu o voce de ventrilog.

— Cum ai putut să comiți o faptă atît de odioasă ?

— N-nu-nțeleg... C-ce a-amestec am eu în... ? — a îngăimat, în timp ce cu gesturi febrile încerca să lărgească nodul cravatei pe care n-o purta. N-nu știu n-nimic...

— Dacă ai memoria atît de scurtă, să te ajutăm — am zis, înmînîndu-i și fotografiile de ansamblu a casei incendiate.

— N-nu-i c-casa d-de pe s-strada D-Drobeta... ? a spus, pe cînd bărbia lui a început să danseze în toate sensurile, ca o barcă tangată și ruliată de valurile unei mări înfuriate.

— Ce rost are această întrebare, cînd cunoști cel puțin tot atît de bine ca și noi răspunsul ?

— A, nu ! Asta nu !... Nu-i adevărat ! Sînt nevinovat !... Vă jur... N-am intrat niciodată în această casă — a zis, aruncînd terifiat fotografia respectivă pe birou, în fața mea.

— Atunci cum ai întrat în posesia unei butelii care a dispărut odată cu uciderea victimelor ? a strigat Dan, indignat.

— Nu-i adevărat !... Nu-i adevărat ! Nu-i adevărat ! a început el să protesteze, în neștire, ca o placă de patefon stricată.

— Ascultă, mă, n-o fă pe Sfînta Fecioară cu noi ! Deșartă-ți repede sacul, c-altfel o-ncurci ! — îl bubui și Tănăsache.

— De unde cunoșteai victimele ? — îl reluă în primire Dan.

— ...

— Cum ai pătruns în casă ? — îl hărțui și Tănăsache.

— ...

Ca și cum întrebările ar fi fost adresate altcuiva și altundeva, bănuitul, cu fața leoarcă de transpirație, mă privea cu o totală inexpresivitate. Tocmai voiam să-l rog să nu mă confunde cu un ecran panoramic și să-și pună în funcțiune casetofonul. Dar nu mi-a dat răgazul necesar pentru a-mi formula propunerea. Cu totul pe neașteptate, a decolat de pe scaun și a aterizat în patru labe pe covor. Pînă să-l întreb ce avantaje prezintă noua sa poziție, a început să-și dea cu fruntea de covor, ca drept-credincioșii musulmani cînd sînt chemați la rugăciune de muezin, și, prin hohote de plîns, să țipe :

— Nu sînt vinovat !... N-am omorît pe nimeni !... Nu știu nimic !... Ce aveți cu mine ?... Dom' comisar, jur că

n-am nici o legătură cu butelia... Credeți-mă, sînt nevinovat !...

Lovea atît de vîrtos în pardoseală, încît m-am temut să n-o desființeze și, orice s-ar spune, fiind vorba de un bun al statului, eram obligat să-i apăr integritatea. În consecință, și cu promptitudine, am sărit de pe scaun și din doi pași am fost lîngă el. L-am apucat de umeri și, ridicîndu-l, l-am așezat în poziția ce-o avusese inițial.

— Ce, Neluțule, faci circ cu mine ? — l-am repezit, înfuriat, și chiar că eram. Cînd vreau să văd un spectacol de teatru obișnuiesc să mi-l aleg singur, nu așa, să mi se impună, pe nepusă masă, vizionarea unei scene absurde și grotești.

— Nu, dom' comisar, da' sînt nevinovat...

— Pentru a-ți putea aprecia sinceritatea, trebuie să vorbești ! Să-mi spui adevărul ! Numai adevărul și tot adevărul ! — am strigat la el, deși între timp îmi trecuse supărarea.

— N-am nici o legătură cu ce s-a petrecut pe strada Drobeta... Credeți-mă, dom' comisar ! m-a implorat el, înnebunit de desperare.

— Dacă ești nevinovat, cum ți-ai dat imediat seama că imobilul din fotografia arătată e situat pe strada Drobeta ? — prinse firul Dan.

— Cum să nu recunosc casa cînd trec pe lîngă ea în fiecare zi. E-n drumu meu spre „Cisnădia"...

— Spune repede, de unde ai avut butelia pe care i-ai vîndut-o lui Stoian ? — ceru Tănasche.

— Nu i-am vîndut nici o butelie ! Nu-i adevărat ! Minte ! Vrea să mă bage la apă...

— Stop ! Nu așa. Ia-o de la început ! — am intervenit surprins de turnura pe care o dădea depoziției sale.

A început să-și șteargă transpirația de pe față cu dosul mîinilor. L-am lăsat să se liniștească. Cînd respirația i-a devenit mai regulată, mai puțin șuierătoare, mi-a spus :

— Dom' comisar, să știți că v-am mințit. N-am dat nimănui nici o butelie... De trei ani, de cînd m-am eliberat de la Văcărești, nu m-am mai ocupat de furtișaguri. Nu știu de ce v-a trimis la mine Stoian. Jur că nu i-am vîndut nimic... Ăsta-i adevăru... Vă rog să mă credeți...

— Neluțule, tu mă cunoști bine și știi că jocul „uite popa, nu-i popa nu-mi place. Admițînd că adevărul l-ai

spus abia acum, la urmă, te rog să-ţi explici prima susţinere !

A plecat privirea, precum o preacuvioasă călugăriţă, şi a început să vorbească cu opinteli :

— Dom' comisar, o duc foarte prost... Fac o foame cumplită... Cei cîţiva lei pe care-i cîştig cîntînd pe la mesele consumatorilor nu-mi ajung să-mi potolesc foamea nici la o singură masă. Acasă e frig... Consumatorii localului potolesc pă ghiftuite, trag la măsea pîn' se matolesc şi abia p-ormă mă cheamă să le cînt... Eu plesnesc de foame şi ei îmi dau să beau... Toţi îmi dau de băut, da' nimeni nu mă-ntreabă dac-am pus ceva-n gură-n ziua aia... Cînd beau nu mai simt crampele foamei, da' a doua zi dimineaţa, cînd mă trezesc, parc-am plumb topit-n stomac....

— De ce nu te-ai prezentat niciodată în locurile unde te trimiteam să te angajezi, să-ţi dea de lucru ? — l-am întrebat, deşi cunoşteam răspunsul, un răspuns care-i propriu infractorilor recidivişti.

— Ştiţi bine, nu suport o muncă regulată... Nu pot să mă scol dimineaţa la oră fixă... Nu-mi place să primesc ordine de la un şef...

— Şi e mai bine să te chinuieşti, să faci foamea şi să umbli dezbrăcat iarna ? — a spus Dan.

— N-o fi mai bine, da' asta-i viaţa mea... Eu nu pot altfel... Mai bine mă mulţumesc cu puţin, da' ştiu că n-am stăpîn...

— Revino la subiect ! — i-am zis.

— Văzînd că sînteţi în căutarea unui şut de butelii, mi-am spus că nu mi-ar strica o vacanţă-n pensiunea republicii. Deşi potolul de la pîrnaie nu-i chiar la fel cu haleala oferită la „Athenée Palace" sau „Lido", de bine, de rău ţine... Şi, în orice caz, se dă de trei ori pe zi. Dacă butelia şutită tot a fost găsită, iar eu n-am mai avut nici o condamnare-n ultimii ani, nu puteam să umflu mai mult ca şase luni, adică exact cît îmi trebuia pentru a ieşi din iarna asta amărîtă... Aceasta mi-a fost intenţia pînă m-am prins că nu-i vorba de un simplu tun, ci de un omor... Şi asta-i cu totu altceva. Altceva pentru care, în loc să te alegi cu un concediu, te trezeşti-n faţa unui pluton care te pune să donezi sînge în faţa unui zid.

— Ce-ai făcut luni seară ? — l-am luat eu altfel.

— Ca de obicei, am fost la „Cisnădia". De la ora patru şi pînă la unsprezece, cînd s-a-nchis localu...

— Ce persoane te-au văzut acolo ?

Bănuitul a citat vreo duzină de martori și Tănăsache s-a grăbit să le picteze numele în notesul său.

Apreciind că, deocamdată, lucrurile sînt clare, l-am trimis la arest.

— Ce părere ai, șefu ? — a întrebat Dan, după plecarea bănuitului.

— Nu prea-l văd pe Neluțu să facă moarte de om.

— Da' să fure o butelie de aragaz ?

— Asta-i cu totul altceva.

— Oare ? E exclus să fi fost surprins de victime pe cînd încerca să le fure butelia ?

Nefiind prea convins că-i pot infirma bănuiala, am preferat s-o fac pe diplomatul. Am ridicat din umeri și am spus :

— Mîine, adică azi după ora opt, trecem la verificarea alibiurilor clienților noștri.

Întrucît la sugestia mea nu s-a adus nici un amendament, ne-am împărțit între noi martorii ce trebuiau audiați. Chestia asta n-a durat prea mult, deoarece abia ne mai puteam ține ochii deschiși.

Capitolul XX

OPINIEM PENTRU IPOTEZA COMPLICITĂȚII

Pe la ora șapte dimineața, cînd m-a trezit ceasul deșteptător, am înjurat o anumită meserie care nici duminica nu-ți permite să dormi mai mult. Dar mai tîrziu, după ce m-am dușuit și m-am îmbrăcat, mi-a trecut necazul. Mi-a trecut atît de bine, încît s-a transformat în optimism. Numai așa îmi pot explica de ce am amînat audierea martorilor, de care trebuia să mă ocup, în favoarea unei vizite pe la biroul meu de la inspectorat. Speram, plin de speranță, să aflu că am fost avansat în grad, dar dinspre partea asta, liniște deplină. Probabil că marile mele merite nu fuseseră încă apreciate de onor șefii

mei. Deci, constatînd că din această direcție nu sînt noutăți, am trecut la probleme mai serioase și mi-am triat în viteză corespondența adunată pe birou.

Tot ce mi-a atras atenția în legătura cu ancheta pe care o întreprindeam au fost două bilețele. Unul era de la capitanul Maier, care-mi aducea la cunoștință că serviciul tehnico-științific a stabilit că ceasul găsit asupra victimei descoperite în podul casei din strada Drobeta se oprise la ora 1 și 27 de minute din motive de neîntoarcere la timp. În consecință, îmi atrăgea atenția că ora respectivă n-are nici o semnificație pentru anchetă. ca și cum eu aș fi susținut altceva. Al doilea bilet provenea de la subofițerul rugat să-mi depisteze pe amicii lui Emil Nicolau, tipul care bănuiam că ar fi putut să paseze cheile de la locuința din strada Drobeta unei alte pușlamale. Raportul era mai mult decît edificator. Cînd doctorița Nicolau, vecina victimelor, a fost anunțată de accidentul suferit de fratele ei, a comunicat mesagerului nostru că a găsit cheile de care s-a interesat un domn căpitan — ăla, după toate probabilitățile, fiind eu ! După spusele ei, cheile căzuseră în dosul servantei și au rămas prinse între aceasta și peretele de care se sprijinea. Făcînd curățenie și mișcînd mobila, le-a auzit căzînd pe parchet.

Raportul subofițerului mi-a cam diluat optimismul. Numai așa se poate motiva graba mea de a coborî spre garajul inspectoratului.

Mașina de serviciu s-a angajat pe strada Lizeanu și curînd a ajuns pe strada Maica Domnului, unde a oprit în fața unei case cu un etaj, gen vilă.

Am deschis poarta scundă, din plasă de sîrmă, și am intrat pe o alee îngustă ce m-a condus în fața a două uși. Le-am privit pe rînd și am optat pentru cea care avea o plăcuță din bronz pe care era săpat numele locatarilor : „Familia Vera și Aurică Ghiță". Am apăsat pe butonul soneriei și am așteptat. Curînd, am auzit zgomotul produs de un zăvor tras de pe cealaltă parte a ușii și m-am trezit examinat printr-o pereche de ochelari cu lentile fumurii.

Posesorul lor era un tip de vreo 55 de ani, voinic, gras și cu un palton aruncat peste umeri.

— Bună dimineața. Sînt căpitanul de miliție Apostolescu și aș dori să discut cu domnul Ghiță.

— Eu sînt. Cu ce vă pot fi de folos ? — s-a oferit el, intrigat.

— Am nevoie de cîteva relații despre Mihai Stoian.

— Mihai Stoian ?... Vă rog să poftiți în casă — m-a invitat, după o scurtă ezitare.

L-am urmat pe o scară îngustă din ciment și am intrat într-o cameră mare, mobilată cu o garnitură de sufragerie.

— Ce ispravă a mai făcut ? — m-a întrebat gazda, după ce mi-am scos haina și ne-am așezat în jurul mesei din mijlocul încăperii.

— Există bănuiala că ar fi participat la un furt.

— Of ! Omul ăsta nu vrea cu nici un chip să se potolească... — a oftat el. Și dacă ați ști cîte speranțe mi-am pus în discuțiile ce le-am avut după ultima lui condamnare... Am făcut tot ce-am putut. În definitiv, a depășit de mult vîrsta majoratului, așa că-l privește cum își așterne... — a adăugat, făcînd un gest de resemnare.

— Vă rog să-mi spuneți cînd l-ați văzut ultima oară ?

— La începutul săptămînii trecute, luni seara — mi-a răspuns, după un moment de gîndire.

— Ați putea preciza unde anume ?

— La el acasă. M-a invitat la ziua de naștere a lui Vasilică, fiul lui.

— Au mai participat și alte persoane la petrecere ?

— Da. În afară de mine și Vera, soția mea, mai era și doamna Radu, o vecină de-a lui Mihai.

— Cînd ați ajuns și cînd ați plecat de la familia Stoian ?

— Am ajuns acolo pe la ora șapte fără ceva și am rămas pînă la ora douăsprezece — douăsprezece și jumătate, deoarece ne temeam să nu rămînem fără tramvai.

— Pe cine ați găsit în casă cînd ați venit ?

— Numai pe Mihai. O jumătate de oră mai tîrziu a venit și Rodica, nevasta lui, împreună cu Vasilică, pe care-l adusese de la grădiniță.

— Și doamna Radu ?

— Vecina lui Mihai a venit pe la ora zece. Îmi amintesc că și-a scuzat întîrzierea prin faptul că a fost reținută la serviciu.

— În intervalul de timp în care v-aţi aflat în casa familiei Stoian, de cîte ori a plecat de acasă Mihai ? — l-am luat eu la sigur.

M-a privit mirat.

— Unde să plece ?... N-a plecat nicăieri.

— Sînteţi sigur că între orele zece şi douăsprezece n-a ieşit deloc din încăperea unde eraţi şi dumneavoastră ?

— Bineînţeles. A stat tot timpul cu noi.

— Nici chiar zece minute ? — am întrebat.

— Nici chiar un minut. Dacă înainte de ora nouă s-a mai sculat de cîteva ori pentru a o ajuta pe Rodica să aducă cîte ceva din bucătărie, după ora nouă şi jumătate nu s-a mai mişcat de lîngă mine. Ştiţi — îmi explică el, zîmbind cu superioritate — am făcut un mic concurs de rezistenţă. Rezultatul a fost că s-a făcut ţăndări, şi după ora zece am rămas singur pe baricadă.

— Domnule Ghiţă, problema pentru care mă aflu aici este deosebit de importantă. Vă rog să vă gîndiţi bine, sînteţi sigur că între orele zece şi douăsprezece n-a plecat de lîngă dumneavoastră — am insistat, pentru completa-mi edificare.

— Sînt foarte sigur. Nu s-a mişcat de lîngă mine de la ora zece şi pînă am plecat cu soţia mea. Dealtfel, nici n-ar fi putut să realizeze o astfel de performanţă. S-a îmbătat atît de cumplit, încît la plecare a trebuit s-o ajut pe Rodica să-l dezbrace şi să-l bage-n pat.

Dacă alibiul lui Mihai Stoian nu era aranjat, rezulta că nu face parte din necunoscutele ecuaţiei ce trebuia să o rezolv. În acest scop, am trecut la partea a doua a schemei. Verificarea seriozităţii martorului.

— Cu ce vă ocupaţi, domnule Ghiţă ?

— Sînt maistru strungar la uzina „Automatica".

— Lucraţi de mult la această întreprindere ?

— De cînd am terminat şcoala profesională, adică de vreo patruzeci de ani.

— Şi soţia dumneavoastră are serviciu ?

— Da, tot la „Automatica". E şefa serviciului financiar.

— E acasă ? Aş putea discuta şi cu dînsa ?

— E la bucătărie. Vă rog să aşteptaţi un picuţ.

Zece minute mai tîrziu, mi-am cerut scuze pentru deranj şi am plecat. Declaraţia doamnei Ghiţă era în deplină concordanţă cu cea făcută de soţul ei. Dacă la depoziţiile

celor doi soți mai adăugam și poziția lor socială, care dădea suficiente garanții că n-am de-a face cu martori mincinoși, era evident că Stoian n-a avut posibilitatea să participe la generarea cazului anchetat.

*
* *

În birou se afla numai Dan. Probabil că Tănăsache nu-și terminase încă felia sa de treabă.

— Cum e, Dane ? — am zis, în chip de salut, și am început să mă dezbarc.

— Prost. Nu se lipește. Doamna Radu, vecina de apartament a lui Stoian, susține că bănuitul s-a îmbătat în așa hal, încît după ora zece a ațipit cu capul pe masă. Această poziție păstrîndu-și-o pînă la miezul nopții, cînd s-a terminat bîlciul. Stoian e în afara oricăror bănuieli. De la soții Ghiță ai scos ceva ?

I-am povestit și eu ce discutasem cu martorii respectivi.

— Deci, una peste alta, depoziția lui Stoian cu privire la modul în care a obținut butelia poate fi considerată corectă și nu ne rămîne decît să-l luăm iar la-ntrebări pe „amicul" tău Neluțu Moise.

— De acord, dar să nu ne pripim. Mai întîi și-ntîi, vreau să-l mai văd o dată pe Stoian.

Fără să comenteze dar vizibil indispus că-l deranjez, s-a ridicat și a ieșit pe culoar pentru a-i spune subofițerului de serviciu să-l aducă pe arestat.

— Oare tipii ăștia, din secție, or fi descoperit efectele miraculoso-binefăcătoare ale cafelei ? m-a întrebat el, după ce și-a reocupat scaunul.

Întrucît mă gîndeam la modul cel mai potrivit de a-l aborda pe Stoian, nu m-am grăbit să-i răspund. Iar cînd am vrut să mă solidarizez cu ideea lui și să-i propun să pornească cercetările necesare pentru obținerea unor cești cu cafea, nu mi s-a mai dat posibilitatea.

— Să trăiți, tovarășe căpitan ! Ordinul a fost executat ! mă anunță subofițerul, lovindu-și cu putere călcîiele și arătîndu-mi-l pe Stoian, care, așa cum stătea agățat în cîrje, aducea al naibii de mult cu o sperietoare de ciori.

— Sper că ați clarificat lucrurile — zise el, privindu-mă ironic pe sub streașina nelipsitei sale caschete de ceferist.

— Luați loc — am spus, arătîndu-i scaunul.

— După cum se poate remarca, în această încăpere nu plouă — îi atrase atenția Dan, cînd suspectul se așeză pe scaun și își puse cîrjele pe genunchi.

Cu regret, își scoase șapca și o instală peste cîrje.

— A respins afirmația că v-ar fi dat butelia găsită la domiciliul dumneavoastră — am spus, brusc.

Mi-a surîs disprețuitor și și-a săltat epoleții mantalei de feroviar spre urechi.

— Și v-ați așteptat să recunoască ?

Întrucît nu mă simțeam obligat să-i răspund, am făcut-o pe artileristul.

— Deci, cum ați intrat în posesia buteliei ?

— Trebuie să-mi repet declarația ? — s-a mirat el.

— Nu, să ne spuneți adevărul !

M-a asigurat că declarația lui corespunde adevărului adevărat și că se miră că-i punem la îndoială onestitatea.

— Adică, cum vine asta ? ! Dumneavoastră îl credeți pe Moise, care-i un infractor binecunoscut la miliție ?

— Din cîte știm, nici dumneata nu ești chiar pruncul din brațele femeii pictate pe icoane — îi reaminti Dan.

— E cu totul altceva... — a încercat el, confuz, să explice.

L-am întrerupt și timp de un sfert de oră l-am torpilat cu întrebări meșteșugite. Dar n-am scos nimic de la el. Nu s-a abătut cu o iotă de la prima sa declarație. Cînd am chemat subofițerul de la arest, a protestat :

— În conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, n-aveți voie să mă țineți mai mult de 24 de ore...

— Încă nu le-am depășit — încercă să-i reamintească Dan.

— Acest abuz nu va rămîne fără urmări ! — ne promise dînsul fără să țină seama de binevoitoarea precizare a colegului meu.

Întrucît nu mă simțeam cu musca pe căciulă, probabil unde nici nu port un astfel de obiect, m-am făcut că nu-l aud.

— Îl reţinem, în continuare, sub acuzaţia de fals şi uz de fals în dauna Pronosportului ? — mă consultă Dan, după evaporarea lui Stoian.

— Ai ceva împotrivă ?

— Împotriva justificării acuzaţiei, nu. Mă întrebam însă de ce-l mai reţinem. Avînd în vedere alibiul lui Stoian, n-ar fi firesc să ne întreţinem numai cu Moise ?

— Fără-ndoială că ai dreptate. Dar, din păcate, după cum prea bine ştii, sînt un tip altruist. Nu pot admite ca Stoian să aibă un şoc psihologic cînd va fi condamnat pentru isprava cu falsificarea lozului. De ce nu i-aş crea condiţii de acomodare cu închisoarea, cînd oricum nu va scăpa de condamnarea ce i se cuvine pentru isprava cu Pronosportul ?

Dan s-a încruntat, ceea ce însemna că bunele mele intenţii nu l-au mişcat prea mult, şi a întrebat :

— Îl ducem sus pe Moise ?

Vrînd să-i dovedesc că, în pofida răcelii ce-o arătase faţă de interesul ce-l purtam puşlamalei, nu sînt un tip ranchiunos, m-am declarat de acord cu propunerea sa.

— Neluţule — am început, cîteva minute mai tîrziu, după ce Moise a binevoit să staţioneze de cealaltă parte a biroului, pe scaun —, în urma cercetărilor întreprinse a rezultat că nu te-ai prea înghesuit să-mi spui adevărul.

Zîmbetul arborat la intrarea în birou i-a înţepenit, iar o destindere a muşchilor feţei i-a întredeschis buzele suficient de mult pentru a-i putea admira cerul gurii şi cîţiva dinţi îngălbeniţi. Văzînd că stă ca la dentist, ceea ce eu nu prea eram, i-am sondat părerea :

— Nu crezi că a venit momentul să ne spui povestea buteliei ? Adică cum i-ai ucis pe bătrîni... Şi aşa mai departe. Cum se obişnuieşte la miliţie.

Mai întîi m-a privit de parcă aş fi fost „Yeti"-Omul zăpezilor, apoi faţa lui, care nici aşa nu era bălană ca a domnişoarei Albă ca Zăpada, a devenit şi mai maronie. A deschis şi închis de cîteva ori gura, dar, ca într-un film mut, n-a scos nici un cuvînt.

Tocmai voiam să-i spun că a uitat să-şi deschidă sonorul, cînd, brusc, şi-a părăsit scaunul şi a pornit în picaj spre pardoseală. Dar n-a mai apucat să-şi facă nu-

mărul. Dan, care prinsese figura cu închinatul la covor, l-a prins de pulovăr şi l-a readus pe scaun.

— Ce-nseamnă bîlciul ăsta, Nelule ? — m-am răstit.

— Nu-s vinovat, dom' comisar... Stoian încearcă să mă bage-n găleată ! Vă jur că n-am nici un amestec !... Nu i-am dat nimic lui Stoian... — a aruncat el, cu înverşunarea disperării.

După jumătate de oră, timp în care mi-am epuizat toate trucurile de persuasiune, fără a-l putea determina să spună şi altceva decît că-i nevinovat, am renunţat să-mi mai pierd vremea şi l-am expediat la arest.

Nici n-a ieşit bine Moise din birou şi şi-a făcut apariţia locotenentul Tănăsache.

— Susţinerea lui Moise pare corectă — mă anunţă el. Martorii vizitaţi m-au asigurat că luni, între orele patru şi unsprezece seara, bănuitul s-a aflat în permanenţă la bufetul „Cisnădia".

— Şi după ora aceea ? — l-a întrebat Dan.

— A plecat pe şapte cărări. Mai mult n-am putut afla... răspunse Tănăsache, cu regret.

— Deci ne aflăm într-o situaţie al dracului de încurcată — conchise Dan, după ce-l puse la curent pe Tănăsache cu ultimele noastre constatări.

— Nu fi chiar atît de pesimist — l-am încurajat. Nu uita că am găsit butelia jefuită victimelor. Ceea ce demonstrează — în mod cert — că ne aflăm pe o pistă corectă.

— O fi pista corectă, dar nu-i suficient. Avem nevoie de un vinovat, nu de doi bănuiţi care se acuză reciproc — spuse abătut Tănăsache.

— Şefu — se decise Dan —, ţinînd seama de alibiuri, cred că ar trebui să ne concentrăm atenţia asupra lui Moise. Ora comiterii dublului asasinat coincide cu momentul din care nu mai ştim ce a făcut „amicul" tău.

— Asta cam aşa-i — i se ralie Tănăsache. E adevărat că butelia incriminatorie a fost găsită la Stoian, dar acesta, după cum s-a probat prin martori, n-a avut posibilitatea să comită fărădelegea. Deci rolul jucat de el nu poate depăşi învinuirea de tăinuire...

— Așa că, indiferent cum o sucești, tot „amicul" tău rămîne personajul numărul unu — mă anunță Dan.

Întrucît repetarea noțiunii „amicul tău" începuse să-mi calce pe nervi, am izbucnit :

— Dacă n-am descoperit urme de efracție, ai putea să-mi explici cum a putut intra „amicul meu" în locuința victimelor după ora unsprezece noaptea ? !

Cred că amănuntul ăsta îi cam scăpase, că prea se uita la colegul lui ca un elev ce așteaptă să i se sufle din clasă o lecție neînvățată.

— Sau ai obținut date suplimentare din care rezultă că Moise era în relații de prietenie cu victimele ? — m-am repezit și la Tănăsache.

— Bine însă alibiul lui Stoian... — încercă Dan să-și reia argumentarea.

— Ia-o cu ușurelul ! — l-am povățuit. După mine situația poate fi rezumată cam în felul ăsta : 1. Moise a avut la dispoziție timpul material comiterii mîrșăviei ce o anchetăm, dar n-a avut posibilitatea să pătrundă în locuința victimelor. 2. Stoian n-a avut cînd să comită fărădelegea, dar, dintre cei doi bănuiți, el e singurul care ar fi putut intra în casa bătrînilor. Deci amîndoi se află în aceeași oală. Asta-i !

— Dacă însumăm ceea ce bănuiții ar fi putut face, lucrurile apar într-o lumină nouă. Stoian și Moise au lucrat în colaborare ! Stoian a furnizat datele necesare și cheile locuinței, iar Moise a pătruns în casă. Restul se știe, — zise Dan.

— Față de ceea ce cunoaștem pînă-n prezent, nu văd altă ipoteză — am recunoscut.

Tănăsache își plimbă ochii de la mine la Dan și dădu aprobator din cap. Apoi, realizînd că nu prin presupunerea unor presupuneri presupuse elucidăm cazul, puse punctul pe litera care-l reclamă :

— Această ipoteză ar trebui dovedită prin probe. Nu ?

— Haideți, să facem o plimbare — am zis, renunțînd la avantajele oferite de scaunul meu.

Cînd am ajuns lîngă cuier, am arătat spre sertarele biroului lui Tănăsache.

— Dane, printre obiectele găsite în buzunarele arestaților se află și niște chei. Rechiziționează-le !

Capitolul XXI

GĂSIM NIȘTE CHESTII INTERESANTE

Moise locuia, undeva prin spatele Grădinii Icoanei, în fundul unei curți. „Buildingul" în care își avea reședința, după „arhitectură", fusese cîndva, înainte de inventarea automobilelor, grajdul pentru caii boierilor care locuiseră în clădirea de la stradă.

În fața ușilor, consolidate cu diferite scînduri și bucăți de tablă ruginite, pentru a le împiedica dezagregarea, se vedeau nenumărate pete de ulei, ceea ce demonstra că, în pofida aparențelor, minunea poluantă a secolului XX nu cruțase nici acest anacronic vestigiu.

Deasupra ușilor, ca un cozoroc de șapcă, trena o punte îngustă, iar în spatele acesteia se vedea portiera unui automobil care stătea pe postul de ușă de acces la fostul pod de fîn al fostului grajd de cai. Acolo, sus, se aflau vastele apartamente ale domnului Neluțu Moise.

Întrucît trebuia să le dovedesc băieților mei curajul și inițiativa ce-i caracterizează pe șefi, n-am mai chemat liftul, ci am pornit ascensiunea pe cont propriu. În timp ce mă cățăram pe scara verticală din lemn, care avea o treaptă îngrijorător de putredă și următoarea lipsă din inventar, mi-am spus, cu regret, că mi-am ratat o carieră mai mult decît promițătoare. Dacă m-aș fi făcut acrobat de circ, performanța mea ar fi fost răsplătită cu aplauzele a sute de spectatori entuziasmați. În locul acestei satisfacții, pe deplin meritate, am întîlnit numai privirile dezaprobatoare ale colaboratorilor mei.

— Ce așteptați ? ! — m-am informat eu, de sus, temîndu-mă că dacă-i mai las să-și cedeze, cu o reciprocă politețe, întîietatea la urcarea scării, am toate șansele să mă prindă concediul de vară pe platforma îngustă și șubredă pe care reușisem să ajung.

Urmarea întrebării mele a fost că au renunțat să se mai invite ca grecii la pușcărie.

După ce Dan a ajuns pe platformă și mi-a dat cheile găsite la arestați, am potrivit una dintre ele la lacătul care asigura clanța portierei printr-un lanț ruginit și l-am îndepărtat.

Întrucît geamul unicei ferestre a podului fusese înlocuit cu scînduri, am apelat la serviciile serviabilelor noastre lanterne de serviciu și am pătruns, bineînțeles, înăuntru. Evident, după ce în prealabil ne-am aplecat suficient de mult pentru a nu demola cu capetele formele de susținere a acoperișului.

Percheziția s-a terminat într-un sfert de oră. În afară de o cantitate uriașă de praf și sticle goale, care nu mi-au suscitat prea mult interesul, mobilierul se compunea dintr-o saltea de paie, după aparență utilizată cîndva ca suport de țintă într-un poligon de trăgători debutanți, și un cui de care atîrnau cîteva haine rupte, ponosite și jegoase. În timp ce Dan s-a ocupat de „garderob", eu și Tănăsache am controlat prin toate ungherele considerate apte pentru dosirea unor obiecte. Dar n-am descoperit nimic din ceea ce numim noi capătul unui fir.

Am încuiat podul și, dîndu-ne silința să nu ne punem colegii în situația de a face o chetă pentru a ne așeza pe piept jerbe de flori, am descins cu bine pe suprafața mult iubitei noastre Terre.

* * *

Cînd am intrat în curtea stimabilului Mișu Stoian, m-am întîlnit nas în bot cu potaia ce asigura paza casei. Mai întîi, părînd dispus să se achite de sarcinile sale de serviciu, mi-a arătat colții, apoi, brusc, s-a răzgîndit și a dispărut cu o viteză supersonică în cușca lui. Am fost atît de fericit că am scăpat nevătămat de efectul „bang"-ului sonor, încît am uitat să mă întreb de ce-l înspăimîntă atît de mult apariția mea. Deși ar fi trebuit să-mi pun această întrebare, deoarece dintotdeauna mi-au fost dragi patrupezii lătrători ; afecțiune la care nici ei n-au rămas indiferenți.

Am coborît la subsol și m-am oprit în fața ușii apartamentului lui Stoian. Mai înainte de a rosti formula magică „Sesam, deschide-te !", pentru orice eventuală eventualitate, am bătut în ușă. Și am fost inspirat. Demersul meu a fost răsplătit cu un zgomot de pași.

Prin ușa întredeschisă și-a făcut apariția capul unei femei, scundă și uscățivă. După ce m-a examinat cu curiozitate, și-a ridicat privirea peste umerii mei și a făcut același

lucru și cu băieții mei. Cînd a ajuns la uniforma lui Tănăsache, curiozitatea i s-a transformat în teamă.

— Bună ziua. Doamna Stoian ? — am întrebat-o.

— Ce-i cu soțul meu ? Iar a făcut vreo prostie ? — s-a interesat, neliniștită, după ce în prealabil a confirmat printr-o înclinare a capului că dînsa este presupusa persoană.

I-am răspuns afirmativ și, dînd curs invitației făcute, am intrat în casă.

— Ce-a mai făcut ? — m-a întrebat, speriată, cînd ne-am așezat pe scaunele oferite.

— Este bănuit că n-ar fi străin de uciderea a două persoane — am spus în timp ce o examinam. Figura prelungă, nefardată, părul castaniu, încărunțit, și ridurile adînci, care porneau de la ochi spre tîmple, te făceau să crezi că a depășit vîrsta de 45 de ani. Cred însă că nemulțumirea sufletească și grijile o îmbătrîniseră prematur, cu cel puțin 10 ani.

— Vă referiți la familia Predescu ? ! Nu se poate ! Mișu nu-i în stare de așa ceva ! — a protestat ea, fără să mai aștepte confirmarea mea.

— Ce vă face să credeți că e vorba de familia Predescu ? — a întrebat-o Dan.

— Tot cartierul vorbește numai despre această dramă, și Mișu era prieten cu bătrînii... Da' nu-i adevărat, așa-i ? — m-a consultat ea, cu speranța că-i voi putea înlătura temerile.

Întrucît nu eram nici eu edificat asupra proporției în care era amestecat soțul ei în afacerea anchetată, m-am abținut să-i măresc teama sau să-i dau vreo speranță. Am ridicat din umeri și i-am răspuns cu sinceritate :

— Deocamdată e vorba numai de o bănuială, iar bănuielile nu conduc în mod obligatoriu la o încriminare. Dealtfel, acesta e și scopul vizitei noastre. Dorim să stabilim dacă soțul dumneavoastră este implicat în cazul de care ne ocupăm.

— Vă spun eu că n-are nici un amestec... Potlogării mici, da. Cu de-astea m-a necăjit toată viața... Da' să facă moarte de om, e imposibil ! — mi-a spus ea, convinsă.

— Cînd a fost ultima oară Nelu Moise la dumneavoastră acasă ? — am întrebat-o.

— Nelu Moise ? N-am mai auzit acest nume — s-a mirat gazda.

— E un prieten de-al soţului dumneavoastră.

— Nu-l cunosc.

— Cînd a adus soţul dumneavoastră acasă butelia de aragaz ? — am întrebat, arătînd spre încăperea de unde o ridicasem cu o zi mai înainte.

— Acum cîteva zile... — a şovăit ea.

— Încercaţi să precizaţi ziua — o rugă Dan.

— A doua zi după ce am avut musafiri — răspunse ea, după ce medită cîteva clipe. Marţi seară, cînd m-am înapoiat de la serviciu, era în bucătărie.

— Poate era de luni acolo, dar n-aţi observat-o...

— Nu-i un ac. Aşa cum am văzut-o marţi, aş fi remarcat-o şi luni, dacă ar fi fost în casă.

— N-aţi cerut explicaţii asupra proveniencei ei ?

— Ba da, bineînţeles. Mi-a spus că a primit-o de la un amic de-al lui pentru a o vinde unei cunoştinţe.

— Luni seara, cînd aţi avut musafiri, v-a spus la cine se duce sau a dispărut pur şi simplu ? — o luă la fix Tănăsache.

— După ora şapte seara, cînd am ajuns eu acasă, n-a mai plecat nicăieri. Dealtfel, nici înainte de venirea mea nu cred să mai fi ieşit, deoarece mi-a spus că toată după-amiaza l-a supărat spondiloza.

— Dar după ora douăsprezece, cînd au plecat musafirii ? — o preluă Dan.

— Cu atît mai puţin. În afară de faptul că se făcuse criţă, dacă s-ar fi ridicat din pat l-aş fi simţit. Am un somn foarte uşor.

Întrucît eram sigur de sinceritatea femeii, mi-am spus că Stoian nu mai poate candida la primul loc de pe lista bănuiţilor. Nu-mi mai rămînea decît să-l iau mai serios la întrebări pe amicul Neluţu Moise. În consecinţă, m-am ridicat de pe scaun cu intenţia de a-mi lua rămas bun de la gazdă. Dar m-am răzgîndit. Nu pentru că aş fi cusurgiu, ci pentru că un spiriduş — pe care noi, anchetatorii, îl numim Sfînta Rutină — mi-a şoptit la ureche că nu-i frumos să-i omit existenţa.

— Sînteţi de acord cu efectuarea unei percheziţii domiciliare ? — m-am interesat, nu întîmplător, ci pentru că neglijasem să aduc patalamaua Procuraturii.

Dovedind că e sinceră şi n-are nimic de ascuns, mi-a răspuns, cu promptitudine, că locuinţa ei ne stă la dispoziţie.

O oră mai tîrziu, cînd tocmai începusem să-mi argumentez că dacă am nevoie de niscaiva cai verzi nu trebuie să-mi pierd timpul căutîndu-i în locuința lui Stoian, ci la Moși, în chip de călușei, Dan a pus pe masă un aparat de radio cu tranzistori. Privea aparatul de parcă n-ar mai fi văzut în viața lui o astfel de sculă. Îl examina cu atîta atenție, încît am început să cred că s-a decis să-și dea demisia din miliție pentru a se putea dedica concurării producătorilor japonezi. Abia după ce și-a tras afară din buzunar notesul și l-a deschis la o anumită pagină, mi-am dat seama că nutresc speranțe iluzorii. Și-a mai plimbat privirea de cîteva ori de la aparat la notes și invers, apoi s-a uitat la mine. L-am priceput imediat...

Am luat aparatul în mînă și l-am examinat cu un aer cît mai absent posibil.

— Frumușel aparat — am comentat admirativ. Îl aveți de mult timp, doamnă Stoian ?

— Nu. L-am cumpărat acum vreo două luni. E un aparat foarte bun, da' din păcate nu prea se găsesc baterii pentru el. Din această cauză, nici nu l-am prea folosit... Acum însă, după ce soțul meu a învățat să-i adapteze baterii pătrate din exterior, cred că n-o să mai avem probleme. Știți, de-astea se găsesc berechet.

Faptul că avea aparatul de două luni de zile nu prea mi-a convenit. Dar parcă sînt eu vreodată întrebat ce-mi convine și ce nu ? Deci, indispunîndu-mă, am fabricat rapid două noi ipoteze : ori cucoana-gazdă, profitînd de aerul ei de Mona Lisa, m-a mințit de cînd am intrat în casă, ori nu știe pe ce lume trăiește. Deși ambele variante erau la fel de plauzibile, din motive tactice am optat pentru prima. Cînd vrei să n-ai surprize neplăcute, e preferabil să înlocuiești Steaua polară cu ipoteza cea mai nefavorabilă.

— Vă rog să reluați percheziția ! le-am spus băieților.

Uimirea arborată pe fața doamnei Stoian nu m-a mirat. Ba mai mult, fiind un om plin de înțelegere față de semenii mei, am priceput-o. Cînd începuse să facă numărătoarea inversă a decolării noastre, și-a dat seama că, datorită unei defecțiuni neprevăzute, zborul se amînă pentru altă dată, fără dată.

Ne-am pus din nou pe treabă, dar nu de mîntuială, ca unii revizori cînd verifică gestionarii care sînt „atenți" cu ei. Am început să examinăm tot ce era cuprins între podea, pereți și plafon. După vreo două ore, cînd tocmai mă apucasem să deschid o ladă cu scule vîrîtă în cămară, Tănăsache, care cotrobăia prin bucătărie, și-a făcut auzit glăsciorul :

— Tovarășe căpitan, vreți să veniți puțin...

Cînd am ajuns lîngă el, mi-a arătat pe pardoseală o foaie din masă plastică, de vreun metru pătrat, pe care erau puse cîteva rufe murdare.

— Se aflau deasupra acestui vas — a zis, arătîndu-mi un lighean vîrît între mașina de gătit și dulapul de bucătărie.

M-am apropiat și am privit ligheanul. În apa care ocupa cam o treime din volumul său se vedea scufundată o stofă de culoare bleumarin. Am apucat-o cu două degete și am ridicat-o. Era un pantalon. Un pantalon de la o uniformă de ceferist. N-am avut cînd să-l examinez mai bine deoarece atenția mi-a fost captată de altceva. Lichidul din vas avea o culoare maronie. O culoare pe care am mai întîlnit-o și știam prin ce rețetă poate fi fabricată. Fără să fac vreun comentariu, am început să privesc și pantalonii uzi. Dar nu pe toate părțile, ca un telal tuciuriu, ci numai partea din față, care ar fi putut prezenta interes pentru noi. Imediat am descoperit ce căutam. Pe porțiunea cuprinsă între jumătatea pantalonului și manșete se vedeau nenumărate pete de culoare brună.

— Ce-au pățit acești pantaloni, doamnă Stoian ? — am spus, privind spre gazdă, care, atrasă de apelul lui Tănăsache, mă urmase în bucătărie.

— S-au murdărit și i-am pus la înmuiat... — mi-a răspuns ea, confuz.

— Cu ce s-au murdărit ?

— Nu știu... Așa i-am găsit... — bîigui ea, cu obrajii goliți de sînge.

— De ce i-ați dosit sub alte rufe ? — am întrebat, arătînd spre foaia de masă plastică.

Nu s-a înghesuit să-mi răspundă, probabil unde era foarte ocupată să-și frîngă mîinile în poală.

— Vă rog să răspundeți la întrebare ! — i-a cerut Dan.

— I-am găsit azi-dimineață-n debara... a început ea, cu glasul stins și ochii înotîndu-i în lacrimi. Vecinii mi-au spus că l-au văzut pe Mișu plecînd cu doi domni... Toată noaptea m-am întrebat ce-i cu el de nu mai vine acasă... Mi-am dat seama că iar a fost arestat... Cînd am văzut pantalonii pătați cu sînge... Mi-a fost frică... Și atunci...

Și-a luat capul între mîini și a început să plîngă cu hohote.

— Cînd i-a murdărit ? — am întrebat, după ce s-a mai liniștit puțin.

— Nu știu. Azi, vrînd să-mi spăl niște rufe, am dat de ei...

— Utilizează în permanență cîrjele... sau numai cînd îl supără maladia pentru care a fost pensionat ?

— Nu poate umbla fără ele, doar e bolnav...

Am înțeles și n-am mai insistat.

După ce Tănăsache a împachetat pantalonii în foaia din masă plastică, iar Dan a rechiziționat aparatul cu tranzistori, ne-am luat valea.

Cînd am trecut prin curte, potaia ne privea precaută din adăpostul oferit de cușca ei.

Capitolul XXII

ZIUA A 7-A

Mai înainte de a ajunge la secție, am făcut o haltă pe la nepoata victimelor. Deși considerăm inutil ocolul făcut, l-am făcut. Deosebit de faptul că descrierea tranzistorului corespundea aidoma cu obiectul ridicat, am vrut să-l vadă și martora care ne vorbise despre el. Și l-a văzut. Ceea ce mi-a înlăturat și ultima rezervă.

Am vrut să mai știu cît e de sigură că a văzut într-adevăr aparatul la ultima vizită făcută victimelor, adică cu două zile mai înainte de consumarea dramei. Cînd

mi-a povestit că în ziua respectivă a umblat cu tranzistorul împricinat şi l-a închis, deoarece, datorită zgomotului ce-l producea, le bruia discuţia, m-am declarat satisfăcut.

* * *

În timp ce aşteptam ca Tănăsache să dispună aducerea lui Stoian de la arest, ne-am instalat la birou.

— E ora trei — a constatat Dan. Sînt sigur că domnul Stoian a mîncat de mult.

Văzînd că nu vreau să-i pricep aluzia, şi-a scos notesul şi l-a trîntit pe masă, în faţa lui, apoi a făcut acelaşi lucru şi cu bricheta.

Ştiind ce va urma, am întins mîna după ea şi am lăsat-o să-mi alunece în buzunarul hainei. Dan n-a mai avut cînd să protesteze împotriva samavolniciei mele, deoarece s-a deschis uşa. Mai întîi au apărut cîrjele, apoi, pendulîndu-se între ele, domnul Stoian urmat de Tănăsache.

— De unde ai acest aparat cu tranzistori, domnule Stoian ? am zis, de îndată ce s-a aşezat pe scaun.

M-a privit de parcă m-ar fi văzut îmbrăcat cu frac şi joben pe o plajă de nudişti.

— Nu-nţeleg întrebarea. Cum adică de unde-l am ?

— L-am găsit la dumneata acasă şi aş vrea să ştiu cum a ajuns acolo.

— Simplu. L-am cumpărat în urmă cu cîteva luni — mi-a spus, cu dezinvoltură.

— Domnule Stoian, acest aparat a aparţinut familiei Predescu !

— Probabil că-i vorba de o simplă asemănare...

— Nu-i vorba de nici o asemănare ! Seria de fabricaţie a aparatului înlătură orice dubiu ! — blufă Dan.

Intervenţia lui Dan îşi atinse scopul. Bănuitul m-a privit cîteva clipe dezorientat, apoi, afişînd un aer de resemnare, spuse :

— Am încercat să-mi acopăr o cunoştinţă. Dar, dacă lucrurile stau aşa cum spuneţi dumneavoastră...

— Numele „cunoştinţei" ! — i-o scurtă Dan.

— Cristea Cîrlan.

— Cu ce se ocupă și unde locuiește ? — vru să știe Tănăsache.

— Nu știu. L-am întîlnit întîmplător pe stradă și m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr un chilipir. Mi-a cerut o centă pe aparat. N-am rezistat tentației. Acum îmi pare rău că...

— De unde-l cunoști pe acest Cristea Cîrlan ? — am întrebat, în timp ce-mi spuneam că oița sau ied e un nume foarte potrivit pentru un borfaș.

— Știți, la ultima mea detențiune am fost colegi de celulă... — mi-a răspuns el, jenat de indiscreția la care l-am obligat.

— Cînd ți-a vîndut aparatul ?

— Păi, cred că sînt aproape două luni de atunci...

Neconcordanța dintre declarațiile interlocutorului și cea a nepoatei victimelor era atît de mare, încît am renunțat să stabilesc pe loc cine greșește sau, poate, minte. În consecință, am trecut la cea de-a doua parte a interogatoriului.

— Cum explici proveniența acestor pete de sînge ? — l-am întrebat, arătîndu-i pantalonii găsiți în lighean.

Eram sigur că prin această întrebare îl demontez în atomi. Dar nu mi-a ieșit pasiența.

Și-a privit o clipă încruntat pantalonii, parcă încercînd să priceapă întrebarea, apoi, uitîndu-se la mine, a izbucnit într-un hohot de rîs. Rîdea atît de dezlănțuit, încît am fost tentat să mă ridic de la birou și să mă uit într-o oglindă pentru a vedea dacă n-am devenit, dintr-odată, sosia lui Louis de Funès.

Noroc că m-a scos din dilemă Dan, care a intervenit cu promptitudine :

— Poate te hotărăști să ne spui și nouă ce-ai găsit de rîs ?

— Știți — a început el să explice, amuzat — acum cîteva zile am tăiat coada cîinelui... Eram cam afumat și am vrut să-l fac mai nobil... Cum îs cîinii boierești... Dacă ați ști ce scandal mi-a făcut nevastă-mea cînd a venit acasă ?... Cînd i-am ras coada cu toporul, m-a împroșcat cu sînge pe pantaloni.

Mai întîi, m-a uluit cruzimea lui, apoi am realizat de ce se ascundea cu atîta disperare sărmana potaie. Se temea să nu i se scurteze și picioarele, pentru a fi transformat într-un basset !

Considerînd că mi-am epuizat repertoriul, am sistat audierea și l-am expediat pe Stoian la arest.

— Dacă într-adevăr a cumpărat aparatul de radio în urmă cu două luni, înseamnă că martora Elvira Popa se înșeală cînd susține că l-a văzut mai înainte cu două zile de uciderea rudelor ei — apreciе Tănăsache, după ce am rămas singuri.

— Trebuie să verificăm dacă se înșeală martora sau se încearcă înșelarea noastră — am replicat, ridicînd receptorul telefonic.

M-am conversat cîteva minute cu Evidența operativă.

— Cum-îi ? — a întrebat Dan, după ce am închis aparatul.

— Cristea Cîrlan e un vechi client de-al nostru. Băieții de la „Evidență" mi-au promis că se vor strădui să-mi facă cunoștința cu el, cît mai curînd posibil.

— Ce specialitate ?

— Hoț de „bună-dimineața" !

— Ah ! Atunci se lipește.

— Așa s-ar părea — am aprobat.

— Cum adică hoț de „bună-dimineața" ? — s-a mirat Tănăsache.

— Cîrlan face parte din categoria pușlamalelor care, dacă văd o fereastră deschisă, ți se strecoară în casă cînd ți-e somnul mai dulce, pe la patru-cinci dimineața, și șterpelesc obiecte mici : mai un ceas, mai un pantalon sau un sacou puse la îndemînă. În sfîrșit, nu-s deosebit de pretențioși. Se mulțumesc cu orice găsesc.

— Și de ce li se spune hoți de „bună-dimineața " ?

— Pentru că sînt foarte grijulii cu gazdele lor. Nu le strică somnul, apucîndu-se să le dea bună-dimineața — spuse Dan, amuzat. Și dintr-o astfel de incursiune ar fi putut să se aleagă și cu un aparat cu tranzistori, nu ?

— Trebuie să ducem de urgență pantalonii la laborator — am zis.

— Mîine — a replicat Dan.

— Astăzi ! — m-am supărat.

— Tțț ! Nu ține. Băieții de la „labo", conspectînd cu atenție Biblia, au aflat că-n Ziua a 7-a nu se lucrează ! Și nu lucrează !

— Bine, atunci mîine — m-am resemnat.

Capitolul XXIII

INVALIDUL

Evidența operativă făcuse o treabă bună. A doua zi dimineața, Cristea Cîrlan se afla în fața mea și, emoționat, învîrtea între mîini o șapcă de schior. Era de statură potrivită, bine legat și nu-i dădeam mai mult de 25 de ani. După fișă avea cu zece ani mai mult. Părea mai tînăr datorită „sportului" cu care se îndeletnicea. Nu-i chiar atît de ușor să escaladezi două-trei ferestre pe noapte și apoi, datorită unor gazde neprimitoare, să faci cale-inversă pentru a nu-ți lăsa pielea tăbăcită de vreun tip lipsit de simțul ospitalității !

Dacă privirea sa n-ar fi avut o căutătură piezișă, specifică unei anumite categorii de oameni cu care, prin meseria mea, mă aflu în relații de „afaceri", aș fi putut spune că e un băiat frumușel.

— Cu ce te ocupi în prezent, domnule Cîrlan ? — am întrebat.

— Practic meseria pe care am învățat-o la-nchisoare. Sînt strungar la Uzina „23 August".

— De cînd n-ai mai avut de-a face cu noi ?

— De aproape trei ani, cînd mi-am terminat ultima condamnare.

— După ce-ai fost eliberat ai mai lucrat și în alte întreprinderi ? — a întrebat Dan, nu întîmplător, ci pentru a stabili dacă face parte din clanul celor ce-și schimbă serviciul de trei ori pe lună.

— Nu. M-am astîmpărat. Și să știți că n-am lipsit niciodată nemotivat de la uzină. De fapt, sînt chiar fruntaș în producție.

— Te-ai însurat ? — am remarcat eu, arătînd spre verigheta din inelarul mîinii stîngi.

— Da. Am și o fetiță de un an și două luni — a zîmbit el, de astă dată privindu-mă cu sinceritate.

— Îl cunoști pe Mihai Stoian ?

— Sigur. Doar am locuit în aceeași garsonieră, la Văcărești. Da' ce-i cu el ?

— Vă vedeți des ?

— Nu. Numai întîmplător, pe stradă. Cînd ai familie, e de preferat să nu-ți mai întîlnești vechii camarazi...

— Cînd v-ați văzut ultima oară ?

— Acu vo două luni, la comalimentu „Unic". În timp ce nevastă-mea își făcea cumpărături, am schimbat cîteva cuvinte.

— Despre ce ?

S-a pornit să se foiască pe scaun, apoi și-a vîrat privirea de la mine. L-am lăsat cîteva clipe să admire tapetul fără gust al încăperii.

— Ai început prin a ne convinge că te-ai făcut om cinstit, nu te opri să strici clișeul !

— N-am fost niciodată turnător — a zis, privindu-mă din nou cu franchețe.

— Turnători sînt numai berfașii. Dacă într-adevăr ai intrat în rîndul oamenilor, n-ai voie să ascunzi nimic din ceea ce ar putea servi justiției ! — îl lămuri Dan.

— Da' nu-i o chestie care ar putea să vă privească pe dumneavoastră... — a spus, după ce a mai lustruit puțin cu fundul pantalonilor scaunul.

— Lasă aprecierile pe seama noastră ! — îl repezi Tănăsache.

Fără să pară prea impresionat de intervențiile colaboratorilor mei, a reînceput să studieze tapetul.

— De unde ai avut aparatul cu tranzistori pe care l-ai vîndut lui Stoian ? — am zis, brusc.

— Poftim ? ! — a sărit el, renunțînd să mai studieze peretele, pentru a putea să admire, uimit, frumusețea splendizilor mei ochi.

— Ai auzit bine ! De unde ți l-ai procurat ?

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă știu despre ce vorbiți ! De ce vreți să mă-nfundați pă nevinovate ?... Acu sînt cinstit... Nu mă mai ocup cu d-astea...

— Stoian a declarat că i-ai vîndut un aparat cu tranzistori ! am continuat, cu asprime.

— Nu-i adevărat ! Chemați-l la confruntare. Veți vedea că minte !

— Nu ne învăța ce avem de făcut ! — îl repezi Dan.

— Ce-ai discutat cu Stoian ? Îți deșerți sacul sau te bag la preventiv ?

A început să-i tremure bărbia şi să-şi articuleze buzele ca un peşte scos din apă.

— Formularele pentru reţinerea preventivă sînt în sertarul din dreapta, sus — mă anunţă, galant, Tănăsache.

— V-a spus Stoian că i-am vîndut eu ceva ? m-a întrebat Cîrlan, cînd a văzut că iau în considerare informarea colaboratorului meu.

— Altfel n-ai fi acum în faţa noastră !

— Dumnezeii mă-sii ! Deci, vrea să mă bage la pîrnaie ? Ei bine ! Lasă că-i arăt eu lui ! Cînd l-am întîlnit, mi-a povestit că i-a aiurit pe ăia de la asigurările sociale. Că, deşi n-are nici pă dracu, s-a-nvîrtit să primească pensie pe daiboj ! Asta-i !

Dan şi Tănăsache au făcut ochi mari. Dealtfel surpriza lor nu m-a lăsat nici pe mine prea indiferent.

— Aţi mai discutat şi altceva ? — l-am strunit.

— Nu. Numai atît. Între timp s-a apropiat nevastă-mea şi ne-am despărţit. Vă rog să mă credeţi. N-am nici în clin nici în mînecă cu treaba pe care mi-o punea-n cîrcă.

Am luat o foaie de hîrtie şi am scris că trebuie verificată comportarea lui Cîrlan la întreprinderea unde lucra. I-am înmînat-o lui Tănăsache, care, după ce a citit ce vreau, a plecat să vorbească de la un alt telefon.

Cîteva minute mai tîrziu, a revenit şi, printr-o înclinare a capului, mi-a confirmat că vizaviul meu îşi vede de treabă.

— Domnule Cîrlan, cu speranţa că aţi fost sincer, nu vă spun la revedere. Sînteţi liber.

Temîndu-se să nu mă răzgîndesc, nu mi-a mai dat timp să-mi repet invitaţia. A şi decolat spre uşă.

— Un moment ! — i-am tăiat avîntul. Ia şi asta cu dumneata. O să-ţi folosească la motivarea absenţei din producţie — am spus, înmînîndu-i citaţia pe care o uitase pe birou.

— Deci ipoteza că Stoian, fiind paralitic, n-ar fi putut comite dublul asasinat cade... — comentă Tănăsache.

— Şi ce importanţă are asta, atîta vreme cît alibiul, care-i determinant, îl exclude ca autor potenţial ?

— Dane, laboratorul nu şi-o fi terminat treaba ?

— Pe-ncercate, şefu — a zis, trăgînd telefonul lîngă el.

După ce s-a conversat cîteva minute și și-a notat ceva în carnet, a închis aparatul.

— Sîngele de pe pantaloni e de origine animală. S-au găsit însă și cîteva pete mici de origine umană...

— Grupa ? — m-am grăbit.

— Aceeași cu a victimei descoperite în podul casei : A—B.

— Interesant. Foarte interesant ! Tănăsache, să vină Stoian sus.

— Domnule Stoian — am început, cîteva minute mai tîrziu, după ce l-am avut în mijlocul nostru —, deosebit de sîngele cîinelui, pe pantalonii dumitale s-au găsit și urme de sînge uman. Ai putea să ne explici cum a ajuns acolo ?

Mai întîi și-a ţuguiat buzele, mirat, apoi a adoptat mimica unui candidat la concursul „Cine știe cîștigă" pus în dificultate la întrebarea a noua de profesorul Ion Mustață.

— Ah, da ! a anunţat el, în timp util, adică mai înainte de scurgerea celor șaizeci de secunde reglementare. Îmi amintesc. Mi-a curs sînge din nas și, fără să-mi dau seama, m-oi fi pătat.

Băieţașul din fața mea se credea șmecher, dar nu m-am supărat. Îmi picase pentru prima oară în mînă și nu știa ce-mi poate pielea.

Am tras tacticos sertarul unde se aflau lucrurile pe care i le reţinusem cînd l-am expediat la arest. Cu mîna vîrîtă în sertar, ca să nu-și dea seama ce învîrtesc, i-am răsfoit buletinul de identitate. Cînd am ajuns la fila unde era consemnată grupa sanguină a posesorului ; m-am dezumflat. Scria foarte clar : „A—B".

— Cîrlan nu recunoaște că ţi-a vîndut aparatul cu tranzistori — a intervenit Dan, care își dăduse seama de ce cotrobăisem prin sertar și, după indispoziţia ce-o afișam, că n-a ieșit nimic.

— Nici nu mă mir㠖 Nici eu, dacă aș fi fost în locul lui, n-aș fi recunoscut.

— Aceeași poveste și cu Moise !

— Aceeași mentalitate. Și Moise știe ce-l așteaptă dacă recunoaște că el mi-a plasat butelia !

M-am ridicat de pe scaun și, ocolindu-mi biroul, m-am dus spre el. I-am luat cîrjele de pe genunchi și le-am rezemat de zid.

— Ce înseamnă asta ? ! — s-a mirat.

— Ridică-te în picioare și mergi fără ele !

— Vă bateți joc de un infirm ? ! Sînt invalid ! Cum să umblu fără cîrje ? ! — a protestat.

— Ridică-te ! — i-a cerut Dan.

— E inuman...

— În picioare ! De nu, te ridic eu ! — s-a oferit Dan, cu bunăvoința unui tigru flămînd.

N-a mai avut nevoie de un alt îndemn. În secunda următoare se afla în poziție de drepți.

— S-ar părea că te poți dispensa de serviciile cîrjelor. Nu ?

— De azi-dimineață a-nceput să-mi cedeze durerea — mi-a explicat, zîmbind. Cum de v-ați dat seama că mă simt mai bine ?

— Ai putea să-mi spui ce-ai făcut joi seară ? — am întrebat.

— Joi seară ? da ! Am stat la televizor.

— Singur ?

— Nu, cu nevastă-mia și cu vecina noastră...

— În ce împrejurări ai cunoscut-o pe Gina Petre ? — am întrebat, examinîndu-l cu atenție.

— Pe cine ??? — s-a mirat el, convingător.

— Pe Gina Petre, de pe șoseaua Colentina ! — l-a informat Dan.

Cred că dacă, într-o bună zi, un sculptor s-ar decide să creeze o statuie simbolizînd ipostaza mirării omenești, de la facerea lumii și pînă în prezent, ar trebui să treacă pe la mine pentru a i-l prezenta pe Stoian, ca model.

— Bătrîna pe care ai ucis-o acum patru zile ! — se simți obligat să completeze Tănăsache.

— De ce ai ucis-o ? — am continuat, ca și cum ar fi răspuns afirmativ la întrebarea precedentă.

— Nu știu despre cine vorbiți ! N-am ucis pe nimeni ! Ce, vreți să băgați la închisoare un nevinovat ? ! Vreau să stau de vorbă cu un domn procuror ! — a protestat dînsul, ultragiat.

— La arest ! — i-am spus lui Tănăsache, pentru a nu-mi mai pierde timpul.

— Tipul ăsta e cu mult mai puțin nevinovat decît susține — a remarcat Dan, după expedierea lui Stoian la arest.

— Și nu prin metoda persuasiunii îl vom determina să vorbească ! — am mîrîit.

— Bine, dar avem probe că e amestecat în combinație... — a protestat Tănăsache. Corpurile delicte găsite la el acasă nu-s destul de convingătoare ?

— Probele la care te referi au aceeași eficiență ca și apa sfințită ! Susținînd în continuare că a primit butelia și tranzistorul de la Moise și Cîrlan, ale căror antecedente îi indică ca furnizori potențiali, nu poate fi incriminat. Dubiile sînt întotdeauna în favoarea acuzatului !

— Și urmele de sînge de pe pantaloni ? — insistă Dan.

— Tot apă de ploaie ! Are o grupă sanguină similară cu a uneia din victime, așa că... nu prea ține.

— Dacă n-ar avea alibi, povestea ar fi mai simplă — mi-a dat dreptate Dan.

Am dat aprobator din cap. Și bine am făcut ! Prin înclinarea poziției creierului am declanșat sistemul de punere în funcțiune a dispozitivului de gîndire, care la mine funcționează după principiul ceasurilor automate, prin scuturare.

— Avînd în vedere modul de operare al cazurilor pe care le anchetăm, dacă Stoian e amestecat în afacerea de pe strada Drobeta, e implicat și în cea de pe șoseaua Colentina...

— Și viceversa ! pricepu Dan.

Am tras sertarul unde se aflau obiectele găsite asupra lui Stoian în momentul reținerii sale. Mi-am strecurat în buzunar buletinul de identitate al respectivului și, arătînd spre cîrjele lui Stoian, i-am spus lui Tănăsache :

— O cîrjă mînuită cu pricepere are tot atîta eficacitate ca și un *casse-tête*. Trimite-le la laboratorul inspectoratului pentru depistarea unor eventuale urme de sînge. După ce le-ai expediat, ia legătură cu soția și vecina lui Stoian și încearcă să afli cum și-au petrecut timpul joi seara.

M-am ridicat de pe scaun și am pornit spre cuier pentru a-mi lua haina.

Capitolul XXIV

CLARIFICĂM O PROBLEMĂ

Cînd mașina noastră a oprit în fața secției a IV-a, căpitanul Gavrilă și locotenentul Cernea tocmai ieșeau din clădire.

— Ce-a rezultat din verificarea tipului care a luat butelia de la bătrînă ? — am întrebat, după ce s-au suit în mașină și șoferul a demarat spre locuința victimei.

— Nimic. Are un alibi inatacabil. Între orele zece și unsprezece noaptea, cînd s-a comis agresiunea, nu s-a mișcat din bufetul „Oborului". Toți martorii audiați — și n-au fost puțini ! — au declarat că bănuitul n-a părăsit localul în intervalul care ne interesează. Am încercat să vă raportez situația, însă n-a fost chip să dau de dumneavoastră — s-a scuzat căpitanul Gavrilă.

— Altă urmă ?

— De patru zile numai după așa ceva umblăm, dar fără spor. Nu putem pune mîna pe nici un fir. Niciodată n-am mai avut de-a face cu un caz atît de mut...

Mașina a oprit pe șoseaua Colentina, în fața cvartalului unde locuise Gina Petre și am coborît.

După ce-am intrat în curtea respectivă, timp de patru ore ne-am conversat cu toți vecinii victimei, adică cu vreo patruzeci de familii. N-am neglijat nici o ființă știutoare a graiului omenesc, de la copii și pînă la bătrîni. Deși le-am arătat fotografia de pe buletinul de identitate al domnului Stoian, nimeni nu și-a amintit să-l fi văzut vreodată prin curtea sau compania femeii ucise.

— Într-o astfel de curte, cu peste o sută cincizeci de locatari, e imposibil să intri fără a te face remarcat. Mai ales cu mutra și cu recuzita individului pe care-l bănuiți — a comentat rotofeiul căpitan Gavrilă, cînd, plimbîndu-ne ca într-o sală a pașilor pierduți, ne-am oprit în fața locuinței victimei.

— Și totuși, modul de operare arată că ambele cazuri sînt legate între ele prin agresiunea aceluiași autor — zise locotenentul Cernea.

— Aceasta e și ideea care ne-a guvernat. Dacă Stoian — în pofida probelor care-l desemnează a fi cel puțin sus-

pect ! — nu poate fi acuzat de ceea ce s-a întîmplat pe strada Drobeta, datorită adăpostului oferit de un alibi implacabil, ne-am spus că poate aici, în acest caz, are o apărare mai slabă... Dacă am fi putut demonstra că bănuitul a ucis-o pe Gina Petre, n-am mai fi întîmpinat greutăţi majore în a-l acuza şi de lichidarea familiei Predescu... — a spus Dan, cu amărăciune.

— Aşa însă, în situaţia în care nu se evidenţiază nici măcar faptul că ar fi cunoscut victima, stratagema dumneavoastră este ineficientă — a completat Gavrilă.

— Asta încă n-ar fi nimic, dacă nu s-ar impune cu totul altă concluzie. O concluzie şi mai neplăcută. Dacă Stoian nu-i amestecat în cazul de aici, nu e vinovat nici de cele întîmplate pe strada Drobeta !... Iar noi ne-am pierdut vremea bănuind un nevinovat ! — zise Dan înciudat.

— N-ar fi prima oară cînd ne-am vedea puşi în faţa unei astfel de situaţii. O să facem ca la şcoală. Ştergem tabla cu buretele şi-o luăm de la început ! — zîmbi Gavrilă, acru, din dosul ochelarilor săi fumurii.

În timp ce înregistram în mod mecanic discuţia băieţilor, priveam absent ferestrele locuinţei Ginei Petre, unde ne oprisem.

— Să nu tragem concluzii pripite. Să aşteptăm şi rezultatul cercetării pe care o întreprinde locotenentul Tănăsache — am spus peste umăr, continuînd să privesc fereastra. Era formată din două tronsoane şi avea un singur rînd de geamuri, negre ca lentilele ochelarilor de soare. Evident, metamorfozarea lor fusese cauzată de fumul degajat de incendiu.

— Aşa-i ! — se înveseli Dan. Chiar dacă are alibi pentru noaptea de joi spre vineri, vom continua să ne ocupăm de el. Independent de aparenţe !

— Bine, dar n-a fost văzut pe aici — protestă Cernea.

— Nu-i concludent ! Dacă şi-a premeditat fapta — şi în cazul de faţă totul pledează pentru o astfel de ipoteză ! —, era firesc să ia măsuri necesare asigurării anonimatului său...

Nu i-am mai ascultat. Necunoscînd zicala sanscrită : „*Les noms des fous sont écrits sur tout les murs*“ — m-am apucat să-mi iscălesc cu degetul numele pe geam, şi am rămas deziluzionat. Scîrboasa suprafaţă de sticlă şi-a permis să refuze imortalizarea gloriosului meu nume. Jignit în amoru-mi propriu, mi-am repetat gestul pe cealaltă

jumătate de geam. Dar refuzul s-a menținut. Mai întîi, mi-am spus că cele două tronsoane de geam, deși antagonice prin poziția lor, s-au înțeles să-mi refuze un drept inalienabil, apoi am privit vîrful peniței, adică anvelopa de piele a degetului arătător, și am remarcat că nu era nimic de remarcat. Mănușa, de culoare deschisă, a rămas imaculată. Chestia asta m-a surprins. M-a surprins atît de mult, încît, intrigat, am început să examinez locul de lemn al geamurilor. După ce le-am privit din exterior, am ocolit colțul casei și am intrat în locuința devastată de incendiu. Odată înăuntru, mi-am ferit cît am putut ghetele de resturile carbonizate de pe dușumea și m-am îndreptat spre fereastră. Mi-am văzut colaboratorii, care, fără să fi remarcat dispariția mea, continuau să-și dea cu presupusul asupra cazului. Dar nu le-am acordat nici o atenție ! Mă interesau cercevelele și geamurile ferestrei. După o scurtă examinare, am constatat, cum era și firesc, că lemnăria și geamurile erau arse și afumate. Și totuși ceva nu se învîrtea tocmai rotund...

— Ce faci acolo, șefu ? — și-a amintit Dan să constate că sînt de cealaltă parte a ferestrei.

Deși era foarte frig, mi-a picat fisa și am simțit cum mă cuprinde un val de căldură. N-am mai avut nici o îndoială că dacă mi s-ar fi pus în față o oglindă aș fi putut admira chipul celui mai idiot detectiv de pe mapamond.

— Rămîneți pe loc. Mă întorc imediat — am zis, catapultîndu-mă prin ușă spre poarta cvartalului.

Cînd am ajuns în stradă, am smucit portiera mașinii noastre și am pus mîna pe receptorul radio-telefonului.

— Dați-mi vă rog legătura cu maiorul Tache de la Compania întîia de pompieri ! — am cerut centralei inspectoratului.

Am așteptat cîteva minute, care, datorită nerăbdării, mi s-au părut fără sfîrșit. Cred că la această stare de anxietate a contribuit și teama că amicul meu ar putea să fie plecat la vreun incendiu sau, ceea ce ar fi fost și mai rău, să aibă zi liberă. Spre șansa mea, temerea a fost gratuită.

— Ce s-a întîmplat, Nicule ? — s-a interesat Tache. Te-a blestemat vreun client de-al tău și vrei să-ți trimit o tulumbă să te stingă ? — a adăugat rîzînd.

Aș fi putut să-i spun ceva care să-i strice bună dispoziția, dar n-am făcut-o. Deosebit de faptul că eram grăbit, mi-am rezervat plăcerea pentru momentul cînd îl voi avea în față.

— Te aștept pe șoseaua Colentina, la locul dezastrului din noaptea de joi spre vineri...

— Te ții de bancuri ? — s-a informat, probabil îngrijorat de starea sănătății mele.

— Acum n-am timp de așa ceva ! — am precizat, înțepat. Vino imediat împreună cu oamenii care au forțat ușa locuinței incendiate ! — am completat și am închis radio-telefonul.

Cînd am revenit, am fost întîmpinat de privirile intrigate ale colaboratorilor mei. Pentru a nu le forța răbdarea, le-am spus dintr-o bucată ce constatasem. Nu le-au trebuit și alte explicații pentru a tăbărî pe fereastra locuinței. După ce au examinat-o din curte și din interior, cum făcusem și eu înaintea lor, s-au apropiat de mine.

— Aveți dreptate — a spus Cernea. Nu e nici o îndoială că observația dumneavoastră este corectă.

— Ce semnificație atribuiți acestei curioase constatări ? — s-a interesat Gavrilă.

— Am impresia că schimbă complet datele problemei, dar încă nu-mi dau seama în ce direcție... — am mărturisit îngîndurat.

În timp ce-mi chinuiam meningele, în speranța că voi putea fabrica o interpretare a descoperirii mele, și-a făcut apariția maiorul Tache însoțit de doi ostași.

— Ce-i, Nicule ? — a întrebat el, intrigat de atmosfera gravă ce ne domina.

— Aurele, vreau să știu ce s-a întîmplat din momentul în care ați ajuns în fața acestei uși ? — am spus, arătînd spre intrarea locuinței victimei.

— Păi, nu ți-am spus...

— Repetă.

Și-a dat seama că n-am chef de glume și, ridicînd din umeri, nemulțumit, a spus :

— Ajungînd în fața ușii și constatînd că e încuiată, am dat dispoziții să fie spartă... Ca de obicei în astfel de situații, focul s-a întețit și a izbucnit afară, peste noi...

— La fel ca și în strada Drobeta ?

— Bineînțeles ! E și firesc ca în momentul alimentării unui incendiu, mocnit, acesta să...

— Cunosc asta ! — i-am scurtat-o. Ce ai văzut în cameră, după înlăturarea ușii ?

— În astfel de treburi n-avem timp de contemplare ! Constatînd, după puterea focarului, că există un risc iminent de extindere a incendiului la întregul cvartal, m-am ocupat numai de coordonarea măsurilor de localizare a dezastrului. Înainte de organizarea luptei cu focul, le-am spus băieților — a zis, arătînd spre însoțitorii săi — să verifice dacă nu se află în locuință vreo ființă omenească...

M-am întors spre ostași și am spus:

— Vreau să-mi descrieți, cu amănunte, ce ați văzut în casă. Vă rog să nu omiteți nimic. Constatările pe care le-ați făcut, după deschiderea ușii, sînt de-o importanță capitală. E clar ?

Ambii au lovit cu putere călcîiele și m-au asigurat (printr-un „Să trăiți, tovarășe comandant, am-nțeles !") că m-au priceput.

— Începe dumneata — l-am invitat pe cel care avea gradul de fruntaș.

— Vă raportez că-ntreaga-ncăpere se afla-n flăcări și fum, mai ales fum... Totu ardea... Și dulapu, și dușumeaua, și victima... După ce-am evacuat victima, s-au introdus furtunurile cu apă și...

— Ușurel. Vreau amănunte ! — am zis. Hai cu mine și arată-mi ce-ai văzut.

Cînd am intrat în locuință, l-am invitat să-mi arate poziția pe care o aveau victima și obiectele din cameră, înainte de evacuarea primei, respectiv intrarea în acțiune a jeturilor de apă.

Mi-a arătat că lîngă peretele opus ușii se afla un dulap, iar în paralel, la vreo doi metri de acesta, se afla victima, cu fața în sus.

— Ai ceva de adăugat la spusele colegului dumitale ? — l-am întrebat pe celălalt ostaș, care avea pe epoleți două trese, de caporal.

— Nu știu dacă vă interesează... — s-a codit el.

— Mă interesează orice.

— Mai înainte de a fi putut ridica femeia de jos, s-a răsturnat și dulapul... Știți, focul se declanșase de jos în sus și, datorită acestei cauze, partea inferioară, făcută scrum, n-a mai suportat greutatea lucrurilor îngrămădite deasupra dulapului.

— Ce fel de lucruri se aflau pe dulap ?

— Sticle și borcane goale.

— Dulapul s-a răsturnat spre mijlocul camerei ?

— Da — au confirmat ostașii.

— Și sticlele au ajuns pînă la locul unde se afla victima ?

— Ba au sărit și peste ea — a zis fruntașul.

Descrierea pe care mi-o făcuseră contribuise la lămurirea unor aspecte importante, dar, din păcate, nu a celor esențiale.

— Care din voi a deschis fereastra ? — am trecut la întrebarea-cheie pentru verificarea noilor mele supoziții.

S-au uitat unul la celălalt mirați.

— Poate tovarășul sergent Florea... s-a decis caporalul. Știți, dînsu a făcut recunoașterea terenului...

— Unde-i sergentul Florea ? — m-am întors spre Tache, care, de surprindere, făcuse ochii mari și rotunzi. Atît de mari, încît nu am mai avut nici o îndoială că pricepuse bine însemnătatea relatărilor făcute de subordonații săi.

S-a dezmeticit repede și i-a ordonat fruntașului :

— Du-te și cheamă-l ! — apoi mi-a explicat : E afară, la volanul mașinii noastre.

— Sergent Florea — l-am luat repede în primire pe lunganul care a apărut în pas alergător —, s-ar părea că dumneata ai fost prima persoană care a pătruns în această cameră. Așa e ?

— Să trăiți, tovarășu... Vă raportez că eu am intrat primul, deoarece aveam salopetă și mască antifoc — a explicat el, după o scurtă ezitare la menționarea gradului ; nu era vina lui că nu purtam epoleți la haine civile.

— Ce ți-a atras atenția la primul contact cu interiorul încăperii ?

— Fumul. Era atît fum că nu-mi vedeam nici mîinile...

— Ce-ai făcut cînd ai intrat în cameră ?

— Mi-am aprins lanterna și am examinat terenul. Cînd am văzut femeia de pe dușumea, mi-am chemat oamenii s-o ridice — a spus, arătînd spre ostașii audiați mai înainte.

— Dumneata ce-ai făcut în timp ce ei se ocupau de ridicarea victimei ?

— Ce puteam să fac ? Am depistat fereastra și m-am repezit s-o deschid pentru a evacua fumul. Știți, subordonații mei n-aveau echipament antifoc și se puteau asfixia...

— Fereastra era închisă bine ?

— Da. Cu două foraibere. Unul sus și altul jos.

Mi-am disimulat un oftat de ușurare și am privit cu semnificație spre colaboratorii mei. Făceau gesturi automate de aprobare și, stăpîniți de curiozitate, mă priveau de parcă voiau să-mi ghicească, prin hipnoză, gîndurile. Dacă ar fi știut că sînt cu mult mai puțin deștept decît îmi plăcea să las să se creadă, s-ar fi scutit de o osteneală gratuită.

Deși supoziția mea fusese sancționată, prin depoziția sergentului, lucrurile nu erau clarificate în totalitatea lor. Și în meseria mea, chestii de astea, în coadă de pește, nu țin ! Procurorii abia așteaptă să dibuiască o zală mai slabă în lanțul reconstituirii evenimentului cercetat, pentru a te trimite în viteză la plimbare. Iar în cazul în speță nu era vorba de o simplă zală, cumpărată de la solduri, ci de elementul esențial elucidării afacerii.

— N-ai mai văzut nimic care ți-a reținut atenția ? — l-am întrebat.

A ridicat din umeri și și-a clătinat capul.

— Ai văzut cînd s-a prăbușit dulapul ?

— Sigur ! S-a răsturnat chiar în clipa cînd am intrat în cameră. Am avut noroc. Altfel, dacă prăbușirea mai întîrzia cîteva clipe, cădea peste mine. Da' nici așa n-am scăpat complet nevătămat — adăugă sergentul, arătîndu-mi palmele bășicate de arsuri. Fiind cu ochii la fereastră, m-am împiedicat de ceva și m-am întins cît sînt de lung pe podea...

— În ce te-ai împiedicat ? — s-a repezit Dan, mai înainte de a apuca să articulez aceeași întrebare.

— De un scaun — a răspuns lunganul, cu indiferență, apoi, rotindu-și ochii prin cameră ; ne-a arătat un scaun de bucătărie. Scaunul se afla sub fereastră ; răsturnat cu picioarele spre noi și cu fundul lipit de perete.

Am decolat, spre obiectul indicat, cu maneta de gaze împinsă pînă la refuz.

— Ăla e... — a spus sergentul, în timp ce ridicam scaunul și-l examinam.

Fundul scaunului, protejat de peretele lîngă care căzuse, nu fusese degradat de furia focului. Vopseaua vernil a plăcii de lemn era intactă. M-am uitat la dușumea și, pe portiunea ce fusese acoperită de tăblia scaunului, am văzut un papuc din pîslă cu ștaiful strivit.

— E perechea celui găsit în piciorul victimei — a spus Gavrilă, în timp ce-l învîrteam în mîini și mă întrebam unde-i văzusem fratele.

— Ai putea să pui scaunul în poziția avută înainte de a te împiedica de el ? — am spus, întorcîndu-mă spre sergent.

Dînd aprobator din cap, a luat scaunul și l-a așezat spre mijlocul încăperii, lîngă locul unde fusese găsită victima. Am privit spre tavan și am văzut o farfurioară metalică, oxidată, suspendată de trei bucăți de sîrmă prinse de cîrligul de lampă al plafonului.

Am început să scormonesc cu vîrful ghetei resturile arse de pe dușumea. Cîteva clipe mai tîrziu, m-am aplecat și am ridicat un dispozitiv metalic, înnegrit de fum. Era exact obiectul care-mi trebuia. L-am strîns satisfăcut în palmă și le-am mulțumit ostașilor pentru informațiile furnizate.

— Ei ? — m-a luat în primire Tache, după plecarea pompierilor. Ai lămurit lucrurile ?

— Ei ce ? — m-am interesat, dominat de starea euforică ce mă încearcă ori de cîte ori elucidez un caz scîrbos.

— N-o face pe deșteptul ! Cine-i criminalul ? m-a repezit el, nerăbdător.

— Știi foarte bine cine e. Doar i-ai fost naș.

— Poftim ? ! — a spus, privindu-mă ca pe a noua minune a lumii, admițînd că a opta a fost omologată între timp.

— Nu-i vorba de o omucidere, ci de un accident stupid ! — a intervenit Dan, probabil nemulțumit de calitatea umorului meu.

— Așa este — i s-a raliat și căpitanul Gavrilă. Victima, dorind probabil să se culce, s-a urcat pe scaun pentru a stinge lampa cu petrol. Poziția în care a fost găsit cel de-al doilea papuc arată ca acesta s-a aflat inițial pe scaun, evident, odată cu victima. Probabil că datorită unei ameteli sau dezechilibrări, victima a căzut ținînd în mînă lampa pe care dorise s-o stingă. Dacă la insufi-

cienţa cardiacă relevată de necropsie se adaugă şi şocul provocat de izbirea craniului de pardoseală, este evident că decesul s-a instalat aproape instantaneu...

— Numai aşa se explică de ce căile respiratorii ale victimei n-au fost afectate de oxidul de carbon provocat ulterior de incendiu — preciză, ca la carte, locotenentul Cernea.

— Deci incendiul a fost provocat de spargerea lămpii cu petrol... — comentă gînditor Tache.

— Tovarăşe căpitan — sări deodată Cernea —, nu merge ! Plaga întinsă, constatată în regiunea occipitală, ar fi putut să fie cauzată prin căderea victimei, dar celelalte..... de pe faţa victimei ?

— Au fost provocate de obiectele proiectate de pe dulap, în momentul răsturnării acestuia — l-a liniştit Dan.

— Nicule, cum dracu ai reuşit să mai reconstitui cele petrecute aici, după harababura pe care am provocat-o stingînd incendiul ? — m-a întrebat Tache, privindu-mă admirativ.

— Simplu. Apucîndu-mă să mîzgălesc ceva pe suprafaţa exterioară a geamului, am constatat că nu este afumată. În mod normal, dacă fereastra ar fi fost deschisă în timpul incendiului, ar fi trebuit să fie. Probabil că intervenţia voastră a fost deosebit de promptă, dacă nu s-au făcut depuneri sesizabile de funingine pe geam. Pe scurt, constatînd o anomalie, am examinat cu atenţie lemnăria ferestrei. Astfel, am stabilit, în mod indubitabil, că în timpul incendiului fusese închisă. În această situaţie, era firesc să mă întreb pe unde a ieşit criminalul, dacă şi uşa era zăvorîtă pe dinăuntru. Nu ? Plecînd de la această nouă premisă, restul a fost un fleac. Am făcut o investigaţie criminalistică banală şi... gata !

— Dacă n-am fi fost informaţi, eronat, că fereastra a fost găsită deschisă, ne-am fi scutit de-o alergătură după fantome — mîrîi Dan, privind cu subînţeles spre Tache.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, tinere — s-a mirat cel vizat.

— Ne-aţi spus că fereastra încăperii era deschisă...

— Cine, eu ? ! — s-a încruntat Tache, după ce în prealabil s-a uitat în spatele lui pentru a se asigura că apostrofarea nu-i adresată altuia.

— De fapt, eu am făcut această afirmaţie... — a intervenit Cernea, stînjenit. Cînd am intrat în încăpere, ime-

diat după localizarea incendiului, și am întrebat pe pompieri cine a deschis fereastra, mi s-a răspuns că ei așa au găsit-o. M-am mulțumit cu acest răspuns.

Era atît de nefericit de parcă ar fi înghițit o bobină de sîrmă ghimpată. M-am simțit obligat să intervin :

— Tovarășe căpitan — i-am spus lui Gavrilă —, cazul fiind elucidat, vă rog să întocmiți referatul de clasare și să-l înaintați Procuraturii.

Am dat mîna cu Gavrilă și indispusul locotenent Cernea și, pornind spre ușă, am ieșit. În urma mea am auzit pașii lui Dan și Tache.

Capitolul XXV

ÎN SFÎRȘIT, ÎNCEPEM SĂ NE DUMIRIM

Tănăsache era în biroul lui și, în timp ce ne dezbrăcam de haine, s-a apucat să-mi raporteze rezultatul cercetărilor făcute :

— Am verificat alibiul lui Stoian și corespunde cu declarația sa. Joi seară, după ce s-a întunecat, n-a mai ieșit din casă...

— Știu — l-am oprit. Cazul în care-l consideram implicat a fost lămurit.

În cîteva cuvinte l-am pus la curent cu modul de elucidare a afacerii respective.

— Ce-a rezultat din cea de-a doua problemă ? — l-am readus eu pe pămînt, că prea mă privea ca pe „Miss-Univers".

— Laboratorul n-a relevat nici un fel de urme care să ducă la concluzia că bănuitul și-a utilizat cîrjele ca armă de agresiune — mă anunță el; continuînd să mă privească admirativ.

Deși, de la bun început, mi-am spus că am tot atîtea șanse să găsesc în acest mod arma crimei cîte posibilități de cîștig îmi oferă un loz în plic, comunicarea lui Tănăsache n-a avut o contribuție deosebită la ameliorarea

dispoziției mele. Cum puteam să fiu vesel cînd realizam că nu sînt capabil să-mi fac datoria ? Mă învîrteam în jurul criminalului, ca un cîine după propria-i coadă, fără să-i pot proba vinovăția. M-am așezat pe marginea unui birou. Aveam capul tot atît de gol ca și plosca de apă a unui beduin, după ce-a traversat Sahara.

— Acum, după lămurirea poveștii din șoseaua Colentina, ne putem apuca serios de afacerea din strada Drobeta — ne înștiință Dan, instalîndu-se pe scaunul biroului alăturat. Apoi, pentru a-și demonstra seriozitatea intențiilor, se puse cu hărnicie pe demontatul brichetei.

— Și pînă în prezent m-am ocupat serios de cercetări — îl anunță locotenentul Tănăsache, posomorît. Am chestionat pe toți vecinii victimelor, dar absolut pe toți... Și ce folos ? Nimeni n-a văzut pe nimeni !

— Nu mai fi modest. Ai dibuit totuși un „martor" prețios...

— Ce martor ? — se interesă Tănăsache, surprins, privind spre Dan.

— Vezi ce uituc ești, colega ? Mă refer la tipul ăla... de cinci ani, care a văzut un străin intrînd în casa victimelor în jurul orei șase după-amiaza — îl persiflă Dan, fără să-și ridice privirea de pe brichetă.

Deoarece disputa lor nu mă amuza, am închis aparatul de recepție și m-am apucat să revăd principalele aspecte ale afacerii. Dintre cei doi indivizi implicați în afacere — admițînd că nu mai există și un al treilea, nedepistat ! — numai Stoian putea fi omul care-mi trebuia. Și totuși, ținînd seama de trăinicia alibiului său, era scos din cauză !

Am decolat de pe colțul biroului și am început să-mi plimb picioarele prin încăpere. În timp ce mărșăluiam ca un pensionar, cu pași mărunți și mîinile la spate, mi-am pus din nou meningele la contribuție. De asta data, aș fi vrut să aflu cam pe unde ar putea bănuitul să-mi întoarcă căciula-n cap, admițînd că el este criminalul. Răspunsul a picat cu viteza unui meteorit. La alibi !

— Hei, șefu ! — mă readuse Dan pe Terra, probabil sesizîndu-se că le ignor prezența. E ceva care nu merge ?

— Da... E ceva care nu se lipește. Și dacă nu mă înșel, acest ceva e un pic esențialul ! Ce-a căutat victima în podul casei ?... Taman în jurul orei unsprezece noaptea și la o temperatură de minus douăzeci de grade !

Mai întîi s-au arătat surprinși, apoi m-au aprobat. După ce-au admis obiecția, nu-mi mai rămînea decît să le dau explicația cuvenită. Dar de unde s-o scot ? În astfel de cazuri, în care enigma e completă, detectivul are întotdeauna la dispoziție trei căi de elucidare și, ca un prerogativ al meseriei, e liber s-o aleagă pe cea mai convenabilă. În consecință, le-am trecut în revistă în ordinea infailibilității lor. Să dau o fugă pînă la morgă și s-o rog pe victimă să-mi furnizeze explicația ce-mi trebuia ? Deși ideea, recunosc, era excelentă, am renunțat la ea. Probabil unde nu prea mă pricep la spiritism.

Să-l rog pe agresor să mă lămurească ? Bineînțeles, și această cale prezenta avantaje suficiente pentru a nu o neglija. Dar, cum nimeni încă nu-și declinase calitatea de asasin, m-am lipsit, cu largheța care mă caracterizează, și de această cale.

Astfel, eliminînd primele două posibilități, deși de o eficiență indiscutabilă, am optat pentru ultima. Adică pentru cea mai scîrboasă !

— O luăm de la început, băieți ! — am zis.

— Adică cum ? — s-a mirat Dan.

— Simplu ! De la acoperișul podului și pînă la pardoseala pivniței !

Pentru o clipă, nepricepînd pe unde înot, au rămas impasivi, apoi s-au uitat la mine ca două domnișoare de pension picate în labele fiorosului King Kong. Întrucît nu mi-au plăcut niciodată mutrele unor oameni înspăimîntați, am făcut în viteză stînga-mprejur și m-am îndreptat spre cuier. Cînd am ieșit pe ușă, am auzit în spatele meu un zgomot precipitat de pași. N-am mai avut nici o îndoială că fusesem priceput.

*

* *

Mașina nu oprise bine și eu m-am catapultat pe trotuar, în fața casei incendiate din strada Drobeta. Odată ajuns pe terasă, am descuiat ușa și m-am îndreptat spre scara care ducea la pod.

Cînd am ajuns la cota maximă, am virat la stînga, am deschis ușa podului și mi-am aruncat privirea spre grinzile acoperișului. Apoi, sistematic și fără grabă, am examinat și pereții laterali. Cîteva minute mai tîrziu, am constatat că-mi pierd vremea degeaba. Podul nu beneficia de cea

mai importantă cucerire a secolului XX, adică de o instalație de lumină electrică. Pînă să ajung la această descoperire epocală, am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a nu auzi cum le clănțăne dinții de frig colaboratorilor mei, care mă talonau.

Întrucît n-am găsit ce căutam, am depășit cadrul ușii și am intrat pentru a căuta ce n-am găsit. Exact în clipa cînd am ajuns pe locul unde fusese descoperită victima, în spatele meu s-a declarat răzmerița. Mai-marele răsculaților fiind, bineînțeles, Dan.

— Șefu, dacă ai impresia că-s vreun urs polar, fă-mi barem rost de-o blană corespunzătoare !... Nu așa !... Să crăpăm de frig căutînd cai verzi pe pereți !

Dacă ar fi fost ceva mai cald, probabil că aș fi rîs. Dar nu prea era cazul. Dar chiar deloc !

— Dacă nu-ți convine meseria pe care ți-ai ales-o, schimb-o ! Eventual, du-te la Hollywood, angajează-te ca starlet în locul Raquelei Welch și trăiește întregul an sub soarele Californiei, la căldurică ! am strigat, înfuriat.

A rămas atît de interlocat, încît nu mi-a urmat sfatul.

— Vă rog să nu stați în ușă ca doi popîndăi ! — am continuat, cu asprime. Trebuie să aflăm cum a fost luminat acest pod în noaptea comiterii agresiunii !

S-au apropiat atît de plecați și smeriți, încît parcă mă vedeam pe mine, în urmă cu peste două decenii, cînd mă chema la catedră „Țapu", profesorul nostru de latină, materie unde am fost dintotdeauna cea mai tămîioasă tămîie.

— Dacă nu găsim urma utilizării recente a unei lumînări sau lămpi cu petrol, eu nu mai pricep nimic din toată această combinație... — am decretat, descumpănit, deoarece, cu toată străduința-mi depusă pînă atunci, nu reușisem să depistez nimic care să aducă cu ceea ce căutam.

După un sfert de oră, nici cercetările migăloase ale lui Dan și Tănăsache n-au putut evidenția urmele după care cotrobăisem cu toții. În această privință, praful depus de-a lungul anilor pe grinzi nu lăsa loc la dubii.

— În definitiv, ce importanță atribui modului de luminare a podului ? — a spart Dan tăcerea, cînd am ajuns în stradă, lîngă mașină.

— Dacă în pod n-a existat nici o sursă de lumină în momentul atacării victimei, înseamnă că n-a existat nici

un agresor... Deoarece, dacă ultimul n-avea vedere de pisică, n-ar fi putut „opera". Și eu, în pofida basmelor citite în copilărie, n-am întîlnit pînă în prezent un om capabil să vadă pe întuneric!

— Bine, da'... — a bîiguit el, dezorientat.

— Poate că victima, suferind de somnambulism, s-a urcat pe întuneric în pod și a început să-și izbească capul de grinzi, pînă a căzut jos, moartă. Adică s-a sinucis. Ce părere ai, se lipește ?

După felul în care m-au privit amîndoi, mi-am spus că dacă nu mă grăbesc am să mă trezesc legat, ca o mumie egipteană, și expediat la Spitalul Dr. Gh. Marinescu. Cum o astfel de perspectivă nu mă încînta, în mod deosebit, am spus :

— Ne-am pierdut timpul ca niște berbeci ! Agresiunea n-a fost comisă la ora unsprezece noaptea...

— Bine, dar medicul legist... — a protestat Tănăsache.

— Puțin îmi pasă de ce-a spus medicul ! — l-am întrerupt, înfuriat, cu gîndul la timpul irosit degeaba. De fapt — m-am calmat —, medicul legist n-are nici o vină. A fost debusolat de schimbările de temperatură la care a fost supus corpul victimei : de la minus douăzeci de grade, la plus treizeci de grade în timpul incendiului...

— Cînd consideri că s-a comis omuciderea ? — m-a întrerupt Dan, cu proverbialul său simț practic, arareori dovedit.

— Între orele cinci după-amiază, cînd victima a fost văzută făcîndu-și cumpărături, și ora șase, cînd podul nu mai era luminat, datorită înserării.

— Atunci puștiul care spunea că a văzut... — își reaminti Tănăsache de subiectul ironiei lui Dan.

— Nu s-a înșelat ! — i-am scurtat-o.

— Bine, dar individul purta bască, iar Stoian... — protestă Dan.

— Și noi avem uniforme și caschete, însă în anumite situații, cînd nu sîntem pe post de pisică cu clopoței, renunțăm la ele. Nu ?... Gata ! Ne-am conversat suficient ! Tănăsache, du-te la bufetul „Cisnădia" și verifică alibiul lui Moise în intervalul care ne interesează. Executarea !

În timp ce Tănăsache se zorea spre colțul străzii, unde se afla venerabilul stabiliment, eu am deschis portiera

mașinii și m-am aruncat pe bancheta din spate. Dan mi-a urmat cu atîta viteză exemplul, încît m-a pus în dilemă : oare promptitudinea lui se datora faptului că era un subordonat disciplinat, sau — mai știi ! — poate tentat de aerul supraîncălzit din mașină ?

Capitolul XXVI

RECHIZIȚIONEZ UN CIOCAN

— Deci merge și fără cîrje ? — l-am consultat pe Stoian, după ce a poposit, pe scaun, în fața mea.

— Oarecum, deoarece am ieșit din criză — mi-a răspuns cu nonșalanță.

Nu părea prea afectat de cele trei zile petrecute în arestul preventiv al secției. Era și firesc, doar nu locuia pentru prima oară într-un astfel de hotel.

— Te-ai mai gîndit la acuzația care ți se aduce ?

— Bineînțeles. Cum ies de aici, scriu la gazete despre modul abuziv în care m-ați anchetat.

— N-am să încerc să te opresc, îți promit. Dar pînă ți se va oferi ocazia în care speri, am să te rog să-mi mai dai o explicație. De acord ?

— De ce nu ? Poate în felul acesta o să vă puteți convinge că ați arestat un nevinovat, un om cinstit...

— În regulă ! Pînă acum ne-ai povestit cum ți-ai petrecut timpul lunea trecută, după ora șapte seara. Te rog să faci același lucru și pentru intervalul dintre orele cinci după-amiaza și șapte seara.

O fracțiune de secundă, m-a țintuit brusc cu privirea, apoi, reluîndu-și aerul obișnuit, de nepăsare, a spus :

— De la ora patru și pînă la șapte seara, cînd mi-au venit musafirii, am dormit.

— Deci în acest interval n-ai mai ieșit din casă ? — întrebă Dan.

— Întrebarea e fără rost. De îndată ce vă spun că am dormit...

— Lasă aprecierile pe seama noastră ! — îl întrerupse Dan, autoritar, cum îi stă bine unui anchetator.

— N-am mai ieşit — consimţi Stoian, plictisit.

— Cum explici atunci faptul că în jurul orei cinci şi jumătate ai fost văzut de-un martor intrînd în casa victimelor ? — l-am acroşat eu, evident omiţînd să-i precizez că „martorul" avea cinci ani.

— Într-un singur fel — replică el, cu promptitudine. Martorul despre care-mi vorbiţi ori minte, ori suferă de halucinaţii !

— Mai porţi şi altceva pe cap ? — am întrebat, arătînd spre cascheta lui de ceferist, pe care o tot învîrtea între mîini.

— Nu, numai cascheta.

— Mă gîndeam că iarna o chestie de asta nu prea ţine cald — m-am arătat eu îngrijorat.

— V-am răspuns. Nu port bască... sau căciulă — a adăugat el, repede, după o nouă ezitare.

M-am declarat satisfăcut şi onorat de interviul ce-mi acordase şi l-am expediat din nou la arest, omiţînd să-i solicit o fotografie cu dedicaţie.

— E în găleată ! N-are alibi — constată Dan, cînd rămăseserăm singuri.

— Nu te pripi. Simplul fapt că nu poate dovedi prin martori ce-a făcut într-un anumit interval de timp reprezintă numai un element de sporire a suspiciunilor. Pentru o incriminare, nouă ne revine sarcina de a demonstra că în intervalul respectiv a comis fapta ce i-o imputăm. Nu bănuitul trebuie să-şi dovedească nevinovăţia, ci anchetatorul acuzaţia.

— Cum ?

Nu i-am răspuns, deoarece explicaţia respectivă îmi lipsea din inventar.

— Ia hai să mai facem o plimbare. E abia opt seara — l-am îndemnat, cîteva minute mai tîrziu, după ce m-am gîndit la afirmaţia puştiului, pe post de martor principal, şi totodată unic.

* * *

Am aruncat o privire spre cuşca unde ştiam că se află ascunsă sărmana potaie şi am coborît treptele spre subsol.

După ce ni s-a deschis ușa, am remarcat că doamna Stoian era trasă la față și ne privea cu desperarea unui om gata să se înece. M-a încercat un sentiment de compasiune față de această femeie, dar n-aveam de ales. Trebuia să-mi fac datoria.

— Bună seara, doamnă Stoian — am zis, pășind peste prag. Soțul dumneavoastră ne-a spus că are o bască acasă. Am vrea să o vedem.

A dat din cap cu amărăciune și s-a îndreptat spre un bufet. După ce a tras un sertar și a cotrobăit puțin prin el, a revenit cu obiectul cerut.

Era bleumarin, decolorat de soare și pătat cu pomezi pe partea interioară.

— Îl poartă des ? — am întrebat.

— Da, da' numai prin casă.

Am întîlnit privirea lui Dan și i-am recepționat mesajul. Îmi transmitea ceva în genul „Ce așteptați, șefu ?"

— Sîntem nevoiți să mai facem o percheziție la dumneavoastră. Aveți ceva împotrivă ? — am întrebat.

Mai întîi a ridicat din umeri, cu indiferență, apoi mi-a spus că putem face ce vrem.

Ne-am dezbrăcat de haine și ne-am apucat de treabă. O treabă precisă, deoarece, spre deosebire de percheziţiile precedente, știam ce căutăm. Ceea ce înseamnă că știam și pe unde ar trebui să căutăm ceea ce căutam. Ce rost ar fi avut să-mi vîr nasul prin rufele curate și călcate din garderobă sau prin pungile cu zahăr și făină, din dulapul de la bucătărie ? Chestia de care aveam nevoie trebuia să fie o ustensilă capabilă să înfunde oasele craniene ale unui individ. Adică un obiect care să aibă două-trei kilograme și gabaritul unei cozi de topor ; la propriu, nu la figurat.

În consecință, ne-am îndreptat atenția asupra boxelor unde se țin obiectele inutile în prezent, dar cu perspective de a căpăta cîndva o utilizare. Astfel, am examinat niște capete de țeavă din plumb, un vătrai, două făcălețe și, bineînțeles, toporul. Dar nu mi-au făcut cu ochiul. Tocmai începusem să mă întreb dacă nu caut un produs al propriei mele imaginații, cînd mi s-au oprit ochii pe dulăpiorul de scule pe care-l mai cercetasem o dată,

la precedenta mea vizită. Gîndindu-mă, fără bucurie, că va trebui să extind investigaţia pînă la podul casei, am deschis uşiţa dulăpiorului şi am contemplat ordinea în care se aflau grupate sculele, în funcţie de utilizare şi calibru. Am măturat cu privirea şurubelniţe, cleşti şi dălţi, fără a le acorda atenţie. În schimb, m-am uitat la cele şase ciocane frumos orînduite ; de la tipul uşor, utilizat de geamgii, şi pînă la un baros de două kilograme. Cum mai-marele ciocanelor aducea, în linii mari, cu obiectul care lipsea din gestiunea dosarului la care lucram, l-am scos frumuşel, cu ajutorul batistei, de pe stativ şi m-am uitat la el. Constatînd că la locul de rendezvous al părţii metalice cu coada din lemn se zăresc niscaiva urme brune, am apelat la serviciile microscopului de buzunar. Sub lentila lupei, am avut impresia că urmele brune sînt de fapt roşietice. În consecinţă, declarîndu-mă de acord cu principiul „prima impresie contează", am înfăşurat ciocanul în batistă şi am anunţat-o pe doamna Stoian că i-l voi restitui în următoarele două zile.

Cînd am plecat, speram să nu mă văd în situaţia de a fi parolist.

*
* *

— Vă duc acasă, tovarăşe căpitan ? — a întrebat Vartunian, după ce ne-am instalat în maşină.

Mi-am consultat ceasul. Era zece fără cinci minute.

— Băieţel, dă-i drumul la inspectorat. Dar ştii cum... ?

Nu mai ştiu ce mi-a răspuns, deoarece în clipa următoare am simţit armătura fotoliului împungîndu-mi spatele şi capul mi-a fugit spre înapoi, poziţie care mi-a oferit posibilitatea să admir plafoniera capotei. Dacă n-ar fi existat acompaniamentul motorului, turat la maximum, şi al scrîşnetului frînelor, aş fi putut jura că trăiesc un coşmar. Un coşmar în care se făcea că, urmare unei reprofilări profesionale, particip la un concurs de rodeo pe un mustang sălbatic. Cînd am apreciat că m-am menţinut suficient timp în şa, pentru a-mi asigura premiul întîi, odată cu sărutul unei fete de calibrul Michelei Mercier, m-am trezit cu nasul şi gura proptite în parbriz.

— Băiatu le vede mai bine ca Jackie Stewart în Grand Prix-ul de la Monaco — ținu să-mi comunice costelivul și tuciuriul nostru șofer.

Aș fi dorit să-l asigur că sînt gata să-i susțin veleitățile de șofer de concurs, numai să fie cît mai departe de mine, dar n-am putut. Eram prea grăbit.

Cu tot zorul nostru, am ajuns la spartul tîrgului. Fiind ora zece noaptea, băieții de la „labo" trăseseră obloanele prăvăliei. Dar nu m-am lăsat. Văzînd o dîră de lumină infiltrîndu-se pe sub ușă, am început să bat și să scutur de clanță.

Un minut mai tîrziu, prin ușa întredeschisă și-a făcut apariția chelia maiorului Celac.

— Nu știi să citești ?! — s-a interesat, arătîndu-mi orarul de pe ușă și privindu-mă cu bunăvoința leului de la Metro Goldwin și Mayer.

Față de drăgăstoasa-i primire, n-am văzut decît două moduri de reacționare : 1) Să-i întorc spatele și să plec, dar asta ar fi semănat cu povestea văcarului care s-a supărat pe sat... și, firesc, nu-mi doream să fiu considerat plagiator ! și 2) Să admit principiul că tonul face muzica și, punînd potențiometrul la volum maxim, să-i amintesc că noi, tipii de la miliție, nu lucrăm după un program fix, ca la Aprozar ! Dar cum nici acest fel de argumentare nu-mi oferea prea multe garanții că voi obține ceea ce mă adusese în fața lui, am emis în viteză cel de-al treilea mod de persuasiune.

— Fănică, nu mă lăsa — am început eu, adoptînd un ton mai suav decît cel al sirenelor care au vrut să-l corupă pe domnul Ulise, un tip care se plimba într-o zi cu barca pe ecranul cinematografului Patria. Dă-mi o mînă de ajutor — l-am conjurat, făcînd apel la cel mai patetic glas al casetofonului meu.

— Dar ce s-a întîmplat, Nicule ? — s-a emoționat el, ceea ce mi-a dovedit că nu-i de lemn, precum catargul de care era legat tipul la care, fără nici o legătură, mă gîndisem mai înainte.

— Te rog, nu mă lăsa — am repetat, pentru a nu se răzgîndi, în timp ce el deschidea ușa larg.

Înăuntru era o sală mare, unde, sub o lumină de neon, șase ofițeri, învîrtindu-se printre nenumăratele aparate alam-

bicate, își îmbrăcau mantalele sau își potriveau caschetele. M-am făcut că nu remarc privirile lor, care grăiau ceva în genul : „Mițo, fă patul, că musafirii vor să plece !“

— Ce-i, Nicule ? s-a interesat iar maiorul.

— Trebuie să prelevați urmele de pe ăsta — am spus, arătîndu-i ciocanul din batistă.

— În regulă ! Mîine la prima oră primești rezultatul expertizei — încercă s-o cotească Celac.

— Fănică, e urgent...

— Lasă, mă, că am mai văzut eu urgențe din-astea ! Acum mai bine ai da și tu un coniac... sau chiar o vodculiță...

— Fănică, nu putem amîna pînă mîine !

— Aș ! Ce, arde pămîntul ?

— E vorba de un tip de talia lui Rîmaru ! Dacă nu producem dovada vinovăției sale, poate să lovească din nou... chiar în noaptea asta — am adăugat, fără să clipesc.

— Iar o canalie din asta ? ! — a sărit el, cu ochii cît intrarea unui depou de autobuze de tip englezesc, cu imperială. Dezbrăcarea, băieți ! Avem de lucru ! — a decis el, punîndu-și o pereche de mănuși de cauciuc și luîndu-mi fulgerător din mînă ceea ce eu consideram că ar putea să se numească corp delict.

În timp ce-mi sprijineam umerii de un perete, Fănică s-a îndreptat spre mijlocul încăperii, unde, pe un piedestal metalic, se afla o mașină de scris cu husa pe ea. După ce-a înlăturat anvelopa, am constatat că „mașina de scris“ aduce mai mult cu un dulăpior de medicamente, din acelea care se pun în baie, la o înălțime cît mai mare, pentru a împiedica anumite persoane, neinițiate în secretele abecedarului, să devoreze, precum gîndacii de Colorado, trei duzini de tablete Koprol, numai prin faptul că au puțin gust de ciocolată, sau să fabrice baloane de cauciuc din niște ustensile cărora părinții lor le dau cu totul altă întrebuințare.

A așezat obiectul adus de mine pe polița „dulăpiorului“, l-a inundat cu lumina unei lămpi de cuarț și, manevrînd o manetă, a început să coboare partea superioară a dispozitivului, ca pe o presă, peste ciocan. Cînd a ajuns la o palmă deasupra achiziției mele, și-a proptit ochii în două vizoare și a început să se periscopeze prin ele în timp ce

rotisa ciocanul pe toate feţele, ca pe un pui înfipt în frigare.

— Anghelescule, o pensă ! — a strigat el.

Un vlăjgan brunet s-a apropiat şi i-a luat locul la binoclare, iar cîteva secunde mai tîrziu, după ce a pescuit ceva cu o pensă, a pornit spre un microscop.

— Nazarie, o lamelă ! — a cerut, după ce a mai privit o dată prin vizoare.

Un tip blond şi dotat cu o chelie mai elegantă ca a superiorului său s-a apucat să racleze şi să colecteze pe o placă de sticlă substanţa maronie de la locul de încastrare a cozii de lemn în ciocan.

Cînd respectivul s-a îndepărtat cu lamela, maiorul a întors spatele aparatului şi a spus, fără o adresă anumită :

— Ridicaţi impresiunile !

Deşi n-a pronunţat nici un nume, doi locotenenţi s-au repezit să ia ciocanul, de parcă ar fi fost al lor de cînd lumea.

Fiind un tip foarte muncitor, n-am putut rămîne inactiv în atmosfera laborioasă ce se stîrnise, aşa că m-am pus şi eu pe treabă, spunîndu-i lui Dan să dea o fugă pînă la Evidenţă şi să aducă fişa dactiloscopică a persoanei în chestie.

— Ia zi-i, Nicule, cum e cu omologul lui Râmaru ? — s-a interesat Celac, după plecarea lui Dan.

Dacă mă apucam să-i spun adevărul, adică să-i povestesc că, de fapt, e vorba de un descreierat mărginit, m-ar fi şutuit afară, odată cu nişte urări nu tocmai flatante la adresa arborelui meu genealogic.

— E lată rău, Fănică — am spus, în timp ce încercam să fabric o poveste destul de bună pentru a justifica ţinerea laboranţilor peste program.

Cum n-am dibuit nimic plauzibil, am adoptat mimica unei cucoane care a uitat laptele pe foc şi am zbughit-o pe uşă, explicîndu-i din mers că trebuie să-i raportez ceva şefului meu.

După ce am ieşit pe culoar, am păşit agale spre uşa unui birou deschis şi, după ce am aprins lumina, m-am dus la telefon. Am sunat la secţia unde-mi instalasem cartierul general. Ofiţerul de serviciu mi-a comunicat că am fost

căutat de locotenentul Tănăsache, care, văzînd că mă încăpăţînez să nu-mi arăt nasul pe acolo, a plecat spre casă. In replică, mi-am rugat interlocutorul să trimită pe cineva după locotenent şi să-l poftească la sediul secţiei, deoarece intenţionez să nu-l lipsesc de plăcerea de a-mi vedea mutra.

Uitîndu-mă la ceas şi constatînd că încă n-a venit momentul să mă înapoiez în laborator, am luat loc pe un scaun.

Mi-am abandonat ascunzătoarea abia după ce am auzit răsunînd zgomot de paşi pe culoarul gol. Aşa cum m-am aşteptat, era Dan.

Plecînd de la principiul că unde-s doi puterea creşte, m-am decis totuşi să dau ochii cu Celac.

— Cum e, Fănică ? — am întrebat îngrijorat, şi chiar eram.

— Firul de păr găsit pe obiectul examinat, după grosime şi decolorare, aparţine unei femei în vîrstă de circa 60 de ani. S-au constatat urme de sînge uman, din grupa AB şi s-a remarcat prezenţa unui singur tip de amprente digitale...

— Or fi astea, Fănică ? — l-am întrerupt, dîndu-i fişa dactiloscopică adusă de Dan.

— Exact astea ! — mi-a răspuns el, cîteva minute mai tîrziu, după ce le-a examinat în aparatul comparator.

— În regulă. Mai ai nevoie de ciocan ?

— Nu. Poţi să-l iei. Mîine dimineaţă primeşti şi rezultatul scris al expertizei.

— Multe mulţumiri, băieţi, şi noapte bună ! — le-am urat pornind spre uşă.

— Hei ! Nu aşa... Spune-ne şi nouă despre ce-i vorba ! — mi-a strigat Celac cînd am dat să ies.

— Acum cînd criminalul zburdă în libertate ? ! — m-am mirat.

— Ai dreptate. Trec eu pe la tine cînd eşti mai liber. Du-te şi succes ! — mi-a urat el, înţelegător.

— L-ai cam dus pe dom' Fănică — a comentat Dan, amuzat, cînd am ieşit pe sală.

— Chestie de revanşă. Şi el mă duce pe mine, la cîte un coniac, fără a se simţi ofensat că-l plătesc eu.

Capitolul XXVII

UNUL DIN ARESTAȚI VA FI ELIBERAT

Cînd am aterizat la secție, Tănăsache, auzindu-mi pașii, ne-a ieșit în întîmpinare.

— Tovarășe căpitan, în urma verificării alibiului lui Moise a rezultat că în intervalul care ne interesează nu s-a mișcat din bufetul „Cisnădia"...

— Tănăsache, la voi se poate bea o cafea tare ?

— Sigur !

— Perfect ! Fă rost de trei cești.

L-am lăsat să pregătească cafeaua pe un reșou electric. Cînd am trecut la savurarea substanței, l-am pus la curent cu ce învîrtisem de cînd ne-am despărțit de el.

După ce Tănăsache și-a epuizat repertoriul întrebărilor suplimentare, am constatat că se epuizase și cafeaua din fața mea. Eram gata să fac o cerere de suplimentare a cotei repartizate, dar am renunțat. Mai erau trei minute pînă la miezul nopții și vream să profit de ora strigoilor pentru a mă conversa cu un reprezentant al breslei.

— Tănăsache, adu mușteriul aici — am decis.

A intrat în birou clipind des și frecîndu-și de zor ochii umflați.

— Aveți de gînd să mă mai torturați mult ? — a mîrîit el, foarte indignat.

Nu m-a supărat supărarea lui, deoarece știam că nu-i prea amuzant să fii deșteptat cînd ți-e somnul mai dulce. Nu de mult m-a sunat unul la telefon, pe la două dimineața, pentru a-mi cere să văd dacă curge apa la baie. Bineînțeles că, mirosindu-i replica următoare, în loc să-i furnizez informația cerută, l-am rugat, în cea mai neaoșă limbă română, să facă o anumită verificare, de care propria sa mamă nu era deloc străină. Deși, în acest fel, mi-am răcorit năduful, două ore, pînă s-a lipit din nou somnul de mine, am rămas foarte indispus.

— Nu. Dacă ești om de înțeles, terminăm foarte repede — am spus eu, cu speranța că bunele mele intenții vor găsi ecou în persoana somnorosului meu interlocutor.

— Ca să fiu om de înţeles, probobil că aţi dori să recunosc făptuirea unei fărădelegi de care sînt străin. Nu ? — m-a contrat dînsul, persiflîndu-mă.

— Doamne fereşte ! — am exclamat, fără să mă mai închin, cum fac alţii mai habotnici ca mine. Ne vom limita numai la o faptă-n care ai drepturi de autor indiscutabile...

— Asta-nseamnă că vă referiţi la povestea buletinului Loto... Ei bine, l-am falsificat ! — a recunoscut el, cu mărinimie.

— Aş ! — am replicat, cu dispreţul cuvenit fleacului mărturisit. Domnule Stoian, vreau să ne vorbeşti despre asasinarea familiei Predescu ! — l-am anunţat, de astă dată cu răceală.

— Sînt nevinovat şi, oricît mă veţi tortura, n-am să admit o astfel de acuzaţie !

— Nu mai juca teatru ! — s-a revoltat Dan, care, fiind un suporter convins al cinematografului, nu suporta scenele.

— Ştim că dumneata eşti criminalul, domnule Stoian — l-a asigurat Tănăsache.

— Nu-i adevărat ! Singura mea vină e că sînteţi obsedaţi de această idee ! Cer să fie chemat un procuror care să constate reţinerea mea fără temei, abuzivă ! — a explodat el, foarte indignat.

Am realizat, oftînd, că n-am ales calea cea mai bună pentru a-l determina să ciripească. În consecinţă, mi-am spus pardon şi am întors placa.

— Ce părere ai despre chestia asta ? — l-am consultat, după ce am scos din sertar ciocanul şi i l-am pus în faţă, pe birou.

— Cum a ajuns aici ? — a întrebat, renunţînd brusc s-o mai facă pe ofensatul.

— După urmele prelevate, rezultă, în mod cert, că acest ciocan a fost utilizat pentru suprimarea victimelor din strada Drobeta. Ce zici, dacă coroborăm arma crimei cu butelia şi aparatul de radio găsit la dumneata acasă, mai există vreo îndoială asupra persoanei criminalului ? — l-am sondat.

După felul în care a plecat privirea şi s-a făcut mic în scaun, am priceput că nu mai ştie să pedaleze.

— Bine. Am să vă spun adevărul... — a zis, trăgînd adînc aer în piept şi adoptînd un aer de bunăvoinţă slugarnică.

Văzîndu-i schimbarea de atitudine, schimbare caracteristică infractorului după ce i s-a demonstrat prin probe că nu-şi mai poate susţine nonculpabilitatea, am răsuflat uşurat.

— Vă ascultăm — l-a anunţat Tănăsache, punînd în funcţiune magnetofonul.

— După cum mă înţelesesem cu familia Predescu, lunea trecută m-am dus la ei acasă să le repar un studio. Pentru că trebuia să înlocuiesc o scîndură, care se rupsese, şi bătrînii nu mă puteau ajuta la ridicarea patului, m-am învoit cu Moise să lucrăm împreună...

— Aţi fost împreună deci ? — a întrebat Dan.

— Da.

— La ce oră ? — am cerut.

— Pe la cinci-cinci şi jumătate.

— Bine. Continuă !

— După ce am intrat în casă, Moise a rămas jos cu bătrînul, iar eu m-am urcat în pod cu doamna Predescu pentru a căuta scîndura de care aveam nevoie... Dar nici n-am ajuns bine în pod şi l-am auzit pe Moise urcînd după noi... Am crezut că vine să ne ajute la găsirea scîndurii şi nu m-am întors spre el... Vai, Doamne ! A fost îngrozitor... Mai întîi am auzit o lovitură înfundată, apoi, după un vaiet scurt, zgomotul căderii unui corp greu... Cînd am privit surprins în spate... Am văzut, am văzut...

Stoian, înfricoşat şi respirînd cu dificultate, ca un bolnav de astmă, şi-a curmat relatarea.

— Continuă ! — l-am îndemnat.

— Doamna Predescu era căzută jos şi Moise o lovea cu ciocanul... — a spus el, luîndu-şi faţa între palme. I-am strigat „Moise, ce faci ? !“ — şi m-am repezit să-l opresc, dar, fiind mai voinic decît mine, m-a dat la o parte... Cînd bătrîna n-a mai mişcat, mi-a spus că nu-i prost să muncească pentru doi poli cînd bătrînii au în casă zeci de mii de lei. Cînd i-am spus că nu vreau să am nici un amestec cu... cu ce-a făcut, mi-a zis că dacă nu merg la parte cu el mă ucide şi pe mine...

— Pe bătrîn cine l-a ucis ? Dumneata ? — am întrebat.

— Nu, Doamne fereşte ! Tot Moise l-a omorît şi pe el, încă înainte de a urca după mine în pod...

— Ce s-a întîmplat după ce ați coborît din pod ?

— În timp ce Moise a început să caute banii, mi-am luat geanta cu scule și am plecat fără să mă observe. Știți, îmi era frică să mai stau acolo...

— N-ai luat nimic din locuința victimelor ? — a întrebat Tănăsache.

— Ba da, am luat, fără să-mi dau seama. radioul pe care l-ați găsit la mine...

— Atît ?

— Da.

— Și butelia cum a apărut la dumneata acasă ? — am zis.

— A doua zi dimineață, după plecarea soției mele la serviciu, m-am trezit cu Moise la ușă. Mi-a dat butelia și a spus că reprezintă partea mea din lovitură... Ce era să fac ? Am primit-o, deoarece faptele tot erau consumate, iar eu, oricum aș fi întors-o, în fața legii îi eram complice.

— Cine a dat foc la casă ?

— Probabil Moise, după plecarea mea — a sugerat el, ridicîndu-și fața din palme și învăluindu-mă cu o privire fără adresă, de om epuizat.

— Deci, în această afacere, n-ai avut decît un rol de spectator întîmplător, neavizat ? — am tras concluzia, mîhnit.

A dat de cîteva ori din cap, cu aerul unui om cumsecade care a dat de bucluc numai datorită unei conjuncturi cu nimic provocate.

— Domnule Stoian, deși apreciez povestirea dumitale ca foarte interesantă, îți reamintesc că eu și colegii mei nu ne aflăm aici pentru a asculta basme, ci pentru a stabili adevărul !

— N-nu în-înțeleg... — a început dînsul, confuz, să se bîiguie.

— Schimbă placa ! — i-a retezat-o Dan.

— Spune adevărul ! — l-a susținut și Tănăsache.

— Păi, da' pînă acum ce am spus ? s-a mirat Stoian, cu o nevinovăție de îngeraș. Ce, aveți impresia că v-am mințit ?

— Domnule Stoian — am zis, încercînd să-mi păstrez calmul —, ia-o de la început, de la ora cinci, cînd ai intrat în casa victimelor, dar fără să-l mai amesteci și pe Moise în combinație...

— Cum să nu-l amestec, cînd el i-a ucis pe sărmanii bătrîni ? — m-a consultat dînsul, foarte surprins.

— Moise n-a jucat nici un rol în drama din strada Drobeta !

— Aha ! Pricep... — a spus, rînjind cu șiretenie. Vreți să-l scoateți basma curată pentru că sînteți preten cu el...

— Cînd anchetez, n-am prieteni ! — am strigat la el, apoi, dominîndu-mă, am continuat : Moise poate dovedi, prin nenumărați martori, că n-ar fi putut să se afle, atunci cînd pretinzi dumneata, în casa victimelor. E clar ?

— Deloc ! Ceea ce v-am spus eu reprezintă adevăru gol-goluț, iar martorii de care-mi vorbiți ori sînt mincinoși, ori se înșeală.

Întrucît ultima lui afirmație putea conține niscaiva adevăruri, fără să mai insist asupra alibiului lui Moise, am cotit-o.

— Arma crimei a fost găsită la dumneata acasă...

— Firesc ! După ce a ucis femeia, Moise a aruncat ciocanul lîngă ea, iar eu, nefiind dispus să mă las compromis de prezența sculei mele, mi-am recuperat-o ! — m-a întrerupt el.

Am continuat ca și cum nu l-aș fi auzit :

— Cum explici prezența sîngelui victimei pe hainele dumitale și lipsa acestuia de pe cele ale lui Moise ? Cînd, după afirmația făcută, nici nu te-ai apropiat de victimă. Cum explici prezența obiectelor jefuite la dumneata acasă și absolut nimic de acest fel la Moise ?

Văzînd că buzele lui, deși se mișcau frenetic, nu articulau nici un sunet, am continuat :

— Cum explici prezența unui singur fel de amprente digitale pe arma crimei ? Ale dumitale !

A început să transpire abundent și să mă privească aiurit, fără să mă vadă, ca prin sticlă, apoi și-a acoperit fața cu palmele și a lăsat capul să-i cadă cu bărbia pe piept.

— Acum, dacă la cele spuse mai adaugi și alibiul lui Moise, rezultă clar că ești unicul autor al dublului asasinat. Ți-am dat toate aceste amănunte pentru a te convinge că nu de noi, ci de dumneata depinde sistarea „torturii" la care te supunem.

Convins de rezultatul neîndoielnic al spiciului meu, mi-am rezemat bine umerii de spătarul scaunului și am așteptat. Știam că, fiind un vechi client de-al nostru,

domnul Stoian va pricepe repede că probele adunate împotriva lui i-au redus la zero orice posibilitate de a mai manevra împotriva adevărului. Și nu m-am înșelat.

— Am să vă spun totul... — a început el, cu un glas distorsionat, strangulat. Eu i-am ucis... Eram beat și nu mi-am dat seama de ce fac...

— Ia-o de la început ! i-a curmat Dan lamentările.

— Vreau să-ți văd fața ! — l-am anunțat eu, nu pentru că mi-ar fi fost dragă mutra lui, ci pentru a putea să-i studiez și reacțiile fizionomiei, care, cîteodată, pot da rezultate similare cu cele obținute prin detectorul de minciuni.

Ascultător, și-a ridicat capul din piept. Exceptînd sprîncenele și mustața, negre ca trei bucăți de cărbune, nimic nu mai amintea de figura lui anterioară. Avea pungi mari sub ochi, iar privirea, mai înainte încărcată de șiretenie și sfidare, îi devenise la fel de lăptoasă ca și a unui prunc nou-născut. Culoarea arămie a chipului alunecase atît de mult spre verde, încît nasul său, drept și ascuțit, părea un ardei înfipt în mijlocul unui tort de fistic.

— Ascultăm — am zis, pentru a-l trezi din apatia ce-l cuprinsese.

— La ora cinci și jumătate am fost acolo... Mi-a deschis doamna Predescu... Cînd m-am urcat în pod, să căutăm scîndura care-mi trebuia, am lovit-o... Eram beat... — a ținut el să ne reamintească. Nu mi-am dat seama ce fac... Cînd n-a mai mișcat, am coborît jos și l-am lovit și pe bătrîn... Imediat, am început să caut banii, dar nu erau în dulapul unde bănuiam eu... De teamă să nu fiu surprins, m-am grăbit să plec... N-am luat decît tranzistorul și butelia... Cînd am ajuns acasă am pitit butelia în dosul cuștii cîinelui. Era întuneric și nu putea fi văzută... A doua zi, după plecarea soției mele la serviciu, am adus-o în casă...

— La ce oră te-ai înapoiat acasă ? — a întrebat Dan.

— La ora șase... M-am culcat imediat... Eram epuizat... M-am deșteptat o oră mai tîrziu, cînd au venit musafirii...

— Cînd te-ai dus la victime ce aveai pe cap ? Casceta de ceferist ? — a vrut să afle Tănăsache, probabil cu gîndul la micul martor al afacerii noastre.

— Nu. Purtam o bască... Casceta mea era binecunoscută în cartier și am vrut să iau o măsură suplimentară de precauție...

— Deci isprava dumitale, contrar afirmației pe care ai făcut-o, nu-i rezultatul unei reacții afective cauzate de alcool, ci al unei acțiuni deliberate, premeditate ! — am remarcat la adresa benzii de magnetofon, pentru a-i atrage atenția procurorului care urma să asculte imprimarea.

— Nu ! N-am premeditat nimic ! Totul s-a datorat beției ! s-a animat el, brusc.

N-am mai insistat asupra ideii, întrucît, chiar dacă se admitea teza influenței etilice, concluzia rămînea aceeași. Ingurgitarea alcoolului înainte de a purcede la o faptă reprobabilă nu acorda circumstanțe favorabile, ci agravante, deoarece prin această cale și-a creat autorul resursele morale pentru comiterea fărădelegii respective. Deci, contrar credinței unora, starea de beție indica de fapt primul pas al premeditării infracțiunii.

Revăzînd starea în care găsisem victimele, am simțit cum mi se strînge stomacul de greață. Și totuși, o astfel de fiară odioasă, ca Stoian, putea să aibă chip de om ! Am reușit să-mi domin instinctul de revoltă și am împins interogatoriul mai departe :

— Dumneata erai detectivul angajat de Predescu ?

— Da — a schițat el un zîmbet, apoi l-a îndepărtat fulgerător, probabil amintindu-și că, față de situația în care se află, e mai bine să afișeze un aer de pocăință. Voiam să mai cîștig un ban și, cînd mi-a spus că-și bănuiește nevasta că se are cu altu, m-am oferit s-o filez.

— Ce-ai urmărit prin telefoanele cu care-l hărțuiai ?

— Să-l mențin cald. Cum o vedeam pe soția lui ieșind după cumpărături, cum îl sunam și nu vorbeam. În felul ăsta mă asiguram că nu va renunța la serviciile mele...

Nu l-am mai întrebat nimic. Era trecut de patru dimineața și mă simțeam vlăguit și scîrbit de faptul că sînt obligat cîteodată să mă scufund în cloaca inumanului. Disimulîndu-mi un oftat de deznădejde, m-am încurajat spunîndu-mi că și meseria mea trebuie făcută de cineva. Oare se poate concepe existența unei societăți civilizate lipsită de servicii de salubritate ?

— Tănăsache, trimite-l la arest ! — am izbucnit. Mi-e silă de el.

— Ce scelerat ! — a mîrîit Dan, după ce Tănăsache l-a scos din birou pe ticălos.

— Mîine-l eliberăm pe Moise — am zis, pornind să-mi iau haina din cuier.

Voiam să ajung mai repede în stradă și să respir puțin aer curat, proaspăt, printre oameni...

— EPILOG —

Tribunalul Municipiului București, prin sentința penală din 14 august 1971, a condamnat la moarte pe inculpatul S. M. Cererile de recurs și grațiere fiind respinse, sentința a fost executată !

București — 1974

II. „ACŢIUNEA ANDA“

Mulţumesc tovarăşului general VALERIU BUZEA, adjunctul inspectorului general al miliţiei, FLORIN DIMITRIU, procurorul-şef adjunct al municipiului Bucureşti, şi CONSTANŢA STOIA, preşedintele Secţiei a II-a penală, pentru asistenţa acordată în realizarea acestei cărţi.

H. T.

8 iulie

Pe treptele largi, din marmură cenușie, ale Judecătoriei sectorului 7 coborau patru persoane : Vasile Stan, douăzeci și nouă de ani, lăcătuș, soția lui, Steliana, douăzeci și șase de ani, vînzătoare, Valentin Georgescu, patruzeci și doi de ani, maistru, și Marin Miroiu, douăzeci și cinci de ani, tîmplar. Ultimii doi fiind martorii familiei Stan într-un proces civil ce le fusese intentat de proprietarul lor.

Cînd au ajuns jos, pe trotuar, Steliana a așteptat ca autobuzul 37, care rula pe strada Știrbei-Vodă hodorogindu-și caroseria deșelată, să oprească în stație, douăzeci de metri mai departe, și s-a adresat soțului ei, iritată :

— Sile, de ce-ai fost de acord ca avocatul să amîne procesul pentru ora zece ?

— Ce puteam să fac, Steluța ?... Dacă a zis că mai are un proces cu arestați la Tribunalul Suprem... Trebuie să fim oameni înțelegători.

— Lasă că nu sîntem singurii păcăliți... — a zis Valentin Georgescu, arătînd cu bărbia spre capul scării, unde apăruse un bărbat de aproximativ șaizeci de ani, îmbrăcat într-un costum bine croit, dar și bine uzat. Ia uitați-vă cum mai turbează și proprietarul vostru...

— Eh, urîtu, puțin îmi pasă de el ! — a replicat Steliana cu nepăsare, deși remarca reușise să-i smulgă un zîmbet de satisfacție.

— E ora opt — a constatat Marin privindu-și ceasul. Cum ne pierdem două ore ?

— Cunosc eu pe-aici o bodeguță... — a început insinuant Vasile.

— Fără chestii d-astea ! — i-a retezat-o Steliana. Dacă vă duceți să beți, eu plec la servici !

— Am o idee ! Vizavi este un parc grozav — a intervenit Marin, arătînd cu mîna, de cealaltă parte a Căii Plevnei, colțul opus al intersecției.

— Probabil că pe aici își plimbă fetele... Cînd e clar de lună... și mai ales cînd nu-i — a remarcat chicotind Vasile, în timp ce traversau strada prin fața clădirii oficiului poștal.

— Ce să-i faci... Asta-i amărîta soartă a burlacilor — a rîs Marin, adoptînd un aer voit nefericit, pe cînd se îndreptau către cele cîteva trepte care conduceau spre Parcul Hipodrom.

După ce au intrat în parc, s-au angajat pe o alee paralelă cu strada Știrbei-Vodă și perpendiculară pe Splaiul Independenței. Continuînd să sporovăiască între ei, au trecut pe lîngă terenul de tenis, care se zărea pe partea dreaptă, la cîțiva zeci de metri de drumul ce-l străbăteau.

* * *

Trasajul cu vopsea albă și semafoarele automate indicau cu precizie modul de circulație a autovehiculelor în zona Pieței Operei. Dar, pentru orice eventualitate, Margareta Roșu, stînd pe trotuarul din dreapta podului Elefterie, supraveghea modul de deplasare a automobilelor.

Margareta avea pînă în 25 de ani, era blondă, cu ochii albaștri, iar uniforma de agent de circulație îi era atît de bine ajustată, încît și cea mai elegantă stewardesă de la „Air France" ar fi putut face o criză de ficat văzînd-o, din gelozie. Ceea ce ar putea explica de ce conducătorii auto se uitau mai mult la picioarele ei lungi și frumoase decît la semafoare.

Margareta însă, conștientă de importanța muncii ei, adoptase o atitudine marțială, deși, din colțul genelor lungi, înregistra cu plăcere ochiadele admirative ce i se adresau. Făcu cîțiva pași să se dezmorțească, și se uită de-a lungul cheiului. Pe cînd privea cu silă apa Dîmboviței, care se scurgea murdară pe sub pod, auzi în spate o bufnitură caracteristică opririi unei mașini în portbagajul alteia. După ce s-a răsucit pe tocul pantofului, a constatat că auzul n-o înșelase și a pornit spre mijlocul podului, spre cele două mașini accidentate.

* * *

Spațiul de joacă rezervat copiilor în Parcul Hipodrom are o formă rectangulară, cu laturile de aproximativ treizeci de metri, cuprins din toate direcțiile de copaci sau arbuști. Mijloacele de distracție ale copiilor sînt numeroase : de la leagăne pendulante sau în cumpănă, pînă la un tobogan din beton, de șapte-opt metri înălțime.

Nici însoțitorii copiilor n-au fost uitați. În stînga și în dreapta laturii întrerupte de aleea care asigură accesul în scuar se afla cîte o bancă.

Cînd familia Stan și cei doi însoțitori ai ei au intrat în spațiul de joacă, n-au fost întîmpinați decît de ciripitul păsărilor. Copiii încă nu veniseră la joacă.

Marin, care servise grupului drept ghid, a simțit nevoia să le ceară părerea :

— Așa că-i grozav ?

— Hm, ce liniște... — a remarcat Steliana aprobativ, și a pornit spre banca din partea stîngă. Exemplul ei a fost urmat și de ceilalți, așezîndu-se cu toții pe bancă.

— Ce-i acolo ? — a întrebat Vasile, arătînd înainte, spre dreapta, o clădire înaltă și masivă în construcție.

— Deocamdată, nimic. În curînd însă va fi cel mai mare spital din țară — i-a spus Marin.

Astfel, discuția a divagat de la așezămintele de sănătate, pînă la filmele ce rulau pe ecrane.

La un moment dat, Steliana s-a aplecat spre urechea soțului ei și i-a șoptit cîteva cuvinte.

Vasile a înălțat capul, a privit în jurul lui, apoi, ridicînd din umeri, a arătat spre spatele băncii lor.

Steliana, ridicîndu-se, s-a îndreptat spre tufișurile și arbuștii din spatele băncii, dispărînd.

— Unde s-a dus ? — s-a adresat Marin lui Vasile.

— Unde se duce și regele pe jos — a intervenit glumind Valentin.

— Ești șmecher, hm ? — nu s-a lăsat mai prejos Marin.

— Ce film om avea astăzi la televizor ? — a întrebat Vasile, o clipă mai tîrziu.

— Nu-mi amintesc cum se numește — a început Valentin — dar știu că...

Nu a mai putut termina fraza. Liniștea odihnitoare care domnea în parc a fost desființată cu brutalitate de un urlet care nu avea nimic omenesc.

Pentru o fracțiune de secundă, cei trei bărbați au înlemnit, apoi, ridicîndu-se în picioare, au privit buimăciți spre tufișurile și arbuștii dindărătul băncii pe care stătuseră pînă atunci.

— Dumnezeule, un șarpe! — s-a dezmeticit Vasile și s-a repezit ca un alergător pe suta de metri spre tufișurile în spatele cărora dispăruse soția lui. Exemplul lui a fost urmat fără zăbavă și de către însoțitorii lui.

Cînd, cîțiva metri mai departe, au văzut-o, Steliana tremura, scîncea fără vlagă și privea ca hipnotizată spre tulpina unui arbust.

Urmărindu-i privirea, au înțeles ce-o îngrozise pe Steliana.

Primul care și-a revenit a fost cel mai vîrstnic dintre ei, Valentin :

— Plecați să căutați un milițian ! Eu rămîn să împiedic apropierea cuiva...

* * *

În timp ce cele două mașini care se accidentaseră se îndepărtau, Margareta Roșu, stînd pe mijlocul carosabilului de pe podul Elefterie, își vîra în buzunarul bluzei pixul cu care întocmise procesul-verbal de constatare. Aruncă o privire circulară în jurul ei și remarcă un bărbat care traversa strada anapoda, prin șirul de autovehicule în mișcare. Ridică repede fluierul și șuieră puternic, în timp ce-l amenința cu degetul.

Cînd își dădu seama că pietonul n-are de gînd să se oprească și continuă să se apropie de ea, se decise să-i vină în întîmpinare mai înainte de a fi lovit de vreo mașină.

— Bună ziua. Buletinul de identitate ! — ceru ea cînd ajunse lîngă contravenient, cu intenția să-i dea o amendă care să-l dezvețe să mai traverseze strada la întîmplare.

Pietonul, părînd să nu-i fi auzit cererea, începu să-i înșire o poveste atît de incoerentă, încît nu reuși să priceapă nimic din ce-i spunea. Înțelesese totuși că vrea

să-i arate ceva care poate interesa miliția. Se decise să-l însoțească în direcția Parcului Hipodrom.

* * *

Cînd Valentin a rămas singur, i-a părut rău că s-a oferit să rămînă de pază pînă la întoarcerea prietenilor săi. Deși om în toată firea, nu se simțea în largul lui în preajma locului de unde strigase Steliana. Se întoarse cu spatele și își aprinse o țigară, cu mîna nesigură.

Auzind zgomot de pași se sperie de-a binelea. Se liniști însă cînd îl văzu pe Marin însoțit de o milițiancă.

— Ce s-a întîmplat ? — a zis ea mai mult amuzată decît intrigată de neliniștea manifestată de Valentin.

Valentin, fără să-i răspundă, s-a întors și a arătat cu mîna în direcția tulpinii unui arbust.

Margareta Roșu i-a mai aruncat o privire compătimitoare și a pornit spre punctul indicat. După ce a făcut cinci-șase pași, a remarcat un pachet aruncat pe pămînt, la cîteva palme de arbust. Nu și-a dat seama despre ce-i vorba și a mai înaintat cu doi pași. Mai întîi n-a distins decît un pantalon murdar și mototolit, apoi, brusc, a început să-i tremure picioarele. De teamă să nu vomite, s-a întors cu spatele și, încercînd să pară calmă, a manevrat postul de radio portativ.

* * *

Ajungînd lîngă ușa biroului, am auzit telefonul sunînd. Cînd am apăsat pe clanță și am intrat, locotenentul Dan Simionescu tocmai ridica receptorul și-l ducea la ureche.

— Da, să trăiți ! Imediat... — a zis, făcînd ochii mari, apoi, acoperind pîlnia cu mîna, mi-a spus : Repede, șefu !

Am luat receptorul, care părea să-i ardă mîna, și am ascultat ordinul pe care mi-l dădea șeful direcției.

— Am înțeles, tovarășe general. Plec imediat — l-am asigurat, cînd a terminat ce avea să-mi spună.

— Ce-i ? — a întrebat Dan.

— Iar ne-a căzut pe cap o poveste urîtă. Vino ! — am răspuns pornind spre ușă.

* * *

Plutonierul Vartunian pilotă mașina de-a lungul străzii Știrbei-Vodă ca la raliu. Cînd am ajuns în intersecția cu Calea Plevnei, a dat drumul la sirenă și a pus piciorul pe pedala frînei, însă fără să apese pe ea. A mai rulat vreo două sute de metri pe lîngă Parcul Hipodrom și a oprit pe colț, lîngă intersecția cu Splaiul Independenței, în spatele ambulanței serviciului medico-legal, care, venind de-a lungul cheiului Dîmboviței, a avut de străbătut un drum cu mult mai scurt decît noi.

Cînd am deschis portiera și am coborît împreună cu Dan pe trotuar, în spatele mașinii noastre au scrîșnit frînele autolaboratorului criminalistic. Lîngă o spărtură în gardul de sîrmă împletită, care împrejmuia Parcul Hipodrom, se afla un subofițer de miliție, care, salutîndu-mă, m-a rugat să-l însoțesc.

Urmărindu-mi ghidul prin spărtură am urcat un deal cu o înălțime de vreo trei metri. Oprindu-mă pentru o clipă, m-am uitat în spate. Dan era lîngă mine, iar căpitanul Maier încerca să-și strecoare gabaritul depășit prin gaura practicată în plasa metalică.

Am mers pe coama dealului, în paralel cu strada Știrbei-Vodă, vreo 60 de metri, apoi am schimbat direcția și, după aproximativ 30 de metri, ne-am trezit într-un scuar de joacă pentru copii.

Lîngă un tobogan din beton, un sergent-major cu fustă, din Batalionul de circulație rutieră, discuta cu un grup format din trei bărbați și o femeie. Cîțiva metri mai departe, lîngă banca din dreapta scuarului, medicul legist Olimp Dobrescu fuma în timp ce-l asculta pe unul din cei doi tipi care stăteau lîngă el. După mutre și halatele albastre, nu puteau fi decît brancardieri.

— Căpitane, iar ai probleme ! — mi-a strigat de îndată ce m-a zărit apropiindu-mă de el.

— Cînd n-am ? — am strîmbat din nas. Unde-i obiectul ?

Mi-a făcut semn să-l urmez și, ocolind banca și străbătînd cîțiva metri, mi-a arătat un arbust, care de la nivelul solului bifurca două tulpini, groase de vreo 20 de centimetri. Pe pămînt, ceva care semăna cu un pachet. Priveam locul indicat de medic de la o distanță de circa cinci metri și n-am realizat imediat despre ce-i vorba. Cînd

însă ochii au început să se obișnuiască cu penumbra cauzată de vegetația care ne acoperea, am zărit un pantalon mototolit, aruncat parcă la întîmplare.

Am mai avansat doi pași și am văzut și restul... Dintr-o manșetă de pantalon ieșea laba unei mîini, cu palma pe pămînt.

— Ce părere ai ? — m-a consultat medicul legist.

— O blestemăție ! — a răspuns pentru mine căpitanul Maier, din spatele nostru.

M-am întors spre el :

— Eugen, fă pozele și depistează eventualele urme. Cînd ești gata, și caută să fii cît mai repede, anunță-mă ! — am zis, întorcîndu-mă și pornind urmat de Dan spre scuarul de joacă al copiilor.

M-am apropiat de subofițerul cu fustă care se conversa cu grupul de martori. I-am cerut aparatul de radio-emisie. După ce am anunțat dispeceratul că am nevoie de un cîine de urmărire, am trecut la chestionarea martorilor, după ce în prealabil Dan și-a notat datele lor de identificare.

Edificîndu-mă asupra împrejurărilor în care au făcut macabra descoperire, am încercat să aflu ce persoane au zărit din momentul în care au intrat în parc. Mi-au vorbit despre o educatoare însoțind douăzeci-treizeci de copii sub șapte ani și două perechi de tineri, din categoria absolvenților de liceu, care o începuseră cu sărutatul încă de dimineață, probabil pentru a avea spor toată ziua.

Cînd mi-au spus că au un proces pe rol, i-am lăsat să plece la judecătorie. Declarațiile urmînd să le scrie acasă și să le lase a doua zi la sediul inspectoratului.

Pe cînd dădeam mîna cu ei, m-a strigat Maier dindărătul băncii :

— Eu am terminat — m-a informat el. În colet sînt ambele mîini.

— Și ?

— Despre mîini îți va vorbi doctorul. În ceea ce privește ambalajul, avem de-a face cu o pereche de pantaloni din tergal și voi încerca să scot tot ce se poate din el. Terenul afînat, frunzele care acoperă solul și trecerea martorilor în cîmpul infracțional împiedică relevarea unor urme dinamice. Voi continua însă cercetarea după plecarea voastră.

M-am îndreptat spre medicul legist. Olimp Dobrescu era un bărbat înalt, suplu şi bine legat. Tipul sportivului care a ştiut să-şi menţină condiţia fizică şi la cincizeci de ani. Figura plăcută, cu trăsături bine proporţionate, fruntea înaltă şi părul scurt, gen boxer.

Eram obişnuit să lucrez cu doctorul Capolide, însă acesta nu mai exista. La începutul anului a făcut un infarct pe stradă şi, culmea ironiei, a poposit pe una din mesele din ciment pe care făcuse disecţii mai bine de treizeci de ani.

Cînd am ajuns lîngă Dobrescu, a înţeles că i-a venit rîndul şi mi-a făcut semn să vin mai aproape şi să mă aplec. După ce i-am făcut pe voie, mi-a arătat cu vîrful unui pix degetele uneia din mîini :

— Remarci carnaţia matricelor unghiale ? — a întrebat el, arătîndu-mi că unghiile aveau o culoare albastru-vineţie.

— Cianoză... — am zis eu.

— Întocmai. Sîngele a fost insuficient oxigenat înainte de instalarea decesului. Deci, moarte prin asfixie.

— Toxică ? Oxid de carbon ?

— Nu. Mecanică. Impermeabilizarea căilor respiratorii probabil. Certitudinea o putem avea numai după examinarea organelor esenţiale — a răspuns.

— Altceva ?

— Intervalul de la moarte, aproximativ 48 de ore. Sexul feminin. Vîrsta victimei, circa 20 de ani. Amprentarea se face la SML, deoarece mîinile au nevoie de o tratare prealabilă.

— Fără amprente nu mă pot mişca — l-am avertizat.

— Ştiu. Va fi primul lucru de care mă voi ocupa. Pot să le ridic ? — a arătat el spre cele două braţe.

— De ce or fi ieşit din pantaloni ? — m-am adresat lui Maier, fără să-i răspund doctorului Dobrescu. Pachetul a fost aruncat de la distanţă ?

— Nu. Nu cred. În orice caz n-a venit cu pachetul în braţe. Ar fi atras atenţia. Probabil că pantalonul şi conţinutul lui au fost transportate cu o sacoşă. Cînd a ajuns aici, a răsturnat conţinutul. Astfel s-ar putea explica alunecarea unuia dintre braţe din pantalon.

— Ce fac ? — s-a impacientat medicul.

— Mai aştepţi cîteva minute — am spus, întorcîndu-i spatele şi pornind din nou spre scuar. Mai înainte însă de

a ajunge în luminiș, mi-a răsărit în față o namilă de cîine lup alsacian, mai mult negru decît roșcat.

— Să trăiți, tovarășe căpitan — m-a salutat plutonierul adjutant Ilie Barcea, care-l ținea în lesă. Cîinele de urmărire așteaptă ordine.

M-am răsucit pe jumătate și am arătat cu mîna spre coletul pe care-l străjuia doctorul Dobrescu.

Subofițerul s-a îndreptat spre pantalon, l-a ridicat și l-a întins spre botul cîinelui. Acesta, după ce l-a adulmecat de cîteva ori, pentru a memora mirosul, a ridicat capul spre însoțitorul lui și a început să joace pe labele din față.

— Putem porni, tovarășe căpitan ? — a vrut să știe subofițerul, și, cînd am confirmat, a lăsat lesa mai lungă și și-a îndemnat cîinele cu un : Dun, ia urma !

N-a mai avut nevoie de altă invitație. Trăgînd puternic de lesă, a pornit în direcția Căii Plevnei. I-am făcut semn lui Dan să vină cu mine.

După ce am străbătut vreo două sute de metri printre boschetele și copacii care mărgineau aleea, am ajuns la ieșirea din parc. Dun a coborît treptele și, cînd a ajuns în stradă, a mers la stînga, spre Calea Plevnei. A străbătut 25—30 de metri și s-a oprit lîngă bordura trotuarului, între un copac și un stîlp de iluminat. Apoi s-a culcat pe labe și s-a uitat în ochii însoțitorului său.

— Aici se termină urma — a ridicat din umeri subofițerul. Știți, asfaltul, gaz de eșapament...

— E în ordine. Poți pleca — am zis, aplecîndu-mă și mîngîind capul cîinelui.

* * *

Cum am ajuns la inspectorat, l-am trimis pe Dan după lista persoanelor dispărute. Cînd a adus-o, ne-am apucat împreună s-o căutăm pe cea susceptibilă să ne intereseze.

Mai întîi, cum era și firesc, am exclus bărbații. Am căutat femeile care aveau o vîrstă apropiată de cea a victimei și, în final, din acestea am trecut la alegerea celor care au dispărut în ultimele două-trei zile. Ultima operațiune a fost foarte simplă, deoarece o singură persoană răspundea la această selecție : o tînără care nu s-a mai înapoiat acasă de două zile.

În timp ce Dan își nota adresa indicată de listă, am telefonat la serviciul pază și ordine. Am cerut șefului

formațiunii să-i atenționeze pe toți subofițerii care patrulează în raza municipiului că o persoană necunoscută va încerca să abandoneze niște pachete cu părți dintr-un corp omenesc. De asemenea, mai cu seamă seara, vor trebui controlate toate persoanele care au asupra lor valize sau sacoșe grele.

Cînd mi-am terminat mesajul, m-am apucat de treburile mele curente. După cîteva minute, m-a sunat doctorul Dobrescu pentru a-mi da niște amănunte ce consideră că-mi pot fi necesare.

Două ore mai tîrziu, căpitanul Maier și-a făcut apariția în biroul nostru.

— La mine e-n regulă ! La voi ? — s-a interesat el.

— Prezumtiv, da — am replicat, ridicîndu-mă dindărătul biroului.

*

* *

Mașina în care mă aflam cu Dan și Maier a ocolit Foișorul de Foc, a traversat Bulevardul Republicii și s-a angajat pe strada Traian. După ce am trecut prin intersecția cu Calea Călărașilor. Vartunian a cotit pe prima stradă din dreapta și a oprit pe aceeași parte, în fața unei clădiri masive în stil baroc, cu două etaje.

Ajunși la primul etaj, am apăsat pe soneria apartamentului pe care scria : „Ing. George Cornea".

Ne-a deschis o femeie trecută de șaptezeci de ani, scundă și grăsană, gen Mahalia Jackson. După felul în care era îmbrăcată, mi-am spus că trebuie să fie femeia de serviciu.

— Bună ziua. Cu doamna Cornea se poate vorbi ? — am zis.

Fără să spună nimic, mi-a făcut semn să aștept și a închis ușa.

„Doamnă, vă caută trei domni !" — am auzit-o strigînd dindărătul ușii.

Cîteva clipe mai tîrziu, ușa s-a redeschis și în pragul acesteia se afla o femeie, pînă în patruzeci de ani, ochii albaștri și părul blond, legat la spate într-un coc. Era de statură înaltă, iar capotul lung, bleu, strîns cu cordonul, lăsa să se presupună o siluetă bine proporționată.

— Domnii ? — a întrebat, privindu-ne chipurile cu o vădită neliniște.

— Sărut mîna. Sîntem de la miliție — am zis, arătîndu-i legitimația. Dacă se poate, am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre reclamația pe care ați făcut-o ieri.

— Ați găsit-o pe Anda ? — a spus, tresărind cu nerăbdare. Ce face ? Unde este ?

Nu puteam să-i vorbesc despre realul motiv al vizitei noastre, deoarece acesta se baza numai pe o simplă bănuială, iar bănuielile în meseria noastră n-au nici o valoare, dacă nu sînt dovedite prin probe materiale.

— Dorim să organizăm o căutare sistematică, ceea ce este foarte dificil dacă nu cunoaștem circumstanțele în care s-a produs dispariția — am spus.

— Oh, iertați-mă ! Vă rog să poftiți în casă — și-a reamintit ea că ne ține în ușă.

Trecînd printr-un vestibul, am intrat într-o încăpere mobilată cu o somptuoasă garnitură de sufragerie, de culoarea abanosului. Sus, o lampă grea, tip candelabru ; pe pereți tablouri originale ; pe podea, un covor greu, plușat, probabil persan veritabil.

— Pentru început trebuie să facem identificarea dispărutei — m-am declanșat, de îndată ce ne-am așezat pe scaunele care împresurau masa din mijlocul camerei. Numele și vîrsta tinerei, vă rog.

— Anda Anbros, optsprezece ani.

— Ocupația ?

— A luat bacalaureatul și se pregătește pentru a da examenul de admitere la Academia de Științe Economice.

— Sînteți rude ?

— Nu. Sînt consăteană cu tatăl ei și am rămas prieteni. Astfel, familiile noastre se vizitează reciproc în timpul concediilor.

— În ce oraș are domiciliul stabil ?

— În Sibiu.

— Părinții ei ce ocupație au ?

— Tatăl este medic și mama profesoară.

În timp ce eu întrebam și gazda răspundea, Dan stenografia cu conștiinciozitate, iar Maier arbora un aer de adîncă plictiseală. M-am decis să stabilesc dacă bănuielile mele au vreun temei.

— Doamnă Cornea, ați remarcat vreun semn particular la mîinile Andei ?

A ridicat din umeri și a spus ezitînd :

— Nu... Știu că avea mîini frumoase... Altceva nu reține...

— Vreo cicatrice n-aţi remarcat pe braţele ei ? am insistat.

— A, ba da ! În regiunea cotului drept avea o cicatrice de mărimea unei monede de cincisprezece bani, iar pe braţul stîng avea urma lăsată de vaccinare.

În timp ce ea răspundea, am privit un ceas aşezat pe servanta din spatele ei. Era încadrat într-un suport din lemn lustruit. M-am uitat la ora pe care o indica şi, surprins, la ceasul meu.

Interlocutoarea, care-mi urmărise gestul, a explicat :

— Nu vă luaţi după el, s-a oprit. Andei îi plăcea să-l întoarcă, dar de două zile...

Maier, ieşind din apatie, m-a privit întrebător. Avea dreptate, bănuielile noastre se conturaseră suficient pentru a fi necesară o certitudine.

— Doamnă Cornea, o tînără a suferit un accident şi noi credem că ar putea fi vorba de Anda. Datorită însă unor condiţii mai deosebite, identificarea o putem face numai prin sprijinul dumneavoastră.

— Ce accident ? ! — a întrebat, privindu-mă speriată.

— Şi deci important este să ştim dacă Anda este tînăra la care ne-am referit — am continuat, evitînd să-i răspund.

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră. Ce trebuie să fac ?

— Să-i permiteţi colegului meu să examineze acel obiect — am spus, arătînd pe rînd spre Maier şi spre ceasul din spatele ei.

Mai întîi m-a privit mirată, apoi a făcut cu mîna un gest de indiferenţă prin care arăta că ceasul e la dispoziţia lui Maier.

În timp ce colegul meu se ridica de pe scaun şi se apropia de servantă, mi-am reluat chestionarea :

— Anda stă de mult la dumneavoastră ?

— De o săptămînă, adică din 29 iunie, cînd a adus-o tatăl ei de la Sibiu şi a lăsat-o la mine în gazdă pentru perioada examenelor de admitere în facultate. Eu ajutînd-o să-şi definitiveze pregătirea la matematică.

— Dumneavoastră ce profesie aveţi ?

— Sînt conferenţiară la catedra de matematică de la Politehnică.

— Cînd v-aţi sesizat de dispariţia Andei ?

— Miercuri după-amiază.

— Vă rog să-mi relataţi ce s-a petrecut în acea zi ?

— La ora opt dimineaţa am plecat cu fiul meu la Liceul Mihai Viteazu, unde a dat examenul de admitere. La ora douăsprezece cînd am revenit acasă am găsit-o pe Anda învăţînd. În jurul orei unu, Anda m-a întrebat dacă am trecut pe la Academia de Ştiinţe Economice să văd locurile afişate pe facultăţi. I-am răspuns că n-am avut cînd şi i-am propus să facă o pauză şi să se ducă ea să le vadă. Ştiţi, de cînd se afla la mine, a învăţat încontinuu şi nu-i strica o pauză. S-a declarat de acord, iar fiul meu s-a oferit s-o însoţească. După aceea ne-am aşezat la masă şi am mîncat...

— Ce anume ? — a deschis Dan gura pentru prima oară de cînd ne aflam acolo, punînd o întrebare pe deplin justificată pentru cazul pe care-l anchetam.

— Ciorbă de zarzavat cu smîntînă, papricaş cu carne de miel şi o prăjitură de caise.

— La ce oră a plecat de acasă spre facultate ?

— La ora două şi jumătate.

— Însoţită de fiul dumneavoastră ?

— Nu. Înainte de plecarea Andei, s-a răzgîndit şi nu s-a mai dus cu ea.

— Deci a ieşit neînsoţită.

— Da. Cînd a plecat i-am dat tichete pentru autobuz şi am rugat-o ca la întoarcere să cumpere patru suluri de hîrtie igienică şi o jumătate de kilogram de lămîi.

— Cu ce autobuz pleca ?

— Cu 40, pe care-l lua de la Hala Traian şi o lăsa în Piaţa Cosmonauţilor, lîngă A.S.E.

— Deci ultima oară aţi văzut-o la ora două şi jumătate după-amiază ?

A aprobat.

— Vă rog să încercaţi să ne-o descrieţi — i-am cerut.

— E o fată foarte frumoasă, înaltă...

— Cît de înaltă ?

— Ca mine, adică un metru şi şaptezeci... Suplă şi bine proporţionată.

— Părul ? Chipul ? — am ghidat-o eu.

— Părul şaten-castaniu, căzut pe umeri şi cu breton pe frunte. Gura frumoasă, nasul mic, ridicat puţin în vînt, ochii căprui şi mari... — a spus ea, începînd să plîngă.

Am lăsat-o să se mai liniştească şi am reluat :

— Cum era îmbrăcată ?

— Cu o bluză cu mînecі scurte, de culoare alb-crem, cu niște imprimeuri. Un pantalon din tercot, culoarea lila deschis, adică mov spre roz, și în picioare avea saboți galbeni, cu o căpșună roșie pictată pe bombeuri.

— Poșeta ?

— Nu, purta o traistă agățată pe umăr.

— Avea bani la ea ?

— Cred că avea vreo 400 de lei.

— Cînd ați început să vă îngrijorați ? — am întrebat, în timp ce-l priveam pe Maier, care în timpul discuției ridicase cu folie adezivă amprentele digitale de pe carcasa ceasului și acum se apucase să le examineze și să le compare cu cele luate de doctorul Dobrescu de la mîinile găsite în Parcul Hipodrom.

— La ora șapte seara. Cînd a plecat i-am spus să nu întîrzie mult, deoarece fiind liberă după-amiază aș putea lucra cu ea la matematică. Văzînd că au trecut cinci ore de la plecarea ei, m-am impacientat. Știam că este serioasă și punctuală... Am început să dau telefoane la rudele și cunoștințele pe care le are în București, dar n-am putut să-i dau de urmă. Văzînd că pînă la ora zece nu s-a înapoiat acasă, soțul meu a plecat cu mașina s-o caute la miliție, la spitale și la morgă. După miezul nopții, cînd a revenit fără să fi putut afla ceva, am telefonat familiei Anbros, la Sibiu. Apoi, a doua zi, am anunțat dispariția la miliție — a zis, ridicînd neputincioasă din umeri.

— Cunoașteți relațiile pe care le are în Capitală ?

— Nu.

— Atunci cum ați știut unde s-o căutați ?

— Din agenda ei cu numere de telefon.

— Am să vă rog să mi-o dați mie.

S-a ridicat de la masă și a ieșit din cameră.

— Eugen, care-i rezultatul ? — am întrebat, văzînd că Maier își strînge ustensilele și le bagă în trusă.

— Pozitiv, victima a fost identificată.

Am dat din cap, fără să comentez. Cînd el și-a reocupat scaunul, a intrat în încăpere doamna Cornea și mi-a înmînat o agendă cu coperta albastră.

— Părinții Andei aveau dușmani ? — am întrebat în timp ce răsfoiam agenda.

— Nu... Adică n-am de unde să știu...

În acel moment s-au auzit voci din vestibul. Cînd s-a deschis ușa, a apărut un puști de vreo paisprezece ani.

blond, ochi albaştri, nasul cîrn şi stropit cu pistrui, iar după el a intrat un bărbat înalt, voinic, în jur de cincizeci de ani, care ne-a privit surprins.

Doamna Cornea ne-a făcut cunoştinţă cu soţul şi fiul ei.

— E un copil cuminte. Nu putem înţelege unde ar putea să fie — s-a mirat George Cornea.

Am privit cu semnificaţie spre băiat.

— Marian, du-te la tine în cameră — l-a expediat gazda.

Cînd puştiul a părăsit încăperea, bosumflat, am arătat spre Maier :

— Colegul meu confirmă temerea care m-a adus la dumneavoastră. Anda a suferit un accident...

— Grav ? ! — s-a albit la faţă doamna Cornea, în timp ce-şi prindea obrajii între palme.

Am privit-o fără să-i răspund.

— A... A murit ? — a îngăimat ea cu glasul şoptit.

Am admis prin înclinarea capului.

— Ce fel de accident ? Unde... ? — a întrebat soţul ei, care înlemnise în picioare, lîngă scaunul pe care se pregătise să se aşeze.

— A fost ucisă — am precizat, în timp ce-l invitam să-şi ocupe scaunul.

N-a remarcat gestul meu. Mă privea într-un amestec de uluială şi neîncredere.

Liniştea care s-a aşternut în cameră îmi permitea să-mi aud tic-tacul ceasului.

— Vorbea mult la telefon ? — am întrebat.

— Nu, n-avea cînd... Învăţa tot timpul... — a spus plîngînd doamna Cornea. Numai o singură dată am văzut-o vorbind la telefon, cu o prietenă de la Sibiu...

— Ştiţi cum se numea această prietenă ?

— În timpul convorbirii am auzit-o spunîndu-i Corina.

— V-aţi putut da seama despre ce discutau ?

— Despre examenele de admitere la facultăţi. Probabil că erau colege.

— Dumneavoastră mai puteţi adăuga ceva la precizările soţiei dumneavoastră ? — m-am adresat domnului Cornea, care între timp se aşezase sau alunecase sub şocul ştirii pe scaun.

A clătinat capul :

— Plec la ora şapte dimineaţa şi mă întorc acasă seara. Poate ar fi bine să discutaţi cu Teodosia, femeia noastră

de serviciu. Ea este toată dimineața acasă — mi-a sugerat el.

— Poate că și Marian ar putea să vă dea unele relații — a completat soția lui. În afară de faptul că și el stătea acasă și se pregătea pentru examenul de admitere în liceu, ieșea adesea să se plimbe cu Anda.

Am aprobat recomandarea.

Domnul Cornea s-a ridicat și a părăsit camera. Cînd a revenit era însoțit de bătrîna care ne-a deschis ușa și de puștiul pistruiat.

M-am adresat femeii de serviciu :

— Anda a ieșit vreodată dimineața din casă ?

— Nu. Stătea tot timpul cu nasul în cărțile ei, că degeaba îi ziceam eu să mai iasă un picuț la aier...

— Discuta des la telefon ?

— O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva și-i tot zicea că se teme de esamen.

— A pronunțat vreun nume ?

A făcut semn că nu.

— Ați reținut ceva din dialogul ei ?

— Da... Parcă zicea că : „Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diplumat".

— Cînd a avut loc această discuție ?

— Cu o zi înainte de-a pleca fără să mai vină-napoi acasă.

— La ce oră vorbea la telefon ?

— Să fi fost ora zece.

— În ziua următoare, a mai vorbit cu cineva la telefon ?

— N-am văzut... Dară o fi vorbit, că eu am tot fost după cumpărături pe la peață.

M-am adresat puștiului :

— Marian, tu ai văzut-o vorbind la telefon ?

— Nu. Dealtfel, de pe terasă, unde învățam eu, nu puteam să văd sau să aud telefonul din cauza zgomotului străzii.

L-am rugat să-mi spună dacă în ieșirile lui cu Anda, aceasta s-a întîlnit cu cineva. M-a asigurat de contrariu, adăugînd că Anda n-a ieșit niciodată din casă fără el.

— Anda a mai fost în București ? — am întrebat-o pe doamna Cornea.

— Da. În luna aprilie, după ce a participat la Olimpiada de economie politică de la Tîrgoviște, unde a obținut o mențiune ; a stat la mine o săptămînă și a învățat la matematică. Din cîte știu, a mai fost în București și anul trecut, cînd a locuit la o rudă de-a ei.

— Știți cum se numește această rudă ?

A răspuns negativ, iar eu, considerînd că nu mai pot obține alte informații, m-am ridicat de pe scaun.

— Nu știu dacă vă-nteresează, dar în ultimele zile a tot sunat cineva la telefon. Cînd răspundeam eu, închidea, dar cu Anda vorbea — a spus femeia de serviciu.

— Vă rog să ne permiteți să vedem camera și lucrurile Andei — am cerut.

În afară de cursuri școlare și lucruri de îmbrăcăminte frumoase și curate, n-am găsit nimic din ceea ce numim noi „capete de ață".

* * *

Cînd am ajuns la inspectorat, era aproape ora zece noaptea. Am intrat în birou cu Dan. Pe Maier l-am trimis acasă, deoarece n-avea cu ce să ne mai ajute.

— Hai să ne apucăm de treabă, Dane. Intîi ne ocupăm de depistarea tuturor persoanelor din anturajul victimei. Începutul îl facem cu asta — am zis, punînd pe masă agenda luată de la doamna Cornea. De numerele locale mă ocup eu. De celelalte, tu. Motiv pentru care vei pleca cît de curînd posibil la Sibiu, unde va trebui să urmărești ipoteza că asasinul poate să fie concetățean cu victima.

În timp ce Dan s-a apucat să extragă din agendă numerele de telefon cu cinci cifre, am tras un sertar al biroului meu și am scos o cutiuță metalică. M-am dus spre zidul acoperit cu o draperie și am tras-o la o parte. Am plimbat degetul pe harta Bucureștiului, care ocupa întregul perete, și am înfipt un steguleț în punctul unde descoperisem mîinile victimei. M-am dat înapoi cîțiva pași și am privit harta, întrebîndu-mă unde voi pune următorul steguleț. Cum, firesc, nu puteam da un astfel de răspuns, am acoperit din nou harta cu draperia și am lăsat cutia cu stegulețele pe colțul biroului meu. Știam că voi mai avea nevoie de ele, curînd.

9 iulie

Ziua a debutat cu un cer albastru, senin şi un soare care dogorea puternic, deşi era abia ora opt şi jumătate.

Pe Bulevardul Aviatorilor, troleibuzul liniei 83 îşi tîra cu greutate caroseria hodorogită, înţesată cu pasagerii care au aşteptat aproape o jumătate de oră sosirea vehiculului. Majoritatea călătorilor era formată din amatorii de apă şi plajă, care se îndreptau spre ştrandul Bordei.

Cînd troleibuzul a oprit în staţia Piaţa Aviatorilor, o bătrînică, ce făcea notă discordantă cu voioşia şi tinereţea celorlalţi pasageri, a reuşit cu greutate să-i convingă pe cei trei adolescenţi care călătoreau pe scară s-o lase să coboare.

În timp ce troleibuzul se punea în mişcare, Steliana Drobotă a privit dezaprobatoare după ei, apoi a traversat şoseaua în direcţia Parcului Herăstrău. Deşi avea şaizeci şi cinci de ani şi era pensionară, pentru a-şi mări veniturile, lucra cîteva luni pe an ca îngrijitoare la W.C.-ul din parc. Cînd ajunse la intrarea parcului, a pornit paralel cu Aleea Trandafirilor, pe aceea asfaltată...

* * *

Nicolae Buzatu, cincizeci şi şapte de ani, lăcătuş, s-a deşteptat odihnit şi bine dispus. Cu o zi înainte avusese puţină temperatură şi doctorul întreprinderii unde lucra, temîndu-se de o gripă virotică, s-a grăbit să-l expedieze acasă, cu trei zile de concediu medical.

S-a ridicat din pat şi a început să se întindă a lene, în timp ce se întreba cum ar putea să-şi folosească zilele libere pe care le obţinuse. Cînd a privit ceasul deşteptător, care arăta ora nouă fără douăzeci, un guiţat venit din curte i-a reamintit că încă n-a dat de mîncare la cei doi purcei pe care-i creştea ; unul pentru vînzare, de Crăciun, şi celălalt pentru pomana porcului.

Aşa cum era îmbrăcat, în pijama, şi fără să-şi mai pună în picioare papucii, a ieşit în curte. A luat găleata cu resturile de mîncare adunate cu o zi înainte de la cantina întreprinderii şi a răsturnat-o în troacă. Pe cînd purceii asaltau cu mult apetit terciuiala eterogenă din

copaie, Buzatu s-a întrebat cu îngrijorare ce le va da de mîncare în următoarele două zile, cînd, fiind în concediu medical, n-avea ce căuta la cantina întreprinderii. A ridicat din umeri și, spunîndu-și cu filozofică resemnare că avantajele au întotdeauna și dezavantaje, a intrat în casă gîndindu-se că într-un fel sau altul se va descurca el pînă la urmă. În cazul cel mai rău, cumpărînd cîteva pîini negre.

După ce a prăjit niște costiță și a aruncat deasupra ei cinci ouă, s-a așezat la masă. Cînd a terminat de mîncat, a scos apă din puțul american pe care-l avea în curte și a început să se bărbierească...

* * *

Am consultat agenda victimei și am extras unsprezece numere de telefon locale. Un sfert de oră mai tîrziu, am obținut de la Telefoane adresele care mă interesau și am coborît la mașina de serviciu.

* * *

După ce Steliana Drobotă a străbătut vreo trei sute de metri, a pornit spre stînga, pe o scurtătură, a trecut pe lîngă Teatrul de păpuși și, cîteva zeci de metri mai departe, a ajuns la locul destinației. W.C.-ul de a cărui curățenie răspundea este situat sub nivelul solului, la patru metri, și are două scări de acces, una pentru bărbați și cealaltă pentru femei.

A început să coboare cele douăzeci de trepte ale scării pe care era imprimat un B. Cînd a ajuns jos, a deschis cu cheia prima ușă din dreapta, care era utilizată pentru păstrarea ustensilelor ei. A scos afară o găleată și o mătură, le-a pus pe culoar și a vîrît cheia în broasca ușii următoare. A răsucit cheia și a împins ușa, dar aceasta nu s-a deschis, decît de-o jumătate de palmă, apoi s-a blocat. După ce s-a mai opintit de cîteva ori în ea, fără succes, a încercat să privească înăuntru prin geamul spart al ușii. A trebuit însă să renunțe. Poziția ferestrei era prea înaltă pentru statura ei.

După ce, surprinsă și înciudată, a lăsat să-i scape un : „Ce dracu o mai fi și cu ușa asta !", s-a văzut nevoită

să urce, gîfîind, din nou treptele scării pe care abia le coborîse.

Un sfert de oră mai tîrziu, a revenit cu şeful ei. Ion Lupşa, un bărbat voinic, în vîrstă de aproximativ patruzeci de ani, după ce şi-a vîrît capul prin fereastra lipsită de geam şi a zărit ce bloca uşa din cealaltă parte, a lovit de cîteva ori cu umărul în portieră, pînă a reuşit s-o întredeschidă atît cît să se poată strecura înăuntru.

* * *

La ora nouă şi un sfert, reuşisem să mă deplasez la patru din adresele pe care mi le notasem. Dar n-am avut şansă să-mi răspundă cineva, deşi am apăsat mult şi cu perseverenţă pe butoanele soneriilor de la uşile respectivelor apartamente.

Cătrănit am deschis portiera şi m-am aşezat lîngă Vartunian. Cînd am vrut să-i spun care-i noua destinaţie, radio-telefonul a început să zbîrnîie imperios...

* * *

La ora nouă şi jumătate, cînd m-am apropiat de W.C.-ul din parcul Herăstrău, căpitanul Maier s-a desprins din grupul de ofiţeri criminalişti pe care-i comanda şi mi-a venit în întîmpinare.

— Doctorul Dobrescu e acolo — mi-a arătat el treptele care coborau spre toaletă. E coletul numărul doi. Cu fotografiatul am terminat. Aştept să isprăvească doctorul şi apoi mă apuc de căutarea urmelor.

În pragul uşii deschise, l-am văzut pe Dobrescu. Lega gura unei pungi mari, din polietilenă, prin folia căreia se zăreau nişte resturi secţionate. Alături, lîngă picioarele lui, pe ciment, se afla o pînză roşie, murdară şi mototolită. M-am strecurat pe lîngă doctor şi am intrat în încăperea dindărătul uşii. Mă aflam într-un vestibul de patru metri pe doi. Pe dreapta, un lavoar cu oglindă, în faţă, trei pisoare din porţelan alb ; pe stînga, patru cabine.

Am mai făcut doi paşi, pentru a examina interiorul, cînd a intervenit Dobrescu :

— Nu-ţi pierde vremea degeaba ! N-ai ce găsi înăuntru. Era încuiată — a arătat el spre uşa de acces a vestibulului. Criminalul a aruncat pachetul prin fereastra spartă.

— Ce-ai găsit ? — am arătat spre pungă de lînga el.

— Coapsa stîngă şi gamba piciorului drept — m-a informat, dezgustat.

— Şi asta ? — am arătat spre pînza roşie.

— Ambalajul exterior al pungii în care erau vîrîte resturile dezmembrate de care ţi-am vorbit...

S-au auzit paşi coborînd scara şi şi-a făcut apariţia Maier.

— A sosit cîinele de serviciu — m-a anunţat el.

— Să-l aducă aici — am cerut.

În timp ce Maier striga în susul scării : „Mihuţ, vino cu potaia jos !“, medicul legist m-a întrebat, arătînd spre pungă, dacă se poate retrage. Am fost de acord.

Cînd plutonierul a coborît cu cîinele, i-am indicat cu degetul pînza roşie.

— Urma, Ebat ! — l-a îndemnat subofiţerul, vîrîndu-i sub bot pînza.

Cînd l-am văzut că-şi întoarce capul spre scări şi trage de lesă, i-am dat o palmă uşoară peste coapsă pentru a-l face să înţeleagă că poate trece la treabă. După felul în care şi-a întors repede capul spre mine, a mîrîit şi mi-a arătat nişte colţi ca de tigru, cred că n-a apreciat în mod pozitiv intimitatea gestului meu.

— Nu suportă decît mîna mea — l-a scuzat subofiţerul, deşi, după cum zîmbea, era evident că incidentul nu i-a diminuat buna dispoziţie. Doriţi să pornim ?

După ce am confirmat, şi-a îndemnat cîinele, şi acesta a început să urce scările mirosind treptele. Cînd a ajuns sus, a pornit la dreapta pe aleea asfaltată. A străbătut vreo optzeci de metri şi, cînd a ajuns la intersecţia străjuită de bustul lui George Coşbuc, a pornit din nou spre dreapta, trecînd prin faţa Teatrului de păpuşi. A parcurs aproximativ patru sute de metri pe aleea asfaltată, iar cînd a ajuns la ieşirea din Bulevardul Aviatorilor s-a orientat spre stînga, în direcţia lacului Herăstrău. A trecut pe lîngă bazinul cu apă din faţa parcului, a mai mers încă douăzeci de metri şi s-a oprit lîngă bordura trotuarului. S-a culcat pe labe, cu ochii în ochii însoţitorului său.

— Tovarăşe căpitan, asta-i tot ce-a putut face. De aici urma este pierdută. Ştiţi, asfaltul fierbinte, circulaţia mare...

L-am întrerupt, spunîndu-i că nu mai am nevoie de cîine. Cînd am văzut unde s-a pierdut urma, mi-a

căzut fisa și am priceput că exista o explicație mai bună decît cea pe care se străduia el să mi-o furnizare.

Gîndind că deja știu ceva despre criminal, am pornit pe drumul pe care venisem, înapoi, spre locul unde-mi lăsasem colaboratorii.

Cînd am ajuns la W.C., am coborît din nou scările. Maier și doi oameni de-ai lui prăfuiau cu pensulele ușa fără geam, pentru a ridica eventualele impresiuni digitale.

— Nu mai durează mult și am terminat — a zis, peste umăr, zărindu-mă în spatele lui. Am luat și amprentele femeii de serviciu și ale administratorului, pentru comparare cu cele relevate.

— Parcul nu prea-i luminat noaptea. Oare W.C.-ul ăsta o fi ? — am întrebat, fără adresă, privind fasungul din tavan, văduvit de orice urmă de bec.

S-a întors imediat cu fața spre mine, ținînd pensula ca pe un stilou cu care se pregătește să acorde autografe admiratoarelor.

— La ce te gîndești ? — a vrut să știe.

— Fiind întuneric, e posibil să fi pipăit cu mîna liberă faianța de pe peretele scării. Coletul pe care-l ținea în cealaltă mînă, probabil, îl dezechilibra și deci trebuia să se sprijine de ceva. Fie și numai pentru a se ghida la coborîre.

Mai întîi s-a uitat la mine urît, crezînd probabil că am chef de glume, apoi, realizînd că remarca mea nu-i lipsită de logică, a confirmat că se va ocupa și de pereți.

— Cînd termini treaba, încearcă să mă găsești — am zis, întorcîndu-mă și începînd să urc treptele.

* * *

La ora douăsprezece, Nicolae Buzatu a mai aruncat o privire la cei doi purcei, care năvăliseră cu picioarele în troacă în speranța că ar mai putea găsi ceva de mîncat, și a ieșit pe poartă, fără să uite să tragă zăvorul, vîrîndu-și mîna printre stinghiile gardului din lemn.

A mers de-a lungul străzii Baicului, pînă a ajuns la Gara de Est, unde, cîteva minute mai tîrziu, s-a urcat în troleibuzul liniei 85. Găsind o bancă liberă, s-a așezat și a privit pe fereastră cum vehiculul străbate Bulevardul Dimitrov. Cînd a trecut pe lîngă Foișorul de Foc, pentru

a se angaja pe Bulevardul Republicii, Buzatu şi-a părăsit locul şi, strecurîndu-se cu greutate prin aglomeraţia care se făcuse între timp, s-a îndreptat spre uşa din faţă a troleibuzului. A coborît la a doua oprire, în staţia străzii Armenească. Treizeci-patruzeci de metri mai departe se afla clădirea Băii Arcului. S-a îndreptat cu un pas hotărît spre intrarea băii publice...

* * *

Cînd am ajuns în birou, m-am dus direct spre telefon. Mai întîi am completat apelul general pe care-l făcusem cu o zi înainte, privitor la individul care abandona colete macabre, arătînd că acesta utilizează după toate probabilităţile un autoturism. Apoi am sunat la unitatea cîinilor de urmărire şi, povestind comandantului acesteia despre individul care avea mania să-şi plaseze pachetele prin parcuri, l-am rugat să alcătuiască nişte echipe pentru cercetarea imediată şi sistematică a tuturor parcurilor Bucureştiului.

Înainte de a ieşi din birou, am luat un steguleţ din cutia lăsată de ieri pe colţul mesei şi am marcat pe hartă locul descoperirii coletului numărului doi.

* * *

La ora trei fără un sfert, după-amiaza, Nicolae Buzatu a ieşit de la Baia Arcului, după ce a făcut o baie de aburi la care jinduise de mult. Cînd a ajuns la intersecţia cu Bulevardul Republicii, s-a oprit cu un aer meditativ. Nu prea avea chef să se întoarcă acasă atît de devreme. Nu i-a trebuit însă mult timp pentru a lua o decizie. A pornit la dreapta, spre parcul Cişmigiu, unde întotdeauna se găseau nişte microbişti cu care se putea pune la cale viitorul promiţător al echipei de fotbal „Rapid".

* * *

Era aproape de ora cinci, cînd am intrat în biroul meu cu o dispoziţie foarte fragilă. Reuşisem să abordez numai una din persoanele înscrise în agenda victimei, dar fără

nici un rezultat. Nu văzuse victima în ultimul an, iar cunoştinţele pe care ştia că le are aceasta în Bucureşti s au încadrat în lista pe care o aveam deja. Dacă n-aş fi avut de audiat un martor într-o cauză pe care o anchetam mai de mult, şi pe care am mai fost o dată obligat să-l amîn, mi-aş fi continuat cursa de anchetare şi chestionare a persoanelor cunoscute de victimă. Cînd am auzit uşa deschizîndu-se, am crezut că mi se introduce în birou persoana programată, însă m-am înşelat. Era căpitanul Maier, care n-a întîrziat să facă raportul cercetărilor criminalistice întreprinse la W.C-ul din Parcul Herăstrău.

— Am colecţionat sute de amprente digitale ale vizitatorilor toaletei respective. Sînt conservate şi clasate. Cînd vei pune mîna pe ucigaş, vom putea să-i probăm prezenţa în cîmpul infracţional. Dar numai în cazul că s-a sprijinit cu palmele de pereţi, ipoteză pe care eu n-aş vota-o.

L-am privit întrebător şi a continuat :

— În W.C. el n-a ajuns întîmplător. Cunoştea la perfecţie locul. Altfel, aşa cum ai remarcat şi tu, pe întunericul care domneşte în acea porţiune a parcului, nu ar fi putut să-l vadă, să-l depisteze. Iar dacă îl cunoştea bine, n-avea nevoie să se ghideze pipăind pereţii.

Nu l-am contrazis. Deşi sînt bucureştean get-beget, probabil că fără incidentul care m-a obligat să vizitez toaleta respectivă, n-aş fi aflat niciodată de existenţa ei. Cu criminalul, lucrurile au stat, în mod obligatoriu, diferit.

— Oricum, eu aşa văd lucrurile — a adăugat el.

— Nu spun că n-ai dreptate, ci că meseria noastră nu ne permite să neglijăm nici o posibilitate, chiar şi cînd există o şansă din zece mii.

— Ai ajuns la vreo concluzie ? — a făcut el un gest de indiferenţă.

I-am vorbit de presupunerea mea că asasinul se deplasează într-un autoturism.

— Da, numai aşa se poate interpreta faptul că ambii câini au pierdut urma în condiţii identice, la bordura trotuarului — m-a aprobat el.

— Şi în toată povestea asta e ceva ilogic, ceva care mă intrigă la culme... — am dat eu glas unei întrebări care

m-a preocupat în permanență, din momentul cînd cel de-al doilea cîine a pierdut urma.

— Anume ? — m-a încurajat el, curios.

— În mod firesc, omul nostru ar trebui să fie înnebunit de frică, cel puțin în timpul în care transportă pachetele cu încărcătura lor sinistră... Într-o astfel de stare, ar trebui să-și abandoneze coletele cît mai repede posibil. Dar el procedează pe dos. În Parcul Hipodrom s-a plimbat aproximativ trei sute de metri, iar în Herăstrău de două ori mai mult. De ce, cînd normal ar fi fost să le abandoneze în cel mai apropiat tufiș ?

— Sfidare la adresa noastră ?

— Nuu... În nici un caz. Nu-i arde lui acum s-o facă pe grozavul... — am zis, cînd m-a întrerupt soneria telefonului.

După ce am ridicat receptorul și am ascultat mesajul, m-am ridicat imediat de pe scaun, făcîndu-i semn lui Maier să-mi urmeze exemplul. Pe culoar i-am spus plantonului că audierea martorului se amînă din nou.

* * *

Vartunian conducea atît de repede, încît simțeam vibrațiile caroseriei. Cînd am intrat în Piața Aviatorilor, am ocolit la stînga, pe Aleea Trandafirilor. Pe partea dreaptă se vedea Parcul Herăstrău, cu latura în care descoperisem al doilea colet. Ajunși în fața Arcului de Triumf, am virat la dreapta, pe șoseaua Kiseleff. Am rulat aproximativ o jumătate de kilometru, avînd pe partea stîngă Stadionul Tineretului sau „Federația", cum se continuă să i se spună leagănului rugby-ului românesc. La prima întrerupere a medianei care desparte cele două sensuri de circulație ale șoselei, mașina și-a redus viteza și a virat la stînga, în fața străduței care desparte Stadionul Tineretului de ștrandul cu același nume. Vartunian a așteptat ca autobuzul 31 să oprească în stația de pe colțul străzii, apoi, ocolindu-l prin dreapta, a urcat pe trotuarul lat și a oprit în spatele celor trei mașini alb-albastre care sosiseră înaintea noastră.

Cînd am coborît cu Maier din mașină, ne-a venit în întîmpinare un locotenent, care, aflînd cine sîntem, ne-a

rugat să-l urmăm. Am mers pe trotuar vreo douăzeci de metri, în direcția Arcului de Triumf, apoi am pornit spre dreapta, prin liziera pădurii. După ce am străbătut șuvița de arbori de aproximativ cincisprezece metri, am văzut gardul de beton care împrejmuia Stadionul Tineretului, iar lîngă el un grup de oameni de-ai noștri cercetau terenul. M-am apropiat de cei care fixau cu obiectivul aparatelor de fotografiat un punct anume. Lîngă zidul cenușiu, pe pămîntul acoperit cu frunze veștede, se afla un tricou, roșu închis și deasupra lui un segment de carne, mare. Nu mi-am dat seama ce reprezenta și nici n-am găsit tăria să-l examinez mai îndeaproape. Am întors repede capul și m-am adresat celor prezenți :

— Cine l-a găsit ?

— El — a zis plutonierul Mihuț, arătînd spre cîinele care stătea lîngă el, culcat pe picioarele dinapoi. În timpul cercetării acestei porțiuni, Ebat a depistat coletul.

— S-ar putea să mai fie și altele — a zis Maier.

— Nu mai sînt — a replicat plutonierul, arătînd spre aparatul de radio-emisie ce-l avea atîrnat pe piept. Cercetarea parcului și zonei verzi a șoselei Kiseleff s-a terminat, fără ca vreunul din însoțitorii de cîini să fi semnalat evenimente.

— Ai luat urma celui care a adus coletul ? — l-am întrebat, privind peste gardul din beton.

Îndărătul acestuia, se vedea acoperișul scund al unei construcții din lemn. Pentru o clipă am uitat pentru ce mă aflam acolo, și mi-am amintit cu nostalgie de cele aproape două decenii care mă legau de clădirea respectivă. De vestiarele în care m-am dezbrăcat de sute de ori pentru antrenamente sau meciuri. Pe vremea aceea nu mi-ar fi putut trece prin cap că voi privi vreodată vestiarele din locul unde mă aflam, și cu atît mai puțin îngrozitorul motiv care mă adusese acolo.

— Dacă doriți să cunoașteți drumul urmat de infractor, vă rog să mă însoțiți — m-a invitat plutonierul Mihuț.

Am confirmat și am pornit după el, mergînd pe lîngă gard, în direcția Pieții Scînteii. Douăzeci-douăzeci și cinci de metri mai departe, am ajuns la strada care despărțea stadionul de ștrand. Subofițerul a pornit la stînga și după șapte-opt metri mi-a arătat bordura trotuarului.

— Aici. Tovarășe căpitan, am impresia că infractorul circulă cu un autoturism — a presupus el.

— Eu am certitudinea, Mihuț — am răspuns, pornind înapoi.

Revenind la punctul de plecare, l-am găsit pe doctorul Dobrescu aplecat deasupra pulovărului.

După ce s-a ridicat, mi-a spus :

— Jumătatea inferioară a abdomenului și bazinul...

Cînd am plecat, oamenii de la serviciul criminalistic cercetau fiecare palmă de teren.

* * *

La ora șase și jumătate, am virat la stînga, din șoseaua Ștefan cel Mare în șoseaua Colentina. Am trecut pe lîngă marele imobil în care își are sediul magazinul „Bucur-Obor" și ne-am continuat drumul spre strada Doamna Ghica. Apoi Vartunian a întors la stînga și a oprit lîngă trotuar, în fața unui bloc cu zece etaje.

Am intrat în holul imobilului și m-am urcat în lift. La etajul X am coborît și am sunat la ușa apartamentului 45. Mi-a deschis ușa un bărbat pînă în patruzeci de ani, blond și bronzat. Era îmbrăcat cu un pantalon alb și o cămașă albastră, cu mîneci scurte.

— Domnul Cornescu ? — am întrebat, iar după ce a răspuns afirmativ, i-am arătat legitimația.

— Cu ce vă pot fi de folos ? — a spus surprins.

— Vă deranjez cu rugămintea de a-mi furniza relații despre o persoană pe care o cunoașteți.

S-a retras din prag și m-a invitat printr-un gest al mîinii să intru în casă.

Cînd, la invitația amfitrionului, m-am lăsat într-un fotoliu-scoică, pivotant, din cealaltă cameră s-a auzit un glas de femeie :

— Cine a venit, Titel ?

— Cineva de la miliție. Cred că pentru Anda. Vino și tu, Dina ! — a replicat gazda mea.

— De unde știți că vizita mea este legată de numele Andei ? — n-am pierdut ocazia să întreb.

— Nu văd de ce m-ar căuta miliția pentru altceva — a răspuns imediat.

— Şi pentru Anda, de ce v-ar putea căuta ?

— Probabil pentru că e rudă cu mine.

— Presupun că mai aveţi şi alte rude. De ce v-aţi gîndit că mă interesez în mod special de Anda şi nu de altă persoană din cercul dumneavoastră de rude ?

— Pentru că, după cunoştinţele mele, numai Anda poate fi căutată de miliţie, ca persoană dispărută...

Şi-a întrerupt explicaţia, deoarece în cameră a intrat o femeie frumuşică, în jur de treizeci de ani, statură potrivită, şatenă, părul tuns scurt, băieţeşte. Era îmbrăcată într-un capot înflorat, suficient de lung pentru a nu-mi putea da seama dacă poartă sau nu pantofi cu tocul înalt. M-a fixat cu o pereche de ochi căprui, mari şi frumoşi.

— Ce-i cu Anda ? — a zis dintr-o bucată.

— De unde ştiţi despre dispariţia Andei ? — am contrat.

— Ne-a telefonat gazda ei, doamna Cornea, pentru a ne întreba dacă ştim ceva desprea ea. Ulterior, am sunat-o şi noi cu speranţa că ne dă o veste bună... Ce i s-a întîmplat ? — a vrut să ştie amfitrioana.

Le-am spus şi, firesc, au rămas stupefiaţi.

— Cum vă înrudeaţi — am întrebat, cînd am apreciat că şi-au mai revenit din şoc.

— Soţia mea este soră cu mama Andei — a răspuns el, deoarece nevasta sa nu mai contenea din plîns.

— A fost la dumneavoastră în ultima săptămînă ?

— Nu. Nici n-am ştiut că se află în Bucureşti, pînă s-a interesat de ea doamna Cornea.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre Anda ?

— Nimic în afară de faptul că era o fată cuminte şi ascultătoare.

— Cînd aţi văzut-o ultima oară ?

— Anul trecut, cînd a stat la noi cîteva zile în timpul vacanţei mari.

Am încercat, fără succes, să iau informaţii despre persoanele cu care ar fi putut avea relaţii.

Terminîndu-mi repertoriul, m-am ridicat din fotoliu. Cînd domnul Cornescu m-a condus spre ieşire, soţia lui continua să plîngă.

După ce m-am suit în maşină şi Vartunian a demarat spre noua adresă, mi-am privit ceasul. Indica ora şapte şi un sfert.

La ora şapte şi un sfert seara, Nicoale Buzatu se decise să plece spre casă. Cele peste trei ore de discuţie cu suporterii „Rapid"-ului, aciuaţi zilnic pe o anumită alee din Cişmigiu, rezolvase problema ce o argumentase în acest interval de timp. Dacă echipa lor cîştigă toate etapele pe care le mai avea de jucat, iar echipele care au înfrînt-o nu mai cîştigă nici una, „Rapid"-ul cîştigă campionatul şi intră în prima divizie. Şi odată ajunsă în A, va avea la degetul mic toate echipele divizionare, ceea ce înseamnă că drumul pentru cîştigarea campionatului naţional se va limita, în fond, la un galop de sănătate.

Ieşind din Cişmigiu, începu să urce Bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej, cu gîndul la Cupa RSR. Uitase să stabilească strategia prin care „Rapidul" trebuie s-o obţină. „În sfîrşit, mai e şi mîine o zi !" se consolă el, văzîndu-şi de drum. Merse pe partea stîngă, strecurîndu-se cu greu prin aglomeraţia celor care intrau sau ieşeau din nenumăratele cinematografe înghesuite unul lîngă altul. Ajuns la Universitate, coborî în diagonală prin pasajul subteran, trecu pe lîngă Biserica Colţea, merse înainte pe Bulevardul 1848, pînă la prima intersecţie, şi porni la stînga. După vreo douăzeci de metri, traversă pe trotuarul din dreapta străzii şi, la ora opt fără un sfert, intră în W.C.-ul care se afla la intersecţia străzii Mavrogheni.

În dreapta două cabine, în faţă un geam prin care femeia de serviciu Gherghina Dragoş, patruzeci şi unu de ani, îi aruncă o privire plictisită, apoi întoarse capul. Pe peretele din partea stîngă patru pisoare. Îl alese pe ultimul. Cînd se întoarse, încheindu-şi şliţul pantalonului, privirea îi alunecă prin uşa deschisă a cabinei a doua. Brusc îşi aminteşte de o problemă pe care, în toiul discuţiilor din Cişmigiu, o uitase complet. Îşi suci repede capul spre geamul supraveghetoarei, Asigurîndu-se că aceasta stă cu spatele la el şi discută cu o vizitatoare a compartimentului pentru femei, opus cu cel în care se afla el, intră în cabina care-i atrăsese atenţia. Se aplecă şi ridică pachetul pe care-l zărise, pitit în dosul scaunului de faianţă, lîngă racordul sifonului. Faptul că era mai greu decît îşi imaginase el nu-l deranja, din contră... Ceea ce-l intriga însă era faptul că nu simţea eterogenitatea bucă-

ţilor de pîine veche pe care spera să le poată duce celor doi purcei ai săi. Se decise să deschidă traista. Constată că nu-i vorba de o traistă, ci de un pulover verde. Înlăturîndu-l şi ajungînd la o pungă din masă plastică mată, pipăi pentru aş da seama de natura darului oferit de providenţă. Cînd realizează ce ţine în mînă, cu senzaţia că i s-a oprit inima, începe să transpire şi picioarele refuzară să-l mai susţină. După cîteva secunde, care i se părură ore fără sfîrşit, puse pachetul de unde l-a luat şi plecă din W.C., împleticindu-se de parcă s-ar fi aflat într-o stare avansată de beţie etilică.

Pe colţul din faţă, în diagonală, văzu un depozit de hîrtie şi se îndreaptă spre el, ca un hipnotizat. Cînd reuşi să ceară un pahar cu apă, funcţionara care l-a întîmpinat, văzîndu-i chipul livid, nu ezită să i-l aducă.

— Vă simţiţi mai bine ? — îl întreabă ea, după ce l-a văzut golind paharul, cu mîna tremurînd.

— Da, mulţumesc... — îngăimă el.

— Mai doriţi un pahar... ?

— Nu, acum e bine. Mulţumesc... — răspunse respirînd cu dificultate, ca un astmatic.

— Inima ? — întreabă ea, compătimitoare.

Dădu din cap aprobator şi plecă. Plecă şi merse repede, aproape alergînd, spre Ministerul Agriculturii, unde se află staţia troleibuzului liniei 85.

Ajungînd în staţie, începe să privească cu insistenţă în direcţia Universităţii, de unde trebuia să vină troleibuzul. „Întîrzie întotdeauna, da' ca-n seara asta, niciodată !" — îşi spuse Buzatu, în nerăbdarea cu care dorea să pună o distanţă cît mai mare între el şi pachetul care l-a îngrozit atît de mult.

Cînd troleibuzul sosi, în sfîrşit, Buzatu dădu din coate şi se strecură prin lumea care se îmbulzea cu aceeaşi intenţie ca şi el. După ce reuşi să apuce cu mîna o bară şi puse piciorul pe scară, avu o revelaţie instantanee. „Dumnezeule, mi-am lăsat amprentele pe pungă !" — îşi spuse şi, coborînd de pe scară, începu să se împingă cu spatele spre înapoi, fără să ţină seama de protestele nevoalate ale călătorilor dindărătul său, pe care, prin retragerea sa intempestivă, îi îndepărta de uşă şi le lua orice şansă de a mai putea urca în troleibuzul atît de mult aşteptat. De fapt, Buzatu era prea preocupat de problema lui pentru a-i băga în seamă. Posibil chiar să nu-i fi auzit. Cert

este că, de îndată ce ieşi din impresurarea călătorilor, a pornit decis pe drumul pe care venise.

Gherghina Dragoş era la postul ei, cînd l-a zărit pe Buzatu intrînd din nou în W.C. Faptul că a revenit atît de curînd n-a surprins-o deloc. De la fereastra de unde supraveghează de mulţi ani toaleta pentru bărbaţi şi femei, observase destule ciudăţenii pentru a nu mai avea suficiente resurse ca să se poată mira.

Văzîndu-l venind direct spre ea, cu o mînă a deschis ferestruica, iar pe cealaltă a întins-o spre ruloul de hîrtie igienică.

— Hîrtie ? — a întrebat ea.

— Un cap de copil... Acolo... — a spus surescitat, arătînd cu mîna spre cabina în care crezuse că l-a invitat zeiţa Fortuna.

— Nu înţeleg ce vrei ! Ce cap, domle ?

Cînd a reuşit să-i explice despre ce-i vorba. Gherghina Dragoş a rămas stupefiată.

— Nu se poate ! — a protestat ea.

— Vino să vezi !

— Eu nu vin ! — a zis, cu hotărîre, în timp ce-şi vîra îngrozită capul între umeri.

— Atunci du-te şi cheamă miliţia !

— Nu-i treaba mea ! Dumneata l-ai găsit, dumneata anunţi ! — a replicat ea, decisă, trăgînd geamul care-i despărţea.

*
* *

După ce am ieşit de la familia Carandim, nu eram mai deştept ca la venire. Nu îşi mai vizitase mătuşa din ianuarie, cînd a stat două ore, apoi a fost condusă acasă de vărul ei Leonard, un tînăr frumuşel, student la Facultatea de medicină. Pentru orice eventualitate, mi-am propus ca după terminarea audierii persoanelor din agenda victimei, să mai discut încă o dată cu Leonard.

Cînd am ajuns la maşină, Vartunian mi-a spus că a primit un nou mesaj pentru mine...

*
* *

În timp ce ofiţerii de la criminalistică căutau urmele, am ieşit afară cu martorii şi am început să discutăm îm-

prejurările în care au făcut macabra lor descoperire. Gherghina Dragoș mi-a spus că de la ora două, cînd a preluat serviciul, n-a văzut pe nimeni intrînd cu un pachet sau o sacoșă suficient de mare pentru a fi putut conține coletul abandonat. Precizînd, la cererea mea, că ultima curățenie a făcut-o la ora șase seara. Iar dacă pachetul s-ar fi aflat atunci în cabină, n-ar fi fost posibil să nu-l vadă.

— După ora șase seara, au intrat multe persoane în cabina respectivă ?

— Zece-douăsprezece... Nu pot să știu precis — a ridicat ea din umeri.

— Și ești sigură că nici unul dintre ei n-a avut asupra lui o sacoșă — am insistat, deoarece nu puteam admite că pachetul a venit singur acolo unde a fost găsit.

— Sînt foarte sigură, deoarece sînt atentă la cei care intră în cabine. Altfel ar pleca fără să plătească taxa de 25 de bani... — și-a justificat ea vigilența.

Deși argumentul pe care mi-l servise părea decisiv, nu m-a convins, deoarece am depășit de multișor vîrsta la care se poate admite existența spiridușilor.

— După ora șase seara, cînd spui că ai făcut curățenie în cabine, ai părăsit W.C.-ul ? — am întrebat-o cu severitate.

S-a foit puțin, a mai ezitat o clipă, apoi a aprobat cu capul :

— M-am dus să-mi iau țigări, la debitul de lîngă magazinul „București"... Dar n-am lipsit decît cîteva minute.

Eram edificat. Cele cîteva minute trebuiau să fie echivalați cu cel puțin un sfert de oră. Iar timpul maxim necesar pentru abandonarea coletului nu a putut depăși treizeci de secunde.

— La ce oră ai plecat ?

— În jurul orei șapte... Da' am venit imediat înapoi — s-a grăbit să-mi reamintească.

Am dat din cap și m-am înapoiat la echipa care cerceta în toaletă. Medicul mi-a spus că, după fotografiile de identificare, în pachet se afla capul victimei. Apoi mi-a spus că, dacă-l caut peste două ore la morgă, poate să-mi furnizeze cîteva date pentru cercetare. I-am spus că voi veni. După plecarea lui, s-a apelat la cîinele de serviciu Elar. Urma pe care a luat-o a fost scurtă. A mers circa

douăzeci de metri pe strada Colței, a traversat și s-a oprit pe colțul străzii din stînga, lîngă trotuar. Admițînd că aș mai fi avut unele dubii cu privire la faptul că asasinul utilizează un autoturism, acum puteam să le abandonez.

* * *

La ora unsprezece noaptea, am intrat în biroul medicului legist Dobrescu. Mă aștepta, bînd cafea dintr-o ceașcă mare, de ceai. A vrut să-mi ofere și mie una, dar l-am refuzat :

— Mulțumesc. Și fără cafea am destui draci. Dă-i drumul și spune-mi ce-ai constatat.

— Examinarea coletului ridicat de lîngă Stadionul Tineretului a condus la următoarele concluzii : victima a fost fată cuminte. Am constatat o deflorare, cu sîngerare și lichid seminal...

— L-ai trimis la laborator pentru obținerea datelor specifice autorului ?

A confirmat prin înclinarea capului și a continuat :

— În ciuda deflorării, victima n-a fost violată. Cel puțin asta indică lipsa infiltratelor sanguine, a vînătăilor, care, în astfel de cazuri, apar pe partea interioară a coapselor. Iar coapsa găsită în parcul Herăstrău nu purta urme de violență. Analizînd sîngele victimei, — care face parte din grupa zero —, am crezut că am găsit o explicație pentru absența urmelor clasice în cazurile de viol. În momentul acela, victima avea în sînge o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie...

— O astfel de concentrație nu înseamnă stare etilică — am ținut să subliniez.

— Alcoolemia stabilită victimei se putea obține dintr-o sticlă de bere sau cincizeci de grame de coniac — a continuat medicul, ca și cum n-ar fi auzit remarca mea. Cantitatea este minimă, e adevărat, însă noi știm că nu toți oamenii se îmbată în aceleași condiții. O tînără cuminte, cum era victima, ingerînd echivalentul unui păhărel cu coniac, s-ar fi putut grăbi suficient de mult pentru a fi pierdut posibilitatea de a se opune agresiunii. Acesta este un mod de a vedea lucrurile. După examinarea capului victimei, mai apare și o altă explicație.

— O aștept — l-am îndemnat.

— S-o luăm metodic. Umărul obrazului stîng a suferit un traumatism puternic, probabil provocat de o lovitură de pumn. Creștetul capului, în regiunea occipito-nucală, este de asemenea traumatizat de un corp dur, cu formă rotunjită.

— Care a fost succesiunea loviturilor ? — am vrut să știu.

— N-am fost acolo cînd s-au consumat faptele — a zis el cu acreală. Prezumtiv, și mai ales logic, primul moment al agresiunii trebuie să-l fi constituit lovitura de pumn. Al doilea moment, ca o consecință al primului, a dus la dezechilibrarea victimei și căderea acesteia pe spate...

— Ai spus că rana de la capul victimei a fost produsă de un corp cu forma rotunjită. Dușumeaua e plană — am subliniat eu.

— Și înainte de a ajunge pe dușumea, în cădere, nu se putea lovi de altceva ?

— Un radiator de calorifer ? — am tatonat.

— Nu. Rana ar fi avut un caracter mai profund. Mai degrabă un scaun sau o masă.

— Se putea produce o pierdere a cunoștinței ? — am întrebat pentru a încerca să văd cu ochii minții cum s-au derulat faptele.

— Chiar dacă n-a leșinat, groggy a fost în orice caz.

— Deci așa se explică pasivitatea victimei în timpul violului. Urmare a violentării prealabile, n-a mai fost în stare să se opună agresorului.

— Asta este cea mai plauzibilă explicație — m-a aprobat.

— Care-i cauza decesului ? Asfixie ? — am spus, amintindu-mi de aprecierea pe care a făcut-o cînd a văzut degetele de la mîna victimei.

A dat din cap cu amărăciune :

— E o treabă urîtă. Un omor cum n-am mai întîlnit niciodată... Nici chiar în literatura de specialitate. Criminalul este o fiară ! Ai văzut că gura victimei era deschisă ?

— Nu. Nu m-am apropiat să privesc.

— Știi de ce ? — a continuat ca și cum i-aș fi răspuns pozitiv.

— Ți-am spus că nu m-am uitat. De ce ?

— Intreaga cavitate bucală era umplută cu hîrtie igienică...

— Căluș ? — am spus, în timp ce mă încerca o senzație de repulsie.

— Așa s-ar părea, deși modul în care a fost executat indică sadism, bestialitate. Hîrtia a fost împinsă cu putere în faringe și esofag, pe o lungime de zece centimetri. Pricepi ? Un astfel de omor nu putea fi comis decît de un individ care nu se putea controla, un dement.

— În acest mod a fost ucisă ? — am întrebat, pe cînd îmi spuneam că remarca doctorului a deschis o nouă pistă de cercetare.

— Ar fi putut fi, dacă nu o sugruma, cu mîna dreaptă.

— Dacă victima a lăsat să i se înfunde gura cu hîrtie, probabil că nu-și revenise încă din leșinul provocat de lovitura de la creștetul capului... — am gîndit cu glas tare.

— Cînd a început să-i bage în gură tampoanele de hîrtie, victima era conștientă, și s-a opus. Pe ambele arcade ale maxilarului am găsit infiltrații sanguine. Asta arată, fără nici un dubiu, că agresorul a obligat-o să deschidă gura prin apăsarea zonei gonioanelor — a spus punîndu-și demonstrativ mîna pe bărbie și apăsînd cu degetele gros și arătător pe mandibulă. Cu cît ții dinții mai încleștați, cu atît se deschid mai ușor la o astfel de compresare.

— Depesajul s-a făcut după deces ? — am zis, speriat de propria mea întrebare.

— Da, după... — m-a liniștit Dobrescu. Apropo, starea segmentelor mi se pare relativ bună și mă întreb dacă n-au fost conservate înainte de abandonare.

— Congelare ?

— Nu. Nici chiar așa ! Probabil ținute într-un frigider casnic.

— Nu mi-ai spus cînd a decedat.

— Nu mi-ai spus ce a mîncat la ultima masă.

— Papricaș din carne de miel, ciorbă de zarzavat și o prăjitură — am spus, amintindu-mi precizarea făcută de gazda victimei.

— Da. Asta am găsit și eu. După stadiul de digestie gastrică, a decedat la trei-patru ore după ultima ingestie.

Am dat din cap şi m-am gîndit. Dacă ultima masă a luat-o la ora două, rezultă că a fost ucisă în jurul orei şase, miercuri 6 iulie.

— Cînd a fost omorîtă ? — s-a interesat doctorul, ghicindu-mi parcă gîndurile.

I-am zis şi l-am întrebat dacă mai are ceva de spus. A răspuns negativ, dar mi-a promis că, de îndată ce va obţine noi date, mă va anunţa fără întîrziere.

Cînd mi-am privit ceasul, era trecut de miezul nopţii.

10 iulie

Primul lucru pe care l-am făcut, cînd am intrat în birou, a fost să însemn pe hartă locul de abandonare a ultimelor două colete. M-am retras cîţiva paşi şi am privit cele patru puncte. Toate steguleţele erau plasate în mijlocul părţii superioare a hărţii, ca un semicerc, cu bolta pe direcţia est. Am încercat să stabilesc o relaţie între cele patru puncte şi locul unde a fost comis omorul, dar am renunţat. De îndată ce criminalul avea la dispoziţie un autoturism, localizarea pe care încercam s-o stabilesc prezumptiv nu putea constitui o ipoteză de lucru.

Amintindu-mi de precizarea medicului legist, am ridicat telefonul şi am format numărul Brigăzii moravuri. Cînd mi-a răspuns maiorul Ciocărdel, i-am dat elementele afacerii de care mă ocupam şi l-am rugat să-şi pună oamenii să verifice dacă isprava n-a fost comisă de vreunul din obsedaţii sexual pe care îi are în evidenţă.

— Eu şi oamenii mei îţi rămînem recunoscători. Tocmai ne întrebam cum să ne ocupăm timpul ca să nu ne plictisim, că doar ştii că sîntem prea mulţi în serviciu şi n-avem de lucru ! — a replicat acid.

— Regret, Fănică, însă după toate aparenţele, omorul nu-i străin de un viol, iar de autorii acestui gen de porcării te ocupi tu. Te rog să pricepi că nu-i posibil să neglijăm o astfel de ipoteză — i-am spus cu o voce mai suavă ca cea a unei sirene mitologice, pentru a-l îmblînzi, deoarece ştiam că cererea mea presupune verificarea a

mii de derbedei, eliberaţi din închisori sau bolnavi externaţi din clinicile de psihopaţi. Adică o investigaţie care urma să-i dea bătaie de cap săptămîni sau chiar luni de zile.

— Bine, Nicule... Am să dau dispoziţiile de rigoare. Dacă obţin ceva, te anunţ — a zis cu resemnare şi s-a grăbit să închidă telefonul ; din precauţie, pentru a nu-mi lăsa răgazul să-i mai cer şi altceva.

Cînd am aşezat receptorul pe furcă, plutonierul a introdus în birou pe martorul a cărui audiere am fost nevoit s-o amîn de două ori. L-am poftit să ia loc pe un scaun. Chiar în clipa cînd am deschis gura pentru a începe chestionarea, am avut certitudinea că martorul personifică ghinionul. A început să sune telefonul.

* * *

Maşina rula pe Calea Victoriei. A trecut prin intersecţia străzii Locotenent Lemnea şi, după cîţiva zeci de metri, a virat la stînga, pe strada Nicolae Iorga. Am lăsat în urmă parcul şi două imobile, ne-am strecurat printr-o mulţime de curioşi, ţinuţi la distanţă de cîţiva subofiţeri, şi am oprit pe partea dreaptă, în spatele mai multor maşini de serviciu. Cînd am coborît pe trotuar, am văzut o curte cuprinsă între două clădiri înalte, cu tencuiala cariată de intemperii, în genul celor construite de oamenii cu multe parale, după primul război mondial. Clădirea din dreapta îşi oferea calcanul, cealaltă faţadă cu o scară largă, acoperită de o copertină vitraliu, din care nu rămăsese decît rama metalică. Un gard din zid ar fi trebuit să închidă latura dinspre stradă, dar n-o mai făcea, deoarece cutremurul de pămînt din 4 martie îi redusese înălţimea la două-trei palme.

Maier cu oamenii lui şi doctorul Dobrescu îşi făceau meseria în extremitatea stîngă a ceea ce mai rămăsese din gard, lîngă peretele clădirii. M-am apropiat şi am privit o sacoşă tip sport, vişinie, în carouri. Era vîrîtă în lăcaşul cuprins între gard, peretele clădirii şi boxa din zid a contorului de gaze.

— E complet, doctore ? — am întrebat.

Şi-a clătinat capul :

— Înăuntru e numai partea superioară a toracelui.

— Cîinele a luat urma, dar a pierdut-o. Ca de obicei... — a intervenit Maier.

— Ce direcţie a luat ?

A arătat cu braţul de-a lungul străzii Nicolae Iorga, în direcţia Bulevardului Ana Ipătescu, un punct la o distanţă de aproximativ o sută cincizeci de metri :

— S-a oprit pe colţ, la intersecţia cu strada I.C Frimu.

M-am întors şi am privit în direcţia opusă, spre Calea Victoriei.

— A vrut să abandoneze coletul în parcul de pe colţ. Dacă a renunţat, înseamnă că l-a speriat ceva, mai exact cineva. Sînteţi de la secţia a doua ? — m-am adresat unui grup de trei ofiţeri pe care nu-i cunoşteam.

Au confirmat.

— Începînd de la Calea Victoriei şi pînă la intersecţia cu strada I.C. Frimu, discutaţi cu toţi locatarii acestei străzi. Şi pe partea stîngă şi pe partea dreaptă, casă cu casă, apartament cu apartament. Trebuie să aflaţi dacă există cineva care a văzut o persoană cărînd această sacoşă, ieri, după ce s-a întunecat — am arătat spre ambalajul coletului de lîngă gard.

— Am înţeles... tovarăşe comandant ! — a zis unul dintre ei, cu mîna la chipiu, după ce a încercat să ghicească gradul pe care hainele mele civile, firesc, nu-l puteau arbora.

— Încă ceva ! — mi-am amintit, pe cînd ei dădeau să plece. Întrebaţi-i şi dacă au avut musafiri după ce s-a lăsat seara. În caz afirmativ, notaţi adresele lor, îi căutaţi şi repetaţi întrebările puse celor care i-au găzduit.

— Coletul a fost descoperit de o locatară — a spus Maier, arătînd spre treptele clădirii. A crezut că este o sacoşă cu gunoi pusă lîngă fereastra ei de către o vecină cu care era în ceartă. În consecinţă a chemat un subofiţer care patrula pe Calea Victoriei pentru a constata mizeriile pe care i le face colocatara. Subofiţerul, care era deja alertat, şi-a dat imediat seama despre ce-i vorba şi, fără să deschidă coletul, a anunţat dispeceratul...

— Eugene, preia tu cercetarea. Eu vreau să profit de ocazie că duminica e o zi nelucrătoare şi lumea stă pe acasă — am zis, făcîndu-i un gest de salut.

A încruntat sprîncenele şi m-a privit contrariat. M-am făcut că nu-i remarc mirarea şi m-am îndreptat spre

mașină, pe al cărei volan, probabil datorită căldurii care începuse deja să coacă orașul, Vartunian își sprijinise capul și medita adînc, sforăind...

*

* *

La ora patru după-amiaza, am ajuns la concluzia că prezumpția mea cu privire la principala caracteristică a duminicii a fost corectă : nu era zi lucrătoare ! Dar, pe parcursul peregrinărilor mele, s-a mai impus și concluzia că, pe o zi de caniculă, majoritatea bucureștenilor își abandonează casele în favoarea unui picnic la iarbă verde sau niște băi bune la țărm. Cum persoanele înscrise în agenda victimei n-au vrut să facă opinie separată la exodul concetățenilor lor, mi-am pierdut toată ziua sunînd degeaba la nenumărate uși. Cele trei persoane găsite totuși acasă erau rude cu victima și n-o mai văzuseră de peste doi ani.

Cînd, în sfîrșit, am priceput că-mi pierd vremea fără rost, l-am rugat pe Vartunian să mă lase în fața unui restaurant din apropierea locuinței mele. După ce m-am străduit să mănînc o friptură tot atît de tare și gustoasă ca o scîndură reformată, am plecat spre casă.

De îndată ce am descuiat ușa apartamentului meu, m-am dezbrăcat și am nimerit direct sub duș. Am reușit numai să mă răcoresc, sila pe care o tot acumulez de trei zile rămînînd intactă.

Întrucît aveam în permanență pe retină imaginea conținutului coletelor, am vrut să schimb decorul și, dînd drumul la televizor, m-am așezat într-un fotoliu. Se transmitea „Linia maritimă Onedin". Am urmărit aproximativ jumătate din episod. Tocmai cînd se creaseră toate condițiile ca domnul James Onedin să se însoare, ceea ce ar fi putut duce la schimbarea serialului, cine știe, din greșeală, chiar cu unul bun... speranțele mi-au fost pulverizate de soneria telefonului.

Cînd am întins mîna după receptor, am luat în considerare două posibilități : ori vreo amică de-a mea vrea să mă întrebe dacă sînt singur — și nu-mi doream nimic altceva decît să fiu numai eu și cu mine ! —, ori eram chemat la locul de descoperire a unui alt colet macabru.

Pronosticurile mele au fost nefondate. Mă chema Dan de la Sibiu.

— Cum merge, șefu ? — a vrut el să știe.

Nu i-am răspuns nimic, și a înțeles că nu-i cazul să insiste.

— Ce-ai făcut în cele două zile de cînd ești la Sibiu ? — l-am întrebat, rece.

— Cam asta aș vrea să știu și eu... — a zis, oftînd, apoi a continuat repede : Am cerut băieților din miliția locală să întocmească lista tuturor colegilor de școală pe care i-a avut victima în ultimii cinci ani, precum și a celor cu care a copilărit, în cartier. Azi-dimineață se ajunsese la aproximativ 400 de persoane, iar dintre aceștia peste o sută și cincizeci sînt plecați în vacanță la mare, la munte sau la susținerea examenelor de admitere în învățămîntul superior. Pricepi cum stau lucrurile ?.... Din trei, depistezi numai o singură persoană. Și aceasta, bineînțeles, nu te poate ajuta cu nimic. Constat apoi că alibiu-i alibiu, zic pardon, și, foarte voios, plec în căutarea următorului martor, cu convingerea că nu-i acasă...

Întrucît avatarurile de care-mi vorbea nu-mi erau chiar deloc străine, l-am întrerupt :

— Interesează în mod special indivizii care s-au aflat în capitală în ziua de 6 iulie.

— Lista este întocmită. E vorba de patruzeci și trei de candidați la studenție. Am adresele unde pot fi găsiți, mai puțin doisprezece dintre ei, care stau la gazde ocazionale. Pentru cei cu adresa necunoscută, știu facultățile unde urmau să candideze... Deci ai putea să-i găsești, admițînd că te ispitește o cercetare în această direcție.

— Mă tentează, însă deocamdată nu-i practicabilă. Dacă e vorba de viitori studenți, înseamnă că sînt în frigurile examenelor și nu-i putem stingheri. O să ne ocupăm de ei după terminarea concursului de admitere în facultăți. De la familie ai obținut ceva ?

— Absolut nimic. Sînt la pămînt. Era unicul lor copil.

— Dane, a fost violată — l-am informat.

— Am înțeles, șefu ! — a spus după o pauză care-i demonstra surpriza. Voi acorda o atenție prioritară „specialiștilor" în acest gen de infracțiune, din Sibiu.

În continuare l-am rugat să-mi trimită cîteva fotografii de-ale victimei.

Cînd am pus receptorul jos, căpitanul Onedin dădea ordin echipajului să ridice ancora și pînzele corăbiei pentru ieșirea în larg. Datorită discuției cu Dan, n-am reușit să aflu dacă s-a însurat, ori ba. Dar cum în viață este bine ca fiecare să-și rezolve singur problemele, nu mă preocupau necazurile lui, ci ale mele...

11 iulie

Era ora șapte seara cînd am intrat, frînt de oboseală, în birou. Reușisem să abordez toate persoanele din agenda victimei. N-am obținut însă nimic din ceea ce m-ar fi interesat. Nu putuseră furniza nici o informație ajutătoare și nici nu s-au evidențiat elemente pentru suspectarea lor.

Cînd m-am lăsat să cad pe scaun, am văzut un plic pe birou.

După ce l-am deschis am găsit înăuntru trei fotografii. Scoțîndu-le, a căzut pe masă un bilet. Era de la Dan care, odată cu fotografiile victimei, îmi ura succes. Am examinat pozele, din care mă privea o puștoaică de șaisprezece — șaptesprezece ani. Păr lung, căzut pe umăr, breton pe o frunte înaltă, ochii frumoși și limpezi, privind amuzați spre obiectivul aparatului de fotografiat, nasul mic, cu vîrful ușor în vînt, și o gură frumos desenată, schițînd un zîmbet ironic, probabil la adresa celui care o imortalizase pe clișeu.

Am așezat pe birou cele trei fotografii, ca într-un evantai, și le-am examinat mult timp. Avea o figură de adolescentă mulțumită de sine, satisfăcută de ce a făcut și convinsă că viitorul nu poate fi decît cel pe care și-l dorește. Privindu-i chipul frumos și nevinovat, n-am putut să nu-mi reamintesc de conținutul coletului găsit lîngă Spitalul Colțea, într-un closet infect.

Am strîns fotografiile printr-un gest rapid, fără să le mai privesc. și m-am smucit cu nervozitate de pe scaun.

M-am dus întins la laboratorul foto și am cerut să-mi scoată cîteva sute de copii după cele trei poze ale victimei.

O oră mai tîrziu, cu vraful de fotografii în braţe, m-am dus la secretariatul Direcţiei. În cîteva cuvinte am explicat ce doresc. Am fost înţeles şi mi-au promis că fotografiile vor fi distribuite mîine dimineaţa, la prima oră, tuturor lucrătorilor în probleme judiciare, inclusiv subofiţerilor sectorişti, care vor primi misiunea de a vizita cu fotografia victimei în mînă toate imobilele care intră în jurisdicţia lor.

— Ai dreptate ! Poate iese ceva din asta — m-a încurajat Doina, şefa secretariatului.

Deşi dintotdeauna i-am admirat ochii, mari, verzi, cu o profunzime incomensurabilă, ca a oceanelor, de data asta nu i-am mai văzut.

— Am să te rog să dai ordin ca la fiecare facultate de la Academia de Ştiinţe Economice să fie afişată, la vedere, cîte o fotografie a victimei. Fără explicaţii ! Numai cu rugămintea ca cine o cunoaşte să anunţe decanatul — am zis.

În timp ce mă îndreptam spre biroul meu, m-am întrebat dacă mi-am luat la revedere de la Doina. Speram că am făcut-o.

După ce m-am aşezat pe scaun, am scos din sertarul biroului agenda victimei şi am început s-o examinez furios. Cîteva minute mai tîrziu, am aruncat-o pe masă. Nu scăpasem nici o persoană care avea număr de telefon cu şase cifre. Cu coatele pe birou şi capul în palme, am privit agenda cu gîndul aiurea. Încercam să-mi imaginez cum aş putea să-l dibuiesc pe criminal într-un oraş cu două milioane de locuitori.

Nu ştiu cît timp a trecut, dar cînd mi-am privit ceasul arăta că e trecut de nouă seara. M-am decis să plec acasă. Am întins mîna după agendă, cu intenţia s-o bag în sertar. Atît o răsfoisem, încît stătea deschisă ca un evantai. Cu un gest distrat, am încercat să-i redau forma iniţială. Pe cînd o îndoiam în sens invers încovoierii ei, coperta din spate mi-a scăpat dintre degete şi a făcut o flexiune largă, peste cotorul agendei. Atunci am văzut ceva scris, lîngă cusătura filelor.

Am scos o lupă şi am privit însemnarea, scrisă mărunt cu un creion foarte ascuţit : „Cristy 133410".

Faptul că era un număr de telefon local, ca să nu mai spun că, spre deosebire de celelalte nume, acesta era în mod evident dosit, mi-a fost destul.

Am sunat imediat Telefoanele și le-am cerut să-mi spună numele și adresa abonatului cu numărul ascuns în agenda victimei.

Cînd le-am obținut, mi-am privit din nou ceasul. Era aproape de zece seara. Cum după ora opt seara nu se poate intra în nici o casă, fără mandat, am amînat investigația pe a doua zi.

12 iulie

Cînd am ajuns în fața magazinului „Bucur", am coborît din mașină și am mers pe jos pe șoseaua Colentina, privind numărul scărilor pe care le avea masivul imobil intitulat ALMO. Ajungînd în fața scării pe care o căutam, am intrat în hol, am verificat lista locatarilor și m-am urcat în lift.

După ce ascensorul s-a oprit la ultimul etaj, am ieșit pe palier și am aruncat o privire circulară asupra numărului de pe cele patru uși de apartamente.

M-am îndreptat spre cel care mă interesa. După ce am sunat, am auzit un tropăit ușor. Ușa a fost deschisă de o fetiță brunețică, în vîrstă de cinci-șase ani.

— Frumușico, părinții tăi sînt acasă ? — am întrebat-o, pe cînd ea mă examina cu capul lăsat spre ceafă.

— Nu — a zis, plimbîndu-și bărbia între umeri. Sînt la servici.

— Unde lucrează ?

În timp ce ea ridică din umeri, am auzit o ușă deschizîndu-se în spatele meu.

— Pe cine căutați ? — s-a interesat o voce melodioasă îndărătul meu.

Întorcîndu-mă, am văzut o femeie. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, blondă plinuță și de statură potrivită. Purta un capot, imprimat cu flori mari și strîns cu cordonul, iar în picioare niște papuci albaștri.

— Aș vrea să discut cu familia Samuilă — am zis, apropiindu-mă de ea și arătîndu-i legitimația.

— Numai după-amiază îi puteți găsi. Sînt la serviciu.

— Unde lucrează ?

— Grigore este șofer la Getax, iar Elena e funcționară la o întreprindere.

— Știți la ce garaj lucrează domnul Samuilă ? — am vrut să știu, cu intenția de a-l aborda imediat.

Răspunzîndu-mi negativ, am întrebat-o dacă poate preciza unde este locul de muncă al doamnei Samuilă.

— Din cine este formată familia Samuilă ? — am întrebat, după ce mi-a indicat adresa pe care o doream.

— Din cinci persoane. Grigore, Elena și cei trei copii ai lor. Acesta fiind cel mai mare — a arătat ea spre fetița care rămăsese în deschizătura ușii pentru a urmări discuția noastră.

— Cum vă numiți ?

— Mioara Pintea.

I-am mulțumit pentru informații și am pornit spre lift.

* * *

Cînd m-am aruncat pe bancheta de lîngă Vartunian, n-am mai apucat să-i spun care este noua noastră destinație. A început să zbîrnîie radio-telefonul...

* * *

Din Calea Moșilor, am virat la dreapta pe strada Taras Sevcenko. După ce am străbătut aproape întreaga stradă, am oprit pe stînga, în fața unui imobil gen vilă, cu latura superioară a ferestrelor în formă de arcadă. Înaintea noastră, lîngă trotuar, mai erau oprite cîteva mașini de serviciu, Îndărătul gardului din zid și vergele metalice l-am văzut pe doctorul Dobrescu și căpitanul Maier împreună cu un grup de oameni de-ai noștri.

Cînd am vrut să intru în curte, m-am oprit și am făcut un pas lateral, pentru a lăsa un subofițer să iasă afară cu un cîine de serviciu, pe care-l îndemna : „Cec, urma ! Urma, Cec !"

După ce am străbătut circa zece metri, am văzut o sacoșă tip sport, cu carouri, pe fond verde. Fermoarul era deschis și se vedea conținutul. Se afla lîngă un maldăr de cărămizi, probabil rezultate după devastarea produsă de cutremurul de pămînt din martie trecut

Am privit întrebător spre doctor.

— Livrarea coletelor e terminată... Admiţînd că nu se apucă să-şi caute o nouă victimă — mi-a răspuns el, într-un amestec de scîrbă şi cinism.

— Eugen, cine a descoperit-o ? — am arătat spre sacoşă.

— Una din locatare i-a sesizat prezenţa încă de aseară, în jurul orei unsprezece. A presupus însă că aparţine vreunui vecin, şi nu s-a apropiat de ea. O altă vecină mai curioasă a făcut-o, acum dimineaţa.

— S-a discutat cu vecinii ?

— De treaba asta s-au ocupat băieţii de la circumscripţie. Dar, ca de obicei, nimeni nu ştie nimic.

Dacă şi vecinii fuseseră interogaţi, prezenţa mea nu mai avea nici un rost. Cercetarea urmelor intra în atribuţiile criminaliştilor.

M-am întors şi am pornit spre poartă.

Cînd am vrut să ies în stradă am dat nas în nas cu subofiţerul care însoţea cîinele de serviciu.

— S-a terminat misiunea ? — am întrebat.

— Da, tovarăşe comandant.

— Ce traseu a avut criminalul ?

— A trecut prin faţa Liceului „Dimitrie Cantemir", a traversat strada Viitor, a intrat pe strada Orientului şi s-a oprit la bordura pieţii Galaţi, lîngă semaforul electric — a precizat el.

Nu m-a surprins punctul terminus al urmăririi. M-am aplecat, am mîngîit capul cîinelui şi am plecat spre maşina în care Vartunian moţăia iar cu capul pe volan.

* * *

Din Calea Rahovei am virat la stînga pe şoseaua Viilor şi după cîteva sute de metri am oprit în faţa întreprinderii care mă interesa. Am coborît din maşină şi m-am dus la portar. După ce i-am explicat ce doresc, mi-a indicat unde pot găsi persoana pe care o căutam. Încăperea în care am intrat era mobilată numai cu o masă lungă, cu tăblia uzată şi pătată. Pe peretele din stînga, orificiul unui ghişeu, deasupra căruia, pentru a nu exista îndoieli, era scris cu vopsea albă : „CASERIA."

M-am apropiat de ghişeu şi am bătut uşor în placajul care-l închidea. Cînd s-a ridicat, ca o cortină, a apărut capul unei femei care mă privea întrebător. Avea trăsă-

turi frumoase, dar aspre, tenul arămiu pronunțat, părul șaten, bogat și strîns la spate.

— O caut pe doamna Samuilă — am zis.

— Eu sînt. Ce doriți ? — a vrut să știe.

— Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră — am anunțat-o, scoțînd și arătîndu-i legitimația.

— În ce problemă ? — a întrebat, în timp ce privea intrigată cînd la legitimație, cînd la mine.

Cum n-am mai discutat niciodată cu persoanele pe care le-am chestionat prin intermediul unui ghișeu, n-am vrut să-mi creez un precedent.

În spatele ei două colege se aflau instalate la tot atîtea birouri și se înfruptau voinicește din niște sanvișuri barosane, făcute din cîte o jumătate de franzelă tăiată pe orizontală și umplută cu salam. Una, slabă ca o stinghie, mînca, probabil, cu speranța că-și va putea îmbrăca oasele cu cîțiva milimetri de carne, iar cealaltă, sprijinîndu-și sînii opulenți pe birou, îi ținea isonul de teamă să nu-și coboare greutatea sub nouăzeci de kilograme.

Deși înfulecau cu un apetit pentru care le-ar fi putut invidia chiar și gîndacii de Colorado, își fixaseră privirile asupra mea de parcă aș fi fost Rudy Jordache. Mai înainte de a le lăsa timpul să-mi facă o declarație de dragoste, ori să mă avertizeze că trebuie să mă feresc de Falconetti, m-am aplecat spre casieră.

— Este vorba de o problemă confidențială — i-am spus, uitîndu-mă cu semnificație spre colegele ei.

A dat din cap aprobativ, a ridicat mîna dreaptă spre un punct din dosul paravanului care ne despărțea și placajul a închis orificiul ghișeului, căzînd ca lama unei ghilotine.

Aproape imediat a deschis ușa încăperii în care mă aflam numai eu și masa uzată și pătată. Era înaltă, probabil că avea un metru și șaptezeci. Purta o bluză și o pereche de blugi, suficient de cambranți pentru a-i pune în evidență corpul bine proporționat.

— Ce doriți ? — a întrebat, pe cînd își ținea mîinile la piept și își frămînta cu nervozitate degetele.

— Pentru început să-mi spuneți dacă aveți rude la Sibiu ?

— La Sibiu ? — s-a mirat.

Am confirmat, iar ea a făcut un gest de negație.

— Dar prieteni ?

— Nu... Adică nu știu. Nu-i exclus ca vreo cunoștință de-a mea să se fi stabilit la Sibiu. Pentru ce mă întrebați ?

— Trebuie să înțeleg că dacă ați avea prieteni la Sibiu nu sînteți în relații cu ei ? — am zis, făcîndu-mă că nu i-am auzit întrebarea.

— Exact. Dar de ce vă interesează ?

— Numele Ambros, Anda Ambros vă spune ceva ?

— Nu, îl aud pentru prima oară.

Am scos fotografia victimei și i-am dat-o s-o vadă.

— Cunoașteți această tînără ?

— N-am văzut-o niciodată. Ce-i cu ea ? — a întrebat după ce a privit chipul victimei și mi-a restituit fotografia.

— Atunci cum vă explicați că numărul dumneavoastră de telefon se află în agenda ei ? — am arătat fotografia.

— De ce n-o întrebați pe ea ? Ea și-a notat telefonul meu, și pe mine mă întrebați de ce a făcut-o ? — s-a înfuriat, ridicînd tonul și accelerînd îndoitul degetelor.

— La telefonul dumneavoastră răspunde vreo persoană cu numele „Cristy" ? — am spus flegmatic pe cînd vîram fotografia în portofel.

— Cristy ? ! — a tresărit, atît de surprinsă, încît pentru o clipă a uitat să-și mai torsioneze degetele. Nu... Vă rog să-mi mai dați o dată fotografia s-o văd... — s-a decis ea după o scurtă ezitare.

I-am făcut pe plac.

După ce a privit-o mai îndelung ca prima dată, mi-a restituit-o.

— V-ați reamintit ?

— Nu, n-am întîlnit-o niciodată.

— Pentru ce-ați cerut să mai priviți o dată fotografia ?

— Voiam să văd mai bine cum arată putorile cu care umblă soțul meu — a zis, cu fața crispată de furie. Dacă există vreun soț încornorat care vrea să-i spargă capul lui Grigore, n-are decît ! Puțin îmi pasă ! M-am săturat pînă peste cap de femeile care-l caută mereu la telefon...

— I se spune și Cristy ?

— Parcă numai Cristy ? În fiecare lună se rebotează.

— Unde-l putem găsi ?

— Astăzi nu-l puteți găsi. A plecat de dimineață la Pitești pentru a-și face rodajul la mașină.

— Vă rog să-l anunțați că mîine dimineață, la ora șapte și jumătate, îl aștept la mine în birou — am zis, dîndu-i o carte de vizită.

13 iulie

La ora șapte și jumătate, cînd am ajuns lîngă ușa biroului meu, am văzut pe o banchetă alăturată un bărbat, între douăzeci și cinci și treizeci de ani, care mă privea cu un interes nedisimulat. Purta o cămașă maro, un pantalon din tergal bej și în picioare pantofi din piele, la culoare cu cămașa.

— Dumneavoastră pe cine așteptați ? — am zis.

— Am fost convocat la tovarășul căpitan Apostolescu — a zis, ridicîndu-se repede în picioare, ca un soldat disciplinat.

— Domnul Grigore Samuilă ?

Cînd a confirmat, am deschis ușa și l-am poftit să intre. Urmîndu-l, i-am examinat silueta. Cu aproximație, avea înălțimea de un metru șaptezeci și cinci, suplu spre slab și umerii înguști, ușor curbați spre în față.

— Cred că știți de ce ați fost chemat — am zis, în timp ce porneam magnetofonul, iar el ocupa scaunul din fața biroului meu.

— Soția mea mi-a spus că vă interesați de o tînără pe care aș cunoaște-o eu — a răspuns, privindu-mă zîmbind ușor, parcă amuzat. Avea figura lunguiață, ochii negri, pătrunzători, nasul ascuțit și ușor vulturesc, bărbia proeminentă ca vîrful unui galoș. Părul negru tuns scurt, cu cărare și o mustață îngustă care-i curgea peste buza superioară, pînă la colțurile gurii.

— Și o cunoașteți ?

— Fotografia tinerei de care vă interesați i-ați arătat-o numai soției mele... — a ridicat din umeri și a privit intrigat draperia care acoperea harta de pe peretele din dreapta.

— Cunoașteți o tînără cu numele Anda Ambros ?

— Numele de familie nu-mi spune nimic. Dar Ande cunosc mai multe.

— Cunoașteți persoana ? — i-am zis, dîndu-i fotografia victimei.

— Da... — s-a decis, după ce a examinat-o lung și apoi mi-a restituit-o. Locuiește la Sibiu și cred că într-adevăr se numește Anda. Ce-a făcut ? — a vrut să știe, fixîndu-mă cu ochii săi negri și sfredelitori.

— De unde o cunoașteți ? Vă rog să faceți o relatare amănunțită — am spus repede, pentru a-și da seama că numai unul dintre noi pune întrebări, și acela nu poate să fie el.

— Din tramvaiul 21. Cînd am ajuns la intersecția cu șoseaua Ștefan cel Mare, o voce feminină m-a întrebat unde este magazinul „Bucur-Obor". Cînd am întors capul, era ea — a zis, arătînd spre fotografia pe care o lăsasem pe birou. I-am spus că trebuie să se dea jos la prima oprire. După ce am coborît în stație, i-am arătat magazinul care o interesa. Atunci mi-a spus că este din Sibiu și mă roagă s-o însoțesc, deoarece se temea să nu se rătăcească. Cum tot eram liber în dimineața aceea, iar ea era o fată foarte frumușică și vorbăreață, m-am declarat de acord. A interesat-o în mod special raionul cu obiecte de artizanat, însă n-a găsit nimic care să-i placă.

Cînd am ieșit în stradă, m-a întrebat dacă am telefon acasă. Dîndu-mi seama că-i copil, n-am vrut să-mi complic existența și i-am spus că n-are rost să mă caute, deoarece sînt însurat și am trei copii. Desigur că nu acesta era adevăratul motiv al refuzului, ci acela că n-aveam chef să mă plimb și să mă sărut cu o școlăriță prin parcuri...

— Și totuși, avea telefonul dumneavoastră — i-am reamintit.

A dat aprobator din cap :

— A insistat, argumentînd că dacă eu aș avea vreo problemă la Sibiu sau ea la București, ne-am putea ajuta reciproc. Deși nu m-a convins prea mult ideea ei, i-am dat telefonul meu și, pentru a-i face pe plac, l-am notat și eu pe al ei pe un bilet de tramvai...

— Cînd a avut loc această discuție ?

— Anul trecut, cam pe vremea asta.

— Acum vă rog să-mi vorbiți de relațiile care au fost între dumneavoastră, ulterior momentului ce mi l-ați relatat.

— Ulterior ?... Nimic. Eu am aruncat biletul pe care notasem numărul ei de telefon de îndată ce ne-am despărțit, iar ea nu m-a mai sunat... Sau poate a făcut-o cînd lipseam eu de acasă și i-a răspuns soția mea. Ceea ce ar fi putut s-o determine să renunțe să mă mai caute...

— Deci, din momentul în care v-ați cunoscut, nu v-ați mai întîlnit și nici n-ați mai discutat ?

A confirmat prin înclinarea capului.

— Vă rog să răspundeți la întrebare — i-am cerut, arătîndu-i cu degetul că microfonul magnetofonului nu se află degeaba în fața lui.

— Da. Din ziua cînd am condus-o prin magazinul „Bucur-Obor", n-am mai văzut-o — mi-a făcut el pe plac, închizîndu-și șmecherește un ochi pe cînd își apropia demonstrativ gura de microfon.

— Dacă am înțeles bine, femeile nu vă prea displac...

— Chiar deloc ! — a ținut el să-mi comunice, rîzînd.

— Și atunci, cum se explică că n-ați încercat s-o cunoașteți mai bine pe Anda ? Doar spuneați că vă plăcea.

— Tovarășe căpitan, pe cinstite acum, era bine făcută ! De aceea am și consimțit s-o conduc prin magazin. Pe măsură însă ce discutam, a reieșit că este nu numai elevă, dar, pe deasupra, și fată cuminte... Categorie pe care am evitat-o întotdeauna. Chestie de precauție elementară. N-aveam chef să mă trezesc după nouă luni că o astfel de fiță îmi sună la ușă, cu burta la nas și cu taică-său de mînă. Cînd mie îmi lipsește timpul, nu femeile frumoase, nu sînt atît de prost încît să-mi bat singur cuie în pingele, riscînd un scandal cu soția mea. Acesta a fost motivul pentru care am bătut în retragere la despărțire. Dar ce-i cu ea ? A șters-o de acasă ? — a întrebat din nou.

— Ce vă face să credeți într-o astfel de posibilitate ? — l-am chestionat, în timp ce-mi spuneam că-i un tip cu haz.

— Știți, ziua bună se cunoaște de dimineață. Una peste alta ea a intrat în vorbă cu mine. Și avea ochii foarte zburdalnici. Pricepeți genul ? — m-a consultat el cu subînțeles.

Am aprobat, gîndindu-mă cu amărăciune la complicația cu totul deosebită pe care o punea în evidență spusele lui. De unde pînă în prezent am admis că victima era cumintică, și deci cercul cunoștințelor ei putea fi determinat, acum situația se răsturna cu o sută optzeci de grade. Îi plăceau bărbații și era ușor abordabilă. Ceea ce înseamnă că ar fi putut cunoaște întîmplător un bărbat oarecare chiar în ziua dispariției, în drum spre facultate, și-a ajuns la el acasă. Iar felul în care a plecat de acolo mă obliga să-i cunosc cît mai repede posibil amfitrionul. Dar acum, cînd el ieșea din cercul persoanelor care ar fi putut veni

în mod firesc în contact cu ea ? Scăzînd femeile, bătrînii și copiii din cele două milioane de locuitori ai Bucureștiului, rezultă că ar trebui să caut criminalul, la întîmplare, printre patru-cinci sute de mii de bărbați. Grozavă treabă !

Intempestiv, soneria telefonului a curmat senzația de deznădejde ce mă cuprinsese.

Cînd am ridicat receptorul, am auzit vocea lui Dan :

— Salut, șefu ! Cum merg treburile ?

Am tăcut și am oftat ușor. A înțeles cum stau lucrurile, și, băiat subțire, fără să mai insiste, a continuat :

— Problema sibienilor care s-au deplasat în capitală în ziua de 6 iulie este rezolvată. Lista lor este completă. Dar mă îndoiesc de eficiența acestei piste...

— De ce ?

— Acest gen de călători se cazează ori în hoteluri, ori în locuințele unor rude sau prieteni. Deci n-ar fi avut unde invita victima.

— Asta-i numai o aparență, Dane — am zis, spunîndu-mi că prietenul său ruda care a oferit găzduirea ar fi putut, plecînd la serviciu sau cu alte treburi, să-l lase singur în casă. Criminalul a adus victima, apoi a făcut tot ce era necesar pentru ca gazda să nu mai poată găsi nici o urmă a isprăvii sale.

— Ești cu cineva în birou ? — a întrebat, probabil datorită laconismului meu.

— Întocmai. Continuă.

— Am alcătuit și eu o listă. Este vorba de nouă sibieni care și-au stabilit domiciliul în București. Se crede că au cunoscut victima. Ce-ar fi dacă m-aș întoarce acasă și m-aș apuca de treaba asta ? a propus el.

— Ideea nu-i rea ! Dacă iei prima cursă, după-amiază ești aici.

— Vin mîine, cu avionul de ora zece.

— De ce nu azi ? — m-am mirat eu.

— Există o persoană care sosește astă-seară din vacanță. Trebuie să stau de vorbă cu ea. Era în relații strînse cu victima.

— Cum crezi. La revedere — am spus, lăsînd receptorul pe furcă, apoi am privit spre Samuilă, care urmărise monologul meu telefonic cu ochii săi negri și curioși : Vă

cer scuze pentru întrerupere. În ceea ce privește persoana despre care discutăm — am arătat din nou spre fotografia victimei — n-a dispărut de-acasă, cum ați presupus dumneavoastră, ci a fost ucisă — am spus dintr-o bucată, privindu-l cu atenție.

— Nu ! — a exclamat el, cu pupilele dilatate.

— Probabil că ați auzit despre o persoană ale cărei segmente au fost împrăștiate în diferite puncte ale capitalei ?

— Anda este ?

Cînd am făcut un gest de confirmare și el a început să mă privească de parcă ar fi văzut hoardele lui Attila dînd buzna peste el, a reînceput să sune telefonul.

— Salut, Nicule ! a zis vocea din receptor. Cum merg treburile ?

— Așa și așa — am replicat, cu rezervă, încercînd să-mi dau seama cine-i stăpînul vocii, care dealtfel îmi era foarte cunoscută.

Și-a dat seama că pilotez, și a continuat :

— Ce-ar fi dacă i-ai face o vizită bătrînului Udrea ?

— De ce aș face-o, Tudore ? — l-am întrebat pe comandantul Secției a VII-a de miliție.

— Am la arest pe cineva care ar putea fi omul pe care-l cauți...

— Ne vedem într-un sfert de oră — l-am asigurat și am închis.

Samuilă, cu capul întors spre stînga, privea draperia de parcă s-ar fi așteptat ca îndărătul ei să apară un ansamblu de dansatoare de strip-tease. Majoritatea celor care vin la mine în birou o privesc la fel... De ar fi fost ceva adevărat din ceea ce-și imagina Samuilă, aș fi dat imediat draperia jos.

— Credeți că ne puteți spune ceva care să ajute la descoperirea vinovatului ? — l-am întrebat, obligîndu-l să întoarcă capul spre mine.

A făcut un gest de negație, cu umerii înălțați spre urechi.

— În timpul discuției avute cu victima, v-a vorbit de relațiile pe care le avea în București ? A pomenit vreun nume ?

— Nu, am reținut numai că urma să mai stea cîteva zile în București și că locuiește la o mătușă de-a ei.

— Bine. Dacă o să mai am nevoie de relații, am să vă caut — am scurtat-o, ridicîndu-mă grăbit de pe scaun.

* * *

Mașina rula pe Bulevardul Hristo Botev. Am traversat Calea Moșilor, am mai depășit o intersecție și am virat la dreapta, pe strada Stelea Spătaru. Cîțiva zeci de metri mai departe, strada se lărgea cu o piațetă în mijlocul căreia se afla un rondou cu bordură din ciment, iar în fața acestuia, pe partea dreaptă, locul unde fusesem invitat.

Am străbătut curtea, am intrat în hol, unde obiecțiunile ofițerului de serviciu au fost înlăturate de legitimația mea, și am urcat la primul etaj.

Cînd am deschis ușa pe care scria : „Comandantul", Udrea stătea la birou, iar în fața acestuia, în picioare, un tip scund în uniformă de maior și o fetișcană înăltuță și zveltă.

— Termin imediat — mi-a zis Udrea, cu vocea lui groasă, de bariton, ridicîndu-se să dea mîna cu mine și invitîndu-mă să ocup unul din cele două fotolii din fața biroului său.

După ce m-am așezat, i-am văzut din față pe interlocutorii colegului meu. Maiorul, în jur de cincizeci de ani, privea fetișcana zîmbind ironic, iar aceasta, cu o figură de copil cuminte, se uita spre comandant. Părul de culoarea acaju, tăiat scurt, avea o coafură olandeză, cu extremitățile rotunjite și ridicate. Tenul alb, nasul mic și drept, gura frumos conturată, ochii negri și calzi, pleoapele ușor fardate. O rochie mulată, din tricou bej, îi punea în valoare un corp pentru care ar fi putut s-o invidieze chiar și componentele ansamblului parizian de balet de la „Maxim". Picioarele deosebit de frumoase, cu genunchii rotunzi, erau încălțate într-o pereche de pantofi fini, din piele maro, cu toc înalt și subțire.

Mi-am spus că trebuie să fie studentă, iar după înfățișarea și gustul cu care era îmbrăcată, probabil la Institutul de teatru și cinematografie.

— Și de unde spuneai că ai chestia asta ? — a întrebat maiorul Udrea, învîrtind pe deget o brățară plată, din zale masive de aur.

— V-am spus... — a zis ea, cu o voce plăcută și un aer candid. Mi-a dat-o un prieten...

— Numele și adresa lui ? — a întrerupt-o Udrea.

A clipit de două ori cu nevinovăție și n-a răspuns.

— Tovarășul comandant te-a întrebat ceva ! — a intervenit maiorul în uniformă, păstrîndu-și în colțul buzelor zîmbetul ironic.

— Vă rog să mă iertați... — a catadixit ea, cu voce șoptită.

— Serios ? — a zis Udrea. Acum două ore, cînd ai fost adusă aici, spuneai că n-ai mai avut de-a face cu miliția. Mai menți această afirmație ?

S-a rezumat numai la un gest de confirmare, prin înclinarea repetată a capului ei de fetiță frumoasă și neprihănită.

Udrea a luat o hîrtie de pe masă și a spus cu amărăciune :

— Ai mai avut două condamnări, una de șase luni și alta de zece... Tot pentru furt ! Ori e o greșeală ?

— Vă rog să mă iertați... — a repetat ea, impasibilă ca o placă de patefon stricată.

— De ce te-a dat în urmărire Secția a XII-a ?

— Nu știu... — a răspuns, după ce în prealabil s-a arătat surprinsă.

— Pentru că ești uitucă, am să-ți amintesc eu — a intrat pe fir maiorul, accentuîndu-și zîmbetul. În urmă cu trei luni de zile, ai „ajutat" un cetățean să te acosteze. Și fiind o fire sentimentală, te-ai îndrăgostit de el și l-ai însoțit acasă, deoarece soția lui tot era într-o delegație. A doua zi dimineața, cînd s-a trezit, tu erai deja plecată... cu obiecte în valoare de peste treizeci de mii de lei, inclusiv o brățară de aur a naibii de asemănătoare cu cea găsită la tine — a zis, arătînd bijuteria de pe masa lui Udrea.

— Nu știu despre ce vorbiți — a șoptit cu nevinovăție mai mult decît convingătoare. Pentru fapta de astăzi vă rog să mă iertați și să mă lăsați să plec... Nu știu ce s-a întîmplat cu mine cînd am umblat în poșeta doamnei din magazin... Mi s-a întunecat mintea — a continuat, ridicînd o mînă cu degete fine spre frunte, pentru a sugera pierderea rațiunii.

— Și celelalte două condamnări tot pentru astfel de furturi le-ai avut — a zis Udrea, cu silă, apoi s-a adresat

maiorului : la arest. Pînă mîine dimineaţă întocmeşte dosarul de trimitere în judecată !

În timp ce maiorul o scotea afară pe tînăra şi frumoasa domniţă, am întors capul spre Udrea. Era un bărbat voinic, brunet, ochii căprui şi sfredelitori, sprîncenele groase şi negre, fruntea înaltă şi părul de la încărunţit spre alb ca neaua. Purta un costum gri, cu vestă, o cămaşă cu dungi late, albastre, şi o cravată cu fond roşu.

Cînd m-a privit, figura severă pe care şi-o compusese în timpul interogatoriului s-a metamofozat într-un zîmbet cald :

— Dacă o vezi pe stradă, juri că-i un înger coborît de pe o icoană...

— Cum s-a descurcat tipul care a dus-o acasă ? — am întrebat, amuzat pentru o clipă de situaţia în care presupuneam că s-a aflat păgubaşul cînd a trebuit să-i explice soţiei sale de ce nu mai are brăţara.

— Ca să iasă din încurcătură, şi-a spart uşa apartamentului şi a anunţat miliţia că în lipsa lui de acasă a fost călcat de hoţi. Pe chestia asta s-a ales cu o amendă contravenţională pentru inducerea în eroare a organelor de anchetă. Totodată, nu s-a considerat necesar să i se spună soţiei sale despre adevăratul mod în care a fost ușurată de bijuterie... Ea crede şi acum în varianta inventată de soţul ei.

— În regulă, Tudore. Să trecem la motivul invitaţiei tale — am zis, reamintindu-mi că nu sînt în situaţia de a-mi pierde timpul cu anecdote.

— Bei o cafea ?

— Nu, mulţumesc ! Sînt şi aşa destul de nervos.

— Dar o acriturâ ?

— Poftim ? ! — m-am mirat, gîndindu-mi că-mi oferă mărături. Nu, mulţumesc. Nu sînt după chef, ci fără chef !

Fără să-mi acorde atenţie, s-a ridicat, a pornit spre uşă şi a ieşit. A revenit după cîteva clipe şi şi-a reocupat fotoliul.

— De îndată ce am aflat de cazul de care te ocupi, am trecut în revistă toţi infractorii din parohia secţiei mele. Şi, bineînţeles, n-am putut să nu-mi concentrez atenţia asupra unui oarecare Gheorghe Cîrban. Are douăzeci şi opt de ani şi trăieşte din expediente, mai cu seamă din bişniţă. N-are domiciliu stabil...

S-a întrerupt cînd a intrat în birou un plutonier-major, cu fustă. Avea în mînă o tăviță cu două pahare. Unul a fost pus în dreptul meu, celălalt lîngă comandant.

După ce subalterna s-a retras, am examinat lichidul tulbure din pahar, cu aspect de zeamă de varză murată, și apoi am privit spre el întrebător.

— Nu face rău ! — a zis el. E cu zaharină.

Mai întîi am gustat precaut, cu vîrful buzelor, apoi am golit paharul pînă la fund. Era o citronadă formidabilă.

— Eu nu mă ocup de bișnițari — am ținut să subliniez, pe cînd puneam paharul pe masă.

— Individul de care-ți vorbesc — a continuat el fără să pară că mi-a auzit remarca — a fost condamnat pentru o tentativă de viol... Iar la o lună după eliberarea din închisoare, a fost din nou condamnat, însă pentru viol-viol ! Pricepi ?

Am înțeles ce voia să spună. Experiența noastră a arătat că indivizii care ajung să comită două violuri, sînt psihopați și vor repeta infracțiunea de cîte ori vor avea condiții prielnice.

— De ce crezi că este implicat tocmai în cazul meu ?

— Cînd m-am gîndit la el, mi-am pus oamenii să-l caute. L-au găsit, firesc, pe strada Covaci, în preajma magazinelor „Consignația". Este în arestul nostru. Vrei să-l vezi ? Are pantalonii și cămașa pătate de sînge.

— Ce explicații dă ?

— Nu știu — a ridicat el din umerii săi masivi. A fost reținut pentru comerț fără autorizație. N-am cerut nici o relație despre petele de sînge. Pur și simplu, m-am făcut că nu le văd. Necunoscînd amănuntele cazului, m-am gîndit că e mai bine să-l chestionezi tu.

— Cînd l-ai reținut ?

— Ieri seară. Vrei să discuți cu el ?

— Mai întrebi ?

S-a ridicat din fotoliul lui, mi-a făcut semn să-l ocup eu, și a ieșit din încăpere.

Cîteva minute mai tîrziu a introdus în birou un individ scund, slab și tuciuriu. După ce maiorul Udrea mi-a făcut semn că are alte treburi și s-a retras, l-am examinat mai bine pe noul-venit. Pantofii roșii cu talpa și tocurile multisupraetajate, pantaloni galbeni, jos foarte evazați și sus cambrați pe șoldurile lui scheletice. Cămașa, albastră, era mototolită și murdară. Dealtfel, odată cu sosirea lui,

încăperea începuse să miroasă a om care are de-a face cu apa numai cînd e surprins de ploaie.

În ciuda faptului că era îmbrăcat în culorile curcubeului, mi-a fost silă de el și nu l-am invitat să ia loc pe fotoliu.

Am remarcat cîteva pete brune pe cămașa lui, în regiunea abdomenului, și pe pantaloni, spre genunchi. Maiorul Udrea avusese dreptate. Erau urme de sînge.

I-am privit chipul. Bărbia teșită. Buzele atît de subțiri, încît gura părea să fie rezultatul unei incinzii fine. Nasul borcănat, ochii mici, cu o căutătură șireată. Fruntea-i era așa de îngustă, încît sprîncenele păreau să crească chiar de la rădăcina părului. Urechile, clăpăuge, se evidențiau în pofida unui păr lung și soios care-i cădea pe umeri.

Stătea într-o atitudine de așteptare slugarnică, specifică infractorilor cînd ajung la miliție.

— Știi pentru ce te afli aici ? — l-am întrebat dezgustat.

— Nu, dom' comandant. Cînd am fost arestat, mă plimbam pe stradă... — a zis el cu o voce mieroasă.

Greața pe care mi-o provoca aspectul lui m-a obligat să ocolesc subtilitățile interogatoriului și să intru direct în subiectul care mă interesa.

— De unde sînt urmele de sînge ? — am arătat spre petele brune de pe cămașa și pantalonii săi.

Pentru un moment a părut speriat și descumpănit, apoi s-a regăsit și a spus rîzînd :

— Nu-i sînge, dom' comandant... Am băut vin rosu..' și cînd m-am matolit am mai dat și p-afară...

— E sînge ! — am spus aspru.

— Nuu... Dom' com...

— Băiete, e sînge ! — am ridicat tonul. Și dacă continui să negi, îți trimit hainele la laborator !

— Aveți dreptate — s-a decis el. E sînge. Mi-a curs din nas.

— Fie ! Voi cere laboratorului să precizeze dacă petele sînt produse de sîngele tău. Îți menții afirmația ?

A început să-și lase greutatea de pe un picior pe celălalt, foarte preocupat cu examinarea covorului așternut pe pardoseală.

— Cum vrei. Rămîi în arest sub învinuirea de omor cu cruzime — m-am resemnat, cînd am văzut că n-are intenția să vorbească.

— N-am omorît pe nimeni ! — s-a decis el, ridicîndu-şi privirea înspăimîntată spre mine. M-am bătut cu cineva... A vrut să dea cu cuţitu, da' eu am fost mai iute... Nu puteam să-l omor, că i-am băgat cuţitu numa-n umăr. Dac' a mierlit-o, înseamnă că l-a ras altu...

— Cum se numeşte ?

— Sile...

— Numele complet şi adresa exactă !

După ce mi-a furnizat datele cerute, le-am notat pe o hîrtie. Apoi m-am ridicat şi, deschizînd uşa biroului, am rugat-o pe plutoneriţa care ne adusese citronadele să-l caute pe comandantul secţiei.

— Menţine-l în arest — i-am zis lui Udrea cîteva minute mai tîrziu, cînd şi-a făcut apariţia.

— El e omul de care ai nevoie ? — a vrut să ştie, cînd am rămas numai noi în încăpere.

Am ridicat din umeri şi, după ce i-am povestit ce susţinea puşlamaua, i-am oferit hîrtia pe care notasem datele prezumptivei victime.

— Te rog să dispui căutarea tipului. Şi pentru mai multă operativitate, trimite-i hainele la laborator. Dacă petele nu provin din grupa sanguină „O", e în afara cazului de care mă ocup.

— Fii liniştit. Te anunţ de îndată ce primesc rezultatul laboratorului — m-a asigurat el, în timp ce ne strîngeam mîinile.

14 iulie

Cînd Dan a intrat, tocmai începusem să examinez obiectele pe care Maier le întinsese pe birouri ca pe tejghele de solduri.

— Salut ! — a zis el.

Am întors capul spre uşă şi, răspunzîndu-i prin înclinarea capului, i-am făcut semn să se apropie.

— Ambalajul ? a vrut să știe.

— Cam așa ceva... — a răspuns Maier în locul meu.

— E destul de eterogen... — a comentat el. Prezența pantalonilor în care au fost găsite mîinile victimei se explică prin faptul că asasinul este, indubitabil, bărbat. În schimb, aceste două pulovere de damă sînt anacronice...

— Nici pantalonii nu se potrivesc în context... — am zis, oftînd ușor.

— Au aparținut unui bărbat cu o înălțime de 1,65 metri, gras, avînd probabil 80 de kilograme — a precizat Maier.

— Și ? — a vrut să înțeleagă Dan.

— O fată tînără și frumoasă e greu de presupus că s-ar fi lăsat acostată de un individ care purta un pantalon cu astfel de dimensiuni. Și cu atît mai puțin credibil mi se pare faptul că l-ar fi putut însoți de bună voie la el acasă — am spus.

— În București sînt magazine mari, cu lucruri frumoase și tentante pentru o femeie, mai cu seamă dacă este și provincială. Poate a avut nevoie de bani — a insinuat Dan, că doar nu degeaba a lucrat cîndva la „Moravuri".

— Nu merge, Dane. În afară de faptul că era fată cuminte, cînd a plecat spre facultate avea la ea 400 de lei. Numai o prostituată, cu stagiu în „profesie", ar fi putut însoți pe bărbatul care purta un astfel de pantalon. Aici este un clenci. Pricepi ?

— Cred că ai dreptate, șefu — a cedat el. Criminalul nu putea fi atît de prost, încît să ambaleze victima în niște haine ce i-ar fi putut trăda anonimatul pe care și-l dorește. Pentru a ne deruta, a utilizat numai lucruri care erau departe de a-i fi aparținut lui.

— Întocmai ! — l-am aprobat. Dar de unde a avut la îndemînă aceste boarfe ? Nu s-a dus să le cumpere ad-hoc ! Au existat în preajma lui, după comiterea omorului.

— Și dacă le-a pregătit în prealabil ? — a sugerat Dan.

— N-a fost un omor premeditat — a zis Maier, clătinîndu-și capul cu convingere.

— Asta e numai o supoziție — s-a arătat Dan sceptic.

— Dacă criminalul își premedita fapta, ar fi avut grijă ca omorul să fie comis, în primul rînd, oriunde numai la el acasă nu — l-am susținut pe Maier, care nu întîmplător lucra de două decenii în miliție. E un lucru bine cunoscut că-i mult mai ușor să iei viața unui om

decît să scapi, ulterior, de cadavrul lui. Iar faptul că asasinul a recurs la secționarea victimei, pentru a o putea scoate din casă, fără să atragă atenția vecinilor, demonstrează că n-a știut dinainte că va ajunge la un omor. Continuă raportul — i-am cerut lui Maier.

— Aceste tricouri — a arătat el spre două pulovere, unul verde și altul roșu-bordo, cu gulerul pe gît — sînt din lînă pură, măsura 44. Făcînd abstracție de petele de sînge, sînt curate și noi-nouțe...

— E posibil să le fi cumpărat victima, înainte de a ajunge la criminal ? l-am întrerupt, plecînd de la ideea că hîrtia igienică care a fost folosită ca un căluș putea fi adusă tot de victimă.

— Nu. Sînt purtate. Puțin, dar purtate. Eu am urmărit să subliniez ideea că făceau parte din categoria unor lucruri care, în mod firesc, nu sînt abandonate, nici chiar de membri familiei Onassis.

— Deci criminalul a fost obligat să folosească, datorită crizei de timp, ce a avut la îndemînă... — am cugetat eu cu glas tare, apoi brusc am prins ideea : Unde-i fum e și foc... Dacă a avut acces la pulovere de damă, în preajma lui trebuie să existe și o femeie.

— Să fie însurat ? — s-a mirat Dan.

— Un om căsătorit n-ar comite o astfel de mîrșăvie ! Asta-i treabă de holtei ! — a ținut Maier să-l pună la punct, pentru a apăra clanul din care el făcea parte, iar Dan ba.

— Eugen, poate că tocmai starea lui civilă l-a obligat să evacueze cît mai repede posibil victima din casă. Sau vrei să spui că nu există bărbați căsătoriți care își înșală „un pic" consoarta ?... Eventual, chiar la domiciliul conjugal.

— Această ipoteză nu face nici două parale ! Dacă ar fi fost însurat, nu putea să țină victima în casă de-a lungul a cinci-șase zile, pînă a terminat de răspîndit toate coletele — m-a contrat Maier.

— Sînt două elemente pe care le-ai omis — m-am ținut și eu tare. Primo, soția putea fi plecată în concediu sau într-o delegație. Secundo, soția (care putea să-i fie chiar și numai amantă !) a fost de conivență cu tot ce-a făcut criminalul.

— Da, e posibil... — a cedat Maier.

— Șefu' — a spus Dan, clătinînd nemulțumit din cap —, mie varianta complicității nu-mi surîde... La acest gen de omoruri nu se „lucrează" în colectiv. Mai cu seamă că omorul a fost generat de un viol, la care cu atît mai puțin autorul avea nevoie de-o femeie ca asistentă !

— Dane, eu nu știu dacă ipoteza complicității este corectă, dar prezența puloverelor de damă ne obligă să nu omitem că în preajma asasinului este posibil să se afle o femeie — am spus eu.

— Prezența unei femei trebuie admisă aprioric, deoarece n-avem voie să uităm clasicul principiu al polițiștilor din întreaga lume : „Chercher la femme !" — a zis Dan, zîmbind malițios.

— Eugen, te rog să continui raportul cu privire la examinarea preliminară a corpurilor delicte — am zis, considerînd că discuția a devenit suficient de sterilă pentru a mă decide s-o tranșez. Ce-i cu această pînză ? — am arătat spre un material mătăsos, roșu-închis, mototolit și pătat.

— A servit ca dos de plapumă.

— Astfel de lucruri sînt păstrate numai de femei. Pentru un bărbat nu mai poate avea utilitate și-l lăsa plăpumarului — am remarcat privind cu subînțeles către Dan, apoi l-am rugat pe Maier să continue.

— Aici — a arătat el spre buzunarul lateral al sacoșei verzi în carouri, găsită în strada Taras Sevcenko — a fost descoperită această cheie.

Am luat-o și am privit-o. Era o cheie din fontă, tip wertheim. Pe toartă se vedeau patru crestături făcute cu o pilă, două verticale și două orizontale.

— Cu asta criminalul a făcut o greșeală. Probabil că, datorită spaimei care l-a încercat în timpul abandonării coletelor, a neglijat controlarea sacoșei. Cînd vom găsi broasca pe care o descuie, persoana pe care o căutăm nu va fi prea departe — a apreciat Dan.

— Asta-i totul, deocamdată — a zis Maier.

— Bine. Cheia rămîne la noi, restul merge la laboratorul de cercetări criminalistice.

Maier a dat aprobator din cap și a început să strîngă lucrurile de pe birouri. Cînd a terminat, a plecat cu ele în brațe.

— Dane, spune-mi ce-ai făcut la Sibiu ? — l-am îndemnat, cînd am rămas singuri.

— Comand cafele la bufet ? — a vrut să știe, pe un ton rugător.

Inițiativa lui fiind oportună, am aprobat-o.

— Așa cum ți-am spus la telefon, părinții victimei sînt distruși. Îți dai seama cît de cumplit trebuie să fi fost pentru ei cînd au aflat că unicul lor copil, plecat pentru a da examene la facultate, a fost ucis și aruncat prin parcuri și W.C.-uri publice. Jalea e atît de mare, încît a cuprins și orașul. Municipiul fiind relativ mic, victima și părinții ei erau cunoscuți de majoritatea sibienilor. În cele cinci zile petrecute acolo, n-am văzut pe nimeni rîzînd. Și nici nu mă mir că n-am văzut... — a zis el, ținîndu-și buzele cu amărăciune. Ai mai întîlnit un caz atît de îngrozitor ?

I-am răspuns numai printr-un gest de negație, deoarece, transpunîndu-mă în situația sărmanilor părinți, gîtul mi s-a uscat atît de tare, încît n-aș fi putut articula nici un cuvînt.

— Cum îți spuneam, cu părinții victimei nu am putut discuta. Li se administrează în permanență sedative...

— Vorbește-mi de rezultatul cercetărilor întreprinse ! — l-am întrerupt, simțind că încep să mi se umezească ochii.

— Din investigațiile făcute de miliția locală rezultă că asasinul nu-i din Sibiu.

Cînd a văzut că-l privesc contrariat, a completat :

— Știu că o astfel de concluzie nu se poate trage pînă la arestarea criminalului. O știu și ei ! Dealtfel cercetările sînt continuate...

A fost întrerupt de sosirea bufetierei cu cafelele comandate. După ce le-a așezat pe birourile noastre a ieșit.

— Dă-mi un foc — a zis, ridicîndu-se de pe scaun și venind spre mine cu țigara în mînă.

— Unde-i bricheta ta ? — l-am întrebat, plin de optimism, pe cînd trăgea în piept primul fum.

— Nu știu unde am pus-o. Mă tem că am pierdut-o — a spus, pornind să-și reocupe locul dindărătul biroului său.

N-am comentat, deși, de ce să nu recunosc, vestea că a rămas fără brichetă nu m-a lăsat indiferent. Mi-a produs o mare bucurie. De cîte ori aveam ceva serios de discutat, mă enerva demontîndu-și bricheta cu sadism, în piese și piesuțe.

— Continuă, te rog — i-am cerut.

— Și la Sibiu s-a confirmat că Anda a fost un copil cuminte și...

— Dane, în afara tabelului cu persoanele suspecte adus de la Sibiu, ai mai obținut și alte date lucrative pentru anchetă ? — l-am întrerupt, grăbit să trec la verificarea indivizilor respectivi.

— Da, șefu. Există și o pistă deosebit de interesantă, însă nu văd cum vom putea intra pe față. Un coleg apropiat victimei mi-a relatat o discuție avută cu Anda, referitoare la faptul că în anul precedent, cînd a fost în București, un bărbat a atras-o în locuința lui și a încercat s-o violeze, însă n-a reușit să scape. Sugerîndu-mi că o altă colegă de-a lor ar putea cunoaște mai multe amănunte despre incident, am mai rămas o zi la Sibiu pentru a aștepta înapoierea ei din vacanță...

— Și ? — l-am zorit eu.

A făcut un gest de confirmare.

— Acesta a fost motivul pentru care n-am putut veni ieri, cînd m-ai chemat... — a spus scoțîndu-și notesul și începînd să-l răsfoiască, pînă a găsit pagina pe care o căuta, apoi a reluat : Martora Corina Buzdughină, 18 ani, colegă de bancă cu victima... Citez din stenograma audierii :

Martora : Știu că în vara anului trecut a cunoscut la București un bărbat care a acostat-o spunîndu-i că „este femeia visurilor lui" și că „așa și-a închipuit femeia ideală".

Anchetator : Unde l-a cunoscut ?

Martora : În tramvai. Era împreună cu o altă tînără, dar a părăsit-o și a venit la Anda.

Anchetator : Știți pe ce linie de tramvai s-au cunoscut?

Martora : Nu-mi amintesc ca Anda să fi făcut vreo precizare de genul acesta, dar mi-a spus că era în drum spre sora mamei ei...

Anchetator : V-a făcut o descriere a bărbatului care a acostat-o ?

Martora : Da, mi-a spus că era înalt, brunet, cu ochii negri, în vîrstă de aproximativ 25 de ani. După afirmația Andei era „un bărbat bine".

Anchetator : Ce profesie avea ?

Martora : Inginer electronist.

Anchetator : Vă rog să reluați relatarea din momentul în care l-a cunoscut pe bărbatul din tramvai.

Martora : Mi-a spus că era foarte insistent. Nu s-a lăsat pînă nu i-a dat numărul său de telefon și a obținut promisiunea că va fi sunat. După o zi sau două, Anda i-a dat telefon. După ce s-au întîlnit, s-au plimbat foarte mult...

Anchetator : V-a spus pe unde anume ?

Martora : Nu, n-a precizat.

Anchetator : Ce s-a întîmplat în timpul plimbării și ulterior ?

Martora : A povestit că tatăl lui este colonel în Securitate, dar nu se împacă cu el, motiv pentru care și locuiește singur. A adăugat că, în schimb, se înțelege foarte bine cu mama lui. Apoi, privindu-și ceasul, a spus că trebuie să vină cineva la el pentru a-i aduce niște tuburi electronice, de care avea nevoie pentru definitivarea unei invenții la care lucra de mult. În consecință a invitat-o la el acasă pentru a-l aștepta împreună pe vizitatorul său. Anda mi-a povestit că era fascinată de el și n-a putut să-l refuze. Expresia ei a fost : „îmi mergeau picioarele singure".

— Dane — i-am întrerupt citirea stenogramei —, ai cerut relații asupra adresei necunoscutului ?

— Ce părere ai ? Crezi că am făcut ochii odată cu ultima ploaie ? Din păcate, tot ce-a reținut martora din spusele victimei a fost că : „...locuiește într-un bloc situat într-un cartier nou, în construcție". A mai spus — a continuat Dan, trecînd cu degetul peste rîndurile înghesuite în notes — ... că liftul era stricat și a urcat la scări de a ameți. Înțelegi ? Cu elementele furnizate de martoră, n-o să dibuim niciodată pe individul la care s-a dus Anda — a zis, făcînd un gest de silă, apoi, uitîndu-se în notes, a reluat : De îndată ce au intrat în apartament, necunoscutul a încuiat ușa și i-a spus : „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea !"...

Dan, văzîndu-mă că, involuntar, am zîmbit, m-a privit contrariat.

— „Ești fata visurilor mele !"... „Așa mi-am închipuit femeia ideală !"... „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea !" Norocul individului de care-mi vorbești este că Eugène Sue a murit la jumătatea veacului trecut, altfel autorul foiletonului *Misterele Parisului* l-ar fi dat în judecată pentru plagiat. Nivelul „cultural" al domnului inginer electronist are marca depusă!

— Ceea ce n-a împiedicat-o pe victimă, deși terminase liceul, să-l ia în serios pe acest fante de mahala — a completat Dan, făcînd o grimasă de dezgust.

— După ce și-a afirmat intenția de a avea raporturi intime cu Anda, ce s-a întîmplat ?

Dan a reluat citirea notițelor sale.

Martora :... Anda s-a speriat și tremura toată de frică. Apoi, cînd a văzut că s-a năpustit asupra ei, i-a oferit medalionul de aur pe care-l avea la gît pentru a o lăsa să plece. Bărbatul a acceptat cu ușurință această variantă și a condus-o pînă la ieșire...

— Ai obținut o descriere a locuinței, a mobilei ? — l-am întrerupt spre o mai bună edificare.

— Am întrebat-o, dar Anda n-a făcut nici o referire asupra acestor aspecte — a ridicat Dan din umeri și a reluat : Ulterior, dîndu-și seama că nu va putea justifica părinților lipsa medalionului, i-a dat telefon și a cerut să-i restituie bijuteria. Inginerul s-a declarat de acord și au stabilit să se întîlnească la intrarea blocului unde locuia. Cînd a ajuns la locul stabilit, i-a spus că a uitat medalionul în apartament și a invitat-o să urce cu el și să i-l dea. Anda, care știa deja ce este în stare, a refuzat să mai meargă la el și i-a cerut să aducă medalionul jos. N-a vrut. I-a spus că nu i-l restituie decît dacă vine la el. În aceste condiții, s-au despărțit. Martora spune că victima l-a sunat la telefon pe „inginer" chiar și în acest an, de la Sibiu, și i-a cerut restituirea obiectului sechestrat. Dar fără să-l poată obține. O dată, în urmă cu cîteva luni, a vorbit și martora la telefon cu necunoscutul, spunîndu-i să restituie medalionul sustras. Pușlamaua însă a rîs și i-a închis telefonul.

— Ce număr avea ?

— N-a fost atentă la numărul format de victimă. Nici numele n-a fost reținut — a ghicit Dan următoarea mea întrebare. Își amintește numai că era un diminutiv de prenume. De asemenea — a continuat Dan, cu privirea la hieroglifele lui —, din spusele martorei rezultă că Anda nu era amatoare de cunoștințe noi printre bărbați... În ziua de 6 iulie, ziua omorului, a vorbit la telefon cu victima, de

la Sibiu, și aceasta nu i-a spus că intenționează să se vadă cu cineva...

A închis notesul, l-a aruncat demonstrativ pe birou și m-a prins în obiectivul ochilor săi albaștri, arătîndu-mi palmele cu gestul „asta-i totul".

— E interesantă povestea pe care mi-ai spus-o... — am apreciat.

— Aș spune că este chiar deosebit de interesantă — mi-a dat el dreptate. Dar de unde-l scoatem ? În București sînt sute de cvarteluri în construcție. De imobile cu liftul stricat, nici nu mai vorbesc, că mi se face greață... Și al meu e în revizie de două săptămîni...

— Toată compasiunea. Trebuie să fie îngrozitor de greu de urcat pe scări două etaje... — am spus, străduindu-mă să adopt o figură gravă.

— Fără bancuri ! Nu-i vorba de mine, ci de oamenii în vîrstă, care trebuie să urce nouă-zece etaje, sau de cei cu copii în brațe... — a protestat el ofensat.

— Dacă m-aș pricepe, l-aș repara eu. Dar, după cum bine știi, nu-i cazul. Motiv pentru care nici nu mă ocup de ascensoare, ci de criminali. De aceea, am să-ți spun că din relatarea ta au rezultat cîteva elemente de selecție importante, sau mai degrabă niște coincidențe...

— Coincidențe cu ce ? — s-a arătat el intrigat.

I-am făcut pe plac și am relatat despre un martor audiat cu o zi mai înainte.

— Mă rog, și de unde rezultă că el ar putea fi persoana la care s-a referit martora Corina Buzdughină ? — a vrut Dan să știe, după ce mi-am terminat spiciul.

— Ți-am spus, din coincidențe. Și, spre convingerea ta, hai s-o luăm pe bucăți. Martora ți-a spus că Anda a fost acostată de necunoscut într-un tramvai, pe cînd se îndrepta spre mătușa ei. Are una singură în București. Adresa acesteia figura în agenda victimei. Dealtfel am și contactat-o. Anda a locuit la ea în perioada în care l-a cunoscut pe individul despre care mi-ai vorbit. Și necunoscutul tău și mătușa victimei locuiesc pe șoseaua Colentina. Primul la stația Obor, iar mătușa, respectiv gazda Andei, la stația Teiul Doamnei, adică la oprirea următoare. Ai înțeles ?

— Deci, în mod firesc, ar fi putut călători amîndoi într-unul din tramvaiele care circulă pe șoseaua Colentina.

Localizarea pe care ai făcut-o fiind susținută și de faptul că zona respectivă se află în construcție, așa cum a remarcat victima cînd s-a confensat martorei. Da, merge — a consimțit el. Evident, cu niște aproximații foarte aproximative.

Am continuat ca și cum nu l-aș fi auzit :

— Victima a spus că, liftul fiind defect, a urcat la scări de-a amețit. E adevărat ? Cînd Dan a confirmat printr-un gest, am reluat. O tînără care n-a împlinit optsprezece ani, la cîte etaje urcate pe scări obosește ? Patru-cinci ? Poate ! Dar pentru expresia utilizată : „Am urcat de-am amețit !“ eu aș fi gata să cred că ascensiunea ei a avut o altitudine dublă celei la care ar fi trebuit să se considere obosită.

— Și ? — s-a străduit colegul meu să mă priceapă.

— Amicul despre care ți-am vorbit stă la un astfel de nivel. Ce zici de această nouă coincidență ?

N-a zis nimic. Probabil unde privea pierdut covorul, peste rama biroului, și gînditor se scărpina după ureche.

— Și dacă aceste coincidențe nu te satisfac, mai am una. Martorul meu are aceleași semnalmente cu cele furnizate de către victimă : prezentabil, înalt, brunet și ochii negri.

Cînd am terminat expunerea punctului forte al argumentării mele, Dan s-a decis să nu-și mai clatine capul cu scepticism.

— Ascultînd relatarea martorei eram convins că nu-l vom putea dibui niciodată pe acest individ, iar tu mi-l pui pe tavă, dintr-o bucată ! Ești grozav, șefu ! — a exclamat el admirativ.

Întrucît afirmația lui nu m-a surprins (chiar deloc !), deoarece am știut dintotdeauna ce șef inteligent are Dan, am scos din sertarul biroului agenda victimei și am căutat numărul lui „Cristy“. Cînd l-am găsit, l-am format pe discul aparatului. După ce a sunat suficient de mult pentru a-mi da seama că nu-i nimeni acasă, am închis.

M-am ridicat și m-am dus să iau cartea de telefon din dulap. Cînd am venit cu ea în brațe și am pus-o pe birou, m-am făcut că nu remarc curiozitatea cu care Dan îmi urmărea gesturile. Am răsfoit paginile pînă la litera unde era înscrisă întreprinderea pe care o căutam. Am format numărul ei.

— Casieria, vă rog — am cerut, cînd mi-a răspuns o voce plictisită de centralistă.

— E rost de niscaiva parale ? — a întrebat Dan, frecînd buricele degetelor gros şi arătător într-un gest care poate fi înţeles de toate seminţiilor de pe mapamond.

— Cu doamna Samuilă — am cerut, după ce, de la celălalt capăt al firului, o voce feminină m-a întrebat ce doresc.

— Chiar eu sînt ! — m-a anunţat pe un ton vesel interlocutoarea mea.

Cînd mi-am spus numele şi, pentru orice eventualitate, i-am amintit că am mai stat de vorbă împreună, cu două zile mai înainte, a ştiut cine sînt.

— L-am căutat pe soţul dumneavoastră acasă, dar nu răspunde nimeni. Ştiţi cumva unde poate fi găsit ?

— Lucrează în schimbul de dimineaţă. Pînă la ora trei nu vine acasă... — a zis ea, cu un ton mai puţin exuberant.

— Vă rog să aveţi amabilitatea şi să-i spuneţi că-l aştept la inspectorat, la ora cinci după-amiază. Vă mulţumesc.

— Ăsta-i domnul din propoziţiune ? — a întrebat Dan, după ce am închis.

— Da. Dar cu asta încă nu înseamnă că am rezolvat problema... — am zis eu, începînd să mă plimb gînditor prin birou.

— De ce ? — a vrut să ştie, cum era şi firesc, Dan.

— Samuilă este căsătorit şi are trei copii. Adică o categorie de oameni care au tot felul de preocupări, mai puţin aceea a comiterii unui viol...

— Lumea e plină de nebuni — a aruncat Dan, fără adresă.

— Şi dacă victima s-a speriat atît de mult de individul care a atras-o la el în casă, nu văd de ce ar fi vrut să-l reîntîlnească cu un an mai tîrziu. Ştiu — l-am întrerupt, văzîndu-l că deschide gura să vorbească —, pentru a-şi recupera medalionul ! Să nu uităm însă că, după ce i s-a luat medalionul, s-a mai văzut o dată cu „adoratorul" ei, la uşa imobilului în care acesta locuia, dar n-a vrut să urce la el. După un an, cînd firesc ar fi fost să uite sau să se obişnuiască cu pierderea suferită, să se fi decis totuşi să-l însoţească la el acasă ? Normal, nu ! Cum însă în meseria noastră nimic nu-i normal, putem admite şi că l-a reîntîlnit. În sfîrşit, să revedem datele cazului.

M-am dus spre draperia care adăpostea harta oraşului şi am tras-o într-o parte.

— Astea-s punctele de abandonare a coletelor... — a constatat Dan, apropiindu-se să privească cele șase steguleţe de pe hartă ! Hei ! a exclamat după cîteva clipe. Punctul central este Piaţa Romană !

— Întocmai. Distanţa între punctul central şi locurile de abandonare este între 1 500—1 600 de metri, excepţie făcînd cel din strada Nicolae Iorga, care se află la 150 de metri...

— I-a fost teamă să-l ducă mai departe — mi-a subliniat el ideea.

— Frica care l-a cuprins rezultă şi din faptul că, la ultimele două transporturi, n-a mai răsturnat sacoşele, ca în cazurile anterioare, ci le-a abandonat pentru a nu fi surprins lîngă ele.

— Asta înseamnă că omorul a fost comis în preajma Academiei de Ştiinţe Economice... Locul de destinaţie avut de victimă cînd a plecat de acasă.

Am făcut un gest de confirmare :

— Dane, te rog să asculţi felul în care cred eu că s-a consumat drama, trăgîndu-mă de mînecă dacă vezi că deraiez. Victima a plecat de acasă la ora două şi jumătate. S-a dus la Hala Traian, de unde a cumpărat hîrtia igienică cerută de gazda ei, şi a luat autobuzul liniei 40. În jurul orei trei-trei şi un sfert a ajuns în Piaţa Cosmonauţilor, şi cîteva minute mai tîrziu în faţa Academiei. Colindarea tuturor facultăţilor — pentru a vedea numărul de candidaţi înscrişi, precum şi discuţiile care se încing de obicei între tinerii care vor să intre în învăţămîntul superior — i-au luat cam o oră şi jumătate. Deci, cu aproximaţie în jurul orei cinci a părăsit A.S.E.-ul.

N-a mers prea departe, deoarece omorul a fost comis în jurul orei cinci şi jumătate. Deci într-un interval de o jumătate de oră. Timp în care criminalul şi victima au stat de vorbă şi au băut ceva. La Anda găsindu-se o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie, adică conţinutul unei sticle de bere sau echivalentul a 50 de grame de coniac. Tot în acest interval de jumătate de oră s-a comis şi omorul...

— Deci criminalul n-ar fi avut timpul material necesar îndeplinirii acestor obiective dacă n-ar fi locuit în imediata apropiere a Pieţei Romane... — a remarcat el, apoi, brusc, s-a răzgîndit şi a început să-şi clatine capul. Nu ţine ! Ai omis că urmele luate de cîinii de serviciu au indicat că asasinul are un autoturism ! Dacă a urcat victima într-o

mașină, în cîteva minute o putea duce la o distanță de cîțiva kilometri de Piața Romană.

— Cu stopurile care sînt pe bulevarde, în cîteva minute n-ajungea el prea departe... Dar, admițînd că ai dreptate, tot mai important mi se pare punctul de unde ar fi putut difuza coletele... — am zis, punînd degetul gros pe locul unde harta indică a fi Piața Romană, apoi, folosindu-l ca pe un pivot, am rotit degetul arătător peste stegulețe, circumscriind un cerc ca într-o rotație de compas. Ipotetic, omorul s-a comis în interiorul acestei zone.

— De ce nu în cartierele Drumul Taberei sau Balta Albă ? Avînd mașină se putea deplasa în orice direcție, mai puțin cea în care într-adevăr locuiește... Cum tot ce-a făcut pînă acum a urmărit derutarea noastră, nu văd de ce n-ar fi avut același scop și cînd a abandonat coletele — a spus, uitîndu-se la mine întrebător.

— În consecință, ce zonă de cercetare propui ? Berceni, Baba Novac, Drumul Taberei, Florească...

— Nu sînt Mafalda ! — a protestat el.

— Nici eu. Aceasta fiind motivul pentru care am fost obligat să mă rezum la ceva cît de cît mai concret. Dealtfel varianta mea, spre deosebire de ipotezele tale foarte ipotetice, are calitatea de a fi aplicabilă.

— În ce fel ?

— Aproximativ o sută de lucrători de miliție umblă din locuință în locuință, pe o rază de cinci sute de metri în jurul Pieței Romane, arătînd fotografia victimei și cerînd relații despre persoanele care au fost văzute transportînd colete în ultimele zile.

— Și crezi că va ieși ceva ?

Am ridicat din umeri.

— Dacă aș fi știut că nu dă rezultate, n-aș fi dispus efectuarea acestei acțiuni. Dar cum noi încă nu știm nimic, sîntem obligați să admitem orice variantă de cercetare.

— Dacă considerăm că omorul a fost comis aici — a arătat Dan spre punctul central dintre stegulețe — tipul pe care l-ai chemat la noi locuiește tocmai în Obor, adică la o distanță de șase-șapte kilometri...

— Poate să locuiască și la Honolulu ! Dacă, într-un fel sau altul, a venit în contact cu victima sînt obligat să-i cer relații... Indiferent de faptul că nu se încadrează în varianta mea de lucru...

Brusc, a început să sune telefonul.

— Cu tovarășul căpitan Apostolescu — a cerut o voce răgușită, cînd am lipit receptorul de ureche.

— La telefon — am spus, în timp ce mă întrebam de ce are interlocutorul meu vocea atît de alterată : să fie bere, să fie tutun ori cumularea ambelor ?

— Sînt locotenentul Vintilă Ornaru. Vă rog să-mi permiteți să vă raportez că am dat de-o urmă a infractorului implicat în cazul de omor al tinerei de care mi s-a spus că vă ocupați dumneavoastră. Ordonați reținerea lui ?

— Cine este, cu ce se ocupă și unde locuiește ? — i-am tăiat avîntul.

— Se numește Ghiță Ghiță, este măcelar pe strada Mihai Eminescu și locuiește pe Calea Rahovei numărul 394 — m-a informat, pe nerăsuflate.

— În care capăt al străzii are prăvălia ? — am întrebat fără nici o ezitare, cînd mi s-a precizat că bărbatul este măcelar.

— Înspre Piața Romană. La o distanță de 70 de metri de Academia de Științe Economice.

— În ce constau bănuielile ? — am vrut să mai știu, în timp ce, ținînd receptorul cu umărul, m-am ridicat de pe scaun, am luat haina de pe spătar și am început s-o îmbrac.

— O martoră a recunoscut în fotografia arătată pe o tînără care a intrat în prăvălia lui. De asemenea, mai mulți vecini m-au informat că l-au văzut în nenumărate ocazii cărînd scaoșe grele.

— Ești îmbrăcat în uniformă ?

— Nu, sînt în civil, tovarășe căpitan.

— Atunci dumneata va trebui să mă recunoști pe mine. Mașina de serviciu este o Dacie-1 300 albă, cu numărul 2-B-225. Vom parca la intersecția cu Bulevardul Dacia.

— Ce-i ? — a întrebat Dan, după ce am închis.

— S-ar părea că plasa pe care am întins-o a început să dea rezultate...

* * *

În trei ore eram edificați. Tînăra, despre care o vecină susținea că ar fi una și aceeași persoană cu victima, era prietena măcelarului. Am depistat-o, am confruntat-o cu martora și lucrurile s-au lămurit fără drept de apel.

În ceea ce privește coletele grele pe care le cără, situația s-a clarificat și mai repede. Măcelarul, ca mai toți

măcelarii, făcea și un pic de speculă cu carnea pe care o dosea.

Cum eu nu mă ocup de probleme economice, l-am lăsat pe locotenentul Vintilă Ornaru să lămurească ce era de lămurit.

15 iulie

Cînd am intrat în birou, Dan încă nu venise. Nici nu m-am așezat bine pe scaun și am auzit bătîndu-se în ușă. Mi-am spus că iar se ține de glume colaboratorul meu, și am făcut-o pe artileristul.

— Dumneavoastră pe cine căutați ? — am auzit cîteva clipe mai tîrziu vocea lui Dan dindărătul ușii.

N-am mai auzit răspunsul interpelatului, dar prin ușa care s-a deschis i-am văzut pe Dan și pe Samuilă. Ultimul fiind îmbrăcat ca în urmă cu două zile : cămașă cu mîneci lungi, maro și pantaloni din tergal, bej.

— Să trăiți ! — a zis el, cînd a dat cu ochii de mine. Vă cer iertare pentru ziua de ieri. Cînd am ajuns acasă eram obosit și am vrut să mă odihnesc o oră... M-am trezit din somn abia la ora opt seara — a spus el cu o atitudine spășită.

— Întrucît faptul este consumat, nu ne rămîne decît să uităm incidentul — am zis, cu un ton neutru, arătîndu-i scaunul.

— Cum a ajuns Anda la dumneata în casă ? — a întrebat Dan, de la biroul lui, de îndată ca Samuilă s-a așezat pe scaun.

Probabil că uitase de prezența colegului meu, deoarece, cînd a întors capul spre el, a tresărit.

— Pentru ce ai luat medalionul fetei ? — l-am obligat eu să privească din nou spre mine.

— Nu i l-am luat ! Mi l-a dat ea... — a aruncat el. Dar să știți că n-am nici o legătură cu omorul ! Eu...

Am ridicat mîna pentru a-i tăia avîntul.

— S-o luăm de la început. Relatează cum ai cunoscut-o... şi tot ce-a urmat.

Şi-a fixat privirea pe sita cromată a microfonului şi a început să vorbească :

— Am cunoscut-o, aşa cum v-am spus, în tramvai... După ce am colindat magazinul Bucur, am invitat-o la mine. Cînd am ajuns în apartament, am stat de vorbă şi, apoi, i-am propus să ne iubim. Cînd mi-a spus că este fată mare, m-am lăsat păgubaş. N-aveam nevoie de încurcături cu o puştoaică. Astea ori îţi vin şi sună la uşă cu burta la nas, ori ţi-l trimit pe taică-su să-ţi facă scandal. Decît aşa plăcere, mai bine lipsă.

— Copiii dumitale nu erau acasă ? — a întrebat Dan.

— Nu. În perioada aceea am fost certat cu soţia mea şi a plecat cu ei la maică-sa.

— Continuă, te rog, relatarea — i-am cerut eu.

— La despărţire, i-am spus că aş vrea s-o mai văd, însă ea mi-a răspuns că nu mai poate să vină deoarece a doua zi urmează să plece la mare. I-am cerut numărul ei de telefon, dar nu mi l-a dat pentru că se temea să nu nimerească peste părinţii ei. În schimb, şi l-a notat ea pe al meu.

— De atunci n-ai mai văzut-o ? — a întrebat Dan.

— Ba da — a zis, după o imperceptibilă ezitare. Trei sau patru luni mai tîrziu mi-a telefonat şi a spus că vrea să discute cu mine. I-am spus că am musafiri, dar ea a insistat să mă vadă. Ne-am întîlnit la intrarea blocului meu. Am stat cîteva minute de vorbă, apoi ea a plecat.

— De ce te-a căutat ? — am spus eu.

— Fleacuri de fată ! Mi-a zis că i s-a făcut dor de mine şi a vrut să mă vadă, fie şi pentru o clipă.

— Nu înţeleg bine — am recunoscut. Spuneai că, aflînd că este fată mare, nu te-a mai interesat. Atunci de ce, după ce a fost la dumneata acasă, i-ai spus că vrei s-o mai vezi ?

— Tovarăşe căpitan, era o fată foarte frumuşică, foarte drăgălaşă. Mi-a plăcut mult şi sub imperiul momentului am dorit s-o mai văd. Abia după ce a plecat, şi eu m-am răcorit, m-am felicitat pentru şansa pe care am avut-o de a nu intra într-o încurcătură în care numai mînzoaicele din categoria ei te pot băga. Credeţi că un om

însurat și tată a trei copii își poate dori o astfel de încurcătură ?

Desigur că aș fi putut să-i spun că un om însurat și tată a trei copii n-ar fi trebuit să invite în casa lui o „mînzoaică", dar, cum eu nu sînt trecut în schema de funcțiuni a Patriarhiei pe post de dojenitor, m-am abținut.

— Anul acesta v-ați mai întîlnit ? — am întrebat.

— Nu. După cum v-am spus, ultima oară am văzut-o anul trecut, la intrarea imobilului unde locuiesc.

— Dar la telefon ați vorbit ?

— Da, m-a mai sunat de la Sibiu de cîteva ori să mă întrebe ce mai fac.

— Anul acesta ?

— Da, în primele două-trei luni. Ultima dată mi-a spus că s-a logodit și n-o să mă mai sune. M-am bucurat atît pentru ea, cît și pentru mine că n-o să mă mai bată la cap. Mai cu seamă că suna la ore anapoda și dacă ar fi nimerit-o pe nevastă-mea, vă dați seama că s-ar fi lăsat cu un scandal de care n-aveam nevoie — a spus el, cu o căutătură amuzată în ochii lui negri.

— Mai ai legături și cu alte femei ? a întrebat Dan.

Deși n-am priceput ce-i pasă lui de relațiile audiatului, am rămas în expectativă. Și am făcut bine, deoarece în momentul următor l-am înțeles și, în gînd, l-am aprobat.

Samuilă a făcut-o pe stingheritul, pe jenatul, apoi, privind mustrător spre Dan, a spus zîmbind :

— Cărui bărbat tînăr nu-i place o femeie frumoasă ?

— În ultimul an ai avut de-a face cu multe femei ? — a continuat Dan.

— Cinci-șase... — a răspuns el, după ce a clătinat capul gînditor.

— Numele și adresa lor ? — s-a grăbit Dan să-i ceară.

Samuilă a aruncat o privire mirată spre colegul meu, apoi a spus cu imputare :

— Dumneavoastră faceți publice relațiile pe care le aveți cu femei ?

— Întrebări punem numai noi, domnule Samuilă — am ținut eu să pun lucrurile la punct. Vă rog să faceți precizările cerute de colegul meu.

— Un bărbat căsătorit n-are timp să stabilească legături cu o femeie. Mă vedeam cu ele o dată, și atît ! În astfel de condiții puteam să aflu cel mult numele mic, iar la plecare să-l uit.

— Și unde te vedeai cu ele ?

— La mine acasă, dimineața, cînd soția mea se afla la serviciu.

Deci nici nume, nici adrese. Îl făcuse marț pe Dan. Tipul ori era un mare șmecher, ori spusese adevărul.

— S-ar părea că ai succes la femei ? — l-am luat eu în primire cu binișorul.

— Nu pot să mă plîng — mi-a surîs el, flatat.

— Probabil că nu ți s-a întîmplat niciodată să te refuze o femeie, să-ți reziste — am continuat, adoptînd o atitudine admirativă.

— Aiurea ! — a exclamat, strîmbînd scîrbit din nas. Din trei femei, una neapărat face nazuri, ca și cum n-ar fi știut pentru ce-a venit ! Niște sclifosite care-și închipuie că dacă nu se culcă de prima dată cu un bărbat fac impresie bună.

— Așa este — am admis eu, pe un ton voit amical. După ce-ți pierzi vremea cu una din astea și vezi că începe să facă nazuri, îți vine s-o iei la palme — am adăugat, cu aplomb.

— A, nu ! Băiatu nu face treburi din astea — a protestat el. Vrea, bine. Nu vrea, îmi trece cheful și-i arăt ușa. Cu violență nu se face dragoste — mi-a adus la cunoștință, strîmbînd dezgustat din nas.

Dacă Dan urmărise să afle adresele partenerelor sale de pat pentru a le cere informații asupra comportamentului său în intimitate, răspunsul i-l dădusem eu prin chestionarea mea meșteșugită. Domnului din fața noastră, cum era și firesc, îi repugna ideea unor relații sexuale prin siluire, deci, sub acest aspect, n-ar fi putut ajunge s-o ucidă pe Anda.

— De ce i-ai sustras medalionul ? — am vrut să clarific penultimul aspect al problemei.

A ridicat o mînă la nivelul umărului, așa cum fac agenții de circulație mai înainte de a amenda un conducător auto care a depășit viteza legală. Apoi, apropiindu-și gura de microfon, a protestat :

— Nu i l-am luat, ci mi l-a oferit ea !

— N-ai impresia că este cel puțin neobișnuit ca o femeie să ofere unui bărbat în dar un medalion ? — l-a luat Dan tare.

— Tovarășe căpitan — mi s-a adresat el, probabil unde o fi ajuns la concluzia că eu sînt bunătatea perso-

nificată, nu căpcăun ca colegul meu —, vă rog să-mi permiteți să vă spun cum s-au petrecut lucrurile.

— Te rog — l-am încurajat cu amabilitate.

— După ce i-am propus să facă dragoste cu mine și n-a fost de acord, am început să stăm de vorbă despre vrute și nevrute. Mi-a spus că în anul următor intenționează să revină în București pentru a da examen la facultate, mi-a vorbit de piesele de teatru pe care le-a văzut și așa mai departe. Cînd m-a întrebat cu ce mă ocup, i-am zis că sînt inginer electronist și că în următoarele două luni urmează să dau examenul de stat. Atunci și-a scos medalionul și l-a agățat de gîtul meu, spunînd că vrea să-mi poarte noroc la examen. La plecare, cînd am vrut să i-l restitui, a refuzat să-l primească, susținînd că nu-l vrea, deoarece ei i-a purtat numai g'inion. Am sperat ca în următoarele zile să revină după el... De aceea l-am și purtat la gît cîteva luni.

— Din informațiile pe care le avem, rezultă că Anda ți-a cerut de nenumărate ori să-i restitui medalionul. Acesta fiind și motivul pentru care a venit să te vadă a doua oară, la intrarea imobilului dumitale.

— Este adevărat ce spuneți, tovarășe căpitan. Eu am păstrat medalionul trei luni de zile, apoi, fiind convins că într-adevăr nu și-l mai dorește și avînd nevoie de bani, l-am vîndut. Ea și-a adus aminte să mi-l ceară cînd nu mai aveam de unde să i-l dau — a spus el, ridicînd din umeri într-un gest de nevinovăție.

— Cu ce sumă l-ai vîndut ? — a întrebat Dan.

— Am luat 1.800 de lei.

— Cine l-a cumpărat ?

— L-am vîndut unei vînzătoare de la raionul de bijuterii din magazinul „Bucur".

— Cum se numește ?

— Nu știu. I l-am vîndut și atît. N-am stat să fac cunoștință cu ea — a zis cu indiferență.

— Cum arată ? Semnalmentele, te rog ! — l-a înghesuit Dan.

— Avea 20—25 de ani, părul negru, scurt și ondulat, tenul alb, ochii negri. Era corpolentă, aș spune chiar grasă — a descris-o el fără ezitare.

Dacă în ceea ce privește „inginerul electronist", despre care vorbise prietena victimei, ne-am lămurit că avem

de-a face cu un crai de mahala, în ceea ce privește criminalul ne aflam ca la început.

Întrucît momentan nu vedeam ce altceva mai bun aș putea face decît să încep verificarea persoanelor de pe lista întocmită de Dan la Sibiu, am trecut la ultimul punct al problemei.

— Domnule Samuilă, pentru a putea clarifica toate aspectele cazului, trebuie să știm cum v-ați petrecut timpul, să zicem... de la data de 1 iulie și pînă în ziua de 13, cînd ne-am cunoscut.

Nu numai el, dar și Dan m-a privit mirat, evident fără să ceară explicații.

— Te rog să-l duci în camera de alături și să i se dea cele trebuitoare pentru scris — am spus către Dan.

Cînd am rămas singur, am pus mîna pe telefon și am sunat Secția a IV-a de miliție pentru a cere să mi se găsească o anumită persoană.

*

* *

La ora unu și jumătate, am coborît din mașină în fața clădirii cazărmii. Sentinela, foarte intransigentă, mi-a spus că n-are voie să stea de vorbă cînd se află la post, dar, la insistențele mele, s-a decis să apese pe butonul unei sonerii. Cîteva minute mai tîrziu și-a făcut apariția un sergent, care avea pe braț banderola de caporal de schimb.

A priceput repede ce dorim și ne-a rugat să-l urmăm. În dosul zidurilor se aflau clădirile roșii, tip armată, și terenurile de instrucție pe care mărșăluiau sau își șmotruiau armele trupeții.

Cînd am ajuns în fața ușii comandantului, sergentul pe post de caporal de schimb ne-a rugat să așteptăm cîteva clipe și a intrat singur. Cînd a ieșit și ne-a anunțat că sîntem așteptați, am fost întîmpinați de un colonel înalt, suplu și cu o figură de să juri că Gregory Peck s-a înrolat în armata noastră !

— Colonelul Vasile Steau — s-a recomandat el.

Ne-am prezentat și noi, arătînd legitimațiile.

— Vă rog să luați loc și să-mi spuneți ce pot face pentru dumneavoastră — ne-a invitat el zîmbind ușor, din colțul buzelor, tot à la Gregory Peck.

— Facem o cercetare criminală și, în căutarea eventualului vinovat, am ajuns și la dumneavoastră în unitate.

— Vreți să spuneți că vreunul din băieții mei a omorît pe cineva ? — a zis el, înlocuindu-și zîmbetul cu o uitătură rece, a la chief-detectivul Clifford cînd se supăra pe sheriff-ul Sam McCloud.

— Nici gînd să fac o astfel de afirmație, fără a avea dovezi. Tot ce dorim este să știm dacă un ostaș care își face stagiul militar în unitatea dumneavoastră a fost învoit într-o anumită zi — am replicat eu cu un zîmbet pentru care orice fabrică serioasă de pastă de dinți m-ar fi putut angaja să le fac reclamă.

— Cum se numește ostașul ? — a vrut să știe, rezervat.

— Teo Teodorescu, e sibian.

Fără să comenteze, a apăsat pe butonul unei sonerii.

În clipa următoare am auzit ușa deschizîndu-se, închizîndu-se și un zgomot de tocuri de bocanc lovite sec :

— Să trăiți, tovarășe colonel !

Am întors capul și am văzut un fruntaș înțepenit în poziție de drepți.

— Ce dată vă interesează ? m-a întrebat colonelul.

— 6 iulie.

— Anul acesta ? !

— Da.

— Fruntaș, la loc comanda !

În timp ce ostașul ieșea, l-am privit intrigat.

— În perioada 2—14 iulie am fost în aplicație, la 200 kilometri de aici. Așa că-mi pare rău că nu vă pot ajuta — a spus el, făcînd un gest de regret, deși era evident că buna dispoziție îi revenise.

— A fost și ostașul Teo Teodorescu ? — a întrebat Dan.

— Dacă a plecat toată unitatea, mai mult ca sigur că a fost și el prezent la aplicație — a replicat colonelul, fără să-și ascundă ironia.

Fiind clar că lista adusă de la Sibiu va conține un suspect mai puțin, ne-am luat la revedere de la comandant și am plecat.

*

* *

La ora patru, cînd ne-am înapoiat la inspectorat, aveam radiate trei nume de pe listă.

— Domnule Samuilă, scuză-mă pentru întîrziere — am zis, intrînd în camera unde-l lăsase Dan să-şi scrie memoriile pe ultimele două săptămîni.

— Nu-i nimic, tovarăşe căpitan. De fapt am terminat numai de cîteva minute. Cînd mi-am privit ceasul, chiar am rămas surprins de cît timp am avut nevoie pentru a scrie această declaraţie — m-a informat el bine dispus.

Am luat hîrtiile scrise şi am început să mă uit peste ele.

În zilele 1—4 : fusese la serviciu şi apoi acasă.

În ziua de 5 : s-a îmbolnăvit de o viroză respiratorie şi medicul i-a dat un concediu medical de trei zile.

În ziua de 6 iulie : la ora nouă dimineaţa a plecat la cinematograful „Melodia" şi a luat un bilet pentru ora unsprezece. S-a înapoiat apoi acasă şi, ajutat de vecina lui, doamna Pintea, a dat de mîncare copiilor. Cînd a terminat treaba, a plecat la cinematograf. A văzut filmul şi a revenit acasă la ora două. Apoi după ce a luat cheile de la vecina lui a intrat în casă la el.

— N-ai cheie la locuinţa dumitale ? — m-am mirat, întrerupîndu-mi lectura.

— Cheia mea stă la doamna Pintea, care în lipsa noastră ne îngrijeşte copiii.

— Ce film ai văzut ? — a vrut să ştie şi Dan, care citea depoziţia peste umărul meu.

— „Locotenentul Mc Q în acţiune".

Am reînceput să privesc modul în care şi-a petrecut timpul în ziua omorului.

La ora trei şi jumătate a venit soţia lui de la serviciu şi au mîncat.

La ora patru şi jumătate au plecat împreună să plătească telefonul la centrala Ghica-Tei. Pe la cinci cinci şi jumătate au plecat la prietena lor, doamna Doina Patraulea, care locuieşte în strada Cristian Tell la numărul 8. În jurul orei şapte s-a grăbit să revină acasă pentru a vedea un film:

— Ce film aţi văzut la televizor în seara zilei de 6 iulie ? — l-am întrebat.

— Nu ştiu cum se numea, dar era vroba de viaţa lui Mussolini.

Am reluat citirea filelor pe care le scrisese.

În ziua de 7 iulie a stat acasă. La ora trei a venit soția lui și au mîncat. În jurul orei cinci a venit în vizită Doina Patraulea și a plecat la ora nouă seara.

În ziua de 8 iulie a umblat toată ziua prin oraș pentru a-și repara aparatul de fotografiat.

În ziua de 9 iulie și următoarele a fost la serviciu dimineața, iar după-amiazele le-a petrecut acasă, cu copiii și soția sa.

Fiind edificat, l-am poftit în biroul meu.

— Ai mai avut de-a face cu miliția ? — l-am întrebat de îndată ce s-a așezat pe scaun.

— Nu — s-a mirat el. Ah ! să nu mint. Am avut două contravenții la legea circulației rutiere.

— Ce rude apropiate ai în București ? Mă refer la părinți, frați și surori.

— N-am decît părinți... — a zis, uitîndu-se la mine surprins.

— Unde locuiesc ?

— Pe strada Cristian Tell 27.

— Domnule Samuilă — am reluat cu un ton oficial — am motive să consider că ai ascuns adevărul, că depoziția dumitale nu este sinceră. În consecință, pînă la clarificarea unor aspecte legate de uciderea Andei Ambros, vei rămîne în arestul miliției...

— Protestez ! Este ilegal să mă...

— Ești reținut pentru sustragerea prin forță a medalionului victimei Anda Ambros ! l-am întrerupt.

— Nu-i adevărat ! Ea mi l-a oferit... — a protestat el țîșnind de pe scaun.

— În conformitate cu articolul 211 din Codul penal, infracțiunea comisă de dumneata se numește tîlhărie și ancheta se face sub stare de arest ! am continuat fără să-l iau în seamă.

Cînd Dan l-a scos afară din birou pentru a-l preda subofițerului de serviciu, Samuilă a renunțat să mai protesteze și, calm, m-a anunțat că abuzul pe care-l comit va ajunge în prima pagină a cotidianului „Scînteia".

— Formidabil cum l-ai prins cu mîța-n sac ! — a exclamat Dan, reintrînd în birou. De unde ți-a venit ideea asta de milioane ?

— Nimic deosebit. Am pus cantități egale de rutină și fler într-un shaker și l-am scuturat bine. Din acest cock-

teil s-a născut ideea că dacă-i implicat în uciderea Andei s-ar putea da în petic, în anumite condiţii. I le-am creat. Şi, a greşit ! — am spus cu simplitate, pentru a-i demonstra că nu sînt numai foarte deştept, ci şi foc de modest.

Era însă atît de extaziat de stratagema pe care o folosisem, încît nici n-a realizat că-l iau peste picior.

— Cerîndu-i să spună cum şi-a petrecut timpul de-a lungul a douăsprezece zile, el şi-a concentrat atenţia tocmai pe ziua de 6 iulie, cînd a fost ucisă victima, şi a povestit tot ce-a făcut, cu ceasul în mînă...

— Întocmai. În dorinţa lui de a-şi impune cu fermitate alibiul, s-a trădat.

— Ca în romanele poliţiste : numai criminalul are alibiu ! — a rîs Dan.

— Ştii care-i mişcarea următoare ?

— Bineînţeles ! — a răspuns cu promptitudine, ridicîndu-se de pe scaun. Dăm o fugă pînă la Procuratură, apoi trecem la demolarea alibiului pe care ni l-a prezentat.

Întrucît n-am avut obiecţii la planul de bătaie pe care-l expusese, m-am catapultat şi eu de pe scaun. Dar nu înainte de a-i da un telefon căpitanului Maier pentru a-i cere să facă o verificare.

*

* *

La ora cinci şi jumătate, am coborît cu Dan din lift şi m-am dus glonţ spre uşa la care mai sunasem o dată, cu trei zile în urmă.

A deschis chiar persoana pe care o căutam.

— Sărut mîna, doamnă Samuilă — am spus.

— Ce-i cu Grigore ? — a întrebat ea, fără să încerce să ascundă încordarea şi neliniştea care o stăpîneau.

— Ar fi mai bine să discutăm în casă — am propus.

A deschis uşa pînă s-a lovit de perete şi s-a retras din prag.

Am intrat după ea şi Dan a închis uşa. Ne-a poftit să intrăm într-o încăpere mobilată cu o garnitură de sufragerie, neagră, de serie. Lîngă peretele din dreapta era un pătuţ şi înăuntru, stînd pe burtică, un copilaş de vreun an ne privea cu doi ochişori albaştri, printre zăbrele.

Elena Samuilă ne-a invitat printr-un gest să luăm loc pe scaunele care înconjurau masa din mijlocul camerei.

— Unde e Grigore ? — a revenit la întrebarea inițială, după ce ne-am așezat pe scaun.

— La miliție. În stare de arest.

— Da' ce-a făcut ? — a spus, în timp ce-și frămînta mîinile cu nervozitate.

— Se află în cercetare pentru un act de tîlhărie.

— Tîlhărie ? ! — a exclamat, uitîndu-se la mine neîncrezătoare.

Am confirmat printr-un gest.

— În urmă cu un an, a sustras cu forța un medalion de aur unei tinere. Știți ceva despre acest medalion ?

A făcut un semn de negație, cu un aer de uimire.

— Doamna Samuilă, soțul dumneavoastră aducea femei în casă cînd lipseați ?

— Nu. Cum o să facă așa ceva ? — s-a mirat, accelerînd frămîntarea degetelor.

— Întrucît la prima noastră discuție mi-ați spus că-i plac femeile, am admis posibilitatea că le-a adus și acasă.

— Exclus ! Cînd nu sînt eu acasă, sînt copiii, iar vecina mea, doamna Pintea, are cheile de la apartamentul nostru și intră mereu să-i controleze ce fac.

— Și totuși, sîntem informați că invită femei în apartamentul dumneavoastră — a intervenit Dan.

— N-am cunoștință despre așa ceva — și-a menținut ea punctul de vedere, adăugînd la chinuirea degetelor și mușcarea buzelor.

— Puteți să ne spuneți cum v-ați petrecut timpul miercuri, 6 iulie ? — am trecut la problema care mă adusese la ea.

— Ca de obicei, dimineața am fost la serviciu și am revenit acasă în jurul orei trei. După ce am mîncat și l-am îmbrăcat pe Ionuț — a zis, privind spre pătuțul unde se afla copilașul —, m-am dus cu soțul meu în oraș.

— La ce oră ați plecat de acasă ? — a întrebat Dan.

— Cred că era patru și jumătate.

— Ce-ați făcut în oraș ?

— Mai întîi ne-am dus și am plătit telefonul...

— Unde, în Calea Victoriei ? — a încercat-o Dan.

— Nu, la noi, la centrala Ghica-Tei.

— După ce-ați plătit telefonul, ce-ați făcut ?

— Am luat un taximetru, care tocmai oprise în fața centralei...

— Ați reținut ce număr avea ? — a întrebat Dan.

— Nu. N-am avut nici un motiv.
— Dar culoarea ?
— Bej, nuanța untului.
— Deci v-ați urcat în taximetru și ? — am zis eu.
— Ne-am dus la o prietenă de-a noastră, Doina Patraulea.

N-am întrebat-o unde locuiește. Știam din depoziția bănuitului.

— La ce oră ați ajuns la Doina ?
— În jurul orei cinci și jumătate. Și am stat pînă la ora șapte, cînd ne-am grăbit să venim acasă să vedem filmul de cinematecă de la televizor, deoarece aparatul Doinei era defect.
— Ce film ați văzut ?
— Nu-i reținn numele. Dar îmi amintesc că era vorba de Mussolini. Cum s-a terminat emisiunea la televizor, m-am culcat.
— Grigore Samuilă a fost tot timpul cu dumneavoastră ?
— Bineînțeles — a afirmat, parcă mai calmă.
— Doamnă Samuilă, vă rog să fiți de acord cu efectuarea unei percheziții — am cerut, arătîndu-i ordinul Procuraturii.

A făcut un gest de indiferență și, cu asistența ei, am trecut la un control de rutină a încăperilor și obiectelor, fără să omit broaștele ușilor, dar nici una nu era de tip Wertheim. Ultimul drum a fost la baie. După ce am terminat de examinat gresia care acoperea pardoseala, mi-am vîrît degetele prin gaura de evacuare a căzii de baie. Cînd l-am privit, am fost nevoit să trag concluzia că nu aici a fost ucisă victima.

— Cînd îl eliberați pe Grigore ? — a vrut să știe gazda noastră, cînd am ajuns la ieșire.
— Eliberarea lui este condiționată de rezultatul cercetărilor...

*
* *

Mașina a trecut pe lîngă Ambasada Franceză și a intrat pe strada Cristian Tell. După ce a oprit pe stînga, cîțiva zeci de metri mai departe de Biserica Amzei, am coborît și am intrat într-o clădire cu două etaje. Persoana căutată locuia într-o cameră de la mansardă. Am bătut

în uşă şi cîteva clipe mai tîrziu ni s-a deschis ; probabil că scîrţîitul scării din lemn pe care urcasem pînă la ea o avertizase că va primi vizitatori.

Era blondă, cu părul lung, legat la spate după moda „coadă de cal", trăsături regulate şi ochii albaştri. Înăltuţă, bine proporţionată, îmbrăcată cu o rochie albă imprimată cu figuri geometrice, bleu, ce-i punea în evidenţă genunchii rotunzi şi picioarele suple, încălţate în saboţi cu dungi albe şi bleu. Avea în jur de 25 de ani.

— Doamna Doina Patraulea ? — am deschis eu discuţia, deoarece ea ne privea şi tăcea de parcă ar fi admirat un tablou faimos într-un muzeu de artă.

— Da... eu sînt — a reuşit ea să se regăsească.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre o persoană pe care o cunoaşteţi — am zis, arătîndu-i legitimaţia.

— Miliţia ? — a constatat ea, surprinsă. Vă rog să intraţi...

Am pătruns într-o încăpere mărişoară, mobilată cu piese eterogene de dormitor şi cameră de zi.

— Cunoaşteţi familia Samuilă ? — am întrebat, după ce ne-am aşezat în nişte fotolii pe cît de vechi şi roase de uzură, pe atît de comode.

— Da, sigur ! Li s-a întîmplat ceva ? — s-a arătat ea surprinsă.

— De cînd nu i-aţi mai văzut ?

— De azi de la prînz, cînd am fost la ei în vizită... Dar acasă se afla numai Elena.

— V-a spus unde se află Grigore, soţul ei ?

— N-am întrebat-o, dar cred că era la serviciu...

— S-ar părea că vă vizitaţi des.

— Aşa-i. Sînt cei mai buni prieteni ai mei şi ori sînt ei la mine, ori mă duc eu la ei.

— Căsătorită ?

— Nu.

— Cu ce vă ocupaţi ?

— Sînt funcţionară la I.C.A.B.

— Vă amintiţi cînd v-a vizitat familia Samuilă în cadrul acestei luni ?

— Da. Pe întîi iulie, cînd a fost ziua mea... Şi miercuri, nu cea care a trecut, ci cealaltă... Apoi au venit şi pe 10 iulie, adică duminică, pentru a merge împreună la ştrand.

— Cum de vă amintiţi atît de bine că au fost la dumneavoastră miercuri ? — am vrut să ştiu, chestie de verificare a sincerităţii.

— Pentru că în seara aceea era telecinemateca la televizor şi s-au grăbit să plece pentru a prinde filmul.

— Pentru că aveţi o memorie atît de bun, vă rog să ne spuneţi la ce oră au venit la dumneavoastră miercuri, 6 iulie ?

— Eu am venit acasă la ora patru, iar ei au sosit cam o oră, o oră şi jumătate mai tîrziu.

— Cînd au plecat ?

— În jurul orei şapte.

— O vizită atît de scurtă ? — am făcut-o eu pe miratul.

— V-am mai spus, voiau să vadă filmul care se dădea la televizor.

— Dumneavoastră aşteptaţi pe cineva în seara aceea ?

— Nu ! N-aşteptam pe nimeni. De ce ? — s-a mirat şi ea, însă, spre deosebire de mine, sincer.

— De ce nu au rămas să vadă filmul la dumneavoastră ? — am întrebat, arătînd cu vîrful bărbiei spre televizorul aşezat lîngă un perete, pe o măsuţă.

— E stricat. Grigore s-a oferit să mi-l aranjeze, dar n-am vrut să-l las. Aparatul este în garanţie şi dacă umblă cineva străin la el, cooperativa nu-l mai repară...

— Atrăgîndu-vă atenţia că mărturia mincinoasă se pedepseşte prin lege, vă rog să vă gîndiţi bine şi să-mi spuneţi dacă sînteţi convinsă că Grigore Samuilă a fost la dumneavoastră miercuri, 6 iulie, între orele cinci şi jumătate şi şapte după-amiază ! — am spus pe un ton oficial.

— V-am spus... A fost — a confirmat ea, parcă tulburată de avertismentul meu.

— Vă cerem scuze pentru deranj — am zis, ridicîndu-mă de pe scaun.

*

* *

Ne-am urcat în maşină şi Vartunian a demarat.

— Afacerea e al naibii de încurcată — a remarcat Dan cu mult bun simţ. Are un alibiu din beton armat.

— El e criminalul, Dane. Victima nu era o uşuratică, cum a încercat el să-mi sugereze. Nu s-a dus cu un băr-

la întîmplare, ci cu unul pe care-l cunoştea. I-a Samuilă îl cunoştea... Nu numai că-l cunoştea, dar trebuia să ia de la el un medalion... Un medalion la care ea n-a renunţat ! Şi că n-a renunţat rezultă din multiplele telefoane pe care i le-a dat cu speranţa că şi-l va recupera. Telefoane date chiar în cursul acestui an ! De ce o fată cu capul pe umeri să se fi dus, aşa dintr-odată, la un necunoscut ? — am monologat, privind defilarea străzilor peste care se lăsase seara.

— E logic ce-ai spus, dar n-ajunge...

— Dane — l-am întrerupt —, îţi mai aminteşti ce-a spus femeia de serviciu a familiei Cornea, unde a fost găzduită victima ?

— Fără să comenteze, a aprins plafoniera şi a început să-şi răsfoiască notesul. Cînd a ajuns la fila pe care o căuta, s-a declanşat :

Întrebare : „Discuta des la telefon ?"

Răspuns : „O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva şi spunîndu-i că se teme de examene."

Întrebare : „A pronunţat vreun nume ?"

Răspuns : „Nu."

Întrebare : „Aţi reţinut ceva din dialogul lor ?"

Răspuns : „Da... Parcă spunea ceva în genul : «Ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat diploma...»"

— E în regulă ! l-am întrerupt. Cine o fi fost persoana căreia victima i-a spus că : „ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat diploma..." ?

— De unde să ştiu ? — s-a mirat el.

— Întîmplător, ştii vreo persoană care i s-a recomandat victimei ca fiind inginer electronist, fără examen de stat ?

— Ai dreptate ! i-a venit tonul imediat. Dacă Samuilă putea să fie anul trecut inginer fără examen de stat, era firesc să-l aibă luat un an mai tîrziu...

— Întocmai. Iar dacă au vorbit la telefon pe 5 iulie, de ce n-ar fi vorbit şi în ziua următoare, pentru a fixa o întîlnire ?... Ultima ei întîlnire... — am completat cu amărăciune, văzînd cu ochii minţii victima, aşa cum am recuperat-o din parcuri şi W.C.-uri.

— Există un principiu care nu poate fi omis : o persoană nu se poate afla în acelaşi timp în două locuri diferite. Samuilă nu putea fi cu Anda, de îndată ce, în timpul suprimării victimei, se afla împreună cu soţia lui în vizită

la Doina Patraulea. Şi este evident că acolo s-a aflat — a zis, clătinîndu-şi capul într-un mod care demonstra că şi-a consumat entuziasmul, ca un aparat de radio cu tranzistori bateriile.

În timp ce Dan vorbea, am privit prin fereastra portierei. Ne aflam opriţi în faţa inspectoratului. Probabil de mult timp, deoarece Vartunian se pregătea să strivească chiştocul ţigării pe care o fumase în timpul discuţiei noastre.

— Nu cred decît în evidenţe probate — am zis, deschizînd portiera şi coborînd.

*

* *

Pe banca de lîngă biroul nostru era un subofiţer şi o tînără.

— Tovarăşul căpitan Apostolescu ? — a întrebat subofiţerul, ridicîndu-se în picioare în poziţie de drepţi şi cu mîna la caschetă.

Am confirmat.

— Să trăiţi ! Permiteţi-mi să vă raportez... Sînt plutonierul Protopopescu Paul, de Secţia a IV-a. Din ordinul tovarăşului comandant am adus la dumneavoastră pe numita Elena Popa, vînzătoare la raionul de bijuterii al magazinului „Bucur" — a turuit el în viteză.

— Mulţumesc, poţi pleca — i-am spus, apoi m-am adresat tinerei care în timpul discuţiei se ridicase de pe bancă : Vă rog să poftiţi în birou.

Corespundea întocmai descrierii făcute de Samuilă. Scundă, corpolentă, părul negru, scurt şi ondulat, vîrsta în jur de 25 ani.

— Dorim să vedem medalionul pe care l-aţi cumpărat anul trecut — am zis, de îndată ce s-a aşezat pe scaun.

De unde mai înainte mă privea cu un aer de curiozitate, după ce mi-am formulat întrebarea se uita la mine de parcă ar fi văzut un boa constrictor croşetînd ciorapi de lînă pentru copiii săraci.

— Medalion ? — a repetat, încă uluită.

— De aur — s-a simţit Dan obligat s-o ajute.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nici nu am, nici n-am avut vreodată un medalion de aur — a afirmat cu convingere.

— Asta însă nu înseamnă că n-aţi cumpărat un medalion de aur în vara anului trecut — am zis.

— N-am cumpărat nici un fel de medalion !

I-am spus că minciuna se pedepseşte prin lege, însă nu l-a păsat. A susţinut că habar n-are despre medalionul pe care i-l cer.

— Dane, adu două-trei fete de-ale noastre şi trimite după Samuilă — am spus, pentru a nu mai pierde vremea

Cînd Samuilă a intrat în încăpere, i-am arătat grupul de patru femei aliniate la perete :

— Priveşte şi spune-mi căreia din ele i-ai vîndut medalionul sustras de la victima Anda Ambros ?

— Mai întîi, ca să fie clar, medalionul n-a fost sustras, ci oferit în dar ! — m-a informat el, cu tupeu. În ceea ce priveşte persoana căreia i-am vîndut medalionul, n-o văd aici !

— Semnalmentele pe care mi le-ai dat sînt comune cu ale dînsei — am arătat spre vînzătoarea de la magazinul „Bucur".

A clătinat capul :

— Vînzătoarea care a cumpărat medalionul avea ochii negri, nu căprui, ca dînsa.

— Cînd i s-a vîndut medalionul ? — a întrebat dolofana în timp ce colegele noastre care participaseră la ceea ce noi numim identificarea din grup s-au grăbit să plece spre treburile lor.

— Ce importanţă are data ? — am vrut să ştiu.

— Pentru că pînă în luna septembrie la raionul de bijuterii a lucrat o colegă de-a mea, care acum e transferată la magazinul „Tineretului", pe Calea Dorobanţilor.

— Cum se numeşte această colegă ?

— Olga Roşca.

I-am mulţumit şi am condus-o pînă la uşă. Cînd am revenit, m-am adresat lui Samuilă, care, stînd în picioare, mă privea batjocoritor :

— Ai spus că la Doina Patraulea te-ai dus cu un taximetru, luat din faţa centralei telefonice Ghica-Tei. E adevărat ?

— Sigur ! — a spus, renunţînd la aerul lui zeflemitor.

— Foarte bine. Dă-ne te rog nişte amănunte cu privire la taximetru, şofer şi aşa mai departe — am zis, arătîndu-i scaunul, apoi am ocolit biroul, am dat drumul la magnetofon şi mi-am ocupat locul.

— După ce am plătit abonamentul telefonic și am început să cobor scările, am văzut un taximetru oprind lîngă trotuar și pe șofer ieșind din mașină. L-am întrebat dacă e liber și el mi-a răspuns afirmativ, rugîndu-mă să-l aștept cîteva minute pînă plătește telefonul. A revenit curînd și ne-am urcat în mașină. Soția mea și copilul s-au urcat în spate, iar eu lîngă șofer.

— Cum arăta șoferul ?

— Brunet, cu părul lung, de statură potrivită și slăbuț. Purta pantaloni și cămașă bleu, cu cravată.

— Alte semnalmente ?

Mai întîi a ridicat din umeri, apoi, părînd că și-a amintit ceva, a adăugat repede :

— Ah ! Vorbea răgușit și se ștergea mereu la nas cu batista.

— Cum era taximetrul ?

— O Dacie-1300 bleu.

— Ai reținut ceva particular la mașină ?

— Da. Bricheta electrică de la bord lipsea și în locul ei era pus un dop de la o sticlă de șampanie, din plastic alb. Schimbătorul de viteze mergea foarte greu, iar pe geamul de la spate, spre colțul din dreapta, avea lipită o etichetă Castrol.

— Altceva ?

— Nu știu... Pe moment nu-mi mai amintesc altceva — a făcut el un gest de regret.

— Mențiii declarația că nu te-ai mai văzut cu Anda Ambros în această lună ?

— Bineînțeles ! De cîte ori trebuie să repet că după ce a venit la scara imobilului meu, anul trecut, n-am mai văzut-o ? — s-a arătat el ofensat.

— Luna asta ai vorbit cu ea la telefon ?

— N-am mai vorbit cu ea de peste trei luni, cînd m-a sunat să-mi spună că s-a logodit ! De ce nu vreți să înțelegeți că n-am nici o legătură cu uciderea Andei ? !

I-am făcut semn lui Dan să-l expedieze la arest.

— E ora opt și jumătate — a spus Dan, revenind în birou și privindu-și ceasul. Magazinul „Tineretului" este deja închis, ceea ce înseamnă că recuperarea medalionului se amînă pentru mîine.

— Mîine vom avea altă treabă. Trebuie să-i verificăm alibiul.

— Și astăzi ce-am făcut ? — a spus el, nemulțumit.

— Astăzi am controlat numai ce a vrut bănuitul... Mîine vom controla ce vrem noi.

— Ce intenții ai ? — a devenit Dan atent.

— Mă gîndesc că soția lui și Doina Patraulea ar putea avea interese să ne ascundă adevărul. Taximetristul care i-a transportat la prietena lor în strada Cristian Tell, nu. După ce-l vom găsi, vom ști în mod sigur dacă alibiul lui este real ori fabricat.

— Dăm o circulară la Getax ?

— Aș ! Durează prea mult. Vom face altfel, mîine dimineața.

În momentul în care Dan a ieșit din birou, iar eu am întins mîna spre întrerupătorul de lumină, a început să sune telefonul.

— Sigur ? — am întrebat după ce am ridicat receptorul și mi-am ascultat interlocutorul.

A confirmat și am închis.

— Cine era ? — s-a interesat Dan din pragul ușii.

— Maier. A comparat amprentele lui Samuilă cu cele ridicate din W.C.-ul din Parcul Herăstrău.

— Și ?

— Nimic.

— Asta-i în favoarea lui.

— De ce ? Chiar era obligat să-și pună palmele pe pereți cînd a abandonat coletul ? Faptul că nu-i putem proba prezența în cîmpul infracțional nu elimină ipoteza că a fost totuși acolo — am zis, întinzînd mîna spre întrerupător.

16 iulie

Era ora două, cînd coboram cu Dan treptele centralei telefonice Ghica-Tei. După șase ore de scriptologie, ne atinsesem țelul. Eram în posesia unei liste cu 153 de abonați care-și plătiseră telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

Un sfert de oră mai tîrziu, Vartunian, apăsînd fără milă ciuperca acceleratorului, ne lăsa în fața inspectoratului.

— Am pierdut vremea degeaba — a zis Dan, morocănos, lăsîndu-se să cadă pe scaunul biroului său. Elena Samuilă a plătit într-adevăr telefonul în jurul orei cinci după-amiaza. Deci alibiul s-a verificat !

— Nu s-a verificat ! Este în verificare — l-am corectat.

— Dacă au plătit telefonul la ora cinci, de ce n-am crede că s-au dus la Doina Patraulea cu taximetrul ? De ce să mai pierdem timpul verificînd cine dintre cei 152 de abonați este șofer la Getax ?

— Dane, pînă nu-i verific toate afirmațiile ce le-a făcut în legătură cu felul în care și-a petrecut timpul în după-amiaza comiterii omorului, nu renunț la bănuiala că el este criminalul. Dacă cercetările vor confirma spusele lui, voi fi primul care-l va scoate din cauză. Dar încă n-am ajuns în această situație.

— Bine — a admis el, nemulțumit —, cum vrei să acționăm ?

— Îți muți reședința la Secția a IV-a, sub jurisdicția căreia intră centrala telefonică Ghica-Tei și abonații acesteia. Cu concursul oamenilor de acolo vei avea de făcut două lucruri... — am zis, apăsînd pe un deget.

— Știu — m-a întrerupt Dan, blazat —, le voi cere să stabilească care din cei 152 de abonați sînt șoferi pe taximetru !

Am aprobat și am apăsat pe al doilea deget :

— Elena Samuilă ocupă pe banda mașinii de încasat poziția 56... Se va discuta cu toți abonații cuprinși între pozițiile 46 și 66. Adică cu persoanele care ar fi putut plăti telefonul odată cu familia Samuilă...

— Am înțeles ! — a exclamat Dan, renunțînd la aerul său de nemulțumire. Iar ai o idee de milioane !

— Mereu am... Dar nu le tratezi tu cu deferența cuvenită — am glumit, mulțumit că i-am trezit interesul pentru misiunea ce i-o încredințam.

Fără să-mi acorde însă atenție, a continuat cu figura luminată de entuziasm :

— Iau fotografiile familiei Samuilă de la Evidența populației, le multiplic și cu ele în mînă se va discuta cu abonații de care ai vorbit — a zis, ridicîndu-se de pe scaun și pornind întins spre ușă.

— Să mă ții la curent cu... — am început, dar n-am mai terminat ce aveam de spus, deoarece rămăsesem singur. Și cum nu-mi place să stau singur, am plecat și eu.

* * *

O oră mai tîrziu eram înapoi, în birou, cu o dispoziție foarte fragilă. Cum criminalul avusese la îndemînă un autoturism, iar bănuitul era taximetrist, m-am simțit ispitit să-i verific mașina. Și totuși, a trebuit să renunț. La baza de taximetre Cobălcescu, de care aparținea Samuilă, a rezultat că mașina acestuia s-a aflat pe butuci, începînd cu 3 iulie și terminînd cu 11 iulie. Abia în ziua de 12 i-a fost încredințată pentru a-i face rodajul. În perioada respectivă nu a condus un alt taximetru. Și totuși, în mod obligatoriu, criminalul a utilizat un autoturism, iar după părerea mea ucigașul este chiar domnul Samuilă. Șofer fiind, desigur că ar fi putut împrumuta o mașină, dar de unde ?

Am început să mă plimb prin birou, cu impresia că mi se învîrtește în cap un giroscop, cu turația la maximum. În cursele mele de du-te-vino, am remarcat pe biroul lui Dan un formular completat cu cerneală. L-am luat și l-am privit. Era un extras după cazierul judiciar al numitului Samuilă Grigore, tata, mama, locul de naștere, anul de naștere etc. ...Fără nici o ezitare l-am întors pe verso, unde sînt consemnate condamnările, cînd există. Avea un palmares bine garnisit. În 1966 a comis patru spargeri și, fiind minor, a scăpat numai cu trei luni într-un institut de corecție. În 1968, împreună cu doi complici, a spart o casă de cultură și a furat o stație de amplificare și cîteva instrumente muzicale. Isprava lui a fost recompensată cu 8 luni de închisoare.

A fost un copil tare bun ! Avea taică-su motive să nu-l îndrăgească prea mult.

Admițînd că, la fel ca toți semenii, avea și el slăbiciuni omenești, sinceritatea nu făcea parte din ele

* * *

Am intrat în magazinul „Tineretului" și am început să vizitez raioanele, ca un soț atent vizavi de soția lui în „Luna cadourilor". Bineînțeles că am ajuns și la raionul de

bijuterii, deservit de două vînzătoare : una suplă și înăltuță ca un manechin de la firma „Christian Dior", cealaltă, în schimb, reprezenta exact genul pe care mi-l doream. Pentru o discuție în interes profesional. În exclusivitate !

Remarcînd că mi-a stîrnit interesul, m-a privit cu doi ochi negri, mici și inexpresivi, apoi, legănîndu-și șoldurile masive, s-a apropiat de galantarul unde mă instalasem. Avea un mers tot atît de grațios ca al unei foci.

— Ce să vă ofer ? — mi-a zîmbit ea galeș.

Heh !... Dacă mi-ar fi pus întrebarea asta colega ei... Aș fi știut ce să-i cer, fără ezitare !

— Vă numiți Olga Roșca ? — am zis, aruncînd o ultimă privire, de regret, spre colega ei și trecînd la meserie.

— Da, desigur... — m-a asigurat ea, încîntată ca o ciocîrlie dimineața, cînd își începe cîntatul păsăresc. Cred că se gîndea că visurile nutrite de-a lungul multor ani, în sfîrșit, se vor îndeplini : cineva îi va cere o întîlnire.

— Miliția — am spus, arătîndu-i cu discreție legitimația ascunsă în palmă.

Zîmbetul i-a dispărut și, brusc, a devenit rigidă ca o coajă de pîine veche.

— Ce doriți ? — a întrebat, vădit deziluzionată.

— Să stau de vorbă cu dumneavoastră, într-un loc mai liniștit.

— Nu știu unde putem găsi un loc mai izolat — s-a arătat ea dezorientată.

— Cine este directorul magazinului ?

— Tovarășul Vasile Ionescu.

— Să mergem la el !

— Și-a însușit ceva de la noi din magazin ? — s-a grăbit directorul să întrebe, după ce mi-am exprimat rugămintea.

— Nu. Este vorba numai de niște relații în calitate de martoră — l-am liniștit.

— Vă rog să luați loc în biroul meu... Eu oricum trebuie să vizitez magazinul — a propus el, dovedind astfel că nu era drăguț numai la propriu, ci și la figurat.

Am ieșit odată cu el și i-am făcut semn clientei mele, care rămăsese în secretariat, să vină înăuntru.

— De unde aveți acest medalion ? — am arătat spre voluminosul decolteu al rochiei ei înflorate.

— Ce întrebare e asta ? E al meu ! L-am cumpărat...

— Știu — am întrerupt-o, anul trecut pe cînd lucrați la magazinul „Bucur" !

— Da... — a admis ea, intrigată.

— Cu ce sumă ?

— Cu 1800 de lei.

— Cînd l-ați cumpărat, n-ați știut că valorează cu mult mai mult ?

— Ba da ! D-aia l-am și cumpărat... Era o ocazie.

— Cumpărarea obiectelor de ocazie, mai ales a celor care într-adevăr au un caracter de ocazie unică, prezintă niște riscuri. N-ați știut ?

— E de furat ? — a reușit ea să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Aș putea spune că situația este cu mult mai gravă, dar acesta e un alt aspect al problemei. Ceea ce trebuie să rețineți dumneavoastră este că acest medalion trebuie înapoiat părții păgubite.

— Bine — s-a decis, după ce m-a privit îndelung cu ochii ei porcini — să mi se restituie banii pe care i-am dat pentru el.

— Cine să vă dea banii ? Păgubașul ?

— Păgubașul sau cel care mi l-a vîndut. Mie mi-e indiferent.

— Păgubașul n-are nici un motiv să răscumpere un obiect care-i aparținea de drept. În ceea ce-l privește însă pe vînzător, legea vă dă dreptul să-l chemați în judecată pentru dezdăunare.

— Adică să-mi pierd timpul la tribunal ? — a protestat ea.

— Astea sînt riscurile celor ce cumpără obiecte de ocazie. Medalionul care se află la dumneavoastră se confiscă, fiind corp delict. Vă rog să mi-l dați !

— Dacă nu primesc 1800 de lei, nu-l dau ! — a zis ea cu convingere.

Cum nu mă vedeam în situația de a recupera obiectul umblîndu-i prin sîni, am schimbat placa :

— Vă rog să vă ridicați. Mergem la miliție !

Probabil că acest argument a ajutat-o să priceapă că n-are scăpare. Cu entuziasmul unui condamnat la moarte în drum spre scaunul electric, și-a desprins medalionul de la gît și mi l-a înmînat. Întrucît lucrurile intraseră pe făgașul normal, i-am cerut să-mi dea o declarație asupra împrejurărilor în care a cumpărat obiectul res-

pectiv. La plecare, i-am dat o dovadă pentru ridicarea medalionului și adresa „negustorului" spre a-l putea chema în judecată, admițînd că după ce-i trecea furia, nu se resemnează ca majoritatea păgubașilor.

*

* *

Cînd am deschis ușa biroului meu, telefonul suna cu insistență. M-am grăbit să duc receptorul la ureche.

— Maiorul Ion Ioniță de la a IV-a — a spus cu exuberanță comandantul secției.

— Noroc, Ionică ! Ce dorești ?

— Ai un tupeu formidabil ! După ce ți-ai trimis ciracul aici și mi-a întors circumscripția pe dos, mai și întrebi ce doresc ! Nici așa n-aveam oameni suficienți, acum, după ce a trecut Simionescu pe aici, n-am nici pe cine să trimit după țigări, admițînd că mi-ar trece prin cap să mă reapuc de fumat. Mi-a luat zece oameni și i-a trimis să bată străzile...

— Îți înregistrez spusele ca o reclamație ? — l-am luat peste picior.

— Pe dracu ! Ne facem doar meseria. Ți-am spus toate necazurile mele pentru că m-ai întrebat ce doresc. Ce-și poate dori un comandant de secție, decît să nu-i tulbure liniștea luft-inspectorii.

— Ionică, e o problemă serioasă — l-am temperat.

— Știu, dar asta încă nu înseamnă că-mi place să-mi văd oamenii pulverizați aiurea...

— Mai ai să-mi spui și altceva ? l-am luat cu ușurelul, pentru a încheia convorbirea.

— Lunganul de Simionescu mi-a cerut să verific o listă cu 152 de persoane și să-ți transmit dacă printre ei există șoferi de taximetre. Evidența populației a găsit unul singur. Se numește Constantin Codreanu. L-am adus la secție. Vrei să ți-l trimit ?

— Ești dulce ca mierea ! Trimite-l imediat !

Un sfert de oră mai tîrziu, a intrat în birou un tip înalt, brunet, părul cîrlionțat și argintat la tîmple. Avea în jur de 45 de ani și o mutrișoară de să juri că-i dirijorul și compozitorul Paul Ghenței.

— Constantin Codreanu ? — l-am întrebat.

După ce a confirmat, l-am rugat să ia loc.

— Din cîte știu, dumneavoastră ați plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Corespunde ? — l-am întrebat.

A ridicat din umeri :

— Știu că l-am plătit ca de obicei la începutul lunii, însă nu pot preciza ziua, decît dacă caut factura acasă...

— Nu-i necesar. Avem situația celor care au plătit abonamentele în ziua amintită și figurați și dumneavoastră. Ziua fiind stabilită, vă rog să-mi spuneți dacă vă amintiți la ce oră ați fost la centrală.

— În jurul orei cinci. Am profitat de faptul că am avut o cursă prin apropiere — a răspuns el, scurt și precis.

— Ce-ați făcut după ce-ați părăsit centrala ?

— Poftim ? — a devenit el dintr-odată precaut. Există vreo reclamație împotriva mea ?

— Nici gînd — am clătinat capul pentru a-l liniști. Dumneavoastră ați fost citat ca martor de o persoană bănuită de a fi comis o fărădelege. Răspunsurile pe care le veți da ne vor ajuta să stabilim adevărul. Deci vă rog să-mi spuneți, ce-ați făcut din momentul în care ați plătit factura telefonului ?

— Am coborît, am luat doi pasageri care mă așteptau lîngă mașină și am pornit în cursă.

— Vă rog să încercați să-i descrieți.

— N-am memorie vizuală — s-a scuzat el. Tot ce pot să vă spun este că erau doi tineri, pînă în treizeci de ani...

— Bărbați sau femei ?

— Bărbat și femeie. Ea avea în brațe un copil mic.

Afirmația lui m-a făcut să mă simt brusc obosit și descurajat.

Susținerea femeii Samuilă era adevărată. Dacă pe ei nu i-am crezut, spusele șoferului nu mai puteau fi puse la îndoială.

Am dat din cap cu resemnare și m-am ridicat în picioare pentru a-i arăta că discuția e terminată, adăugînd :

— Și i-ați dus în strada Cristian Tell...

— Nu. În cartierul Pantelimon — m-a corectat el.

— Sînteți sigur ? — m-am zgîit la el, cu impresia că n-am auzit bine.

— Sînt om serios, tovarășe căpitan. Știu ce vorbesc — a zis. Dacă nu mă credeți puteți verifica la garaj foaia de parcurs din ziua de 6 iulie.

— Mașina dumneavoastră are culoarea bleu ?

— Nu, bej.

— Aveți lipit pe geamul din spate o etichetă „Castrol" ?

— Astea-s maimuțării care reduc vizibilitatea — a răspuns, clătinîndu-și capul cu dispreț.

— Vă funcționează greu schimbătorul de viteză ?

— Da, ca la toate Daciile.

— Vă lipsește bricheta electrică de la bord și orificiul l-ați astupat cu un dop din plastic ?

— Da... — a zis el zîmbind. Mi-au șterpelit-o și mie. Dealtfel, nici nu cred să mai existe vreun taximetru la care să nu se fi înlocuit bricheta cu dopuri de sticle de șampanie, singurele care au dimensiunile asemănătoare cu lăcașul ustensilei.

M-am reașezat pe scaun, i-am făcut semn să-și reocupe locul și am ridicat receptorul.

— Alo !... Vorbește căpitanul Apostolescu de la Criminală... Trimiteți-mi-l imediat pe numitul Samuilă Grigore la interogatoriu — am cerut, cînd mi-a răspuns arestul.

Cîteva minute mai tîrziu, doi subofițeri l-au introdus pe Samuilă în birou și s-au retras apoi pe culoar, în fața ușii.

— Îl cunoașteți ? — m-am adresat șoferului, arătînd spre bănuit.

— Nu — a spus martorul, după ce l-a privit cu luare-aminte. Nu l-am văzut niciodată.

— Samuilă, îl cunoști pe domnul ? — am arătat spre martor.

S-a uitat șmecherește, pe sub arcade, la persoana indicată și, clătinînd din cap, a spus printre dinți :

— Ttț.

— Îl cunoști, ori nu ? Răspunde ! — m-am răstit la el.

— Nu-l cunosc.

I-am mulțumit șoferului pentru colaborare și l-am condus pînă la ușă. Cînd am revenit spre Samuilă, l-am anunțat :

— Persoana cu care ai fost confruntat este șoferul în al cărui taximetru ai călătorit în ziua de 6 iulie. Nu-i curios că nu v-ați recunoscut ?

Și-a umezit buzele cu limba și s-a uitat la mine de parcă am fi navigat pe același ocean, eu pe un colac de salvare și el într-un cuirasat. Apoi, privindu-mă ca un profesor înțelegător cînd constată că elevul lui este arierat, a catadixit, cu toleranță :

— Nu cu acest șofer am călătorit.

— Acesta este singurul șofer de taximetru care și-a plătit abonamentul miercuri, 6 iulie.

— Sînteți convins ? — s-a încruntat el, suspicios.

Eu am ridicat din umeri, iar el a căzut pe gînduri. Dar nu pentru mult timp. Brusc, s-a înseninat și a spus cu insinuare :

— Este exclus ca șoferul să fi achitat nota de plată pentru altcineva ? Să fi făcut numai un simplu comision ?

Ipoteza era corectă și l-am aprobat.

— Cînd te-am întrebat dacă ai mai avut de-a face cu justiția, ai negat. De ce ? — l-am întrebat, luînd cu două degete de pe birou formularul cazierului judiciar și scuturîndu-l ca să-l vadă mai bine.

— Sînt infracțiuni comise cu aproape zece ani în urmă... Eu am înțeles că vreți să știți dacă am avut vreo condamnare în ultimul timp — a spus, fără să-și piardă cumpătul.

Fără să comentez, am deschis ușa și le-am spus celor doi subofițeri care așteptau pe culoar să-l ducă la arest.

Cînd am rămas singur, am pus mîna pe telefon și am format numărul Secției a IV-a.

— Ionică, am discutat cu persoana pe care mi-ai trimis-o. Multe mulțumiri — l-am luat cu binișorul, pentru a pune într-o lumină mai frumoasă ce urma să-i cer.

— Plăcerea a fost de partea mea, Nicule. N-ai pentru ce-mi mulțumi... Și dacă mai ai vreodată nevoie de ceva...

— Bine că mi-ai adus aminte — am prins ocazia pe care mi-o oferise. Chiar voiam să-ți spun că omul pe care mi l-ai trimis tu nu este șoferul care l-a transportat pe infractor...

— Cum nu ? ! Este singurul taximetrist care a plătit telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie ! — m-a contrat el neîncrezător.

— Infractorul sugerează că taximetristul care urmează să-i stabilească alibiul a plătit factura pentru altcineva. Natural, noi nu putem exclude posibilitatea ca șoferul respectiv să fi făcut numai un comision.

— Asta înseamnă o discuție cu toți cei 152 de abonați, pentru a afla dacă au plătit facturile personal sau prin intermediari... Tii, ce încurcătură a naibii ! — a exclamat el nemulțumit.

— Am să te rog să-i vorbești și lui Simionescu despre această nouă ipoteză. Multe mulțumiri, Ionică — am zis și m-am grăbit să apăs cu degetul pe furcă, mai înainte ca el să-și amintească că n-are oameni disponibili.

Tocmai mă pregăteam să-l sun pe căpitanul Maier și să-l întreb dacă laboratorul mai moșmondește mult lucrurile în care au fost învelite părțile dezmembrate ale victimei, cînd s-a deschis ușa și a apărut Dan, însoțit de o femeie și un bărbat.

— Căpitanul Apostolescu și tovarășii Marieta Săveanu și Ion Ouatu — a făcut Dan prezentările.

În timp ce dădeam mîna cu noii-veniți, m-am uitat întrebător spre Dan și a priceput că aștept o explicație.

— Tovarășii au plătit telefonul în ziua de 6 iulie și au recunoscut-o după fotografiile arătate pe Elena Samuilă.

— Vă rog să luați loc — i-am invitat, fără să mai ezit.

— Sînteți convinsă că ați văzut această persoană ? — m-am adresat mai întîi femeii, arătîndu-i fotografia soției lui Samuilă.

Marieta Săveanu avea în jur de cincizeci de ani, brunetă și subțirică. Era îmbrăcată cu un taior bleu, pantofi și poșetă albe.

— Nici o îndoială, domle ! — s-a declanșat ca o erupție a vulcanului Stromboli. O văd ca și acum... Ținea în brațe un copil, pînă într-un an. Se formase o coadă de șapte-opt persoane, dar eu eram prima ! — a ținut să sublinieze cu mîndrie, de parcă s-ar fi așteptat să-i acord o înaltă decorație pentru bravură. Văzînd-o că are un copil în brațe, bineînțeles că i-am oferit locul meu... Că bărbații... să ne vadă moarte și nu ne cedează locul în tramvai ! — a spus cu dispreț.

— Deci i-ați dat voie să plătească înaintea dumneavoastră. Și apoi ? — am ghidonat-o eu, pentru a-i tempera logoreea.

— Apoi ce ? Femeia avea tot dreptul să facă scandal ! De ce v-ați băgat cînd nici nu știați despre ce-i vorba ? — a întrebat, privind urît către bărbatul care venise odată cu ea.

Bărbatul, tot în jur de cincizeci de ani, cu trăsături regulate şi o frunte înaltă prelungită de o chelie galopantă, a ridicat din umeri şi, ignorînd-o, mi s-a adresat mie :

— Eram în coada rîndului cînd a venit. Pentru că avea un copil în braţe, i-am spus să se ducă în faţă. Dar faptul că am fost amabil, nu înseamnă că puteam să-mi pierd timpul pentru că ea avea chef de ceartă cu casieriţa...

— Nu-i adevărat ! Nu s-a certat pentru că avea chef, ci pentru că hoţii de la Telefoane au încărcat-o cu convorbiri adiţionale ! — a ţîşnit din nou impetuoasa apărătoare a femeilor. Ce, mie nu mi-au făcut la fel ? Asta-i adevărată escrocherie !...

— Dacă am înţeles bine — am întrerupt-o, fără nici o urmă de remuşcare —, persoana din fotografie a fost văzută de dumneavoastră plătind telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie. Sînteţi convinşi de afirmaţia pe care o faceţi ?

Amîndoi au confirmat.

— Puteţi preciza ce oră era cînd aţi plătit telefonul ?

— Cinci şi zece — a spus bărbatul, placid.

— Ba era chiar cinci ! — a vrut doamna să aibă ultimul cuvînt.

— Vă mai amintiţi cum era îmbrăcată ?

— Cred că purta un pantalon albastru... — a spus domnul, evident dezorientat.

— Ce pantaloni albaştri, domle ! — l-a repezit oponenta lui. Purta nişte blugi din import şi o bluză roşie splendidă... Chiar m-am întrebat unde o fi găsit un material atît de frumos... Mai mult ca sigur că era cumpărat de la pachet — a spus cu invidie.

— Mai era cineva cu ea ? — am pus întrebarea-cheie.

De data asta ambii au căzut de acord : în afara copilului pe care-l ţinea în braţe, n-au văzut pe nimeni în preajma ei.

— Am să vă rog să aşterneţi pe hîrtie tot ce ne-aţi relatat. Colegul meu o să vă conducă într-o încăpere alăturată, unde o să găsiţi cele necesare pentru scris.

Doamna ar mai fi avut chef de niscaiva discuţii, însă Dan nu i-a mai dat răgaz. S-a ridicat şi a deschis uşa, cu un gest fără echivoc.

Cîteva minute mai tîrziu, Dan a reintrat în birou.

— Deci și prin martori se confirmă afirmația familiei Samuilă că în jurul orei cinci au plătit telefonul — a zis Dan.

— Numai prezența ei este confirmată ! — i-am atras atenția.

— Pentru că n-a stat alături de ea la rînd ? Nu putea s-o aștepte afară, la aer, fumînd o țigară ?

— Nu zic că n-ar fi putut, dar n-a făcut-o ! Maiorul Ion Ioniță mi-a trimis taximetristul la care se referea bănuitul. Șoferul acestuia a transportat într-adevăr o pereche de tineri, cu copil în brațe, dar nu pe ei și nu spre strada Cristian Tell.

— Ce-a spus Samuilă ?

— Că șoferul ar fi putut să plătească telefonul pentru altcineva. Ipoteza este în verificare.

— S-ar părea că nu crezi în ea — a remarcat Dan.

Am omis să-i răspund, deoarece mi-a trecut prin cap o idee.

— Dă-mi, te rog, lista pe care am întocmit-o — am cerut.

A scos din notes cîteva file și mi le-a întins, intrigat.

Am început să caut numele taximetristului. Constantin Codreanu figura la poziția 68. I-am făcut semn lui Dan să se apropie și i-am spus :

— Elena Samuilă ocupă poziția 56, și șoferul taximetrului a plătit la zece persoane după ea, adică la cîteva minute distanță. Șoferul a ieșit din centrală în jurul orei cinci, iar ei au luat un taximetru din același loc și aceeași oră. Totul seamănă, dar nu răsare ! Aici ni se învîrtește căciula pe cap. Pricepi ?

— Nu — mi-a răspuns Dan, fără să ezite.

— Taximetrul este bej, soția lui Samuilă afirmă că taximetrul era bej... Soțul ei susține că era bleu.

— Ai dreptate ! — a reușit Dan să prindă firul. Numai ea a văzut taximetrul, pentru că numai ea era acolo cînd în mașină s-a urcat perechea aceea care avea un copil în brațe. Ulterior i-a vîndut și lui pontul pentru a-și monta alibiul. Dar el n-a reținut bine culoarea.

— În schimb, pentru a-și face povestea cît mai verosimilă, mi-a dat niște amănunte decisive : bricheta electrică înlocuită cu un dop din plastic, și schimbarea vitezelor cu dificultate. Aceste elemente ar fi trebuit să fie suficient de convingătoare, dacă n-am fi aflat că ele

sînt caracteristice tuturor taximetrelor Getax. Apoi, chestie de agrementare, ne-a vorbit și despre reclama „Castrol", care de asemenea poate fi văzută lipită pe sute de mașini.

— Nu i-a trecut prin cap că-i vom verifica toate afirmațiile — a conchis Dan.

— Deci, bănuielile tind să devină certitudini. În afară de faptul că era unica persoană cu care victima ar fi putut să se vadă, cunoaște momentul omorului și prezintă un alibiu fals. Nu-i suficient ?

— Știi bine că nu este ! — mi-a întors-o Dan.

M-am rezemat de speteaza scaunului, punîndu-mi mîinile în cruciș peste piept, ca un școlar disciplinat și am tăcut. Am tăcut pentru că avea dreptate. Pînă nu stabileam locul omorului și legătura criminalului cu acesta, nu puteam să-l pun sub acuzare.

— La el în apartament nu se pune problema — a monologat Dan. Copiii acasă, vecina care are cheia apartamentului și vine să-i controleze ce fac, lipsa unei broaște în care să potrivim cheia găsită în sacoșa abandonată în strada Taras Sevcenko...

— Dane — i-am curmat meditarea —, are părinți în București. Trebuie să le facem o vizită... Mîine, azi nu mai găsim pe nimeni la procuratură — am adăugat după ce mi-am consultat ceasul.

17 iulie

Mașina a virat la dreapta, prin fața Ambasadei Franceze, a rulat prin fața imobilului unde locuia Doina Patraulea și, după aproximativ cincizeci de metri, a oprit pe dreapta, în fața unui bloc înalt și modern.

Am coborît și am intrat în holul imobilului, unde am consultat lista locatarilor. Cîteva minute mai tîrziu, am coborît din lift și am sunat la ușa apartamentului pe care scria : „Familie Grigore Samuilă".

Am sunat de mai multe ori, însă n-a răspuns nimeni.

— Curios, tatăl și fiul au același prenume... — a comentat Dan.

Cum n-aveam ce să-i răspund, am întors spatele ușii și am pornit spre lift.

* * *

Cînd a deschis ușa, Elena Samuilă m-a privit și mai îngrijorată ca la ultima noastră vizită. Apoi, fără să ne mai întrebe ceva, ne-a invitat să intrăm în casă.

După ce am ajuns în sufragerie, am văzut, așezată la masa din mijlocul încăperii, o femeie. Stătea cu spatele spre ușă și fuma.

— Sanda, dînsul se ocupă de anchetarea lui Grigore — ne-a prezentat gazda.

Cea care fusese apelată Sanda a întors capul spre mine, m-a privit o fracțiune de secundă, a strivit chiștocul țigării în scrumieră și s-a ridicat de pe scaun.

Era îmbrăcată într-o bluză bleu, pantalon din tergal alb, iar în picioare avea sandale din piele cu tocul înalt, asortate la culoare cu bluza. Statură potrivită, un corp bine proporționat, figura ușor prelungă, cu trăsături frumoase, era înconjurată de un păr bogat, șaten-roșcat, care-i cădea pe umeri. Cred că avea patruzeci de ani, dar se ținea destul de bine pentru a i se putea da și treizeci.

— O prietenă ? — am întrebat gazda.

— Nu, sînt mama lui Grigore — s-a prezentat necunoscuta. De ce l-ați arestat pe fiul meu ? — a întrebat repede, crispată.

— Fiul dumneavoastră a sustras prin violență un obiect de la o tînără, în urmă cu un an. Această infracțiune se numește tîlhărie și se anchetează sub stare de arest.

— Pentru asta... ? — s-a arătat ca mirată.

— Dumneavoastră pentru ce credeați ? — a venit întrebarea legitimă a lui Dan.

— Vă referiți probabil la medalionul pe care l-a purtat la gît mai mult timp... Nu l-a luat cu forța, ci i-a fost oferit de o fată din Sibiu. Cum puteți spune că un dar poate fi calificat ca tîlhărie ? — a zis, ridicînd tonul.

— De unde știți că a primit medalionul cadou ? — am vrut să aflu.

— Mi-a spus el ! Îl purta la gît și cînd i-am atras atenția că nu-i frumos ca un bărbat să poarte o podoabă feminină, mi-a spus că e o amintire de la o fată din Sibiu, care-l iubește.

— Asta susține el. Însă din confesiunea făcut de victimă unei prietene, pentru noi reiese că bijuteria a fost sustrasă prin constrîngere.

— Deci Grigore susține că l-a primit, iar prietena victimei că i s-a luat prin forță... Deci unu la unu ! a intervenit Elena.

— Cum unu la unu ? — s-a străduit Dan s-o priceapă.

— O afirmație împotriva altei afirmații, înseamnă un rezultat nul — a explicat ea cu aplomb.

— Nu jucăm fotbal — am spus. Dealtfel, împotriva soțului dumneavoastră planează și bănuiala că n-ar fi străin de uciderea Andei, despre care el susține că i-ar fi oferit medalionul.

Amîndouă m-au privit consternate, rămînînd cu gurile deschise în formă de inimă.

— Doamna Samuilă — am continuat către mama lui Grigore —, v-am căutat acasă, dar n-a răspuns nimeni. Aici am venit cu alt scop, dar mă bucur că v-am găsit, deoarece avem un ordin de percheziție domiciliară pentru apartamentul dumneavoastră.

— La mine cu ce scop ați venit ? — a întrebat Elena, în timp ce soacra ei rămăsese tablou.

— Cînd v-am vizitat locuința data trecută, am văzut trei agende — le-am arătat pe măsuța din colțul încăperii, pe care stătea telefonul. Vă rugăm să ni le împrumutați.

A făcut un gest de indiferență și Dan s-a grăbit să se ducă și să le ia.

— Vă rugăm să veniți cu noi... — m-am adresat pe un ton de scuză mamei lui Grigore. Și dumneavoastră... — am întors capul spre Elena —, ca martoră

*

* *

Sanda Samuilă a descuiat ușa și am urmat-o în vestibul. În dreapta era ușa de la o debara și în față o ușă deschisă prin care se vedea camera de baie. Am pornit

spre stînga, am trecut pe lîngă ușa bucătăriei, care era pe dreapta, și gazda a deschis ușa din față. Am intrat într-o cameră mare. Pe peretele din stînga : măsuța cu televizor, un șifonier triplu și un frigider. În față, ferestrele, cu ușa de acces la balcon. Lîngă peretele din dreapta erau lipite o vitrină și masa pe care era așezat aparatul de radio. În prelungirea peretelui în care era încastrată ușa se afla patul. O mobilă grea, cu tabliere din furnir negru, la fel ca șifonierul și vitrina. Pe jos, parchetul neacoperit. Pe masa din mijlocul încăperii erau puse de-a valma : covoare, carpete, așternuturi, valize etc.

— Vă cer iertare pentru dezordine — a spus Sanda Samuilă. Soțul meu este în spital și trebuie să iasă zilele astea... Am vrut să găsească casa curată.

— Casa nemăturată, musafiri așteaptă... — a scuzat-o Dan, dovedind astfel că este foarte erudit în probleme de folclor.

M-am plimbat prin încăpere, am examinat mobilele, parchetul și am ieșit pe balcon. Cînd am revenit în cameră, am trecut la cercetarea anexelor. Bineînțeles că toată atenția mi-am concentrat-o asupra camerei de baie și a căzii. Totul era curat și lucea ca un bloc operator. Probabil că am făcut această comparație și datorită mirosului de eter care se simțea în încăpere. Negăsind nimic din ceea ce căutam, am revenit în vestibul unde cele două femei mă așteptau. Dan m-a privit întrebător și i-am răspuns printr-un gest imperceptibil.

— Sînteți totuși prea tînără pentru a-i fi mamă lui Grigore — am dat eu curs unui aspect care mă intrigase de cînd am văzut-o.

— Mai întîi că nu mai sînt chiar atît de tînără... Am patruzeci și patru de ani — a schițat ea un zîmbet de cochetărie, probabil flatată de remarca mea —, iar Grigore este fiul soțului meu, dar îl cresc de la vîrsta de șapte ani și-l iubesc ca pe copilul meu.

— Vă vizita des ?

— Nu, nu se împăca cu tatăl lui. În ultimii doi ani a venit o singură dată la noi... A doua zi după cutremurul din 4 martie, pentru a vedea dacă mai trăim. Și atunci pentru că a tras de el Elena — a arătat ea cu capul spre nora ei, care i-a întărit spusele printr-un gest afirmativ. În schimb mă duceam eu să-i văd, de două-trei ori pe săptămînă.

— Are chei la apartamentul dumneavoastră ?

— Nu.

— De cînd spuneți că n-a mai fost aici ? — am vrut un răspuns precis.

— V-am spus, de la 4... pardon, a doua zi, adică din 5 martie.

Am mai aruncat o privire circulară spre broaștele celor cinci uși ale apartamentului, pentru a mă convinge că nu sînt de tip Wertheim și mi-am cerut scuze pentru timpul ce le-am răpit.

*

* *

— Deci tot am făcut un pas înainte.... — a zis Dan cu amărăciune, cînd am ajuns la sediu. Din cele aproximativ jumătate de milion de locuințe ale Bucureștiului, știm cu precizie că două dintre ele sînt scoase din cauză : cea a bănuitului și cea a părinților săi. Deci, nu ne rămîne decît să trecem plini de entuziasm la verificarea celor care au mai rămas...

În timp ce își exprima dezamăgirea, eu, stînd în picioare în mijlocul încăperii, am răsfoit cele trei agende telefonice luate din locuința bănuitului.

— Pînă vom da curs propunerii tale, ne vom rezuma la identificarea și audierea tuturor persoanelor înregistrate aici... — am spus, aruncînd pe birou, în fața lui, agendele. La cei pe care-i vom bănui că i-ar fi putut pune casa la dispoziție, percheziție !

— Sînt cîteva sute bune... — a apreciat Dan, răsfoindu-le și apoi vîrîndu-le și încuindu-le într-un sertar al mesei de lucru.

— Mai bine cîteva sute, decît jumătate de milion — l-am încurajat.

— Din punctul de vedere al poziției, apartamentul familiei Samuilă-seniori se încadrează în mod ideal în varianta prin care susțineai că omorul a fost comis în preajma Pieții Romană — a continuat el, pausiv, fără să pară că a remarcat gluma mea.

— Mai există încă cîteva mii de apartamente cu o poziție tot atît de ideală... Știi ceva — mi-a venit brusc

o idee —, fiind duminică, hai să facem o vizită unei doamne drăguțe !

* * *

Cînd am terminat de percheziționat locuința Doinei Patraulea și am coborît în stradă, știam că din preajma Pieții Romană putea fi exclus încă un apartament din categoria celor în care ar fi putut să fie ucisă victima.

Oare dacă mă apucam să verific cele cîteva mii de apartamente, exista vreo certitudine că omorul a fost comis în imediata apropiere a Pieții Romană ?

21 iulie

De trei zile, împreună cu Dan și Vartunian, străbatem orașul în lung și în lat în căutarea persoanelor ale căror numere de telefon le-am găsit în agendele lui Samuilă.

Acum, ca urmare a unui apel primit prin radio, mă aflam în inspectorat și mă îndreptam spre biroul căpitanului Maier.

— De ce m-ai chemat, Eugen ? — am zis în loc de bună ziua, cînd am deschis ușa și m-am apropiat de masa lui de lucru.

Ne-a invitat printr-un gest să luăm loc pe scaune, dar am clătinat capul și am rămas în picioare.

— A sosit raportul medico-legal... — a spus, luînd cu vîrful degetelor de pe birou zece-douăsprezece file dactilografiate și scuturîndu-le ca pe o zdreanță ce trebuie aruncată în lada de gunoi.

— Ce spune ?

— Din lichidul seminal recoltat de la victimă, a rezultat grupa „A—B". Asta-i totul ! — a zis, cu o mutră acră, și a aruncat cu silă raportul pe birou.

— De ce numai „A—B“ ? Unde sînt subdiviziunile ? — m-am mirat.

— Asta-i, că nu-s ! Ei explică — a arătat spre raport — că spermatozoizii se descompun după şaptezeci şi două de ore. Aşa că va trebui să te mulţumeşti numai cu grupa mare.

— Asta înseamnă cam un sfert din populaţia ţării ! — a protestat Dan.

— Da, dar numai atunci cînd eşti la începutul anchetei, ceea ce nu-i cazul cu voi, dacă bănuitul vostru are grupa „A—B“ — l-a temperat Maier. O are ?

— De unde vreţi să ştiu ?

— Uită-te în buletinul lui de identitate şi vei afla — s-a amuzat Maier.

— Altă dată — am intervenit eu. Mai ai ceva să-mi spui ?

A dat din cap, aprobator :

— De fapt, pentru asta te-am chemat. Pantalonii în care s-au găsit mîinile victimei erau îmbîcsiţi cu ulei mineral, din cel folosit pentru motoarele de autoturism. Probabil că cel care i-a purtat avea foarte des de-a face cu automobile. Sacoşa găsită în strada Taras Sevcenko este de asemenea pătată cu un ulei similar.

Am făcut un gest de nerăbdare şi, arătîndu-mi cu degetul ridicat să stau cuminte, a continuat :

— Ambele obiecte fiind de asemenea pătate şi cu miere.

— Miere ? s-a mirat Dan.

— Da. Naturală, de albine.

— Apicultor, cu maşină ? mi-a venit tonul.

— N-aş exclude o astfel de variantă — mi-a atras atenţia şi a reluat : Puloverele de damă au un miros persistent de parfum franţuzesc, probabil din marca Chanel sau Dior...

— Din dosul de plapumă n-ai putea scoate ceva ? — l-am consultat.

— M-am gîndit la această ipoteză, însă nu ţine. Chiar dacă am colinda toţi plăpumarii din Bucureşti, n-am avea nici o certitudine că cel care a confecţionat-o nu activează în provincie, ori că profesează fără autorizaţie. Ceea ce înseamnă că dibuirea respectivului este cel puţin problematică. Şi dacă aceste argumente nu te-au satisfăcut, îţi mai furnizez unul : cînd a fost reîmbrăcată plapuma în discuţie ? În urmă cu o lună, ori cu douăzeci de ani ?

În aceste condiții, admițînd că-l găsim chiar pe meseriașul căutat, o mai fi în stare să-și aducă aminte că el este cel care a renovat plapuma, și pentru cine anume ?

— Ai putea să-mi sugerezi și o ipoteză eficientă ? l-am întrebat cu un calm forțat.

A făcut un gest de părere de rău.

— Numai prin investigație judiciară poate fi descoperit. Singurele urme de individualizare au fost relevate în manșetele pantalonilor. Cu structura urmelor de praf și de plante găsite acolo, cînd ai să-l capturezi, vom putea produce o probă suplimentară de învinuire.

L-am ascultat și mi-am spus că Samuilă nu poartă manșete, și nici pantalonii găsiți nu-i puteau aparține, așa că era-n regulă.

— Pentru ce mi-ai comunicat nu era nevoie să mă cauți prin stația radio... — am spus, pornind spre ușă.

— Mai e ceva ! a zis cînd am pus mîna pe clanță.

— Ce ? — am întrebat cu spatele la el.

— Te-a căutat maiorul Udrea de la a VII-a. Spunea să-ți comunic că persoana pe care ai văzut-o la el este în afara cauzei de care te ocupi.

Am rămas o clipă pe loc și m-am întrebat la ce persoană se referă. Apoi mi-am amintit de derbedeul cu înclinație spre violuri și pantalonii pătați cu sînge. Probabil că susținerea lui că s-ar fi bătut cu cuțitul cu o altă pușlama se confirmase.

Am dat din cap aprobator și am deschis ușa.

Cînd am ajuns în stradă, ne-am suit în mașină și Dan i-a indicat lui Vartunian adresa unei alte persoane înregistrată în agendele telefonice ale lui Samuilă.

22 iulie

În ultimele zile, ne-am ocupat în exclusivitate de identificarea și audierea persoanelor înscrise în agendele telefonice ale bănuitului. Deși n-am parcurs nici un sfert

din relaţiile pe care le avea, chestionasem deja şaizeci şi nouă de femei şi cincizeci şi unu de bărbaţi. Totodată efectuasem şi treizeci de descinderi domiciliare, la indivizii care presupuneam că ar fi putut să-i pună bănuitului casa la dispoziţie pentru primirea victimei.

Cu toate că încă nu reuşisem să ne atingem scopul propus, am obţinut nişte informaţii care-l puneau pe Grigore Samuilă într-o lumină diferită de cea în care s-a străduit să mi se prezinte. Dintre femeile care s-au văzut cu el în diferite locuinţe, cincisprezece n-au înţeles de ce sînt chemate şi, cînd au încercat să i se opună, au fost violate. A şaisprezecea, mai isteaţă, realizînd că n-are scăpare, i-a cerut o cafea şi în timp ce Barbă-Albastră o prepara în bucătărie, a descuiat frumuşel uşa şi, datorită vitezei, nici n-a ştiut cînd a ajuns la colţul străzii.

Mai multe femei au fost conduse chiar la domiciliul conjugal, iar trei dintre ele au fost surprinse de soţia bănuitului. Acum, cu Dan alături, audiam a patra femeie găsită într-o situaţie delicată de Elena Samuilă.

— În clipa în care ne-am dezbrăcat şi ne-am întins în pat, am auzit soneria. Grig mi-a spus să nu-mi fac griji că trebuie să fie vreun cerşetor. Cînd am văzut că sunatul nu mai conteneşte, l-am întrebat dacă n-ar putea să fie soţia lui şi el s-a ridicat şi s-a dus la uşa de la intrare să privească prin vizor. Atunci am auzit o voce de femeie strigînd : „Ştiu că eşti cu o putoare-n casă ! Dacă nu deschizi, sparg uşa !"

Au urmat nişte lovituri puternice în uşă, şi Grig a trebuit să deschidă. Imediat a năvălit o femeie în casă şi s-a repezit urlînd la mine. Dacă n-ar fi ţinut-o Grig, pînă m-am îmbrăcat şi am plecat, cred că mi-ar fi smuls părul din cap. Ce să vă mai spun, în mod evident exagera..., juca teatru.

Interlocutoarea noastră avea ochii albaştri-lăptoşi, nasul mic cu nările în vînt, ca purceii de lapte, buzele îi erau atît de subţiri, încît gura ei părea o simplă linie trasată de un caricaturist pus pe economie de creioane. Gîtul, lung şi subţire, părea o tulpină de lalea curbată sub o greutate superioară posibilităţilor ei. Era înaltă şi subţire ca o şipcă de gard. Deşi purta pantaloni pentru a nu se vedea cît este de costelivă, stofa în dreptul genunchilor părea că îmbracă vîrfurile a două paraţrăsnete. Avea între douăzeci şi treizeci de ani şi părul alb-platinat. Dacă am

fi fost numai noi doi pe o insulă, sînt convins că aş fi reeditat chiar şi experienţa lui Icar pentru a nu mai fi nevoit s-o văd zilnic.

— Vi s-a mai întîmplat să vă aflaţi într-o astfel de situaţie ? — am întrebat.

— În ce fel de situaţie ? — a vrut ea să ştie, continuînd să mă învăluie sub o privire care promitea nişte bucurii incomparabil mai puternice decît cele pe care le-a oferit vreodată raiul lui tata Adam, evident cu entuziasmul sprijin al mamei Eva.

— Dacă aţi observat exagerata manifestare a doamnei Samuilă, probabil că aveţi elemente de comparare — am zis, cu candoarea care caracterizează sufletul meu evlavios.

A continuat să-mi surîdă cu un aer suficient de tîmp pentru a-mi da seama că nu se prea dă în vînt cu spontaneitatea, şi m-am decis să înlătur subtilităţile.

— De cîte ori aţi fost surprinsă cu bărbaţi însuraţi de soţiile lor ?

I-a dispărut culoarea din obraji, zîmbetul plin de promisiuni paradisiace i-a înţepenit, iar expresia feţei s-a transformat într-un rictus.

— Cum vă permiteţi ? ! — a strigat ea, cu gura strîmbată de contracţia feţei. Drept ce mă luaţi ? ! a mai vrut să ştie.

O luam drept ce era, dar, cum nu lucram la Moravuri, n-avea importanţă ce gîndeam eu despre ea, ci numai ce ştia ea despre bănuit.

— Cînd un soţ îl găseşte pe celălalt într-o situaţie care nu mai comportă explicaţii, nu întotdeauna se controlează. Cîteodată reacţia poate atinge forme ireversibile. În consecinţă, dumneavoastră aţi scăpat foarte ieftin... Şi marile şanse nu se întîlnesc decît o singură dată — am zis, ridicîndu-mă şi ducîndu-mă să-i deschid uşa.

A ieşit ca din puşcă, cu capul întors pentru a-i putea admira numai ceafa.

— De ce te-ai enervat ? — mi-a zîmbit Dan, cînd am revenit spre biroul meu.

— Eu ştiu... — am ridicat din umeri. Poate aerele ei de mironosiţă, poate dezinvoltura cu care relata incidentul

surprinderii în flagrant delict de adulter... Mai sînt mulţi ? am revenit la probleme mai concrete.

S-a uitat în notesul lui şi a răspuns printr-un oftat.

Făcîndu-i semn să mă urmeze, am pornit spre uşă.

*
* *

Din strada Viitor, am virat la dreapta, pe strada Făinari. Pe ambele laturi case vechi, gospodăreşti, fără etaj Am oprit în faţa celei care avea numărul 44. Pe partea dreaptă era clădirea, iar în stînga o curte îngustă, ca un culoar. După ce-am deschis poarta din zăbrele de fier, am mers şapte-opt metri şi am sunat la uşa unei verande.

— Ce doriţi ? — a vrut să ştie, cîteva clipe mai tîrziu, o doamnă îmbrăcată cu un capot roşu-deschis, în jur de cincizeci de ani, scundă, grăsană şi părul oxigenat, răsucit într-un număr impresionat de bigudiuri metalice.

— Aici locuieşte Vasile Boldur ? — a întrebat Dan.

A dat aprobator din cap şi ne-a privit cu un aer de curiozitate.

— Este acasă ? m-am interesat eu.

— Da' cine sînteţi dumneavoastră ? a vrut ea să ştie, omiţînd să răspundă la întrebare.

Am scos legitimaţia şi i-am arătat-o. Surprinsă, a pivotat cu 180 de grade şi a intrat în casă, de unde, aproape instantaneu, am auzit-o pe doamna cu bigudiuri strigînd cu o voce de şef de echipaj pe o navă cu pînze : „Sileee !" Apoi cîteva clipe mai tîrziu a şoptit : „De ce te caută miliţia ?", „Habar n-am, mămico ! — a replicat o voce bărbătească.

A urmat un zgomot de paşi şi doamna a apărut în verandă, ţinînd de braţ cu autoritate un vlăjgan înalt cît un jucător de baschet, a cărui curea depăşea înălţimea umerilor protectoarei sale.

— Ce aveţi cu fiul meu ? — a întrebat ea, într-o atitudine războinică.

— Dorim să-i cerem cîteva relaţii despre o cunoştinţă de-a lui — am liniştit-o eu.

— Aveţi ceva împotrivă să particip şi eu la discuţie ? — a zis ea, nu tocmai convinsă de afirmaţia mea, în timp ce vlăjganul ne privea intrigat.

Deşi cererea nu era foarte ortodoxă, am făcut un gest de indiferenţă şi m-am declarat de acord cu propunerea ei.

Convenţia odată încheiată, am fost invitaţi să intrăm. Din verandă, am poposit într-un hol care era luminat numai de glasvandul verandei. La stînga două uşi, la dreapta o sobă înaltă din teracotă străjuită de alte două uşi. Încăperea era mobilată cu piese diferite, produse în epoci şi stiluri tot atît de diferite.

— Îl cunoaşteţi pe Grigore Samuilă ? — am început chestionarea, de îndată ce ne-am aşezat în jurul unei mese rotunde.

— Da... — a admis lunganul, şi mai îngrijorat ca înainte.

— De unde ?

— Am făcut stagiul militar împreună.

— De atunci sînteţi în relaţii ?

— Nu, numai de vreo şase luni, cînd ne-am întîlnit întîmplător şi, astfel, am aflat că sîntem vecini.

— Vă vedeţi des ?

— Cam o dată pe săptămînă, cînd mă duc la el să facem o partidă de table.

— Această persoană vă este cunoscută ? — am spus, arătîndu-i fotografia victimei.

A privit-o şi a făcut un gest de negaţie.

— Cînd eraţi la el, v-a recomandat vreo femeie ?

— Nu. În afară de doi-trei vecini de-ai lui, care veneau şi ei să facă o tablă, n-am cunoscut pe nimeni.

— Nu v-a vorbit niciodată despre femei ? — am insistat.

— Ba da. De fapt, numai despre ele vorbea... Spunea că lui nu-i rezistă nici o femeie... — a afirmat Boldur, schiţînd un zîmbet timid. Chiar ultima dată cînd am fost la el...

— Cînd adică ?

— Cam acum vreo două săptămîni.

— N-aţi putea fi mai precis ? — l-a îndemnat Dan.

Cînd el a ţuguiat buzele pentru a-şi exprima nesiguranţa, a intervenit doamna cu bigudiuri :

— N-a fost în ziua cînd te-am rugat să rămîi acasă pînă aduce butelia de aragaz, iar tu ai plecat aiurea şi n-am avut cu ce găti două zile ?

Lunganul a confirmat printr-o repetată înclinare a capului.

— În ziua de cinci — a zis ea cu convingere. În ziua aceea m-am dus la sora mea care-şi sărbătorea aniversarea... Şi cînd am venit acasă, butelie, ioc ! Domnul Sile a avut treburi importante. Trebuia să dea cu zarurile — şi-a privit mama cu severitate odrasla.

— Între ce ore v-aţi aflat la Grigore ? am reluat audierea.

— Între ora nouă şi douăsprezece, deoarece trebuia să vin acasă şi să mă schimb pentru lucru... Ştiţi, lucrez în schimbul doi la fabrica de mase plastice din Obor.

— A vorbit cu cineva la telefon în acest interval ? — era firesc să întreb, şi nu întîmplător.

— Da, de mai multe ori. Mai ales cu femei.

— Aţi reţinut vreun nume ? a sărit Dan, cu optimismul unui anchetator stagiar.

— Nu...

Dan, făcînd un gest imperceptibil de amărăciune, şi-a concentrat din nou atenţia asupra notesului în care-şi picta hieroglifele.

— Nu vă amintiţi nimic din discuţiile pe care le-a avut ? — am insistat, afişînd un optimism care-mi lipsea.

A ridicat ochii spre tavan într-o atitudine adînc meditativă. à la Albert Einstein înainte de a elabora Teoria relativităţii, apoi s-a decis :

— Nu ştiu dacă vă interesează, dar în timpul uneia dintre convorbiri a pus mîna pe receptor şi m-a întrebat cu ce mijloace de transport se poate ajunge de la Hala Traian, la Piaţa Romană... I-am spus că autobuzul 40 merge la fix.

Am întors capul spre Dan pentru a-mi da seama dacă auzise ce-am auzit eu. După cît de excitat mă privea, n-am avut dubii că recepţionase perfect afirmaţia martorului.

— Nu l-aţi întrebat de ce-l interesează traseul de care s-a informat ? — l-am tatonat în continuare.

— Mi-a spus el, fără să întreb, că persoana cu care vorbise era puştoaica lui din Sibiu — a răspuns el cu nepăsare.

— Avea vreo prietenă la Sibiu ? — am întrebat, cu o nevinovăţie de nou-născut planînd sub ciocul unei berze spre căminul hărăzit.

— Da, o elevă pe care o cunoscuse anul trecut... Și care-l iubea atît de mult, că i-a dat un medalion pe care să-l poarte în permanență la gît pentru a-și aminti mereu de ea... — a zis, cu o vădită admirație pentru marea dragoste ce-o stîrnea prietenul lui în inima „puștoaicei".

— V-a spus cînd urma să se vadă cu prietena lui din Sibiu ? — s-a interesat Dan, demonstrîndu-mi astfel că și-a revenit din surpriza pe care ne-o produsese martorul.

A dat aprobator din cap și a răspuns sec :

— În principiu, au stabilit să se vadă a doua zi după-amiază. Ora n-a fost însă precizată, deoarece fata nu știa cînd va pleca de acasă.

— Știți dacă s-au întîlnit ? — am vrut să mai știu.

— Nu, deoarece din ziua aceea nu ne-am mai văzut — a spus, făcînd un gest de regret.

Doamna cu bigudiuri, care urmărea discuția cu o atenție de arbitru de ping-pong, întorcînd capul de la un vorbitor la celălalt, n-a mai rezistat curiozității sexului din care făcea parte și mi s-a adresat :

— De cînd ați venit v-ați interesat în exclusivitate de prietena lui Grigore de la Sibiu... Pentru ce ? — s-a întîmplat ceva cu ea ?

I-am satisfăcut curiozitatea în cîteva fraze, apoi, rugîndu-l pe Boldur să treacă a doua zi pe la noi și să ne dea o declarație scrisă asupra celor discutate, am plecat.

Gazdele noastre au rămas pe scaun atît de buimăcite, încît nici nu cred să fi remarcat retragerea noastră.

*
* *

Cum am intrat în birou, Dan s-a așezat la masa lui de lucru, a băgat mîna în buzunar, și-a scos bricheta și s-a pus pe demontatul ei.

— Parcă o pierduseși.... — am remarcat, deziluzionat.

— Ce ? a întrebat, cu ochii pe piesele care începuse să le demonteze cu sadism...

— Bricheta.

— Așa am crezut și eu, dar era numai rătăcită, în altă haină... Domnul Samuilă al nostru e o mare pramatie ! a monologat, fără să-și ridice privirea.

Am pus mîna pe telefon și am sunat arestul.

Cîteva minute mai tîrziu Samuilă a fost introdus în cameră.

— V-aţi hotărît să mă eliberaţi ? — a zis, cu capul uşor lăsat în jos, privindu-mă pe sub arcade.

— La cererea ta, au fost verificaţi abonaţii care au plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Nici unul dintre ei n-a achitat nota de plată prin intermediari, ci personal. Întrucît şi rezultatul confruntării făcute cu singurul şofer care şi-a plătit telefonul a fost negativ, te rog să-mi spui cu ce taximetru ai călătorit pînă la Doina Patraulea.

M-a ascultat cu atenţie, apoi, ridicînd din umeri, a spus cu nepăsare :

— Dacă într-adevăr verificarea la care vă referiţi a fost făcută în mod conştiincios, rezultă că taximetristul care a urcat scările centralei nu s-a dus să-şi plătească telefonul, cum am presupus eu... Poate că a intrat să ceară numai o informaţie... Sau, eu ştiu, poate să facă curte vreuneia din funcţionare.

— Ai spus că n-ai mai vorbit cu Anda de peste trei luni, cînd te-a sunat să-ţi spună că s-a logodit .

— Aşa şi este — s-a grăbit să confirme cu toată convingerea.

— Iar noi avem indicii că ai vorbit cu ea la telefon — am continuat flegmatic —, în ziua de 5 iulie.

— Nu-i adevărat !

— ...Şi ai stabilit să te vezi cu victima a doua zi, adică în 6 iulie, cînd tu ştii foarte bine că s-a comis omorul !

— Nu ştiu cînd a fost ucisă ! — a protestat el impetuos.

— Dar că ai vorbit cu ea în 5 iulie, e adevărat ?

— V-am mai spus, în ultimele trei luni nu m-a mai sunat... Iar eu n-am ştiut niciodată ce telefon are.

— La discuţia din 5 iulie a asistat şi Vasile Boldur, prietenul tău — l-a luat Dan în primire.

Mai întîi s-a uitat interlocat la colegul meu, apoi, regăsindu-şi stăpînirea de sine, a clătinat capul :

— Ori minte, ori face o confuzie. Eu n-am mai vorbit cu Anda...

L-am întrerupt cu asprime şi i-am relatat discuţia la care asistase martorul.

— S-a înşelat ! Am vorbit cu altcineva... — a zis cu o voce crispată.

— Cu cine ? — a vrut să ştie Dan.

— Nu pot să vă spun... Este o femeie căsătorită.

— În jurul orei zece, cînd Boldur afirmă că ai vorbit cu „puștoaica mea de la Sibiu", o altă martoră, femeie de serviciu în locuința în care era găzduită Anda, confirmă că victima a discutat cu un bărbat...

— Căruia i-a spus : „Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diploma"... — a intervenit Dan, citind din notesul lui, așezat peste piesele dezmembrate ale brichetei.

— Vedeți eroarea care se face ? — mi-a atras Samuilă atenția. Eu n-am terminat nici o facultate, deci nu cu mine vorbea.

— Ceea ce nu te-a împiedicat să-i spus victimei, dealtfel și la multe alte femei, că ești inginer electronist — i-am reamintit.

A lăsat capul în jos, dar nu pentru mult timp :

— Revenind la afirmația că aș fi vorbit cu Anda în ziua de 5 iulie, o resping ca fantezistă ! — a conchis, apropiindu-și gura de microfonul magnetofonului, și fixîndu-mă cu ochii lui negri și pătrunzători, pe sub arcade.

Fiind obișnuit cu tactica nenumăraților criminali pe care i-am anchetat, n-am fost cîtuși de puțin afectat de tupeul lui. El avea dreptul să se apere cum credea că e mai bine, iar eu datoria să-i probez vinovăția, dacă într-adevăr era vinovat. Și n-aveam dubii că este.

— Deci, în ziua de 6 iulie, între orele cinci și șapte după-amiaza, te-ai aflat împreună cu soția ta la Doina Patraulea. Corect ?

— Da, însă cu precizarea că am ajuns acolo după ora cinci, probabil cu un sfert de oră mai tîrziu — s-a declarat el de acord.

— Ce-ați făcut în cele două ore cît ați stat acolo ?

— Nevastă-mea s-a conversat cu Doina. Iar eu, pentru că mă plictiseam, i-am propus să-i repar televizorul, însă nu m-a lăsat. De aceea nici n-am mai stat. Vream să prind filmul...

— V-a tratat cu ceva ?

— Numai cu cafea. Dar pentru că era cald și vream să beau o bere, am luat cinci sticle goale și m-am dus cu ele la „Zigzag".

— Cît timp ai zăbovit ? — a întrebat Dan.

— Numai cît a durat drumul, zece-cincisprezece minute... Ba nu, chiar douăzeci de minute, deoarece cînd am

ieşit din restaurant m-am întîlnit cu un prieten şi am mai discutat cîteva minute.

— Numele lui ? — s-a grăbit Dan să-l taxeze.

— Fane... — a zis, uitîndu-se meditativ spre plafon. Da, Ştefan Marin... sau poate Matei. Nu ştiu, nu-mi mai amintesc bine numele de familie.

— De unde-l cunoşti ? — am întrebat eu.

— Am fost colegi la şcoala elementară.

Dan l-a întrebat ce şcoală a frecventat şi cînd a răspuns, l-am luat eu în primire :

— Despre ce-aţi discutat ?

— În afară de faptul că mi-a prezentat-o pe logodnica lui, cîteva formule de politeţă — a spus, răsfrîngîndu-şi buzele pentru a sublinia ideea că a fost o simplă discuţie de politeţe între doi oameni care nu s-au mai văzut de zece-cincisprezece ani.

— Unde lucrează ? — a întrebat Dan.

— Mi-a spus că este strungar, dar nu şi în ce întreprindere.

— Cum se numeşte logodnica prietenului tău ?

— Nu i-am reţinut numele... Îmi pare rău — a zis, făcînd un gest de regret, mimat destul de convingător.

— Cu ce se ocupă, ai reţinut ? — l-am întrebat eu.

— Dacă n-ar fi fost cu amicul meu, m-aş fi străduit... Dar cum era vorba de logodnica unui prieten, n-am considerat că este cazul să-mi încarc memoria cu datele ei biografice — a spus, uitîndu-se în ochii mei cu impertinenţă.

Nu i-am luat în nume de rău faptul că avea o mare încredere în propria lui inteligenţă, că era convins că mă poate vîrî oricînd vrea într-un buzunar de-al lui. Cum să mă supăr pe el, cînd realizam că este handicapat de la pornire ? El, încrezutul, avea pentru prima oară de-a face cu un anchetator de la Omucideri, iar eu am cercetat şmecherii de teapa lui cu sutele. El se credea imbatabil, iar eu îl priveam aşa cum examinează un entomolog o insectă, prin lupă. Îi intuiam intenţiile, mai înainte ca el să le dea glas.

— Deci te-ai dus să cumperi bere şi în drum ţi-ai întîlnit un prieten. Apoi ? — l-am readus pe făgaşul care mă interesa.

— Fără să mai zăbovesc, m-am întors la Doina...

— Cafeaua cînd aţi băut-o ? Înainte de a te duce să cumperi bere, ori la înapoiere ?

— Mai întîi am băut cafeaua, apoi mi s-a făcut sete şi m-am dus după bere.

— În cele aproximativ două ore petrecute acolo, a mai venit cineva la Doina ?

— Nu, însă au căutat-o cîteva persoane la telefon.

— Cine anume ? — l-am mai strîns un pic în chingă.

Mai întîi a ridicat gînditor privirea spre plafon şi l-a fixat cîteva secunde, apoi, făcînd un gest de regret, mi s-a adresat :

— Nu-mi amintesc decît de o singură persoană... Probabil că în timpul conversaţiilor pe care le-a avut n-a pronunţat decît un singur nume.

— Ce nume ? — i-a cerut Dan.

— Wilhelm Schmidt.

— Mai poţi să ne dai şi alte amănunte cu privire la vizita pe care ai făcut-o Doinei Patraulea ?

A răspuns că deocamdată nu-şi mai aminteşte, iar Dan l-a condus pînă la uşă şi l-a predat subofiţerilor care l-au adus de la arest.

Cînd am rămas singuri, am telefonat la Criminalistică şi le-am spus că-i rog să se ducă la Getax şi să-i fotografieze pe toţi şoferii care au lucrat pe taximetru în schimburile doi şi trei, în ziua de 6 iulie.

— Mai crezi în existenţa taximetristului de care ne-a vorbit ? — s-a mirat Dan, cînd am lăsat jos receptorul.

— Nu, însă pentru a nu-i obstrucţiona sistemul de apărare pe care-l invocă, sîntem obligaţi să-i probăm toate afirmaţiile. De aceea, te rog să iei legătura cu secţia de miliţie în jurisdicţia căreia intră şcoala elementară urmată de bănuit şi să le ceri să-l identifice pe amicul cu care susţine că s-a întîlnit cînd s-a dus după bere... — am zis, pe cînd telefonul s-a pornit să sune.

— Ce plăcere să-ţi aud glasul, după ce am încercat toată ziua să te găsesc ! M-a luat peste picior maiorul Ciocîrdel, de la celălalt capăt al firului. La voi, merge solda şi cînd vă plimbaţi ?

M-am gîndit că mă caută în legătură cu rugămintea pe care i-o făcusem la începutul anchetei, admiţînd că asasinul poate fi un posedat sexual, voiam să ştiu dacă în evidenţele amatorilor de violuri nu există şi indivizi suspectabili de uciderea Andei.

— Iartă-mă, Fănică. Prins de cercetări am uitat să-ți spun că nu mai trebuie să-ți baţi capul cu căutarea derbedeilor care se dedau la şiluiri. Vinovatul este arestat şi mă străduiesc să-i probez fărădelegea — am zis pe un ton de scuză.

— Nu-i supărare. Te-am căutat de mai multe ori, apoi, pentru că tot nu găsisem nimic interesant am uitat ca şi tine de întreaga poveste — a răspuns conciliant.

— Şi atunci de ce m-ai căutat toată ziua ? — am spus intrigat.

— Azi-dimineaţă am fost sculat cu noaptea în cap şi trimis la o sinucidere. Un pacient care s-a spînzurat într-o baie a Spitalului Militar. Cum tipul şi-o făcuse cu mîna lui, ancheta a fost scurtă şi am lăsat pe seama secţiei de miliţie partea formală a cazului. Dar, după cîteva ore, mi-au comunicat că n-au posibilitatea să-i anunţe familia : soţia sinucigaşului nu-i de găsit, iar pe fiul lui îl ţii tu în anchetă...

— Samuilă ? ! — am zis, privind cu ochii rotunzi de surpriză spre Dan, care la rîndul lui făcuse o figură care era aidoma unui semn de întrebare.

— Întocmai. Cunoşti persoana ?

— Numai pe fiul lui. De ce a făcut-o ? Neoplasm ?

— Cam aşa ceva cred şi eu. N-am împins însă lucrurile prea departe, deoarece din punctul meu de vedere cazul n-avea legendă. Era o sinucidere tipică... şi curată. Dacă te interesează cauza care l-a împins să se spînzure, cum primesc raportul secţiei ţi-l trimit.

— Îţi mulţumesc, dar nu-i cazul să-mi pierd vremea citind un proces-verbal de constatare al unei afaceri fără relevanţă cu preocupările mele.

— *Vox populi, vox Dei !...* Nu uita să-l anunţi pe puşti — a ţinut el să-mi reamintească.

— Contează pe mine, — am zis, luîndu-mi la revedere.

— Ce s-a întîmplat ? — s-a grăbit Dan să ştie, cînd am închis telefonul.

I-am povestit ce aflasem de la maiorul Ciocîrdel şi a fost rîndul lui să rămînă paf.

— Să-l chemăm de la arest — a propus Dan, cînd s-a disipat efectul surprizei, întinzînd mîna spre receptor.

— Vestea este suficient de neplăcută pentru a i-o putea anunţa şi mîine dimineaţă — l-am oprit, arătîndu-i ceasul, care indica ora zece fără cîteva minute.

— De ce ştirile proaste vin întotdeauna noaptea ? — a zis el, ridicîndu-se de pe scaun.

I-am urmat exemplul şi, săltînd din umeri, am constatat :

— Pentru că, aşa cum mi-a spus şi maiorul Ciocîrdel, am fost toată ziua plecaţi...

23 iulie

La ora douăsprezece fără un sfert, am coborît din blocul „Perla", unde făcusem o percheziţie domiciliară uneia din relaţiile lui Samuilă. Evident, fără a fi dibuit locul omorului. Cînd am deschis portiera maşinii şi Dan a vrut să-i spună lui Vartunian următoarea adresă, şoferul i-a luat-o înainte :

— Tovarăşe căpitan, aţi fost căutat prin radio. Sînteţi rugat să sunaţi staţia centrală.

M-am aruncat pe bancheta din spate, lîngă Dan, şi Vartunian mi-a întins receptorul.

— Alo ! Dispeceratule... Sînt căpitanul Apostolescu...

— Tovarăşe căpitan, de dimineaţă sînteţi căutat cu insistenţă de o oarecare Elena Samuilă. Cunoaşteţi ?

— Da — am admis.

— Susţine că are ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră.

— Unde poate fi găsită ?

— Pînă la ora două la domiciliu.

— Mulţumesc. Primit mesajul — am zis, întinzîndu-i microfonul lui Vartunian pentru a-l agăţa la bord

— Blocul ALMO, magazinul „Bucur-Obor" — a indicat Dan şoferului, apoi a privit spre mine :

— Ce-o fi vrînd ?

Şi eu aş fi vrut să ştiu, dar cum nu întreţineam relaţii parapsihologice, mi-am rezemat spatele de perna banchetei, spunîndu-mi că pînă la urmă tot voi afla despre

ce este vorba, dacă am răbdare. Și aveam, deoarece răbdarea este prima condiție a oamenilor care lucrează în breasla mea.

Ușa ne-a fost deschisă imediat. Elena Samuilă era plînsă și avea părul legat cu un batic negru, de doliu. Ne-a poftit să intrăm.

— N-aveți idee ce om de treabă a fost socrul meu... Aspru, ca militarii de carieră, însă avea un suflet de aur — a zis, cu batista la ochi.

— Condoleanțe — am spus, înclinîndu-mă ușor. De ce-a făcut-o ?

Cu buzele strînse și-a clătinat capul :

— Nu pot pricepe... Abia a împlinit cincizeci și cinci de ani... Era viguros și iubea viața...

— De ce s-a internat în spital ?

— Pentru o operație ușoară de prostată.

— Și a rezultat că are cancer ?

— Nu ! Da' de unde ? ! Ieri trebuia să iasă din spital.

Cum sinucigașii n-au întotdeauna nevoie de un motiv pentru a-și dori un concediu veșnic, în lumea tăcerii, mi-am spus că este cazul să trec la o problemă mai stringentă.

— A intervenit ceva ? Pentru ce m-ați căutat ? — am vrut să știu.

— Da. De ieri la prînz, după ce am fost anunțată de miliție, o tot caut pe Sanda și n-o găsesc. Nu-i nici la serviciu, nici acasă. Am dat zeci de telefoane, dar nu răspunde nimeni.

— Poate e telefonul defect — a sugerat Dan.

— M-am gîndit la această posibilitate și m-am dus la ea acasă. Am sunat la ușă, însă nu răspunde nimeni.

— Știe de moartea soțului ei ?

— Nu. Miliția m-a rugat s-o anunț eu, cu menajamente. Da' de unde s-o iau ?

— N-o fi plecat în vreo vizită, la rude ?

— Are rude numai în provincie și n-ar fi plecat fără să mă anunțe. Mai cu seamă cînd știa că soțul ei urmează să vină acasă...

— De la serviciu ce vi s-a răspuns ? — am întrebat eu, intrigat de această dispariție misterioasă.

— Că ieri a lucrat pînă la ora unsprezece, cînd s-a învoit pînă astăzi dimineață. Iată, e trecut de ora douăsprezece... — a zis, arătîndu-mi ceasul de la mîna ei.

— Doamnă Samuilă... — am început, făcînd o pauză intenţionată —, întrucît vă cunoaşteţi mai de mult, sînteţi în relaţii foarte strînse, iar soacra dumneavoastră este o femeie cochetă şi frumoasă, n-ar fi posibil să aibă un prieten ? La care să se afle începînd de ieri ?

S-a înroşit la faţă, a început să-şi scuture capul cu furie şi a aruncat cu enervare :

— Domnule căpitan, dacă se punea problema să-şi facă de cap, oare cea mai potrivită zi era aceea în care soţul ei ieşea din spital după o internare de două luni de zile ? Şi apoi nu era ea omul să aibă un amant !

— Cînd aţi sunat ultima dată la ea la serviciu ?

— Cu un sfert de oră înainte de venirea dumneavoastră !

— Mai încercaţi o dată — am rugat-o.

În timp ce-mi făcea pe plac, am privit spre Dan. Era la fel de intrigat ca şi mine.

— Nu ştiu absolut nimic despre ea — a zis Elena Samuilă, aşezînd receptorul pe furca aparatului.

— Cum stătea cu inima ?

— Ştiu că avea o cardiopatie ischemică.

— Să mergem la ea acasă — m-am decis eu, gîndindu-mă că bolnavii de cord obişnuiesc adesea să-şi facă ultimul număr suficient de repede pentru a nu mai avea timp să ceară ajutor sau să-şi anunţe rudele apropiate.

*
* *

Ajunşi în faţa uşii apartamentului, am sunat şi am apăsat pe clanţă. Fără a obţine vreun rezultat. Cred că am făcut încercările respective numai pentru a respecta prima poruncă a spărgătorului profesionist, care ştie că înainte a se apuca să forţeze o uşă este obligat să verifice dacă nu-l aşteaptă cineva îndărătul ei, cu un par în mînă.

— Pentru a putea deschide această uşă, există două posibilităţi : prezenţa unui procuror, ori cererea unui membru al familiei...

— Vă rog să deschideţi uşa ! Mă tem că îi este rău. Poate o mai putem ajuta... Vă rog insistent să faceţi ceva ! — a cerut Elena Samuilă speriată şi încordată, apucîndu-mi braţul şi strîngîndu-l cu putere.

I-am făcut semn lui Dan să coboare.

Cîteva minute mai tîrziu, a revenit împreună cu tuciuriul nostru subofiţer, care ţinea o geantă jerpelită în mînă.

— Vartunian — am spus, arătînd uşa —, nu eşti obligat s-o spargi.

— Tovarăşe căpitan, sînt meseriaş vechi... — a răspuns, punîndu-şi mîna pe inimă într-un gest de reproş.

După un sfert de oră, cînd enervarea mea atinsese limita de explozie, a reuşit să potrivească în broască una din sutele de chei Yale pe care le avea prinse într-un inel de sîrmă, mare cît o salbă cu monede.

Cînd Vartunian a desprins cheia de pe inel şi, dîndu-se la o parte, a lăsat-o în broască, i-am luat eu locul.

Am pus mîna pe clanţă şi am deschis uşa uşor... După ce a făcut cam jumătate din cursa firească de nouăzeci de grade, s-a oprit. S-a oprit în ceva care opunea o rezistenţă moale, elastică, însă fermă.

N-am mai forţat în tablieră. Mi-am strecurat capul prin deschizătura obţinută între uşă şi cadrul ei. După cum ştiam deja : în dreapta, era uşa de la debara ; în faţă, camera de baie, iar pe acelaşi perete, spre dreapta, bucătăria ; pe peretele din stînga, opus debaralei, era uşa deschisă a dormitorului.

Am lăsat privirea în jos ; pe mozaicul, care pardosea vestibulul, şi am realizat ce împedică completa deschidere a uşii.

Mi-am tras capul afară, m-am întors şi m-am adresat lui Vartunian, peste capul Elenei :

— Du-te jos la maşină şi cere dispeceratului să trimită imediat criminalistica şi medicul-legist !

În timp ce subofiţerul trăgea uşa liftului după el, m-am adresat pe un ton de regret însoţitoarei noastre :

— Îmi pare rău... Soacra dumneavoastră a decedat.

Mai întîi m-a privit de parcă n-ar fi înţeles limba pe care o vorbeam, apoi şi-a luat tîmplele între palme şi a început să urle ca un lup solitar, în pustiu.

Viaţa şi profesia m-au învăţat să utilizez o grămadă de trucuri împotriva situaţiilor neobişnuite, dar nu şi cum să stăvilesc crizele de isterie ale unei femei...

— Vă rog, nu mai strigaţi !... Calmaţi-vă... — am rugat-o, strîngînd-o uşor de umeri.

Dar nu i-a păsat şi s-a pornit şi mai vîrtos să ţipe. Cînd mi-am spus că singura soluţie pentru a împiedica să-mi explodeze creierii ar fi să-mi acopăr cu palmele pavilioanele urechilor, a intervenit Dan. A străbătut cei doi-trei metri care ne despărţeau, m-a dat cu hotărîre la o parte şi i-a plasat o pereche de palme.

În tăcerea care s-a instalat instantaneu, am auzit tropot de paşi pe scări şi uşi trîntite.

În clipa următoare eram înconjuraţi de zece-cincisprezece femei şi bărbaţi, îmbrăcaţi cum se nimerise, care ne priveau ameninţător. Mai ales un vlăjgan, cu mutră de sportiv, care ţinea în mîna dreaptă un baston de base-ball, tocmai bun de spart un craniu ca pe o coajă de ou.

Am început prin a le arăta legitimaţia şi am terminat povestindu-le în cîteva cuvinte ce se petrecuse în îndărătul uşii. În completare, în timp ce vecinii începuseră să se retragă, am rugat-o pe o doamnă care locuia în apartamentul alăturat s-o ia la ea în casă pe Elena Samuilă şi să n-o lase să plece pînă nu-şi revine.

După aceea, fără a mai ţine seama de trei-patru cucoane care nu se îndurau să plece fără să vadă tot spectacolul, m-am strecurat prin întredeschiderea uşii în vestibul. Dan mi-a urmat exemplul, închizînd uşa după el.

Ne-am oprit lîngă uşa de la debara, iar Dan, aşezat în spate, privea peste umărul meu.

Sanda Samuilă avea o culoare vînătă şi era întinsă pe mozaic, cu faţa în sus, capul lîngă pragul dormitorului, iar picioarele în spre uşa de la intrare. Era îmbrăcată numai cu o pereche de chiloţi roz şi un sutien negru. Avea figura crispată ca o jartieră ruptă, iar ochii, pe jumătate închişi, fixau fără interes tavanul. Ambele mîini uşor flexate, stăteau pe abdomen.

Deşi totul era evident, m-am aplecat şi i-am privit tălpile picioarelor. Într-adevăr, marca caracteristică arsurii era clară. Trecînd pe lîngă ea, am examinat firele electrice dezizolate pe care şi le legase de degetele mîinilor şi am tras afară ştecherul din priză care se afla lîngă uşa dormitorului.

— Electrocutare... — a comentat Dan. O modalitate pe care nici bărbaţii n-au curajul s-o aleagă.

Nu l-am contrazis. Este cunoscut că femeile aleg căile cele mai puţin dureroase, adică toxicele soporifice, iar bărbaţii ştreangul.

— Probabil că a aflat de sinuciderea bărbatului ei şi... i-a urmat exemplul — a gîndit Dan, cu glas tare.

— Secţia de miliţie şi nora ei n-au avut posibilitatea să-i aducă la cunoştinţă decesul soţului. Va trebui să stabilim dacă totuşi a putut afla de sinucidere pe alte căi.

— Dacă nu ?

Am ridicat din umeri :

— S-au sinucis de conivenţă. Şi ţinînd seama de această epidemie de autosuprimări, într-o singură familie şi într-un interval atît de scurt, nici nu cred să existe o altă explicaţie.

— Vrei să spui că, ştiind despre omorul comis de odrasla lor, au preferat să-şi ia viaţa pentru a evita oprobriul public ?

— Este o variantă care nu poate fi neglijată.

— Bine, dar tatăl lui era internat în spital de două luni...

— În schimb, mama lui era acasă... Cînd a luat cunoştinţă de isprava fiului ei şi, mai ales, de faptul că i-am dat de urmă, l-a informat şi pe soţul ei. Iar decizia — am arătat spre cadavru — au luat-o de comun acord.

După ce m-a urmărit dînd din cap aprobator, s-a răzgîndit.

— Şefu, să fim serioşi ! Astea-s basme a la Paul Féval sau Michel Zévaco. Onoarea familiei spălată printr-o sinucidere colectivă !... Familia Samuilă şi secta „Templul Poporului". Aiureli ! Ai mai întîlnit vreun caz în care părinţii s-au sinucis aflînd că odrasla lor a comis un omor ? Şi ce părinţi ! Tatăl, ştiind ce bucăţică bună era, nici nu voia să-l mai vadă, iar mama, chiar dacă ţinea la derbedeu, era numai adoptivă ! Nu ţine ! — a decretat el, cu o fermă hotărîre.

— Dane, rămîi aici şi aştepţi legistul şi Criminalistica ! Eu plec să verific ipoteza de care ţi-am vorbit. Dacă se confirmă, am rezolvat cea mai grea problemă a cazului — am zis, strecurîndu-mă afară, fără să-mi pese de uimirea cu care mă privea.

* * *

Colonelul medic Valeriu Buceloiu, şeful secţiei de urologie a Spitalului Militar, era un tip în jur de patruzeci de ani, de statură potrivită şi voinic. Figura ovală,

părul negru, ochii negri și sfredelitori, ascunși îndărătul lentilelor unei perechi de ochelari cu rame metalice aurite și îmbrăcate la partea superioară cu bagá, bineînțeles, tot neagră. Sub nas, o mustață latá, cu vîrfurile coborîte pe lîngă gură, ca două paranteze, făceau joncțiune cu un cioc mic, instalat exact în vîrful bărbiei.

Stăteam în fața mesei lui de lucru. În timp ce-l ascultam, răsfoiam dosarul sinuciderii numitului Grigore Samuilă, pe care-l luasem în drum spre spital de la secția de miliție însărcinată cu efectuarea cercetărilor.

— Nici gînd de neoplasm ! Avea un adenom al prostatei cu litiază prostatică și în 15 iunie l-am operat în condiții normale... — a răspuns doctorul la întrebarea ce i-o pusesem.

— El ar fi putut să creadă că are cancer ? Știți doar că pacienții secolului nostru se gîndesc în primul rînd la o astfel de posibilitate — am vrut să știu.

— Hotărît, nu. Era un om inteligent și a cunoscut bine diagnosticul pe care-l avea. Dealtfel, starea lui fiind ameliorată, i-am și spus că a doua zi va fi externat...

— Deci și-a luat viața chiar în dimineața zilei cînd trebuia să plece acasă.

Medicul și-a ridicat brațele peste birou într-un gest care simboliza ideea de : „Mare-i grădina lui Dumnezeu !"

— După ce-l tratez două luni în spital, cînd reușesc să-l pun pe picioare, să-l vindec... Se omoară cu cîteva ore înainte de a pleca acasă... — a zis, repetînd gestul făcut mai înainte.

— Cînd a comis fapta lui funestă ?

— Un pacient din salonul în care stătea s-a trezit din senin la ora trei dimineața și s-a dus să fumeze o țigară în baie. Două ore mai tîrziu, cînd a revenit cu aceeași intenție, a constatat că ușa era încuiată. După o jumătate de oră de așteptare, a bătut în ușă, apoi s-a uitat prin gaura broaștei. A văzut un halat agățat în cuier și, imaginîndu-și că i s-a făcut rău unui pacient, a anunțat Camera de gardă...

În timp ce medicul relata, am continuat să răsfoiesc dosarul pînă am ajuns la fotografiile judiciare. Am privit-o pe prima, cea de ansamblu : o cameră de baie căptușită cu plăci de faianță albă. Pe stînga un cuier tip pom, de care era agățat un halat de spital, și în continuare cada de baie. Pe dreapta, un culoar lat de aproxi-

mativ doi metri permitea accesul de la ușă la fereastră, iar în fața acesteia un tip părea să se uite afară. Am privit fotografia următoare. Tipul care se uita pe fereastră ținea piciorul drept pe un scaun și genunchiul celui stîng sprijinit pe pervazul ferestrei.

Am trecut la altă fotografie. Victima atîrna, cu capul lăsat nefiresc de mult pe spate, de un cablu electric bifilar, alb, prins de ivorul superior al ferestrei interioare. M-am mai uitat și la fotografia care-l arată întins pe o brancardă. I-am privit fața, vînătă și schimonosită, ca un ziar boțit. Am simțit cum gura mi se face pungă și cu un gest scurt am închis dosarul.

— Într-adevăr, nu-i prea frumos la vedere... — m-a încurajat doctorul, probabil remarcînd gestul de repulsie care-mi scăpase involuntar.

— Din păcate, meseria mă obligă să văd des cameni în situații de felul ăsta. Niciodată nu sînt frumoși... Domnule doctor, văd că s-a spînzurat cu un cablu electric. Aveți idee de unde l-ar fi putut procura ?

— Aceeași întrebare mi-a pus-o și ofițerul de miliție care a anchetat ieri aici. Vă răspund ca și lui. În spital n-avem astfel de sîrme.

— Pe soția victimei o cunoașteți ?

— Sigur. Mă întîlneam des cu ea în spital.

— Ce părere v-a făcut ?

— Cred că ținea foarte mult la el. În afară de faptul că puține neveste vin zilnic să aducă mîncare soților, de multe ori i-am văzut sărutîndu-se cu dragoste, ca doi adolescenți. Deși ei nu-i dădeai treizeci și cinci de ani, el avea cincizeci și cinci, și-i arăta. Vă mărturisesc că-i simpatizam. La vîrsta lor, în majoritatea cazurilor, dragostea e înlocuită de insensibilitatea rutinei cotidiene.

— Din cîte știu în spitalul dumneavoastră sînt tratați numai militarii...

— Era fost ofițer activ de automotorizate... Fiind deci pensionar militar beneficia de asistența medicală a spitalului nostru. Deși, vă mărturisesc, după figura pe care mi-a făcut-o, sînt primul care regretă că n-a onorat cu prezența lui un alt spital... — m-a asigurat, clătinîndu-și capul cu nemulțumire.

— Se mai ocupa cu ceva, ori se limita la pensie ?

— Era instructor la o școală de șoferi amatori.

— Știți cumva dacă avea mașină ?

— Parcă așa îmi amintesc, însă nu sînt sigur — a zis medicul, făcînd un gest de regret.

Am lăsat privirea în jos, pe covor, spunîndu-mi că am scăpat din vedere un aspect pe care l-ar fi remarcat chiar și adjunctul adjunctului șefului de post de la Cucuieții din Dealul Văii Sparte.

Cînd m-am ridicat de pe scaun și i-am mulțumit pentru lămuriri, n-am avut impresia că plecarea mea l-ar fi putut indispune.

După ce am ieșit de la șeful secției, am discutat cu personalul auxiliar și cu pacienții care au stat în același salon cu victima. Din mai multe surse am aflat că Sanda Samuilă își vizitase soțul chiar în seara zilei de 21 iulie și că, la despărțire, i-au văzut sărutîndu-se mai mult ca oricînd și, ceea ce era cu totul neobișnuit, plîngînd unul în brațele celuilalt. Totodată am mai aflat că Sanda Samuilă îi aducea mîncare soțului ei într-o sacoșă, tip sport, roșie și cu carouri.

*

* *

După ce Vartunian a oprit mașina în fața Fabricii de casete radio, cu legitimația în mînă m-am strecurat pe lîngă portar și m-am îndreptat spre cabinetul directorului întreprinderii. Însă, datorită faptului că cel căutat era plecat la nu știu ce ședință, am ricoșat în biroul inginerului-șef.

În cîteva cuvinte, i-am explicat motivele pentru care în schema de funcțiuni a întreprinderii s-a ivit un loc vacant. În timp ce el mă privea de parcă i-ar fi tras Mohamed Ali, alias Cassius Clay, o directă în bărbie, l-am întrebat unde lucrase persoana la care făcusem aluzie. Cînd și-a revenit din uimire, a făcut precizarea pe care i-o cerusem și am plecat.

Intrînd în biroul serviciului contabilitate, am văzut două funcționare scriind și alte două manevrînd fără milă tot atîtea mașini de calculat. Remarcînd, în sfîrșit, prezența mea, m-am recomandat și m-am apucat să le povestesc cu ce ocazie mă aflu în fieful lor. Cînd am terminat, toate aveau gurile deschise în formă de „O" și fălcile sprijinite în podul palmei drepte.

— Cum a putut să-și ia viața tocmai ea, care era atît de bigotă ? a zis una dintre ele, buimăcită.

A venit rîndul meu s-o privesc surprins, deoarece nu vedeam ce asociație de idei face.

— Ținea post în fiecare vineri și nu exista duminică să nu se ducă la biserică — a continuat ea, probabil remarcînd cît de puțin inteligent mă uitam la ea.

— Scuzați-mă însă nu înțeleg ce vă contrariază — am recunoscut verde.

A tras sertarul biroului ei și a scos o carte mică și groasă, cu coperta de culoare maro-închis și mi-a arătat-o :

— Ea mi-a dat această *Biblie*. Aici scrie că Dumnezeu a dat viață Omului și numai El poate s-o ia. Cine își ia viața singur comite o blasfemie și nu are dreptul la o înmormîntare creștinească ! a zis, clătinîndu-și capul dezaprobatoare.

Ceea ce ei i se părea de neconceput, pentru mine n-avea nici o semnificație. Chiar dacă religia încerca să stăvilească suicidul, amatorii lui își văd de treabă indiferent de culoare, naționalitate sau credință.

Considerînd că a venit momentul să-mi văd de meserie, am întrebat dacă biroul liber este al victimei și, după ce supoziția mi-a fost confirmată, m-am apropiat de el. Am deschis cu un șperaclu biroul respectiv și m-am pus pe un control de rutină. Negăsind nimic care să-mi rețină atenția, am început să bag în sertare lucrurile pe care le scosesem, în acompaniamentul țăcănitului uneia dintre mașinile de calculat, ceea ce însemna că funcționarele, depășind momentul de șoc, se apucaseră din nou de lucru.

Ultimul obiect pe care trebuia să-l mai pun în sertar era o carte. Ținînd-o de cotor cu mîna stîngă, am răsfoit-o cu dreapta. N-am remarcat nimic. Cînd am băgat-o în sertar, i-am văzut coperta. Era un curs de croitorie. Cum domeniul nu mă atrăgea în mod deosebit, am împins sertarul... Dar nu prea mult, deoarece în ultima clipă am văzut că era ceva scris pe copertă. Am scos din nou cursul și am privit însemnarea făcută cu un pix cu pastă : „Dragă mamă și surori, iertați-mă. I-am iubit foarte mult pe Gogu și pe Goguleț. Acum vom fi fericiți", semnat Sanda Samuilă.

În timp ce reciteam cele trei fraze, mi-a atras atenția discuția care a început între două funcționare, în spatele meu.

— Ce naibii are mașina asta ? ! — a exclamat prima voce.

— Cum adică ce are ? — a vrut să știe a doua voce.

— Nu mai ajunge la biroul meu.

— O fi intrat la apă — a zis o a treia voce.

— Lăsați-vă de glume ! Nu pot lucra... A schimbat cineva cordonul ?

M-am răsucit cu fața spre ele. Una dintre funcționarele care scriau la venirea mea avea acum transferat pe birou mașina de calculat la care lucrase colega ei și se uita mirată la ștecherul conductorului electric.

— Ce s-a întîmplat ? — am întrebat, remarcînd culoarea și tipul cablului : un bifilar, izolat în masă plastică, albă.

— Nu mai ajunge mașina pînă la masa mea... — a explicat doamna care ținea ștecherul în mînă, pe un ton de fetiță gata-gata să izbucnească în plîns cînd constata că cineva i-a dezmembrat păpușa cea mai dragă.

— Cînd ați folosit-o ultima oară ?

— Alaltăieri la prînz...

— Care a fost ultima persoană care a plecat din încăpere la sfîrșitul programului ?

Au arătat una spre cealaltă, iar ultima desemnată, după o scurtă meditare, m-a informat :

— După mine a rămas Sanda. Mi-a spus că mai are ceva de terminat...

— Vă rog să așezați mașina de calculat așa cum o puneți de obicei pe masa dumneavoastră — am rugat-o pe cea care deschisese discuția.

— Așa stătea — a spus ea.

— Unde-i priza ? — am întrebat-o.

Cînd mi-a arătat-o, m-am întors la biroul victimei și am scos din sertar centimentrul de croitorie pe care l-remarcasem acolo.

După ce i-am cerut funcționarei să lase cordonului lărgimea normală, am măsurat distanța dintre ștecher și priză. Era de aproximativ un metru și jumătate.

Probabil că ar fi trebuit să mai întreb și dacă colega lor știa să meșterească la fire electrice, dar n-am făcut-o. Felul în care își luase viața demonstrase cu prisosință că era talentată în această direcție.

Cum aflasem un lucru care se cerea verificat de ur-

genţă, am încuiat sertarul biroului victimei, mi-am luat la revedere de la ele şi am plecat. Nu fără a-mi fi vîrît în prealabil cursul de croitorie sub braţ.

*

* *

Cînd Vartunian a oprit maşina, am coborît, am aruncat o privire absentă spre apa tulbure a Dîmboviţei şi am traversat strada.

Doctorul Olimp Dobrescu se afla în sala de disecţii, lîngă masa de ciment pe care era aşezată Sanda Samuilă. Sutienul negru şi chiloţii roz se aflau într-o pungă de plastic, pe o poliţă.

— Mă pregăteam să încep necropsia — a arătat spre victimă, după ce mi-a făcut un semn de salut cu mîna îmbrăcată în mănuşi de cauciuc. Vrei să asişti ?

— Nu — am spus, clătinînd capul cu toată convingerea. Am venit pentru soţul ei.

— Soţul ei ? — s-a mirat el.

— Grigore Samuilă, s-a spînzurat ieri...

— Ah ! Tipul de la Spitalul Militar... — şi-a reamintit el. E în frigider. Vrei să-l vezi ?

— Nu. Mulţumesc — i-am retezat şi cea de-a doua generoasă invitaţie. Vreau cablul cu care s-a spînzurat.

— Adu-l, Ioane — s-a adresat el autopsierului care asista la discuţie, stînd lîngă victimă şi ţinînd în mînă o foarfecă mare, ca de grădinărie.

Autopsierul şi-a pus instrumentul pe rama mesei de beton şi a ieşit. Cîteva clipe mai tîrziu, a revenit cu cablul cerut.

De îndată ce l-am luat în mînă l-am întins. Avea lungimea pe care o presupuneam : aproximativ un metru şi jumătate.

— Ce faci cu el ? a întrebat doctorul, văzînd că înfăşor sîrma într-un mic colac.

— Vreau să fac acasă o colecţie cu funiile celor care se spînzură. Poate o concurez pe cea făcută de Mina Minovici — am zis, făcînd un gest de salut şi pornind spre ieşire.

*

* *

Spre marea mea surpriză, cînd am ajuns la inspectorat, Dan mai era încă în birou, deşi era aproape şase seara :

— Cum de mai eşti aici ? m-am mirat.

— Asta mă întreb şi eu ! Ai luat-o din loc şi m-ai lăsat ca pe un fraier în apartamentul din Cristian Tell — a zis, morocănos.

— A trebuit să elucidez anumite aspecte ale sinuciderii familiei Samuilă — am spus, aşezîndu-mă la masa mea, în faţa unei ceşti de cafea, pe care m-am grăbit s-o duc la buze.

— După trei ore, nu-i de mirare că s-a răcit — a remarcat, cu acreală, cînd m-a văzut că strîmb din nas.

Cum cafeaua tot nu era bună, n-am mai pierdut vremea cu ea şi m-am apucat să-i relatez rezultatul peregrinărilor mele.

— Deci cablul i l-a dus ea, tăindu-l din conductorul maşinii de calculat de la birou ? — a întrebat Dan, cînd am terminat expunerea faptelor.

Am aprobat şi i-am dat să citească scrierea de pe coperta cursului de croitorie.

— Aşa ceva am găsit şi eu, după plecarea ta. Era vîrîtă sub aparatul de telefon — a zis, scoţînd din portofel o filă de calendar, apropiindu-se de mine şi înmînîndu-mi-o.

Am citit-o. Era tot o scrisoare de adio : „Mămico, ne-am jurat dragoste pînă la moarte. Nu mai putem suporta teroarea, vom fi fericiţi. Să ne puneţi în acelaşi mormînt, Sanda şi Gogu".

— Ai avut dreptate — a spus el, cînd am pus hîrtia pe birou. Ştiau ceva despre isprava fiului lor.

— Nu numai că ştiau, dar se şi temeau. În scrisoarea de adio se spune : „Nu mai putem suporta teroarea", ceea ce domonstrează că aveau ceva pe conştiinţă... Desigur, mă refer numai la Sanda Samuilă, deoarece soţul ei era în spital în perioada uciderii Andei... — am început să argumentez, dar, o idee care mi-a trecut prin creier, m-a făcut să tac şi să întind mîna după telefon.

— Eugen — am zis, cînd căpitanul Maier mi-a răspuns —, trebuie să mergem undeva. Ia cu tine cîţiva oameni buni şi toată tehnica necesară...

— Mai sînt cîteva minute pînă la ora şapte — m-a informat circumspect.

— Numai la Aprozar se lucrează după program ! Eu cobor acum în stradă — am zis, închizînd telefonul, pentru a nu-i mai da timp să protesteze.

* * *

Cînd Dan a descuiat apartamentul familiei Samuilă, împreună cu mine a intrat căpitanul Maier și trei oameni de-ai lui, cu tot felul de ustensile.

— Eugen — am zis, fără să țin seama de faptul că era bosumflat —, vreau să începi cu baia. Centimetru cu centimetru !

Mi-a aruncat o uitătură încărcată de silă și a pornit spre baie urmat de ciracii lui.

Eu și Dan am intrat în dormitor și ne-am pus pe o percheziție minuțioasă.

În bibliotecă erau vreo cincisprezece cărți, printre care și o *Biblie*. Le-am scos, le-am răsfoit și, cînd am vrut să le pun la loc, am remarcat titlul uneia din ele. După ce m-am uitat și la celelalte, am constatat că șase dintre ele tratau probleme de terapeutică prin miere. M-am dus glonț în vestibul, am deschis ușa de la debara și am văzut pe o etajeră nenumărtate borcane de miere, pline sau goale.

Cînd am revenit, Dan examina o sticlă de parfum cu etichetă străină.

— *Chanel* — a spus, deșurubînd dopul și mirosind cu încîntare.

Avînd cu totul altă preocupare, nu i-am acordat nici o atenție și m-am îndreptat spre ușa deschisă a garderobului. Am tras de pe un umeraș o pereche de pantaloni, m-am întors spre masa din mijlocul încăperii și i-am întins pe ea.

Dan, intrigat de manevrele mele, s-a apropiat și m-a privit întrebător.

— Dane, pantalonii în care am găsit mîinile victimei au dimensiuni asemănătoare cu cei ai lui Samuilă-senior ! — am constatat.

— Vom avea nevoie de expertiza unor croitori.

— Pantalonii corp delict erau pătați cu ulei mineral și cu miere... — am continuat să-mi urmăresc ideea. Iar el era instructor auto și un mare consumator de miere !

Dan s-a răsucit pe călcîie și a pornit spre garderob. Cînd a revenit, a întins cîteva pulovere de damă și mi-a arătat sticla al cărui parfum îl admirase mai înainte :

— Măsura lor este 44, ca cele în care a fost abandonată victima... Iar faptul că miroseau a *Chanel* nu-i inexplicabil — a zis cu satisfacție.

— Deci sursa „ambalajului" a fost găsită...

— Nicule, vino pînă aici ! — m-a strigat Maier.

Ajungînd la ușa băii, mi-a spus :

— Am controlat toată pardoseala, milimetru cu milimetru, și n-am găsit nimic. Dar, minunile sînt minuni ! Cînd să mă las păgubaș, am descoperit ce căutam. Uită-te ! m-a invitat, arătîndu-mi porțiunea de ciment care este ascunsă sub ușă cînd aceasta stă închisă.

Am privit întîi spre locul pe care mi-l arăta, apoi spre el, întrebător.

— Bineînțeles că așa nu se vede — a zis, luînd din mîna unuia dintre oamenii lui o lampă de cuarț.

Cînd a aprins-o și a îndreptat fasciculul de raze ultraviolete spre prag, am văzut mai multe pete fosforescente, alb-gălbui.

— Sînt douăsprezece pete de sînge, din grupa Andei, adică „0". Familia Samuilă avînd grupa „A—B" — a precizat Maier.

— Bună treabă, Eugen — am apreciat. Dar pentru a avea certitudinea că sîngele nu provine de la cineva care și-a tăiat un deget în această baie, întîmplător avînd și aceeași grupă sanguină cu victima, ar trebui să mai facem un control...

— Adică eu să-l fac ! s-a înfuriat el, dovedind astfel că a înțeles ce mai vreau de la el.

— Crezi că există altă soluție ? — l-am consultat, făcîndu-i ochi dulci.

M-a privit furios ca un tigru pe care-l trăgeam de mustăți, apoi a cedat :

— În regulă. Mîine dimineață.

M-am declarat de acord. Ora zece seara nu-i tocmai potrivită pentru a te apuca să bați cu ciocanul și să trezești niște vecini a căror singură vină este că locuiesc lîngă un apartament în care s-a comis un omor.

I-am spus lui Dan să-i dea lui Maier cheile apartamentului, deoarece pentru mîine prevedeam o zi prea încărcată pentru a avea posibilitatea să-l acompaniem.

— Eugen, am impresia că pantalonii găsiți în Parcul Hipodrom au aceleași dimensiuni cu cei purtați de Grigore Samuilă-senior — am zis, arătîndu-i masa din dormitor, pe care lăsasem lucrurile scoase din garderob.

A dat din cap, ursuz de parcă ar fi înghițit o bobină de sîrmă ghimpată.

25 iulie

La ora șapte dimineața, mașina a virat la dreapta și a intrat pe strada Cristian Tell. Am coborît, și am intrat în imobilul în care locuia Doina Patraulea.

Am sunat la ușă, întrebîndu-mă dacă, în ciuda orei matinale, nu era deja plecată de acasă.

S-au auzit imediat pași și mi-a deschis ușa, cu o mînă pe clanță și în cealaltă ținînd o ceașcă de cafea.

— Sărut mîna — am spus, în timp ce ea mă privea cu ochii rotunzi. Sînt nevoit să vă mai cer cîteva lămuriri...

— Bine... dar plec la serviciu... — s-a uitat îngrozită la ceas.

— Numai cîteva minute.

— Poftiți... — a zis, resemnată, deschizînd ușa larg.

Am intrat, refuzînd scaunul oferit.

— În urmă cu cîteva zile, cînd am discutat cu dumneavoastră, mi-ați spus că în după-amiaza zilei de 6 iulie ați tratat familia Samuilă cu cafea. E adevărat ?

— Da. Așa a și fost — a admis cu convingere.

— Ați băut și bere ?

— Nu.

— În timpul vizitei respective, Grigore Samuilă a stat tot timpul la dumneavoastră ?

— Sigur. Cu Elena a venit și cu ea a plecat.

— Sînteți sigură că n-a plecat să cumpere bere ?

A pus cu zgomot pe masă ceașca de cafea cu care rămăsese în mînă, apoi, stăpînindu-și enervarea, a spus :

— În ziua aceea n-am băut bere ! Iar Grigore a plecat o singură dată, cu Elena... Cînd i-am condus eu pînă la colțul străzii.

Era în regulă. Alibiul bănuitului se dovedea că are fisuri.

— Cînd era familia Samuilă la dumneavoastră, ați vorbit cu mai multe persoane la telefon. Vă amintiți cu cine ?

După cum mă așteptam, a ridicat din umeri și a clătinat capul.

— Cunoașteți un domn Wilhelm Schmidt ?

— Sigur. E tatăl unui prieten cu care am copilărit în cartier. Locuiește acolo... — a spus, apropiindu-se de fereastră, înlăturînd perdeaua și indicîndu-mi cu mîna un imobil fără etaj, peste drum.

— V-a sunat la telefon cînd se afla familia Samuilă la dumneavoastră ?

— Da. Mă sună des să mă roage să-i fac cîte un comision, cînd fiul lui e plecat în provincie — a zis, aruncînd o privire spre ceasul care-l avea la mînă.

— Nu vreau să întîrziați la serviciu din cauza mea. Vă mulțumesc...

*

* *

Domnul Schmidt era un bărbat în jur de șaizeci de ani, gras, scund și cu fața rotundă, cuperoasă în jurul nasului și pe umerii obrajilor.

N-aș fi dat buzna peste el atît de matinal, însă văzîndu-l stropind florile din grădina pe care o avea în fața casei indicate de Doina, l-am întrebat despre persoana care mă interesa. S-a nimerit să fie chiar el.

Apropiindu-se de poartă, am văzut că trăgea cu greutate piciorul drept. Probabil că purta o proteză.

După ce i-am spus cu ce fel de afaceri mă ocup, m-a poftit să intru în casă, dar am preferat să discut cu el în grădină. Chiar și pentru cîteva clipe, merita să simt mireasma unor trandafiri, cînd toată ziua sînt obligat să colectez în plămîni gaze de eșapament incinse de căldura unui torid sfîrșit de iulie.

— Vin de la vecina dumneavoastră, domnișoara Patraulea... — am început eu.

— Săraca, are necazuri şi îmi pare rău... A crescut sub ochii mei — a spus, ridicînd o palmă pînă la înălţimea centurii pentru a-mi arăta cîte de mică fusese cînd a cunoscut-o.

— Ce necazuri ? — m-am grăbit să întreb, grijuliu nevoie mare.

— Soţul unei prietene de-a ei, pe care de asemenea o cunosc de cînd era de-o şchioapă, a spus la miliţie că atunci cînd s-a comis o fărădelege pentru care este anchetat s-ar fi aflat în vizită la Doina, cu intenţia de a demonstra că nu-i amestecat în isprava pentru care-i cercetat. Iar ea se teme că treaba asta îi va produce neplăceri.

— Pentru ce ? N-a fost sinceră ? — n-am ezitat să întreb, cu un aer de indiferenţă marcată.

— Doina nu minte. E o fată serioasă — m-a asigurat cu convingere domnul Schmidt.

— Şi atunci de ce este necăjită ? — m-am străduit să-mi pricep interlocutorul.

— Deoarece se teme că va fi chemată ca martoră la tribunal.

— N-ar fi singura martoră care ar veni să depună în faţa justiţiei — l-am incitat, făcînd un gest de indiferenţă.

— Eh, ce ştiţi dumneavoastră ? ! În următoarele două luni trebuie să plece cu O.N.T.-ul într-o excursie, în Turcia... Păi dacă-i martoră într-un proces care se judecă tocmai atunci, mai poate ea pleca ?

— Poate că n-o să aibă ghinionul să coincidă data procesului cu cea a plecării în călătorie — l-am încurajat, apoi am revenit la scopul vizitei mele : Domnule Schmidt, vorbiţi des la telefon cu Doina ?

— Da. E o fată drăguţă şi mă ajută la cumpărături, deoarece eu mă deplasez destul de greu — a zis, lovind cu palma piciorul pe care-l trăgea.

Zgomotul care a fost produs de gestul său mi-a spus că nu mă înşelasem. Avea un picior de lemn.

— De exemplu, luna aceasta de cîte ori i-aţi dat telefon ?

— În mod cu totul excepţional, am sunat-o foarte puţin. Cel mult de două sau trei ori. O soră de-a mea, care acum locuieşte în Germania, a stat la mine în prima parte a lunii şi s-a ocupat ea de cumpărături.

— Vă amintiţi, în ce interval aţi stat împreună cu sora dumneavoastră ?

— Sigur. A venit pe întîi şi a stat cu mine două săptămîni.

— Şi în acest interval, nu i-aţi telefonat niciodată Doinei ?

Mai întîi, capul lui rotund ca o minge de fotbal a făcut un gest de negaţie, apoi s-a răzgîndit :

— Nu, greşesc ! I-am dat totuşi telefon şi cînd era sora mea la mine — a zis, bătîndu-se cu degetul arătător pe tîmplă. Am sunat-o deoarece fiul meu m-a rugat s-o invit la oficierea căsătoriei sale...

— Cînd s-a căsătorit fiul dumneavoastră ?

— În ziua de 9 iulie.

— Şi pe Doina cu cîte zile mai înainte aţi anunţat-o ?

A strîmbat din nas, nemulţumit.

— Cînd am aflat şi eu... În preziua cununiei. Fiul meu n-a considerat că merit să fiu informat mai înainte — a spus, cu amărăciune, după o scurtă pauză.

— Sînteţi convins că fiul dumneavoastră s-a căsătorit în ziua de 9, iar pe Doina aţi sunat-o cu o zi înainte ? am întrebat neîncrezător.

— Domnule comisar, sînt om serios — m-a avertizat el.

— Alt telefon nu i-aţi mai dat înainte de a o invita la cununie ? Să zicem, cu două zile mai înainte — am încercat să lămuresc neconcordanţa care apăruse.

— Exclus.

La despărţire, în timp ce-i ceream scuze pentru timpul ce i-l răpisem, l-am întrebat la ce primărie s-a căsătorit fiul lui.

Cum instituţia respectivă se afla la doi paşi, în Piaţa Amzei, în virtutea inerţiei am făcut o vizită la ofiţerul stării civile.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd liftul mă urca spre apartamentul răposatei familii Samuilă, ştiam că Schmidt-junior se căsătorise într-adevăr în 9 iulie. Oare faptul că domnul Schmidt-senior i-a dat telefon în ziua de 8, excludea posibilitatea de a o fi sunat şi cu două zile mai înainte ?

Spre şansa mea, odată cu oprirea liftului am renunţat să-mi mai chinui meningele cu o situaţie nesemnificativă în comparaţie cu preocupările mele mai mult decît foarte presante.

Ajungînd în dreptul uşii apartamentului care-mi devenise atît de familiar, am pus mîna pe clanţă şi am deschis.

Să vezi şi să nu crezi ! Dom' căpitan Maier, pe post de şef de echipă de demolări, coordona activitatea a patru subofiţeri cu hainele şi cizmele albite de praf.

Cada de baie, cu fundul în sus, se afla în vestibul, cam în acelaşi loc unde-o găsisem pe Sanda Samuilă, cu două zile mai înainte. În baie, un maldăr de cărămizi şi de moloz, rezultat după scoaterea căzii.

— Numai în buclucuri din astea mă bagi !! a aruncat Maier printre dinţi cînd m-a văzut intrînd.

— Ce să-i faci ? Dacă nu ne-am ales bine meseria... Îţi dai seama ce viaţă ar fi fost pe noi dacă ne făceam starlete la Hollywood ? Vedete-vedete, parale-parale, curtezani-curtezani, Cadillac-Cadillac, vizon-vizon .. — am spus cu un aer nefericit. Da' lasă, că o să vină şi timpul nostru... după reîncarnare.

Mai întîi m-a urmărit iritat, apoi a zîmbit. Şi el zîmbeşte numai cînd ia primă, iar în ultimii cinci ani n-am auzit să fi avut rendez-vous cu vreuna.

— Ai venit tocmai bine — a spus, privind spre un subofiţer care, cu un bomfaier în mînă, tăia pe generatoare sifonul din plumb al căzii de baie.

După cîteva momente, pînza bomfaierului a atins baza sifonului şi cele două jumătăţi secţionate au căzut în direcţii opuse.

— Lampa de cuarţ — a cerut Maier, aparent fără adresă.

Cînd un subofiţer s-a grăbit să i-o aducă, a aprins-o şi a dirijat fasciculul de raze ultraviolete spre cele două piese în formă de S.

— Nicu, apropie-te ! — a spus peste umăr.

Cînd am venit lîngă el şi m-am aplecat, mi-a arătat cu degetul nişte urme fosforescente, alb-gălbui.

— Acum nu mai există îndoieli — a spus, ridicîndu-se şi întinzînd lampa celui care i-a adus-o. Victima, după dezmembrare, a zăcut în baie.

Pentru o clipă, mi-am imaginat scena şi am simţit fiori în şira spinării şi plumb în stomac.

— Eugen, după ce cauți amprentele lui Samuilă-junior, încui și sigilezi... — am spus, deschizînd ușa și ieșind.

* * *

— Șefu — m-a luat Dan în primire cînd am intrat în birou —, a fost depistat colegul cu care spunea că s-a întîlnit cînd s-a dus să cumpere bere. Lucrează la uzina „Vulcan". M-am și aruncat pînă acolo. Confirmă ora întîlnirii, ca fiind cinci-cinci și un sfert după-amiază, așa cum declară și bănuitul. În ceea ce privește ziua nu este sigur, dar admite că ar fi putut fi și cea de 6 iulie.

Văzînd că trag aer în piept pentru a spune ceva, a continuat :

— În conformitate cu planul de acțiune prin care am stabilit că nu vom lăsa nici o afirmație a bănuitului neverificată, prin martorul respectiv am ajuns la logodnica lui, care de asemenea a participat la întîlnirea de referință.

— Și ? E-n ordine ? — l-am zorit.

— Susține că a ieșit în oraș pentru a-și face unele cumpărături, deoarece cu o zi înainte luase salariul.

— În ce zi s-a plătit salariul ?

— În 5.

Am clătinat capul.

— Dane, încă n-am întîlnit o pușlama de talia lui Samuilă ! Ia declarația lui și citește ce susține că a făcut în ziua de 8 iulie.

M-a privit surprins, dar s-a abținut să facă vreun comentariu. Cînd a găsit filele pe care le căuta, le-a răsfoit pînă a dibuit ce-i cerusem și a citit :

— „...Am umblat toată ziua prin oraș pentru a-mi repara aparatul de fotografiat".

— Atît ? — am întrebat cînd a ridicat privirea de pe declarație.

A confirmat.

— Telefonează să ni-l trimită sus.

— Îl informezi de moartea părinților săi ? — a întrebat, după ce a vorbit cu arestul.

— Nici prin gînd nu-mi trece.

— Nu înțeleg... — a protestat el, apoi m-a potolit repede :

Legea obligă ca deținuții sau arestații preventiv să fie informați în cazul decesului unei rude de gradul întîi ! Deci trebuie să-l anunțăm — a conchis, cu hotărîre.

L-am urmărit dînd aprobator din cap și, cînd a terminat, i-am explicat :

— Nu numai că nu sînt obligat, dar ar fi o insanitate să informez complicii unui omor asupra declarațiilor sau acțiunilor pe care le întreprind membri grupului.

— Eu vorbesc despre părinții lui, iar tu despre complici. Faptul că au avut cunoștință de omor nu înseamnă că sînt complici, ci, în cel mai rău caz, tăinuitori. Însă și această învinuire este superfluu, deoarece ca părinți nu erau obligați să-și denunțe fiul !

Cînd colaboratorul meu se înfurie, ochii lui își virează culoarea din albastru în verde-închis. Curiosul fenomen n-a întîrziat să se repete.

— Dane, pe tatăl lui îl lăsăm deoparte, pentru că în ziua omorului era în spital...

Am fost întrerupt de o bătaie în ușă. Cînd cei doi subofițeri de la arest au vrut să mi-l introducă pe Samuilă, le-am cerut să mai aștepte pe culoar.

— Sanda Samuilă își vizita zilnic soțul la spital. Venea în jurul orei patru după-amiază și pleca la ora șase seara, cînd își începeau medicii contravizita. Dacă miercuri 6 iulie a ajuns acasă în jurul orei șase și jumătate, cam ce crezi că ar fi putut să vadă ?

A rămas gînditor, mușcîndu-și buza inferioară, apoi, probabil constatînd că nu-i pe gustul lui, a clătinat capul cu nemulțumire :

— Asta-i numai o simplă speculație. Dacă eu am să susțin ipoteza că, după ce a plecat de la spital, s-a dus la un cinematograf, ori a întîrziat pe la diferite cozi cîteva ore, îmi poți dovedi că nu-i adevărat ? Poți exclude posibilitatea că a ajuns acasă la ora nouă seara ? Adică după consumarea dramei.

— Sigur că nu te pot contrazice, așa cum nici tu nu poți exclude supoziția mea. Dar să lăsăm deoparte ora cînd a venit acasă Sanda Samuilă, deoarece, oricum, vom fi obligați să elucidăm și acest aspect, ulterior, cînd vom avea indicii suficiente. Admițînd ca fiind corectă varianta ta, ea a fost în orice caz complice. Dacă nu la masacrarea victimei, în mod cert a participat la împrăștierea coletelor. El, Samuilă, n-a avut la dispoziție timpul material ne-

cesar pentru împrăştierea tuturor coletelor. De acord ?

— Mda... Abandonarea primului colet nu putea fi făcută de el — m-a aprobat.

— Acest gen de cooperare se numeşte complicitate la omor şi justifică intenţia mea de a-i ascunde sinuciderea părinţilor săi. Mai cu seamă că nu-i vorba de un deces firesc, ci de o consecinţă a omorului pe care-l anchetăm.

A făcut cu palmele răsturnate gestul că nu mai are obiecţiuni şi s-a dus să deschidă uşa biroului.

Samuilă a intrat şi ne-a salutat cu o relativă cordialitate.

— Cînd m-aţi chemat, tocmai mă pregăteam să cer o discuţie cu dumneavoastră — mi-a zîmbit el.

— Ei, ca să vezi... gînd la gînd — i-am răspuns şi eu la fel, pe cînd porneam magnetofonul. Ce vroiai să-mi spui ?

— Boldur a avut dreptate. În ziua de 5 iulie, cînd jucam table cu el, Anda mi-a dat telefon. Am negat că aş fi discutat cu ea în ultimele luni, deoarece mă temeam să nu sporesc bănuielile pe care le aveaţi asupra mea...

— Aşa... Şi ? l-am încurajat, cînd am văzut că ezită.

— M-a întrebat cum poate să ajungă de la Hala Traian la Academia de Ştiinţe Economice. După ce l-am consultat pe prietenul meu, i-am spus că linia autobuzului 40 îi asigură o legătură directă.

— Şi aţi fixat o întîlnire pentru a doua zi ? — l-am ispitit, cu dezinvoltura unui prieten care-i curios să afle cum a decurs aventura amoroasă a camaradului său.

— Nu. Ne-am înţeles numai că-mi dă un telefon a doua zi în caz că se va duce la A.S.E. Însă nu m-a mai sunat. Şi vă mărturisesc că oricum n-aveam intenţia să mă duc la rendez-vous, deoarece ştiam pentru ce mă cheamă. Voia să-i restitui medalionul, iar eu nu-l mai aveam de mult... — a spus, făcînd un gest de regret.,

I-am urmărit explicaţiile dînd aprobator din cap, apoi, cînd a tăcut, am făcut-o pe artileristul scos la pensie şi am întrebat cu nevinovăţie :

— În concluzie, unde te-ai întîlnit cu Anda în după-amiaza zilei de 6 iulie ?

Brusc, şi-a înclinat capul, atît cît să mă poată privi pe sub arcade dintr-o parte, aşa cum fac găinile.

— Nu m-am întîlnit cu ea. La telefon, aşa cum v-am spus, am vorbit. Dar nu ne-am văzut — a zis, apropiindu-şi gura în mod demonstrativ de microfonul magnetofonului.

Am făcut un gest de resemnare și l-am zgîndărit :

— Ai declarat că ultima dată cînd ți-ai vizitat părinții a fost 5 martie...

— Așa și este ! — m-a întrerupt cu fermitate.

— Și atunci cum se explică faptul că mai mulți vecini de-ai părinților tăi afirmă că te-au văzut pe acolo și ulterior ? Chiar foarte recent — am spus fără să clipesc, dar gîndind că o astfel de verificare va trebui să fac în orice caz.

— Cine susține că m-a văzut acolo în ultimele trei-patru luni se înșală... Ori minte — a zis, mușcînd cu nervozitate din mustața în formă de potcoavă care-i cobora pînă la colțurile gurii.

— Mă rog, greșeala-i omenească — i-am dat dreptate, apoi am trecut la adevăratul motiv al chemării lui : Cînd ne-ai arătat felul în care ți-ai petrecut timpul în primele două săptămîni ale lunii iulie, pentru anumite zile n-ai fost suficient de clar. De exemplu, pentru ziua de 8 ai spus numai că ai umblat să-ți repari aparatul de fotografiat. Chiar toată ziua ? m-am arătat neîncrezător.

— Eu am înțeles că doriți niște date succinte, nu să-mi scriu memoriile în cinci volume. Dacă doriți detalii, vă stau la dispoziție — s-a oferit el, mărinimos.

— Ai procedat bine — l-am aprobat, deși gîndeam că pentru după-amiaza zilei de 6 ai știut să fie al naibii de precis. Te rog să-mi spui ce-ai făcut în 8 iulie.

— Între orele zece, cînd am plecat de acasă, și pînă la ora unu și jumătate cînd, în sfîrșit, am găsit un atelier dispus să-mi repare aparatul de fotografiat...

— Samuilă, aș prefera să te concentrezi asupra modului în care ți-ai petrecut timpul, să zicem, după ora patru după-amiază — l-am ghidonat pe făgașul care mă interesa.

— Sigur, cu plăcere. În jurul orei patru m-am dus la Pavel. Pavel Pintea, vecinul meu de apartament, și am jucat table pînă în jurul orei opt seara, cînd m-am înapoiat la mine să văd filmul de vineri seară.

— Și în acest interval, de aproximativ patru ore, n-ai mai părăsit apartamentul vecinului tău ?

A dat aprobator din cap :

— Numai pentru cîteva minute, cînd a venit Elena să-mi spună că mama mea e la noi și vrea să mă vadă.

La început n-am vrut să mă duc, dar pînă la urmă am cedat insistențelor ei.

— Ce-a vrut să-ți spună ?

— Ceea ce mă și așteptam. Să-i fac o vizită tatălui meu la spital. I-am promis că mă voi duce numai ca să scap de gura ei, apoi m-am întors să-mi văd de jocul pe care-l întrerupsesem.

— Pentru ce nu voiai să-ți vezi tatăl ? — a întrebat Dan.

— Nu merita. S-a purtat urît cu mine cînd eram mic, iar acum cînd m-am mutat în casă nouă și aveam nevoie de ajutorul lui n-a vrut să știe de mine, deși este plin de parale.

— La ce oră ai părăsit apartamentul familiei Pintea ? — am întrebat eu.

— Cred că era în jur de șase.

— Și cît ai absentat ?

— Cel mult zece minute.

— Ce persoane se aflau în apartamentul familiei Pintea ?

— Micara și Paula, soția și sora lui Pavel și Radu Chiriță, prietenul Paulei.

— Momentan, ajunge. Dacă voi mai avea nevoie de lămuriri, am să te chem.

— Vă rog să-mi aprobați vorbitor cu mama și soția mea — a cerut el, cînd Dan s-a ridicat să-l conducă spre ușă.

— Regret, dar nu-i permis atît timp cît te afli în anchetă.

A oftat cu resemnare și a ieșit.

Cînd s-a închis ușa și Dan a revenit spre biroul lui, am ridicat receptorul și am telefonat la Circulație.

— Vreau să știu ce autoturism posedă un oarecare Grigore Samuilă, cu domiciliul în strada Cristian Tel 27 — am cerut colegului meu de la celălalt capăt al firului, în timp ce priveam cum Dan începe să-și demonteze bricheta.

După cîteva minute, mi-a dat numărul și tipul mașinii : Dacia-1 100, culoare gri.

Continuînd să țin receptorul la ureche, am format numărul Secției a II-a de miliție și le-am cerut să trimită un

echipaj auto să cerceteze dacă autoturismul respectiv nu-i parcat prin apropierea locuinței răposaților.

— Dane — am spus, cînd am închis telefonul —, îi faci o vizită la serviciu soției bănuitului și verifici cum și-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8. Cînd ai terminat, te duci și chestionezi toată familia Pintea. Trebuie să stabilești dacă Samuilă ar fi avut posibilitatea să lipsească din apartamentul familiei respective între orele cinci și șapte seara. Priceput ?

— Chiar deloc ! — a zis clătinînd capul. De ce bați apa-n piuă cu ziua de 8, cînd omorul a fost comis cu două zile mai înainte ?

— Am motive să cred că pînă acum încă n-am avut de-a face cu un coțcar de talia lui Samuilă. Cum însă nu-i exclus să fac ce ziceai tu, nu-ți spun despre ce-i vorba... Pentru că n-am chef să ajung de rîsul colegilor mei. Acum e clar ?

A zîmbit ironic, cu ochii pe bricheta, pe care a început s-o ansambleze. Cînd a terminat, s-a ridicat de pe scaun.

— Știu la ce te gîndești... — a zis, în timp ce privea și scăpăra bricheta pentru a vedea cum funcționează.

— Și ?

— E absurd.

— Poate da, poate nu.

— Șefu are întotdeauna dreptate... — a comentat maliţios, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Nici n-a închis bine ușa și a început să sune telefonul. Era Secția a II-a de miliție. Mașina pe care o căutam se afla parcată pe strada I.C. Frimu, la douăzeci de metri de blocul în care locuise familia Samuilă.

L-am sunat imediat pe căpitanul Maier și l-am rugat să vină pînă la mine.

— În timpul căutării urmelor în apartamentul familiei Samuilă, am găsit trei fire din părul victimei. Erau în burduful aspiratorului de praf — a început Maier raportul de îndată ce a închis ușa în spatele lui. Din păcate, n-am putut releva prezența amprentelor bănuitului. Și nu-i de mirare, deoarece am găsit casa curată ca un pahar.

Remarca lui nu m-a surprins, pentru că numai printr-o curățenie generală se putea justifica deranjul pe care l-am găsit cînd am vizitat pentru prima oară apartamentul.

Probabil că, după arestarea lui Samuilă, prima grijă a mamei lui a fost să îndepărteze toate urmele incriminatorii.

— În ceea ce privește urmele de praf și resturi de plante relevate în manșetele pantalonilor găsiți în Parcul Hipodrom, au aceeași structură cu cea a unei zone verzi dezafectată de picioarele locatarilor din imobilul respectiv. Întrucît și dimensiunile pantalonilor sînt asemănătoare cu a celor găsiți în apartament, în mod cert au aparținut tatălui bănuitului.

L-am urmărit dînd aprobator din cap, apoi cînd a terminat i-am spus.

— După cum bine știi, criminalul a utilizat un autoturism pentru abandonarea coletelor...

— Iar persoana pe care o bănuiești, deși lucra la Getax, n-a avut posibilitate să conducă un taximetru pînă în ziua de 12 iulie, cînd deja fuseseră împrăștiate coletele — m-a întrerupt, cu adresa și laconismul care-l caracterizează, cînd nu i se cășună pe mine că-i caut de lucru pentru a mă afla în treabă. Ai găsit vreo soluție acestei neconcordanțe ? a întrebat, așezîndu-se pe un scaun, cu degetele de la ambele mîini încrucișate pe abdomenul lui masiv.

— Am aflat că familia Samuilă avea un autoturism...

— Criminalul prezumptiv ? s-a precipitat el.

— Nu, sinucigașii din strada Cristian Tell.

— Tot una-i ! Ai reușit să dai de urma mașinii ?

Am arătat biletul pe care scrisesem marca, culoarea și numărul mașinii.

S-a ridicat imediat și a venit să i-l dau.

În timp ce-și arunca ochii pe hîrtie, i-am explicat unde este parcată mașina.

— Cum deschid portierele ? Le forțez ? a vrut să știe înainte de a pleca.

— Cînd am făcut percheziție în locuința Sandei Samuilă, în sertarul de sus a servantei am văzut niște chei de mașină. Atunci nu le-am acordat nici o importanță. Cum locuința este în apropiere de locul de parcare a mașinii, urcă pînă în apartament și ia-le. Nu văd de ce n-ar fi chiar cheile de care avem nevoie...

— Credeam că ai plecat la Mamaia, la plajă — l-am luat peste picior pe Dan, cînd a intrat în birou, privindu-mi cu semnificație ceasul, care indica ora douăsprezece și trei minute.

— După sezon, chiar că ar fi trebuit să fiu la mare — a zis cu amărăciune, lăsîndu-se să cadă pe scaunul lui. Sînt rupt de oboseală — a adăugat oftînd, în timp ce-și ștergea transpirația de pe frunte cu batista.

— Ai îndeplinit misiunea pe care ți-am dat-o ? — am întrebat, în momentul cînd, vîrîndu-și batista în buzunar, a pus pe masă bricheta.

A făcut un gest de confirmare și, cu ochii pe bricheta de care a început să tragă, s-a pornit să relateze :

— Soția lui confirmă modul în care susține Samuilă că și-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8 iulie. Între orele patru și opt seara s-ar fi aflat la familia Pintea. Ea rămînînd în apartamentul lor pentru treburi gospodărești.

— Și familia Pintea ?

— S-ar părea că în după-amiaza aceea s-a cam tras la măsea. Mi-a fost destul de greu să-i fac să-și amintească ce-au făcut. În sfîrșit, după ce mi-am mîncat jumătate de ficat, poate chiar ceva mai mult, am reușit să clarific cum s-au petrecut lucrurile. Sora lui Pavel Pintea și colegul ei, Radu Chiriță, au părăsit teatrul de operațiuni pentru a ajunge pînă la ora cinci la serviciu. Amîndoi lucrează la Secția financiară, care-i peste drum de blocul „Bucur"...

— Încearcă să fii mai concis, Dane — l-am avertizat. Care era situația în apartament, cu aproximativ zece minute înainte de ora cinci, cînd a plecat perechea de care mi-ai vorbit.

— Pavel Pintea juca table cu Samuilă, iar soția primului s-a dus să se culce în altă cameră...

— Pînă la ce oră au jucat table ?

— Aici este clenciu ! — s-a decis Dan să ridice ochii de pe bricheta pulverizată și să mă învrednicească cu privirea lui. Soția, obosită după o zi de stat în bucătărie și

servit musafirii, s-a dus să se culce în altă cameră, un sfert de oră după plecarea tinerilor Paula Pintea și Radu Chiriță. Dar n-a putut să adoarmă din cauza zgomotului pe care-l făceau cu zarurile soțului ei și Samuilă. S-a enervat și a bătut în perete, strigîndu-le să se potolească. Și s-au potolit. N-a mai auzit nimic, ceea ce înseamnă că au sistat jocul...

— Pavel Pintea ce a declarat ?

— Își amintește foarte bine că era băut, însă habar n-are dacă a continuat să joace table sau s-a culcat. Doamna Pintea, cînd s-a trezit și a intrat în sufragerie, l-a găsit pe Samuilă umblînd la televizor și pe soțul ei frecîndu-și ochii de somn. Era aproximativ ora șapte și jumătate. Prin urmare se poate admite în egală măsură atît faptul că Samuilă n-a plecat nicăieri, cît și acela că, în intervalul cinci și un sfert — șapte și jumătate, ar fi putut fi aiurea. Ușa de la apartamentul Pintea fiind în permanență neîncuiată. Cum ți se pare ? a întrebat, plecîndu-și din nou privirea spre tinichelele brichetei sale.

— Că dacă pentru 6 iulie și-a creat un alibiu minuțios, cel din 8 iulie e iluzoriu...

Ușa s-a deschis pînă la perete pentru a-i permite pîntecosului Maier să intre.

— Din ce în ce mai bine ! — a zis el, grăbindu-se să se așeze pe cel mai apropiat scaun.

— Adică ?

— În portbagajul mașinii familiei Samuilă se află așternută o folie din masă plastică, iar pe aceasta am găsit trei pete de sînge uman... Grupa „0".

Mi-am încrucișat privirea cu Dan, care s-a grăbit să constate :

— S-a ars !

Am făcut un gest de negație.

— Pînă în prezent am stabilit și putem dovedi unde a fost ucisă victima și care a fost mijlocul de transport utilizat pentru dispersarea ei. De asemenea, știm și cine este criminalul, însă nu-l putem pune sub acuzare pînă nu obținem probe materiale că s-a aflat la locul crimei. El susține că nu și-a mai vizitat familia de patru luni.

Dan care mă urmărise cu o figură contrariată n-a mai rezistat și i-a sărit țandăra :

— Și noi îl credem ? ! Victima îl sună la telefon și-i fixează o întîlnire în ziua omorului... Victima este ucisă, nu oriunde, ci în casa părinților lui, unde n-ar fi avut ce să caute fără el ! Și spui că nu putem dovedi prezența lui la locul crimei ?

— Exact asta e problema ! N-a fost văzut întrînd în imobil, deși au fost chestionați, cu fotografia lui în mînă, toți locatarii imobilului în care au locuit părinții săi...

— Și cu cine a intrat Anda în apartament ? Cu sfîntul Duh ? — m-a întrerupt enervat de-a binelea.

— Tinere, ia-o mai ușor — l-a avertizat Maier, cu o asprime care concorda cu figura lui severă, întotdeauna. Mai bine ascultă-ți superiorul, care știe bine ce spune.

Dan a lăsat capul în jos, privindu-și biroul, cu o atitudine spășită.

— Misiunea noastră — am continuat, făcîndu-mă că n-am remarcat incidentul — este să arătăm că totuși Samuilă și-a vizitat părinții, chiar în ziua omorului. În ultimele zile am probat că alibiul lui este fals, acesta este un pas important, deoarece indică că el ar fi putut să meargă la ei. Rămîne să facem și celălalt pas : demonstrarea că într-adevăr s-a dus acolo.

— Întrevezi o astfel de posibilitate ? — a întrebat Maier cu obișnuitul lui simț practic.

— Volanul mașinii familiei Samuilă spune ceva ? — i-am întors întrebarea.

A ridicat din umeri :

— Nimic edificator. Cum este și firesc, predomină urmele răposatei Sanda Samuilă. Ea fiind ultima persoană care a condus mașina. Mai există niște fragmente de amprente, însă nu sînt concludente.

— De ce ?

— Pentru că am găsit numai patru puncte de coincidență cu cele ale lui Samuilă, ceea ce înseamnă că în afară de bănuit ar fi putut pune mîna pe volan încă aproximativ o sută de mii de cetățeni. Și asta oricum o întorci, nu înseamnă identificare.

— Nu fi atît de pesimist. Deși justiția nu admite ca probă amprentele care au mai puțin de unsprezece puncte de coincidență, urma pe care ai găsit-o, chiar dacă nu-l indică cu precizia cerută pe bănuit, arată, cu o probabili-

tate de două sute la unu, că ar putea fi el. Şi asta este cu mult mai bine dacă admitem probabilitatea de douăzeci şi două de milioane la unu !

— De acord. Bănuielile care planează asupra lui au sporit şi pe această cale. Dar problema nu-i rezolvată...

A fost întrerupt de o bătaie în uşă. La invitaţia mea au intrat doi subofiţeri, fiecare ţinînd în braţe trei dosare groase de o palmă.

— Să trăiţi ! — a spus unul dintre ei. V-am adus de la laborator nişte albume cu fotografii.

După ce le-au lăsat pe biroul meu, am deschis unul dintre ele şi m-am lămurit ce conţin.

— Samuilă — am reluat către interlocutorii mei, după plecarea subofiţerilor — mi-a plasat o minciună care-mi pare atît de nesemnificativă pentru apărarea lui, încît mă intrigă.

— La ce te referi ? — a ridicat Dan capul, pentru prima dată după ce l-a bruftuit Maier.

— La cele cinci sticle de bere. Spune că le-a băut la Doina Patraulea, dar ea neagă — am zis gînditor, apoi brusc am înţeles : Eugen, presupun că ai căutat impresiunile digitale ale lui Samuilă în toată casa părinţilor săi.

— Bineînţeles — s-a mirat el de stupiditatea întrebării mele.

— Pe balcon erau o grămadă de sticle goale. Le-ai examinat ?

— Nu... Nu m-am gîndit — a rămas el surprins.

— Nici eu pînă acum. Te duci acolo şi te ocupi numai de sticlele de bere.

Cînd Maier a dat aprobator din cap, am privit spre Dan :

— Tu te duci la Doina Patraulea să o rogi să-ţi împrumute toate sticlele de bere pe care le are în casă. Le vîri cu grijă într-o sacoşă şi i le duci lui Eugen.

După plecarea lor, am sunat arestul şi am cerut să mi-l aducă pe Samuilă.

Cînd a intrat şi s-a aşezat pe scaun, i-am pus în faţă cele şase dosare pe care le primisem mai înainte :

— Samuilă — am zis, arătînd spre dosare —, ai în faţa ta albumele cu fotografiile tuturor şoferilor de

taximetre care au fost pe mașini în ziua de 6 iulie. Te rog să-l indici pe cel cu care ai călătorit de la centrala telefonică Ghica-Tei pînă la Doina Patrulea.

De surpriză, a rămas pietrificat ca un sfinx.

— I-ați fotografiat pe toți ? — a întrebat el, aiurit.

— Da ! Sînt o mie două sute nouăzeci și opt.

A dat din cap, cu privirea rătăcită și a început să răsfoiască paginile primului album, privind fotografiile față-profil, lipite de file.

M-am uitat la el timp de două ore, pînă a parcurs și a închis și ultimul album.

— Nu l-am găsit — m-a anunțat.

— Și atunci cu ce taximetru ai călătorit ?

— Cu unul al cărui șofer nu se află în album.

— Repet, au fost fotografiați toți șoferii care au lucrat în ziua respectivă.

— Respectuos vă aduc la cunoștință că, intenționat sau numai întîmplător, fotografia șoferului care m-a dus pe mine a fost omisă — a zis, înclinîndu-se spre microfonul magnetofonului.

— Mai ai să-mi spui ceva în legătură cu Anda ?

— În dorința de a fi prins criminalul, v-am spus tot ce am știut despre ea.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să-l predau subofițerilor care așteptau pe culoar.

* * *

— Ai avut dreptate, șefu — a zis Dan, vesel, cum a intrat în cameră cu Maier.

— Am găsit amprentele lui pe cinci din sticlele de bere de pe balconul apartamentului din strada Cristian Teli.

— La Doina Patraulea ai găsit sticle de bere ? — l-am întrebat pe Dan.

— Da. Trei, dar erau „curate" — a arătat spre Maier, care a făcut un gest de confirmare.

— Acum e bine — am zis, ușurat. Bănuielile sînt confirmate prin probe irefutabile ! Beți o cafea ?

— La opt seara ? a zis Maier, uitîndu-se la ceas.

Neîncrezător, mi-am privit și eu ceasul. Avea dreptate. Și nu știu cînd trecurseă atîtea ore.

— Pentru azi ne ajunge... — am zis, petrecîndu-mi mîna peste umerii colegilor mei și pornind spre ușă

27 iulie

Cînd, la ora șapte dimineața, Doina Patraulea a deschis ușa și m-a văzut și-a înăbușit un oftat de exasperare.

Făcîndu-mă că nu observ că prezența mea a început să-i provoace alergie, i-am dat bună ziua, zîmbindu-i cît mai afectuos posibil.

Întrucît intenția mea de a-i reda buna dispoziție n-a avut nici un efect, am trecut la scopul venirii mele. De-a lungul a zece minute i-am povestit ce stabilisem în legătură cu vizita pe care i-o făcuse familia Samuilă. A început prin a protesta, mai întîi cu convingere, apoi ezitînd. A sfîrșit însă prin a-mi da dreptate.

În timp ce-și cerea scuze, făcînd un gest de imperială toleranță, am rugat-o ca în următoarele trei zile să-și facă timp să treacă pe la noi pentru a da o nouă declarație. Cînd mi-am luat la revedere, n-am omis să-i atrag atenția că-i este interzis să relateze cuiva discuția pe care am avut-o.

*

* *

La ora șapte și jumătate am intrat în biroul comandantului Secției a VII-a.

— Așa matinal ? — s-a mirat maiorul Tudor Udrea, cînd, ridicîndu-și privirea de pe mapa cu corespondență, m-a zărit în cadrul ușii.

Am făcut un gest de salut cu palma ridicată și l-am avertizat :

— Și nu cu vești bune.

— Parcă există altfel de veşti în meseria noastră... — a ridicat resemnat din umeri şi mi-a arătat unul din cele două fotolii din faţa mesei sale de lucru. Eu nu mi-am băut cafeaua. Te interesează ?

— Da. Nici eu n-am avut cînd s-o beau pe a mea.

S-a ridicat de pe scaun şi, scoţînd capul prin deschizătura uşii, a cerut să se prepare două cafele.

— Cum merge „Acţiunea Anda" ? — a întrebat, din politeţe, după ce şi-a reocupat locul.

Deoarece chiar pentru afacerea respectivă veniserm la el, n-am ezitat să-i relatez stadiul în care ajunsesem.

— E uluitor ! a dat admirativ din cap, cînd mi-am terminat povestea. I-ai întocmit dosarul de trimitere în judecată ?

N-am avut cînd să-i răspund, pentru că şi-a făcut apariţia o plutonieriţă care ne-a adus pe o tavă două ceşti în care aburea cafeaua. În timp ce ne punea ceştile la îndemînă, deşi aveam cu totul alte preocupări, nu m-am putut împiedica să n-o privesc. O femeie cu un corp ca al ei n-ar fi avut probleme dacă ar fi vrut să se angajeze ca balerină la Folies-Bergère.

— Ei ! m-a ameninţat Udrea cu degetul, văzînd că am rămas cu privirea pe uşă şi după ce s-a închis în spatele femeiuştii.

— Da... — am ezitat o clipă, pînă mi-am reamintit pentru ce mă aflam în faţa lui. Nu-l pot trimite încă în judecată. A rămas neelucidat un aspect important al afacerii — am spus, căutînd să par cît mai amărît posibil.

— Ce anume ? — s-a grăbit să muşte din momeală.

— Pînă în prezent, n-am reuşit să stabilim paternitatea corpurilor delicte utilizate pentru împachetarea părţilor secţionate ale victimei — am zis, transformîndu-mi aerul de amărăciune într-unul de totală nefericire.

— Aşa e... — a admis el, cu compasiune. Pînă nu stabileşti cui i-a aparţinut „ambalajul", eşti legat de mîini şi de picioare. Şi nu se întrevede nici o posibilitate ! — a zis plin de solicitudine.

— Ar fi ceva... — am început cu un ton ezitant. Mă gîndesc să apelez la concursul anturajului familiei Samuilă-seniori... Mă refer la locatarii din imobilul în care au locuit, la colegii de serviciu ai Sandei Samuilă, la elevii şcolii de şoferi unde a fost instructor Grigore Samuilă, la pacienţii şi personalul Spitalului Militar şi aşa

mai departe... — am spus, făcînd o pauză pentru a sorbi din cafea, chestie de „tactică" a strategiei.

— Sub ce formă înțelegi să le ceri concursul ? — m-a privit cu o curiozitate nedisimulată.

— Să le arăt obiectele în care a fost abandonată victima.

— Ideea-i foarte bună ! Merită făcută această încercare !— m-a aprobat el, entuziasmat.

— Așa cred și eu... — am admis, cu timiditate.

A sorbit și el puțină cafea, apoi brusc a tresărit și a lăsat ceașca cu zgomot pe farfurioară.

— Un moment ! Unde vrei să organizezi această „expoziție" ? — a întrebat, încruntîndu-se.

— Cea mai centrală secție de miliție din București este aceasta. M-am gîndit că accesul martorilor va fi mult mai simplu aici, decît în altă parte.

— Bine, dar asta înseamnă să-mi plimbi pe aici un sfert din locuitorii capitalei — a zis cu un ton dezolat.

— Ți-am spus că n-aduc vești bune — i-am reamintit, dînd din cap cu o adîncă tristețe.

— Deci, în afara spațiului, trebuie să dau și oameni ? Pentru supraveghere, pentru depistarea și invitarea martorilor... — a constatat dezgustat, cînd i-am spus cum văd eu organizarea pelerinajului.

— Te va ajuta locotenentul Simionescu — l-am încurajat.

După uitătura pe care mi-a aruncat-o, am avut motive să cred că propunerea mea n-a contribuit cu nimic la diminuarea indispoziției pe care i-o provocase gîndul la tevatura ce-l aștepta. Din cauza mea, bineînțeles.

La plecare, cînd i-am întins mîna, mai întîi s-a făcut că n-o vede, apoi s-a ridicat în picioare și a strîns-o.

— Să sperăm că ne vom atinge scopul — s-a decis să-mi zîmbească, pe cînd m-a condus spre ușă.

*

* *

Cînd am ajuns la inspectorat, Dan era în birou. Iar Maier a venit de îndată ce i-am dat telefon.

Deși nu s-au arătat prea încîntați de misiunile pe care le-au primit, au fost de acord că nu există altă variantă aptă să conducă la clarificarea „Acțiunii Anda".

21 august

Aşteptîndu-l pe procuror, mă uitam distrat spre Dan, care-şi etalase pe birou piesele şi piesuţele chinuitei sale brichete, şi cugetam la alergătura ce-am tras-o în cele trei săptămîni şi ceva care se scurseseră...

Peste şase mii de oameni au fost conduşi la Secţia a VII-a pentru a vizita „expoziţia" pe care am organizat-o acolo. Dintre cei care au privit obiectele expuse, mai mult de două sute s-au arătat dispuşi să ne furnizeze indicii preţioase. Dar, după ce-am discutat cu ei, am reţinut ca serioase numai aproximativ cincizeci de declaraţii ; ceilalţi, sub influenţa romanelor sau filmelor poliţiste, n-au ezitat să ne ofere serviciile lor de pricepuţi detectivi. Mulţumindu-le pentru generoasa lor bunăvoinţă, le-am explicat că problema noastră imediată nu-i cauzată de lipsă de detectivi, ci de cea a unui criminal apt să înfunde puşcăria.

Lăsînd însă deoparte timpul, care inerent se pierde într-o acţiune de genul celei pe care am întreprins-o, rezultatul obţinut a depăşit orice aşteptări. Douăzeci şi unu de foşti elevi ai şcolii de şoferi amatori au declarat că instructorul lor, Grigore Samuilă, purta întotdeauna pantalonii expuşi şi mînca pe rupte miere, dintr-un borcan pe care-l ţinea în sacoşa verde, corp delict în „expoziţie".

Sacoşa roşie a fost recunoscută ca aparţinînd Sandei Samuilă de către paisprezece martori, recrutaţi printre pacienţii şi personalul Spitalului Militar. O opinie aidoma au avut şi cele patru colege de birou ale sinucigaşei. Totodată, ele, identificînd printre obiectele expuse şi cheia din fontă găsită în buzunarul sacoşei respective. În declaraţiile lor au arătat că o recunosc, după cele patru crestături pe care le avea pe toartă, ca fiind cheia de la uşa arhivei serviciului şi că ea ar fi dispărut cu aproximativ zece zile înainte de sinuciderea colegei lor.

Cum afirmaţiile lor erau deosebit de interesante, l-am trimis pe Dan să le verifice. Cînd s-a înapoiat, m-a asigurat că cheia noastră se potriveşte perfect în broasca uşii la care avea acces Sanda Samuilă.

După ce trăsesem ca nişte sclavi la galere, puteam spune că, în sfîrşit, am adunat suficiente probe pentru a-l constrînge pe bănuit să-şi recunoască vinovăţia. Cînd

am vrut să-mi strîng mîna și să mă felicit pentru treaba pe care o făcusem — eu personal... și cîteva sute de lucrători de miliție ! —, o bătaie ușoară în ușă a împiedicat gestul de prețuire și stimă pe care intenționam să mi-l adresez.

Era procurorul Alexandru Grigore, un tip în jur de patruzeci de ani, scund, subțirel și îmbrăcat cu multă eleganță, într-un costum gri-deschis, cămașă albă și cravată bleu. Capul, ușor alungit, era sprijinit pe maxilare puternice, de boxer ; ochii, mari și căprui, avînd o privire neutră, de adolescentă naivă, susțineau o frunte înaltă, prelungită spre creștet de un început timid, dar sigur, de chelie.

— Bună dimineața — ne-a salutat el, cu o voce caldă, melodioasă, perfect acordată cu ochii săi mari, căprui și mai ales candizi.

Deși cînd l-am văzut am simțit cum mă cuprinde o tristețe grea, am reușit totuși să schițez un zîmbet modest în timp ce ne dădeam mîna.

Pe cînd procurorul se așeza pe scaun, Dan mi-a aruncat o privire de încurajare. Știa și el că, spre ghinionul nostru, „Acțiunea Anda" va fi instruită, în ciuda aparențelor, de cel mai sever reprezentant al Procuraturii.

— Despre ce-i vorba, tovarășe căpitan ? — a deschis el discuția, cu figura numai zîmbet.

— Doriți o cafea ? — l-am ispitit, încercînd să încălzesc atmosfera.

A făcut un gest hotărît de negație. Desigur, nu era de acord cu eventualul familiarism ce s-ar fi creat dacă am fi băut cafeaua împreună.

— Am o criză îngrozitoare de ficat — a zis, pe un ton de scuză, punînd palma dreaptă pe regiunea organului menționat.

Dînd din cap cu compasiune, de fapt, m-am simțit satisfăcut. Lasă să simtă și el ce-au simțit colegii mei care au avut ghinionul — ca și mine, dealtfel ! — să aibă cazuri instruite de el.

Am început să expun afacerea, argumentîndu-mi spusele prin scurtele pauze în care-i oferam să privească acte de constatare, fotografii sau declarații.

De-a lungul a două ore n-a făcut nici un comentariu. A privit și a ascultat.

— Cunoaşte acuzaţiile ? — a întrebat, cînd mi-am terminat relatarea.

Am făcut un gest de negaţie :

— Oficial, l-am reţinut pentru comiterea unei tîlhării. Am preferat să cercetez omorul sub stare de arest, pentru a nu-i lăsa răgazul să şteargă şi bruma de urme care mai rămăseseră. Chiar aşa, şi tot a reuşit să ne zăpăcească destul de consistent.

— Aţi procedat bine. În funcţie de rezultatul interogatoriului, probabil că-i vom schimba calificarea — m-a aprobat, spre mirarea mea. Vă rog să dispuneţi aducerea lui.

Cînd m-am uitat la Dan, s-a grăbit să dea telefon la arest. Cu această ocazie am văzut că pe masa lui de lucru se afla numai notesul şi pixul. Ce nu reuşisem eu, rezolvase faima de excesivă severitate a procurorului. Nici urmă de brichetă demontată.

— Tovarăşul procuror Alexandru Grigore este însărcinat cu supravegherea cazului dumitale — i-am spus lui Samuilă, cînd a intrat în birou, pornind magnetofonul.

L-a salutat printr-o înclinare adîncă şi a demarat în viteză :

— În sfîrşit ! Sînt fericit să vă văd... — a zis, trăgînd un oftat puternic de uşurare. Vă rog să faceţi dreptate. De mai bine de şase săptămîni sînt arestat pe nedrept şi maltratat !...

— Mai întîi, vă rog să luaţi loc — l-a invitat procurorul, cu glasul lui melodios.

Samuilă s-a aşezat pe scaun, privindu-l pe procuror ca un bigot foarte bigot pe Mesia.

— Aţi spus că aţi fost maltratat. Vă rog să-mi spuneţi în ce mod ? a cerut Alexandru Grigore, privind spre mine încruntat, apoi din nou spre Samuilă : Aţi fost lipsit de mîncare şi băutură ? Sau aţi fost bătut ?

— Da ! Am fost maltratat — a afirmat Samuilă cu convingere.

— Descrieţi în ce fel, vă rog.

— Oare faptul că am fost arestat aîît de mult timp, deşi dînsul — a arătat spre mine — ştia foarte bine că n-am nici un amestec în omorîrea Andei, nu-i destul de grăitor ?

— În asta a constat maltratarea ?

— N-ajunge ?

— Dumneavoastră aţi fost reţinut pentru comiterea unei tîlhării.

— N-am comis nici o tîlhărie. E o minciună ! — a strigat el.

— Rugîndu-vă să vă măsuraţi cuvintele şi să nu ridicaţi tonul, vă reamintesc că din declaraţiile pe care le-aţi dat — a zis, imperturbabil, arătînd spre dosarul din faţa mea — rezultă că aţi recunoscut faptele. Declaraţiile v-au fost smulse cu forţa ?

— Exact, tovarăşe procuror ! Am fost obligat să le dau, şi le retractez ! — a zis, apropiindu-şi gura de microfonul magnetofonului aşezat pe masă, în faţa lui.

— Vă rog să consemnaţi declaraţia în stenogramă — a zis procurorul, întorcînd capul spre Dan, pe post de cronicar.

Samuilă a dat aprobator din cap şi a privit batjocoritor spre mine. Tocmai cînd îmi spuneam că-mi va arăta cotul sau va scoate limba la mine, am auzit vocea melodioasă a procurorului :

— Domnule Samuilă, vă aduc la cunoştinţă că veţi fi interogat sub bănuiala de a fi comis o faptă cu mult mai gravă... Există motive să se creadă că aţi ucis-o pe Anda Ambros...

— Mi-am imaginat că se va încerca o astfel de înscenare asupra mea. Domnului căpitan — a arătat spre mine — îi trebuie un criminal şi nefiind capabil să-l prindă pe cel adevărat încearcă să mă înfunde pe mine. Însă n-o să-i meargă... Şi pentru asta contez pe imparţialitatea dumneavoastră — a zis, privind spre Alexandru Grigore cu o încredere fără margini.

— Mă aflu aici pentru a stabili adevărul, de aceea vă atrag atenţia că tot ce veţi spune din acest moment va putea fi folosit împotriva dumneavoastră.

— Nici nu cer altceva decît să se facă dreptate — l-a informat Samuilă, plin de bunăvoinţă.

— Tovarăşe căpitan, vă rog să prezentaţi elementele de încriminare ale bănuitului — mi-a cerut procurorul.

— Samuilă, recunoşti că ai cunoscut-o pe Anda Ambros ! — mi-am început eu repertoriu.

— Da, dar asta nu înseamnă că...

— Te rog să răspunzi fără comentarii ! — i-am atras atenția, cu asprime, cu speranța că nu voi fi obligat să mă tocmesc cu el ca la piață. I-ai luat Andrei Ambros, pe care de acum înainte o vom numi victimă, un medalion de aur ?

— Nu i l-am luat ! Mi l-a oferit ea.

— Formulez altfel întrebarea. A rămas la tine medalionul victimei ?

— Da.

— A încercat victima de nenumărate ori să și-l recupereze ?

A dat din cap într-un gest de negație, apoi s-a răsgîndit :

— Eu am înțeles că dacă mi l-a dat cadou, pot face ce vreau cu el... chiar să-l vînd. Ceea ce am și făcut. Ulterior, cînd s-a răzgîndit și mi-a cerut să i-l restitui, nu-l mai aveam... Jenîndu-mă să-i spun adevărul, am tot dus-o cu vorba pentru a o face să renunțe la el. Dealtfel, în ultimele luni, cînd îmi dădea telefon, nu-mi mai pomenea de el.

— În ziua de 5 iulie ai vorbit cu ea la telefon și ați stabilit să vă întîlniți a doua zi ?

— Da, dar nu ne-am văzut ! — s-a grăbit el să completeze, cu capul întors spre procuror. M-a sunat dintr-o casă din care se auzea muzică și a contramandat întîlnirea, spunîndu-mi că-mi va explica a doua zi motivele.

— La ce oră ai avut această discuție ?

— La puțin timp după ce mă înapoiasem cu soția mea de la Doina Patraulea. Cred că era ora opt seara.

— Samuilă, a venit momentul să te anunț că alibiul pe care ți l-ai făcut cu minuțiozitate, exact pentru momentul suprimării victimei, este inexistent.

— Vreți să spuneți că n-am fost la Doina ? — s-a făcut el că vede în afirmația mea o enormitate.

— Nu... Așa ceva nu aș putea susține. Este adevărat că ai fost la Doina Patraulea... — am zis, făcînd intenționat o pauză mai mare, pentru a realiza efectul pe care-l scontam. Ai fost la ea, însă nu miercuri 6 iulie, ci vineri 8 iulie !

A rămas trăsnit, privindu-mă stupefiat pe sub arcade, cu capul ușor înclinat într-o parte.

— Cînd te-ai aflat la Doina, ai declarat că a fost sunată la telefon de vecinul ei, Wilhelm Schmidt...

— Și acesta-i adevărul curat ! — și-a revenit el din șocul ce i-l provocase pulverizarea alibiului pe care-l meșteșugise ca în romanele Agathei Christie.

— Știu, numai că el i-a telefonat în ziua de 8...

— A sunat și în ziua de 6 ! a strigat el, albindu-se la față.

— Prima oară cînd ai căutat-o, în luna iulie, a fost pe ziua de 8... Pentru a-i anunța că a doua zi se căsătorește fiul lui.

— Tovarășe procuror, vă rog să dispuneți să fie adus aici prietenul meu Victor Marin, care era cu logodnica lui și care va atesta că m-a întîlnit în ziua de 6 iulie, cînd m-a trimis Doina să cumpăr bere de la „Zigzag".

— Vă rog să nu-mi mai spuneți „tovarășe". Nu se obișnuiește acest apelativ în timpul unei anchete — a zis Alexandru Grigore, parcă pe un ton de scuză, apoi mi s-a adresat mie : Va trebui să depistați martorul, tovarășe căpitan.

— A fost deja audiat. Confirmă spusele bănuitului — am răspuns.

— Vedeți ? Vedeți că am dreptate ! — a prins Samuilă curaj.

— Samuilă — am zis cu un aer molcom —, există o mare neconcordanță. Cum explici că berea ai cumpărat-o în 6 iulie și ai băut-o în 8 iulie, la Doina acasă ?

— Îmi cereți mie să explic confuziile pe care le faceți dumneavoastră ? — s-a mirat el, cu o sinceritate de prostituată în exercițiul „funcțiunii". Eu am băut berea atunci cînd am cumpărat-o. Adică în ziua de 6 iulie ! a completat cu aplomb.

— Atît soția ta, cît și Doina au declarat că atunci cînd ați fost împreună... n-ați băut bere ! — am zis apăsat.

— Se înșală... — a zis el, privindu-mă pentru o clipă dezorientat, apoi și-a revenit : cum puteam să fiu în ziua de 8 la Doina, cînd în toată după-amiaza acelei zile n-am ieșit din casa vecinului meu Pintea ? Toată familia lui îmi este martoră că am stat acolo pînă la opt seara și am jucat table...

— Singurul martor la care ai putea apela este Pavel Pintea, dar n-are nici un rost, deoarece el afirmă că în jurul orei cinci a sistat partida de table pe care o făcea cu tine și s-a culcat. Așa că nu poate confirma prezența ta în locuința sa între orele cinci și jumătate și șapte

jumătate, cînd, trezindu-se din somn, a dat într-adevăr cu ochii de tine.

— Faptul că Pavel s-a îmbătat şi s-a culcat nu infirmă prezenţa mea la el acasă...

— Dumneavoastră aveţi nevoie de un martor care să confirme afirmaţia dumneavoastră că v-aţi aflat în compania lui, nu să ridice din umeri — i-a explicat procurorul.

— Cînd ai fost ultima dată în casa părinţilor tăi ? — am întrebat, privindu-mi ceasul cu un aer absent, pentru a-l face să creadă că nu acord nici o importanţă răspunsului său.

— V-am mai spus. A doua zi după cutremur, adică în 5 martie.

— Ai stat mult acolo ?

— Numai cîteva minute. Am văzut că n-au păţit nimic şi am plecat, pentru că trebuia să mă prezint la serviciu.

— Te-au servit cu bere ?

— Nu... — a spus el, privindu-mă confuz.

— De fapt, n-are nici o importanţă — am zis, sublinîndu-mi spusele cu gestul care le corespundea. Avem expertiza chimică a laboratorului de criminalistică. Urmele de bere rămase în sticle aveau o vechime de trei săptămîni, nu de patru luni.

— Tovarăşe... adică domnule procuror, vă rog să reţineţi că se încearcă atragerea mea într-o cursă ! Nu înţeleg nimic din ceea ce spune tovară... domnul căpitan ! — a zis crispat către Alexandru Grigore, care participa la discuţia noastră numai cu ochii, de parcă ar fi privit peisajul unei văi din vîrful muntelui.

— Vă rog să-i explicaţi bănuitului despre ce sticle vorbiţi — mi-a cerut procurorul, scurt.

Cum într-o anchetă penală procurorul e şeful, n-am întîrziat să mă conformez.

— În apartamentul părinţilor tăi am găsit cinci sticle de bere care poartă impresiunile tale digitale. Sînt sticlele pe care le-ai luat de la „Zigzag", în ziua de 6 iulie. Acum, am vorbit destul de clar ?

— Nu-i adevărat ! Dumneavoastră aţi dus sticlele acolo, ca să mă compromiteţi ! — mi s-a adresat el, ţîşnind de pe scaun ca un resort.

Procurorul i-a făcut semn să-şi reocupe locul. Cînd s-a aşezat, l-a întrebat :

— Admiţînd că sticlele au putut fi duse în apartamentul părinţilor dumitale, marcarea lor cu amprentele care vă aparţin cum s-a putut face ?

— Nu mă pricep la astfel de treburi şi nu pot să le explic. Dar ceea ce ştiu, cu certitudine, este că dînsul — a arătat el spre mine — pune la cale o provocare !

— Domnule Samuilă, să nu exagerăm. Ce motive aveţi să vă temeţi de faptul că se dovedeşte că aţi băut bere în apartamentul părinţilor dumneavoastră ? Oricum, e mai frumos să bei la părinţii tăi, decît la o cîrciumă — a zis procurorul, cu o nevinovăţie de nou-născut.

Aparent, inocenta întrebare a făcut ravagii. Samuilă a rămas interlocat, cu ochii mari şi gura închizîndu-se şi deschizîndu-se fără să scoată nici un cuvînt, ca în filmele mute ale lui Mark Sennett.

— Puteţi să explicaţi, ce inconveniente vedeţi în susţinerea căpitanului Apostolescu că aţi fi fost în casa părinţilor dumneavoastră la începutul lunii iulie ? a insistat procurorul.

— Nici unul..., dar nu-i adevărat — a reuşit el să bolborosească, încurcat.

Procurorul mi-a făcut semn să-mi reiau interogatoriul şi n-am întîrziat să-i fac pe plac, adresîndu-mă lui Samuilă :

— Ai motive să te temi de dovedirea prezenţei tale în apartamentul din strada Cristian Tell. Şi le cunoaştem amîndoi la fel de bine. Acolo a fost ucisă victima Anda Ambros ! am zis cu asprime.

— Nuuu... Nu-i adevărat ! a protestat el, uitîndu-se atît de speriat la mine, de parcă aş fi fost un butoi cu pulbere cu fitilul arzînd pe ultimii milimetri.

— S-au găsit fire de păr şi urme din sîngele victimei în apartament — a intervenit procurorul, etalînd pe masă cărţile de joc.

— Este o înscenare !

— Pantalonii şi valizele în care au fost abandonate resturile victimei au aparţinut părinţilor tăi ! — am adăugat şi eu.

— Nu-i adevărat !

— Afirmaţia este susţinută de zeci de martori !

A vrut din nou să protesteze, însă nu i-am dat răgaz.

— Cum a ajuns victima Anda Ambros în valizele familiei Samuilă ? ! — am spus, dîndu-mi seama că fără să vreau am ridicat tonul.

— Nu știu nimic, nu cunosc nimic ! Chiar dacă este adevărat ce spuneți... Eu mă aflam în altă parte, la Doina, cînd s-a comis omorul ! — a strigat el iritat.

— De unde știți cînd s-a comis omorul ? — n-a ratat ocazia să întrebe procurorul, cu vocea lui atît de melodioasă, încît sînt convins că dacă ar fi urmat conservatorul ar fi ajuns mare printre soliștii de la „Scala" din Milano.

— N-am de unde să știu, însă datorită insistenței cu care se analizează felul în care mi-am petrecut timpul în după-amiaza de 6 iulie, presupun că atunci s-a făptuit omorul — a reușit el să explice, uitînd că, atunci cînd l-am pus să arate ce-a făcut în primele două săptămîni ale lunii iulie, singur a fixat amănunte numai pentru ziua respectivă.

În consecință, am scos din dosar declarația respectivă și i-am pus-o în față, punînd degetul acolo unde indica modul în care și-a petrecut timpul între orele cinci și șapte după-amiaza.

— Aceste precizări le-ai făcut singur, fără ca noi să-ți fi sugerat sau să fi insistat asupra unei zi anume.

— Întîmplarea a făcut ca de acea zi să-mi amintesc mai bine. Această explicație este riguros exactă — a spus, fără să clipească sau să roșească.

— Dacă am înțeles bine — a zis vocea cîntătoare a procurorului —, dumneavoastră nu negați faptul că victima Anda Ambros ar fi putut fi ucisă în casa părinților, ci numai că ați fi fost acolo...

— Așa este — s-a grăbit Samuilă să-i dea dreptate. Eu susțin că n-am mai intrat acolo de peste patru luni, iar dacă omorul a fost comis în casa părinților, eu n-am de unde să știu.

— Urmele găsite indică, fără nici o urmă de îndoială, că victima a fost asasinată acolo — l-a asigurat procurorul.

— N-am elemente să vă contrazic. Dacă așa spuneți dumneavoastră, eu vă cred — i-a replicat Samuilă, cu largheță.

— În această situație se naște o întrebare. Cum a ajuns victima în apartamentul din strada Cristian Tell ? Ea nu vă cunoștea părinții, ci pe dumneavoastră.

Samuilă l-a ascultat cu atenție, a ridicat ochii spre tavan, a meditat cîteva secunde, apoi a zis :

— Nu știu dacă aceasta este cea mai bună explicație, dar deocamdată nu văd alta. Oare nu-i posibil ca Anda...

— Numiți-o victimă — i-a reamintit procurorul.

— Oare victima, văzînd că nu poate scoate medalionul de la mine, n-ar fi putut să-și fixeze o întîlnire cu mama ? Pentru a-i cere s-o ajute să-l obțină.

— Se cunoșteau totuși ?

— Nu, însă nu-i era greu să vorbească cu ea, luîndu-i numărul din cartea de telefon.

— Și de ce ar fi putut mama ta s-o omoare ?

— Eu nu spun că a omorît-o. Încerc să găsesc o explicație plauzibilă a prezenței And... victimei în casa părinților mei.

Mi-am privit ceasul. Mai erau cîteva minute pînă la ora nouă seara. În ritmul în care avansa discuția, exista riscul să ne apuce dimineața, fără să fi clarificat situația. M-am grăbit să intervin :

— Dacă în ziua cînd victima a fost în apartamentul părinților tăi, tatăl tău era internat în spital, iar mama ta se afla la el, cine a introdus-o în casă ?

— Eu mă aflam la Doina...

— Doina a fost indusă în eroare de soția ta, care, a doua zi după ce ai fost arestat, a chemat-o și i-a sugerat că, dacă va fi întrebată, trebuie să susțină că în ziua de 6 iulie vă aflați la ea în vizită. Pentru că martora ezita, i-a reamintit că ați plecat acasă să vedeți filmul de la telecinemateca de miercuri, de fapt era vorba de cel de vineri... Doina a sfîrșit prin a lua de bună afirmațiile soției tale, însă, urmare a depoziției făcute de vecinul ei, domnul Schmidt, și-a dat seama de greșeala pe care o făcea.

— Invenții...

— Inventată a fost călătoria cu taximetrul, de la centrala Ghica-Tei la Doina ! Patentul ei îi aparține soției tale, care, văzînd într-adevăr un taximetru plecînd cu o pereche de tineri din fața centralei respective, ți-a dat ideea să-ți agrementezi alibiul cu o situație reală în sine, dar complet străină de tine.

— Nu e adevă...

— Știu de la soția ta ! — i-am tăiat avîntul, blufînd cu seninătate.

— V-a spus ea... ? — a bolborosit el, clipind descumpănit.

— Pachetele cu resturile victimei au fost împrăștiate cu mașina părinților lui — am zis către procuror, aparent fără nici o adresă. Urmele de sînge găsite în portbagaj nu mai lasă loc de dubii...

Samuilă, care se chircise în scaun, cu privirea spre arabescurile covorului, s-a decis să ridice capul spre Alexandru Grigore.

— Sînt obosit și nu mă mai pot concentra. Vă rog să aprobați o pauză — a cerut, cu ochii congestionați și glasul vlăguit.

— De acord. Reluăm interogatoriul mîine dimineață. Și vă rog să reflectați adînc asupra celor discutate — l-a îndemnat procurorul, în timp ce Dan îl scotea pe culoar, iar eu închideam magnetofonul.

22 august

— Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Vă ascultăm, domnule Samuilă — l-a îndemnat procurorul, cînd m-a văzut că am declanșat magnetofonul.

— Vă spun tot adevărul — a zis el, privind încruntat înaintea lui, adică pe zidul din spatele meu. În ziua de 6 iulie m-am văzut cu And... cu victima Anda Ambros...

— Unde și la ce oră ? — am întrebat.

— În fața florăriei din Piața Romană, la ora cinci și jumătate. În prealabil am cumpărat cele cinci sticle de bere și le-am dus în apartamentul părinților mei...

— Aveai cheile de la ușă ?

— Da. Într-o zi, cînd a venit mama la noi acasa, am profitat de neatenţia ei şi i-am sustras unul din cele două rînduri de chei pe care le avea pe un inel. Erau cheile lui tata şi am vrut să profit de faptul că era internat, pentru a putea duce din cînd în cînd cîte o femeie acolo.

— Unde sînt aceste chei ?

— La mine, în dormitor, în buzunarul unei valize negre, aşezate pe garderob.

— Cum era îmbrăcată victima ?

— Purta o bluză cu mîneci scurte, albă şi cu nişte desene, pantaloni din stofă, mov şi evazaţi, iar în picioare saboţi galbeni, pe care erau imprimate cîte o căpşună, roşie.

— Ce culoare era poşeta ?

— N-avea poşetă, ci o traistă tricotată prinsă pe umăr.

Am privit spre Dan, ocupat cu răsfoirea notesului său. Cînd a găsit ce căuta, a clipit cu semnificaţie spre mine. Descrierea făcută de doamna Cornea, gazda victimei, corespundea întocmai cu cea făcută de bănuit.

— Avea şi o sacoşă pentru cumpărături ? — am întrebat cu gîndul atît la comisionul pe care i-l ceruse gazda, cît şi la faptul că victimei i se aplicase un căluş din hîrtie igienică.

— Da.

— Ce avea înăuntru ?

— De unde să ştiu ? a ridicat din umeri.

— Bine, continuă relatarea. Ce s-a întîmplat după ce v-aţi întîlnit în faţa florăriei ? — am zis, renunţînd să insist asupra unui element care nu mai prezenta acum importanţă.

— Ne-am dus în apartamentul părinţilor mei. În timp ce beam bere, mi-a povestit că este îngrijorată de examenul de admitere la facultate. După aceea am făcut dragoste...

— A fost de acord ?

— Păi nu de asta venise ? — s-a arătat el surprins de stupiditatea întrebării mele.

— Deci aţi făcut dragoste. Şi după aceea ce s-a întîmplat ? — l-a ghidat procurorul.

— Stăteam goi sub un cearșaf și ne sărutam, cînd am auzit o cheie învîrtindu-se în broască. Am sărit din pat și am început să mă îmbrac. Anda mi-a urmat exemplul, însă din cauza spaimei nu-și mai găsea lucrurile. În clipa în care-mi strîngeam cureaua la pantaloni, s-a deschis ușa și a intrat mama. N-am ajuns bine lîngă ea, pentru a o împiedica să intre în dormitor, și din spatele ei a țîșnit Elena, soția mea. Dîndu-și amîndouă seama despre ce-i vorba, mama s-a repezit la mine și a început să mă lovească cu pumnii și să strige că-i aduc curve în casă. Profitînd de faptul că atacul mamei mă blocase în ușa băii, Elena s-a strecurat în dormitor și a început să dea cu pumnii în Anda, care se străduia să se îmbrace. În timp ce încercam să parez loviturile mamei, am văzut cum Anda, primind un pumn în obrazul stîng de la nevastă-mea, s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, izbindu-se cu creștetul capului de tabliera patului. S-a întins pe jos și n-a mai mișcat. Cred că atunci a murit. În clipa următoare, am reușit s-o împing pe mama la o parte, să deschid ușa și să ies pe palier. Din acel moment n-am mai văzut-o pe Anda și nici nu știu ce s-a întîmplat după plecarea mea — ne-a anunțat el, pe un ton de regret.

I-am ascultat relatarea, înfierat la gîndul spaimei și brutalităților la care a fost supusă sărmana fată, care dintr-o nesocotință a căzut în ghearele unor fiare.

Mi-am amintit de declarația unei martore care, de asemenea, a fost surprinsă în flagrant delict de adulter cu Samuilă de către soția acestuia. Brutalitatea cu care spunea martora că a atacat-o Elena Samuilă, am considerat-o atunci ca fiind rezultatul unei exagerări subiective. Acum, după relatarea bănuitului, eram obligat să-mi ajustez opinia. Dacă soția lui își pierdea cumpătul pînă atingea pragul demenței, uciderea victimei putea fi explicată.

— Ce-ai făcut după ce ai plecat de acolo ? — am întrebat, reamintindu-mi că sentimentalismul nu-i compatibil cu meseria mea.

— M-am dus acasă.

— Direct ?

— Da.

— La ce oră ai ajuns ?

— În jurul orei șapte și jumătate.

— Te-ai întîlnit cu cineva ?

— Nu. Nici la vecinii mei nu m-am mai dus. Emoțiile prin care am trecut mi-au luat cheful de a mă mai vedea cu cineva. Am stat și am văzut filmul de la televizor.

— Soția ta cînd s-a înapoiat acasă ?

— După terminarea filmului. Probabil că era trecut de ora zece.

— Ce ți-a spus cînd ai întrebat-o ce s-a întîmplat cu victima ?

— N-am întrebat-o nimic, deoarece m-am temut că o zgîndăr și face o criză de nervi de pune pe picioare tot blocul.

— La ce oră ați fost surprins în casa părinților dumneavoastră ? — a întrebat procurorul.

— Cu aproximație, cred că era șapte fără un sfert.

— Cum explicați că soția și mama dumneavoastră au sosit împreună ? — a întrebat din nou procurorul, parcă chicindu-mi gîndurile.

A ridicat din umeri :

— Cred că a fost o coincidență nenorocită. Probabil că Elena a trecut pe acolo pentru a-i cere niște bani împrumut pînă la chenzină și s-au întîlnit — a zis, clătinîndu-și capul într-un gest care-i sublinia amărăciunea.

Am privit întrebător spre procuror și mi-a răspuns printr-o repetată bătaie de pleoape.

— Interogatoriul se întrerupe — am zis, apropiindu-mi gura de microfon. Dane, predă-l arestului !

— Domnule procuror, cu mine ce se întîmplă ? Mai zac mult la arest ? a întrebat Samuilă cînd s-a apropiat de el Dan.

— Pînă la terminarea anchetei trebuie să rămîneți în arestul preventiv.

— Bine, dar sînt nevinovat ! — a protestat Samuilă, cînd a ajuns lîngă ușă.

— N-ați sustras medalionul de la victimă ? — s-a arătat mirat procurorul.

Samuilă n-a mai spus nimic, s-a întors și a ieșit pe culoar, unde-l așteptau subofițerii care-l aduseseră.

— Nu-mi plac cazurile grele... De aceea mă grăbesc întotdeauna să le clarific — a zis Alexandru Grigore, ridicîndu-se de pe scaun și ducîndu-se să privească pe fereastră.

— Astăzi ? — am întrebat.

— Imediat.

— Are trei copii.

— La nevoie se poate apela la Asistența socială.

— Rămîneți să mă așteptați ?

— N-am să mă plictisesc — a dat aprobator din cap, privind spre dosarul de pe biroul meu.

* * *

— Doamna Samuilă — am zis, după ce-am intrat împreună cu Dan în casă —, trebuie să veniți cu noi la sediul inspectoratului.

— Pentru ce ? — a întrebat cu vocea nesigură.

— N-ați răspuns cu sinceritate la chestionările noastre.

— Da' nu merg ! — m-a anunțat, cu hotărîre.

— Vă așteaptă un procuror al republicii — am precizat.

— Să vină aici dacă vrea să-mi vorbească ! — a bătut ea, cu nervozitate, cu tocul pantofului în linoleumul care acoperea pardoseala.

I-am arătat mandatul de aducere semnat de Alexandru Grigore și i-am spus cu tristețe :

— Nu-mi îngreunați misiunea. Invitația este legală și prefer s-o aduc la îndeplinire în mod civilizat.

Și-a dat seama după tonul meu că nu-i de șagă și a întrebat șovăind :

— Și cu copiii ce să fac ?

— Dacă aveți vreo rudă unde să-i puteți lăsa, îi ducem cu mașina, în drum spre inspectorat. În caz contrar, îi lăsăm în grija Asistenței sociale.

— Voi rămîne atît de mult la dumneavoastră ? — a întrebat alarmată.

— Numai procurorul va decide, în funcție de comportarea dumneavoastră, care pînă acum n-a excelat în sinceritate — am spus mustrător.

Și-a mușcat cu nervozitate buzele frumos arcuite, cărnoase și a zis, încercînd să pară indiferentă :

— Copiii vor rămîne aici şi se va ocupa Mioara de ei.
— Cine-i Mioara ?
— Mioara Pintea, vecina mea.
— Să discutăm cu dînsa — am zis, uitîndu-mă la Dan, care mai vorbise cu ea cînd urmăream să ştim cum şi-a petrecut timpul bănuitul în ziua de 8 iulie.

După cîteva minute Dan a revenit cu doamna Pintea.

I-am explicat că vecina ei ar putea să lipsească cîteva zile de acasă, şi, dacă îi este posibil, o rog să-i supravegheze copiii. S-a declarat imediat de acord.

Înainte de a pleca, le-am rugat pe doamna Samuilă şi pe vecina ei să ne însoţească în dormitor. Cînd am ajuns în încăperea respectivă, m-am îndreptat spre garderob, am dat jos geamantanul de care ne vorbise Samuilă. După ce l-am deschis, am vîrît mîna în buzunarul interior al capacului şi am scos un inel cu două chei.

— Ce-s cu cheile astea ? — s-a mirat doamna Samuilă, cînd i le-am arătat.
— Nu le-aţi mai văzut ?
— Nu, niciodată — a zis, cu convingere.

* * *

Intrînd în birou, l-am găsit pe procuror citind dosarul cu sîrguinţa unui student înaintea unui colocviu.

Realizînd prezenţa noastră, s-a grăbit s-o invite pe Elena Samuilă să ia loc pe scaun.

— Doamnă Samuilă, am citit declaraţiile pe care le-aţi dat — a zis, arătînd spre dosarul de pe masa mea. Ce v-a îndemnat să ascundeţi adevărul ?

— Nu înţeleg la ce vă referiţi ? — a încercat ea să-l întreacă pe Henry Kissinger în diplomaţie.

— La ceea ce aţi scris cu privire la modul în care v-aţi petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

— Am declarat numai adevărul — a zis ea, cu convingere.

— Sînteţi aici pentru că aţi încercat să ne induceţi în eroare, să ne înşelaţi !

— Greşiţi. Eu şi soţul meu ne-am petrecut timpul aşa cum am declarat. Doriţi să-mi dictaţi dumneavoastră cum să scriu o nouă declaraţie ? — a zis, măturîndu-ne cu o privire plină de sarcasm.

— Eu nu dictez, ci iau declarații ! — a replicat tăios procurorul, dovedindu-mi astfel că vocea lui nu-i chiar întotdeauna melodioasă.

— Declarația mea este conformă realității și, chiar dacă mă torturați, n-o voi schimba ! — ne-a anunțat cu dîrzenie.

— Rămîne în arest pînă se va decide să spună adevărul ! — mi-a spus procurorul.

— Protestez ! N-aveți dreptul să arestați o mamă cu trei copii !

— Trebuia să vă gîndiți că sînteți mamă a trei copii, înainte de a încălca legea ! — nu i-a rămas el dator.

Cînd au venit două femei-subofițer s-o ia, a ieșit fără să mai protesteze.

— Are toate motivele să ascundă adevărul — a remarcat Dan, după ce s-a închis ușa.

— Și noi avem toate motivele... să-l aflăm — i-a zîmbit procurorul, apoi mi s-a adresat mie : Admițînd că se obstinează în tăcere, și eu am mai văzut astfel de cazuri, va trebui să producem probele materiale de vinovăție. Dacă putem dovedi acuzația în mod indubitabil, n-avem nevoie de recunoașterea învinuitei.

— Am considerat că unicul vinovat este Grigore Samuilă, iar întorsătura pe care au luat-o lucrurile m-a prins pe picior greșit. Pînă azi n-am luat în considerare ipoteza că asasinul ar putea fi... o asasină. Vă rog să-mi acordați timp pentru a putea examina cazul dintr-un unghi readaptat.

— E un caz foarte greu — a oftat el, ridicîndu-se de pe scaun. Pe cele ușoare le primesc numai colegii mei.

Cînd mi-a întins mîna, m-a privit în față și a întrebat :

— De ce zîmbiți ?

— De remarca dumneavoastră. Și la mine se întîmplă la fel. Șefii mei m-au profilat numai pe cazuri care să te facă să-ți iei lumea în cap.

— Probabil că sîntem cei mai buni — a rîs el.

I-am ținut isonul, dar mai mult de necaz decît din veselie.

— Cînd se decide să vorbească, vă rog să mă anunțați — mi-a cerut, ieșind din birou.

28 august

În ultimele cinci zile, m-am ocupat de alte cazuri, dar știam de la arest că Elena Samuilă n-a cerut să-mi vorbească.

— Ce facem dacă continuă să tacă încă o lună... sau chiar mai mult ? — a întrebat Dan de la biroul lui, de parcă mi-ar fi citit gîndurile pe frunte.

Am privit ceasul. Era ora șapte dimineața.

— Dane, te duci imediat la Doina Patraulea și o aduci aici. Dacă n-o mai prinzi acasă, o cauți la serviciu.

A priceput imediat ce intenții am și a plecat, fără să mai ceară explicații.

*

* *

După un sfert de oră de confruntare cu Doina Patraulea, Elena Samuilă a fost nevoită să admită că n-a spus adevărul.

— Sînt gata să ascult noua dumneavoastră versiune asupra felului în care v-ați petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie — i-am cerut, cînd Dan a închis ușa după Doina Patraulea.

În timp ce-și privea mîinile, pe care le frămînta pe genunchi, a început să vorbească respirînd cu dificultate:

— În jurul orei patru și jumătate, am plecat cu Ionuț și cu Goguț să plătim telefonul...

— Cine-i Ionuț ?

— Băiețelul meu, are unsprezece luni. Cînd am ajuns la ieșire — a continuat ea —, Goguț s-a răzgîndit. Mi-a spus că are altă treabă, și a plecat.

— Unde ?

— Nu mi-a spus. Însă n-am fost prea afectată, deoarece nu era prima oară cînd îmi făcea astfel de figuri.

— Cînd l-ați revăzut ?

A început să se frămînte pe scaun, a ridicat ochii spre mine pentru o fracțiune de secundă, apoi i-a coborît din nou spre degetele pe care continua să le strîngă și să le sucească în toate direcțiile.

— Nu știu cît era ceasul. Dormeam cînd a venit.

— Ce-ați făcut după ce soțul dumneavoastră v-a părăsit în fața blocului ?

— M-am dus și am plătit telefonul. În jurul orei șapte și jumătate eram acasă. Am spălat ceva pentru copii, apoi, după ce m-am uitat la televizor și am văzut filmul *Ultimul act* sau poate *Ultima clipă*, m-am culcat.

N-avea rost s-o pun să-mi povestească filmul, deoarece, înainte de a fi dat la televizor, rulase și la cinematografele din oraș.

— Poate cineva să ateste că v-ați înapoiat acasă la ora șapte și jumătate ?

— Nu știu... Nu-mi amintesc.

— Ați lipsit de acasă trei ore. Ce-ați făcut în acest interval de timp ?

— Am plătit telefonul și am venit acasă.

— De la locuința dumneavoastră pînă la centrala telefonică este o distanță care se parcurge, pe jos, în cel mult un sfert de oră. Deci un dus-întors v-ar fi luat o jumătate de oră. Dacă mai adăugăm timpul pe care l-ați pierdut acolo și faptul că ați mers foarte încet, se mai poate lua o marjă de încă o jumătate de oră. În consecință, dumneavoastră trebuie să mai justificați încă două ore.

În timp ce vorbeam a uitat să-și mai chinuiască degetele și pumnii. Cu privirea fixată asupra mea, mă urmărea. Ochii, încercănați, erau mai puțin căprui și mai mult congestionați.

— Nu știu... — a zis cu glas leșinat, apoi a tresărit. Ba da ! Acum știu ! Cînd m-am înapoiat de la telefoane am intrat în magazinul „Bucur" cu intenția de a cumpăra un costumaș pentru Ionuț. N-am găsit ce-am căutat și m-am învîrtit printre raioane. Magazinul este mare și poți pierde cîteva ore fără să-ți dai seama — m-a asigurat ea, înseninîndu-se la față.

— V-ați întîlnit cu cineva ? — a întrebat Dan.

— Cu cine să mă întîlnesc ? — s-a mirat ea.

— Cu cineva care ar putea să declare că v-a văzut în magazin între orele cinci și jumătate și șapte și jumătate.

— Chiar dacă m-am întîlnit cu cineva, credeți că mi-aș putea aminti după aproape două luni ? ! — a replicat, încercînd să-și domine enervarea, care-i colorase obrajii în stacojiu.

— Doamnă Samuilă — am zis eu —, nu pot să vă ascund faptul că vă aflați într-o situație dificilă. Inter-

valul de timp pe care vă cerem să-l justificați coincide cu cel în care a fost ucis un om. Acum înțelegeți că insistența noastră urmărește de fapt să vă ajute, dacă sînteți nevinovată ?

S-a albit la față și a decolat de pe scaun ca o rachetă Atlas de pe rampa de lansare :

— Vinovată ? ! Pentru ce sînt vinovată ? ! Vreți să-mi puneți mie în cîrcă omorîrea fetei aleia, de la Sibiu ?

— De unde știți că-i vorba de omorîrea unei fete ? s-a grăbit Dan să întrebe, cu intenția s-o prindă cu ocaua mică.

— Rahat ! — a zis ea, săgetîndu-l cu o privire plină de dispreț. Vă-nvîrtiți de două luni pe lîngă fundul meu și credeți că n-am priceput ce urmăriți !

— Luați loc și vorbiți frumos ! — am zis cu asprime.

Ca și cum ieșirea de mai înainte îi epuizase toată energia, a căzut pe scaun, cu un aer spășit.

— Dacă sînteți atît de străină de moartea tinerei de la Sibiu, pentru ce ne-ați mințit cu perseverență, așa cum ați spus, aproape două luni.

A lăsat capul în jos și a reînceput să-și frămînte degetele de la mîini.

— Aștept să vă explicați ! — i-am reamintit, văzînd că tăcerea ei tinde să nu mai ia sfîrșit.

— N-am mințit... Efectiv, cînd m-ați întrebat, n-am mai ținut minte ce-am făcut cu zece zile în urmă. V-am povestit ceea ce credeam că am făcut, apoi, convinsă fiind că lucrurile s-au petrecut așa cum le-am relatat, mi-am menținut declarația inițială — s-a decis să vorbească, ridicînd ochii spre mine și clipind cu un aer de deplină nevinovăție.

— Doamnă Samuilă, vă atrag atenția că vă jucați cu soarta dumneavoastră. Tot turnînd minciuni în cascadă, nu vă veți ameliora situația — am avertizat-o, cu sinceritate.

— Bine, dar nici acum, cînd vă spun numai adevărul nu mă credeți... ? — a zis, pe un ton în care a amestecat în proporții egale deprimare și dezorientare.

Am simțit că enervarea face să mi se tripleze volumul ficatului, însă am reușit să mă stăpînesc.

— Dacă v-am înțeles bine spusele, pentru dumneavoastră ziua de 6 iulie nu s-a deosebit cu nimic de alte zile...

— Așa-i ! — s-a grăbit ea să-mi dea dreptate.

— În această situație, vă rog să-mi explicați pentru ce i-ați spus soțului dumneavoastră să susțină că ați mers împreună cu un taximetru la Doina Patraulea ? Pentru ce, a doua zi după arestarea soțului dumneavoastră, ați chemat-o pe Doina Patraulea și ați sugestionat-o să susțină că în ziua de 6 iulie ați fost la ea împreună cu soțul dumneavoastră ? — am întrebat-o, dintr-o bucată.

Brusc, mîinile i-au alunecat de pe genunchi spre podea, iar bărbia a început să-i tremure de parcă ar fi fost făcută din gelatină. După o jumătate de minut, a ridicat mîinile, și-a prins tîmplele și obrajii între palme și, intempestiv și fără să se uite la mine, m-a anunțat, cu un glas plîngăreț :

— Nu mă simt bine... Mi-e rău...

— Vreți să amînăm interogatoriul ?

N-am fost surprins cînd mi-a confirmat presupunerea.

— Asta da actriță ! a zis Dan admirativ, după ce a dat-o în primire subofițeriților de pe culoar.

— Telefonează să ni-l trimită pe Samuilă — i-am cerut acru, după ce am scos din sertar inelul cu cele două chei găsite în geamantanul indicat de el. Una era din fontă și cealaltă tip Yale.

— Astea sînt cheile de la apartamentul părinților tăi ? — l-am întrebat, arătîndu-i-le, cîteva minute mai tîrziu, după ce a fost introdus și s-a așezat pe scaunul din fața biroului meu.

A confirmat.

— De unde este cheia asta ? — am arătat-o pe cea din fontă.

— De la ușa de intrare în bloc.

— Și aceasta ? — am indicat-o pe cealaltă.

— De la broasca Yale a ușii de la apartament.

— Broasca de care-mi vorbești, dacă-mi aduc bine aminte, se încuie cu cheia și din interior și din exterior.

— Așa e — s-a grăbit să confirme, cu o atitudine de a demonstra că dorește să coopereze cu mine.

— Presupun că, atunci cînd ai intrat cu victima în casă, ai avut grijă să încui ușa pe dinăuntru, nu ?

Pentru o fracțiune de secundă, am citit în ochii lui o undă de sarcasm, apoi a revenit la aerul lui de bunăvoință, dusă pînă la servilism.

— Bineînțeles. Numai că, din păcate, așa cum bine ați remarcat și dumneavoastră, broasca se poate descuia chiar dacă este introdusă o cheie din sens opus. Altfel credeți că m-ar fi putut lua prin surprindere ? — m-a consultat, cu convingerea că m-a băgat în buzunar.

— Există, totuși, un aspect pe care nu-l pot înțelege... — am zis, privind cheile cu un aer confuz.

— Ce anume ? — s-a oferit el să mă ajute, cu o solicitudine de bună samariteană.

— Dacă am înțeles bine, n-ai putut să împiedici agresiunea soției tale asupra victimei deoarece și tu erai atacat de mama ta — am dat compătimitor din cap.

— Sigur ! Credeți că altfel aș fi lăsat-o pe Elena să intre în dormitor peste victimă, cînd știam cît de violentă putea fi în astfel de situații ?

— În cazul că, într-adevăr, ar fi vrut să-i vii în ajutor victimei, puteai s-o faci — l-a incitat Dan, reușind să înțeleagă de ce mă prefac că bîjbîi, că pun întrebări ca și cum m-aș afla în treabă.

— Știu că fuga mea vi se pare lașă și de neiertat, însă în momentul acela, sub ploaia de pumni pe care o încasam, a lucrat numai instinctul de conservare. Îmi pare rău, dar așa s-a întîmplat... M-am gîndit numai la pielea mea — a recunoscut, dînd din cap cu tristețe. În clipa cînd am reușit s-o dau pe mama la o parte din ușă, am și zbughit-o pe scări...

— Asta nu pricep eu... — l-am întrerupt, șovăielnic. Dacă ai scăpat atît de greu din agresiunea mamei tale și ai fost predominat de instinctul de conservare, în exclusivitate... Cum ai reușit și cînd ai avut timp să scoți cheile din broască ? — l-am chestionat, cu asprime, arătîndu-i-le în palmă.

S-a albit la față, zîmbetul de superioritate cu care a intrat în birou i s-a crispat și a început să înghită în sec.

— Ei ? — l-am încurajat.

— Nu știu... Probabil că am tras cheia din broască printr-un gest reflex... — a îndrugat el, debusolat.

— Samuilă, nouă nu ne torni povești pentru adormit copiii ! Tu n-ai părăsit apartamentul smucindu-te dintre brațele mamei tale și fugind. Te invit să ne spui ce i s-a întîmplat victimei !

L-am văzut cum trage coleric aer în piept, pentru a-mi respinge afirmaţia, însă renunţă, lăsînd ochii în jos, într-o atitudine de pocăinţă.

— Vă spun adevărul... E adevărat, n-am plecat imediat... — a început să vorbească sacadat şi cu opinteli. În timp ce mama mă blocase în uşa băii şi mă lovea... Am văzut prin uşa dormitorului cum Elena îi trage victimei un pumn în obraz... Anda, dezechilibrîndu-se, a căzut pe spate... lovindu-se cu creştetul capului de tabliera patului... Curînd am auzit-o pe Elena strigîndu-ne... Mama a renunţat să mai dea în mine şi s-a dus spre dormitor... Cînd am privit peste umărul ei... Anda stătea căzută în fund, cu spatele rezemat de tablieră... Avea ochii daţi peste cap şi nu mai respira... — a zis, ascunzîndu-şi faţa în mîini, desperat.

— Continuă — l-am îndemnat, după ce am încercat să-mi imaginez scena descrisă de el, fără să reuşesc prea bine.

— Am auzit-o pe mama spunînd : „Ce-ai făcut, Elena ?! Ai omorît-o !“ Ea a răspuns : „N-am vrut...“ În casă s-a aşternut o linişte înspăimîntătoare... Toţi respiram cu greutate... Cînd mama a izbucnit în plîns... n-am mai putut suporta. M-am dus la debara, am scos o sticlă de ţuică, am intrat în bucătărie şi am început să beau... Nu ştiu cît am rămas acolo, însă cînd a venit mama să mă cheme, băusem deja mai mult de jumătate din conţinutul sticlei... Mi-a cerut... Mi-a cerut să le ajut să ducă victima în baie... — a spus, cu voce şoptită şi înecată, apoi a tăcut.

Se curbase în scaun, cu capul coborît în piept, iar mîinile erau lăsate să atîrne spre covor, ca şi cum ar fi fost dezarticulate.

— Le-ai ajutat ? — am întrebat, după o scurtă pauză.

— N-am vrut să pun mîna pe ea... Abia o ţinusem în braţe, fierbinte... — şi-a scuturat el umerii, înfiorat. Dar a trebuit... După ce am cărat-o, am luat sticla cu ţuică şi m-am dus pe balcon. Nu ştiu cît am stat acolo... poate o oră. Apoi, gîndindu-mă la ce se întîmplă în baie, am simţit că mi se face rău şi am plecat... Am ajuns acasă în jurul orei opt seara, am căzut în pat şi am adormit, cu un somn plin de coşmaruri. Cînd m-am trezit, a doua zi, soţia mea era lîngă mine, în pat... Am întrebat-o cînd a venit,

mi-a spus că pe la zece scara. N-am mai discutat nimic despre ce s-a întîmplat acolo, după plecarea mea... — a adăugat, ridicîndu-şi ochii şi privindu-mă într-o atitudine de totală nefericire.

— Asta este tot ce ştii ?

A făcut un gest de confirmare.

— Cine a împrăştiat coletele prin Bucureşti ?

A ridicat din umeri :

— Nu ştiu. Probabil mama şi Elena.

— Tu, nu ?

— Nu.

— Transportul pachetelor s-a făcut cu maşina părinţilor tăi.

— Ştiu. Mi-ai spus. Asta înseamnă că mama a putut s-o facă, deoarece numai ea avea carnet de conducere.

— Şi tu ai carnet. Mai mult, eşti şofer profesionist.

— N-am condus niciodată o Dacie-1100.

— E greu de condus ? — am făcut pe prostul.

— Nu. După zece minute, cred că conducerea ei nu mai poate ridica probleme.

— Şi n-ai condus niciodată o maşină de acest tip ?

A făcut un semn de negaţie.

I-am arătat cu degetul microfonul.

— N-am condus niciodată o Dacia-1100 — a spus, apropiindu-şi gura de microfon.

— Samuilă, pe comenzile şi volanul maşinii s-au relevat amprentele tale — am blufat, fără să clipesc.

După cum m-a privit, cu ochii dilataţi de spaimă, am ştiut că flerul m-a ajutat să realizez nu un pas, ci un salt înainte.

— Erau şi ale mamei tale — am zis, pe un ton de indiferenţă, de data asta adevărul.

S-a chircit din nou în scaun, cu capul în jos şi cu palmele frecîndu-şi cu nervozitate genunchii.

— N-am avut încotro... Trebuia să-mi ajut mama şi soţia... — a spus, cu o voce cavernoasă, probabil din cauza modului în care-şi strivea gîtul cu bărbia împinsă în piept.

— Cine a dus pachetul în Parcul Hipodrom ?

— Mama.

— Cele de la şosea ?

— Eu, cu mama.

— Relatează condiţiile în care le-aţi abandonat.

— Am oprit maşina pe Bulevardul Aviatorilor şi am dus pachetul în parc.

— Singur ?

— Da, mama rămăsese în maşină.

— Pe unde ai intrat în parc şi în ce loc ai lăsat pachetul ?

Mi-a indicat exact traseul pe care-l parcurseseră cîinii de urmărire, de la W.C.-ul public spre Piaţa Aviatorilor.

— Cu acelaşi drum am abandonat şi al doilea pachet, lîngă Stadionul Tineretului. Mama l-a dus. Eu am stat la volan.

— Tu ai abandonat pachetul din W.C.-ul de lîngă Spitalul Colţea ? — am întrebat, cu convingerea că o femeie n-ar fi intrat în separeul pentru bărbaţi.

— Da. Am văzut că nu-i nimeni înăuntru şi am răsturnat sacoşa într-o cabină.

— În care anume ?

— În a doua, pe dreapta, cînd intri.

— În strada Taras Sevcenko ?

— Mama. Cunoştea curtea, deoarece cu ani în urmă acolo locuia o prietenă de-a ei.

— Şi în strada Nicolae Iorga ?

— Eu.

— La ce oră şi pe ce traseu ?

A spus că era în jur de ora unsprezece noaptea şi a indicat traseul urmat de cîini.

— ...Eu am intenţionat să las pachetul în parcul care este la întretăierea cu Calea Victoriei — a continuat el —, însă din faţă venea un ofiţer. Temîndu-mă că este miliţian, am abandonat pachetul cu sacoşă cu tot, într-o curte.

L-am invitat să-mi descrie locul unde abandonase sacoşa. Mi-a indicat cu precizie punctul în care aceasta a fost găsită.

— Ce v-a determinat opţiunea pentru locurile în care aţi abandonat victima ?

A ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi priceput ce vreau.

— Înţeleg că această întrebare mi-aţi fi pus-o indiferent de locul în care aş fi abandonat pachetele... Deci ce pot să vă răspund ? — m-a întrebat dezorientat.

— Avînd o mașină la dispoziție, normal ar fi fost să transportați mai multe pachete odată, să le duceți cît mai departe și în locuri unde să nu fie descoperite prea curînd. Voi le-ați semănat în partea centrală a orașului și în puncte în care depistarea lor se putea face foarte repede. Poți să-mi explici tactica pe care ați urmărit-o ? am zis, în dorința de a afla răspunsul la întrebarea care a început să mă tracaseze din momentul în care am știut că autorul omorului utilizează o mașină cînd abandonează coletele macabre.

— Ah ! — a exclamat el, părînd că și-a amintit ceva. Acum am înțeles ce vreți să știți. Mama a dorit ca pachetele să fie descoperite cît mai curînd posibil.

— De ce ? — m-am mirat și mai mult.

— Știți, mama era foarte habotnică și a dorit ca Anda să fie găsită repede pentru a avea parte de o înmormîntare creștinească — a zis cu naturalețe.

Explicația era atît de uluitoare încît m-am uitat spre Dan pentru a vedea dacă a auzit și el ce-am auzit eu. După felul tîmp în care m-a privit, m-am convins că nu-i vorba de nici o confuzie. Au căsăpit și zvîrlit victima prin closete publice pentru a-i asigura o înmormîntare creștinească!

Deși explicația era demențială, l-am crezut și mi-am reluat interogatoriul.

— Samuilă, în concluzie, cine a ucis victima ?

— Elena, soția mea, dar nu cred că a vrut.

— Și cine a făcut restul ?

— Presupun că tot ea. Cînd am plecat, mama stătea în bucătărie, pe un scaun.

— Tu n-ai participat ?

— Nu. V-am spus, am stat pe balcon.

— Cine i-a băgat victimei în gură călușul din hîrtie igienică ?

— Nu știu. N-am văzut.

— Soția ta ar fi avut timp s-o facă ?

— Nu știu... Nu-mi dau seama cît timp m-am luptat cu mama pe vestibul.

— Deocamdată ajunge — am zis către Dan, oprind magnetofonul.

— Mama și Elena sînt de asemenea arestate ? — a vrut el să știe.

— N-am voie să-ți dau o astfel de informație.

— Este incredibilă explicația abandonării victimei la vedere ! — a exclamat Dan, după plecarea lui Samuilă.

— Am văzut în urmă cu cîțiva ani un film care era intitulat *O lume nebună, nebună, nebună !...* — am zis, ridicînd din umeri și întinzînd mîna după telefon pentru a chema procuratura.

*

* *

— Deci autoarea omorului este Elana Samuilă, iar soțul și soacra acesteia complici — a zis Alexandru Grigore, cînd am terminat relatarea noilor declarații făcute de bănuiți.

— Așa s-ar părea — am admis. Propun s-o reinterogăm.

S-a declarat de acord și Dan a telefonat la arest.

Cînd a intrat, am privit-o. Dacă n-ar fi fost atît de încercănată, cu ochii congestionați și cu o căutătură rătăcită, s-ar fi putut spune că este o femeie frumoasă.

— După pauza pe care v-am acordat-o, trebuie să reluăm interogatoriul — am anunțat-o.

A dat din cap resemnată și s-a așezat pe scaun.

— A rămas să justificați felul în care v-ați petrecut timpul în ziua de 6 iulie, între orele cinci jumătate și șapte jumătate — i-am reamintit.

— V-am spus tot ce-am știut ! — a zis, decisă.

— Soțul dumneavoastră este de altă părere.

— Nu-i adevărat ! — a spus, privindu-mă cu dispreț. Vreți să ne incitați unul împotriva celuilalt ? Cu mine nu vă merg metodele astea !

— Presupun că vocea soțului dumneavoastră nu vă este străină... — am zis, în timp ce reglam banda magnetofonului pentru a reda numai acea parte în care Samuilă se referea la agresiunea soției sale.

În timp ce asculta, ochii i s-au mărit de spaimă și a început să tremure.

— Nu se poate ! Nu-i adevărat !... Asta-i un trucaj! — a zis, neîncrezătoare, uitîndu-se la noi aiurită, cu ochii goi.

— Aţi ascultat relatarea soţului dumneavoastră — a confirmat procurorul, sec.

— Nu cred — şi-a clătinat capul cu hotărîre.

— Dacă consideraţi că respingînd acuzaţiile pe care vi le aduce soţul dumneavoastră vă puteţi apăra mai bine în faţa tribunalului, vă priveşte. În orice caz, eu vă pun sub acuzarea de omor — a spus Alexandru Grigore cu vocea lui atît de caldă şi plăcută, încît ar fi fost cu mult mai potrivită într-o declaraţie de dragoste, sub clar de lună, într-un parc cu multe flori.

— Canalia ! — a strigat vitriolată. Canalia... Canalia !

— Aveţi de făcut vreo completare faţă de declaraţia soţului dumneavoastră ? — s-a interesat procurorul, cu solicitudine, de parcă s-ar fi adresat unei bătrîne pe care o ajuta să traverseze strada.

— Tot ce-a spus este o minciună ! Am vrut să-l ajut pentru că este tatăl copiilor mei... El a omorît-o pe tînăra de la Sibiu !

Am întîlnit privirea ironică a lui Dan. Sînt convins că, la fel ca şi mine, gîndea despre soţii Samuilă că sînt al naibii de altruişti după modul cum se invită unul pe celălalt la puşcărie.

— Explicaţi-vă afirmaţia — am preluat eu interogatoriul.

— Am aflat că a omorît-o abia cînd a fost chemat pentru a doua oară la miliţie, în ziua de 14 iulie. Atunci mi-a spus că ar fi posibil să fie arestat. L-am întrebat pentru ce şi mi-a spus că a omorît-o pe fata de la Sibiu...

— O cunoşteaţi ?

— Nu, însă mi-a vorbit de ea, cu un an în urmă. Mi-a spus că a adus-o la noi în casă cînd eram certaţi şi stăteam cu copiii la mama mea. Mi-a arătat şi un medalion de aur, pe care spunea că fata îl făcuse cadou. Ulterior, l-a vîndut cu 1.000 de lei şi mi-a dat mie banii pentru că eram datori la întreţinerea blocului.

— Ce s-a întîmplat în ziua de 6 iulie ?

— Tot ce v-am relatat este adevărat. M-am despărţit de el în faţa blocului, fără să-mi spună unde pleacă. Eu m-am dus cu Ionuţ la Telefoane şi apoi, după ce mi-am

pierdut vremea la magazinul „Bucur", am venit acasă așa cum v-am spus, în jurul orei șapte și jumătate...

— Cînd a sosit soțul dumneavoastră acasă ?

— Nu pot să vă spun ora... El n-are cheie la ușă și a sunat. Eu adormisem pe fotoliul din fața televizorului. Cînd m-am dus să-i deschid, televizorul mergea, dar emisiunea se terminase.

— Ce părere v-a făcut ?

— Eram și adormită și supărată pe el. Așa că n-am avut nici un motiv să mă uit la el... — s-a oprit, a privit meditativ spre tavan, mușcîndu-și unghia de la un deget. Mi-amintesc că era ud — a zis, scoțînd degetul din gură și privindu-l admirativ.

— Pe pantaloni ?

— Nu, peste tot. Ca și cum ar fi ieșit îmbrăcat de sub duș.

— Cine a avut ideea s-o vizitați în ziua de 8 iulie pe Doina Patraulea ?

— El. A venit de la vecinii noștri și mi-a spus că s-au culcat. Apoi mi-a propus să-i facem o vizită Doniei. Deși propunerea lui m-a surprins, n-am văzut nici un inconvenient în realizarea ei deoarece tot voiam s-o văd pe prietena mea.

— V-ați dus și v-ați întors cu taximetru ?

A confirmat.

— Și asta m-a mirat, pentru că nu eram obișnuită cu un astfel de răsfăț. Abia în ziua de 14 am înțeles că scopul lui a fost s-o dezorienteze pe Doina, la caz de nevoie.

— Cum v-a relatat asasinarea victimei ?

— Mi-a spus că a dus-o la părinții lui pentru a-i explica că nu mai are bijuteria pe care i-o luase. Ea a început să țipe că nu pleacă de acolo fără medalion și Goguț, pierzîndu-și cumpătul, i-a tras o palmă. Fata s-a răsturnat cu capul peste tabliera patului și a murit pe loc.

— A avut relații intime cu ea ? — a vrut să știe procurorul.

— L-am întrebat. Mi-a zis că nu s-a gîndit nici o clipă la asta, deoarece studenta — așa-i spunea el — era fată mare.

— Ce s-a întîmplat după ce a omorît victima ? — am preluat din nou chestionarea.

— Mi-a zis că a stat pînă a venit mama lui acasă și s-au sfătuit ce să facă pentru a o scoate din casă. Am aflat ce-au făcut... abia după ce l-ați arestat... — a zis, luîndu-și fața în palme și începînd să tremure îngrozită.

— De unde ați aflat ?

— De la mama lui. A venit la mine imediat ce am anunțat-o că Goguț a plecat de dimineață la miliție și n-a mai revenit.

— Încercați să redați cît mai fidel ce v-a relatat soacra dumneavoastră — i-a cerut procurorul, urmărind-o cu atenție.

— Mi-a zis că atunci cînd a dat cu ochii de studenta moartă a simțit că înnebunește. Apoi, la cererea fiului ei au dus-o în baie și au început s-o taie... Cînd Sanda mi-a spus aceste lucruri, își dădea cu pumnii în cap de desperare și-l blestema pentru nenorocirea pe care i-a adus-o pe cap. Îmi zicea că trebuie să-i spună și soțului ei, însă n-are curaj.

— Pînă la urmă l-a anunțat ?

— Da, două zile mai tîrziu, cînd ați venit dumneavoastră să ne faceți percheziția — a privit ea spre mine.

— Ce era cu deranjul din casa ei ?

— S-a gîndit că ați putea ajunge și la ea și a făcut curățenie generală imediat ce a aflat de arestarea lui Goguț. Mi-a zis că nu trebuie să-mi fie frică, deoarece a spălat baia cu tiner și n-am mai rămas nici o urmă. M-a convins că așa cum ea a făcut ceva monstruos pentru fiul ei și eu trebuie să lupt pentru a-l salva pe tatăl copiilor mei. Am făcut tot ce am putut pentru a-l ajuta, deși mi-a făcut viața amară cu femeile cu care cheltuia banii casei... Iar el, canalia, încearcă să arunce vina pe mine... — a spus, izbucnind într-un hohot de plîns spasmodic, cu figura ascunsă între palme.

M-am uitat la procuror și mi-a răspuns printr-un gest de confirmare.

— Doamnă Samuilă, pentru astăzi ajunge. Vom relua audierea cînd va fi cazul. Pînă atunci, dacă într-adevăr sînteți nevinovată, încercați să vă amintiți dacă nu v-ați întîlnit totuși cu cineva în după-amiaza zilei de 6 iulie — am îndemnat-o, pe cînd Dan o conducea spre ușă.

— Ambii se acuză cu reciprocitate... — a conchis procurorul, după ce s-a închis ușa.

— Dăm cu banul să vedem ce cade : cap sau pajură ! — a glumit Dan.

Cum bancurile sînt permise numai între noi, m-am uitat urît la el. A priceput aluzia și, făcîndu-se că plouă, n-a întîrziat să se așeze cuminţel îndărătul biroului său.

— Balanţa se înclină mai mult spre Samuilă — am apreciat eu.

— Vă referiţi la faptul că prezenţa lui este probată, iar a ei rezultă numai din afirmaţia sa ?

— Nu numai asta, însă ea a avut un copil în braţe la ora cinci și jumătate, cînd a plătit telefonul... Ce a făcut cu el ? L-a dus acasă, în Colentina, și apoi a venit în strada Cristian Tell ? N-ar fi avut cînd, deoarece agresiunea s-a consumat o oră mai tîrziu.

— Poate l-a lăsat undeva, în drum — a sugerat procurorul.

Mi-am clătinat capul pentru a-i arăta că nu acord prea mult credit supoziţiei sale.

— Mai este și problema mobilului...

— Același mobil e valabil pentru amîndoi — m-a întrerupt el —, și se numește ţicneală ! El putea să ucidă victima în timp ce o siluia, iar ea, urmare a unei crize de gelozie paroxistică. Pentru ultima variantă pledează declaraţiile celor trei-patru femei care au fost surprinse în flagrant delict de adulter de către bănuită.

— Aveţi dreptate — am fost nevoit să admit. Fiecare ar fi putut să suprime victima... Poate chiar și împreună, de conivenţă.

— Acesta fiind și motivul pentru care încă n-am pus sub acuzare pe nici unul din ei. Avem nevoie de probe certe de vinovăţie.

— Am să le caut.

— Chiar vream să formulez această rugăminte — m-a informat el, privindu-mă atît de binevoitor, încît mă întreb dacă nu mă ironiza.

— De îndată ce voi obţine noi elemente, am să vă anunţ... — l-am asigurat.

În timp ce ne beam cafelele, pierduți în gînduri, mi s-a înșurubat în creier o idee, care nu era străină de una din cele mai importante afirmații făcute de Samuilă. Cînd m-am grăbit să beau ultima gură de cafea, pentru a verifica neconcordanța pe care presupuneam că am sesizat-o, a sunat telefonul.

Arestul mă anunță că numita Samuilă Elena cere să fie primită la audiere. Mi-am dat consimțămîntul.

Cîteva minute mai tîrziu a fost introdusă în birou. Era galbenă la față, iar cearcănele căpătaseră o culoare atît de închisă, încît s-ar fi confundat cu culoarea căpruie a ochilor, dacă aceștia n-ar fi fost înroșiți de plîns.

I-am arătat scaunul și s-a apropiat șovăind de el.

— Ați cerut să mă vedeți. Vă ascult — i-am spus.

— M... m-am mai gîndit... S-ar putea... însă nu sînt sigură... În ziua aceea nenorocită, e posibil să mă fi întîlnit cu vecinii mei...

— Care vecini ?

— Pintea, familia Pintea... La începutul lunii am cumpărat un căruț pentru Ionuț. Îmi amintesc că i-am întîlnit în magazinul „Bucur" și m-au luat cu ei să-și cumpere un căruț... Cînd l-am văzut, mi-a plăcut atît de mult că am cerut bani de la ei și am cumpărat și eu unul, deoarece erau ultimele... Poate că am cumpărat căruciorul chiar în ziua de 6 iulie... Întrebați-i pe vecinii mei, poate că ei își amintesc mai bine... Vă rog să cercetați... Sînt nevinovată... — a strigat cu desperare, ascunzîndu-și fața în palme și începînd să plîngă cu sughițuri care-i scuturau întregul bust.

De cînd îmi fac meseria, m-am obișnuit cu tot felul de vicisitudini, dar cu plînsul femeilor n-am reușit. Cînd le văd tînguindu-se și stropindu-și obrajii cu lacrimi, mi se usucă gîtul și uit că sentimentalismul nu-i compatibil cu afacerile de care mă ocup.

— Vă rog să vă liniștiți... — am rostit cu greutate. Dacă sînteți nevinovată n-aveți pentru ce să vă temeți. Vom verifica posibilitatea la care v-ați referit.

Printre lacrimile care-i inundau ochii, am remarcat o undă de recunoștință.

— Ce preț a avut căruciorul pe care l-ați cumpărat ?

— Ambele au costat 628 de lei... — a zis, tamponîndu-și ochii cu batista pe care o tot mototolise în palme. Cîteva zile mai tîrziu i-am dat Mioarei cei 314 lei împrumutați...

— În afară de Mioara Pintea, cine a mai fost cînd s-au cumpărat cărucioarele ?

— Soțul ei, Pavel.

— Mai aveți ceva să ne spuneți ?

— Vă rog să mă ajutați... Am trei copii...

— Repet, dacă sînteți nevinovată, așteptați liniștită pînă la clarificarea întregii situații.

— Sînt nevinovată ! Vă rog să mă credeți ! — a strigat cu vocea spartă, înecată de deznădejde.

— Noi nu credem, verificăm. Am luat notă de spusele dumneavoastră și vom face cercetările de rigoare.

— Mergem să discutăm cu familia Pintea ? — a întrebat Dan, după ce-am rămas singuri.

Am clătinat capul și am întins mîna după repertoarul telefonic :

— Ne-am pierdut vremea degeaba. Crezi că familia Pintea este în stare să mai precizeze după două luni cînd a cumpărat un căruciorul... — am zis, căutînd un număr de telefon.

— Și atunci ? — s-a mirat el.

I-am făcut semn cu degetul să aștepte și am format numărul Secției a IV-a.

— Salut, Ionică ! — i-am zis interlocutorului meu.

— Salut, Nicule ! — a replicat el exuberant, apoi brusc și-a schimbat tonul și a întrebat circumspect : Ți s-a năzărit să-i mai întrebi ceva pe abonații care și-au plătit telefonul în ziua de 6 iulie ?

Am clătinat capul, apoi, dîndu-mi seama că nu mă poate vedea, am spus :

— Nu. Am o problemă foarte simplă, dar legată direct de „Acțiunea Anda". Te rog să trimiți doi oameni de la Biroul economic la magazinul „Bucur". Vreau să știu dacă în după-amiaza zilei de 6 iulie s-au vîndut două cărucioare de copii pe un bon comun de 628 lei. Dacă se evidențiază o astfel de vînzare în boniere, să aprecieze după banda de control a mașinilor de încasat ora cînd s-a făcut marcarea. E în regulă ?

— Sigur... dacă mă gîndesc că putea să fie și mai rău. Problema e urgentă ?

— Mă aflu într-un impas din care mă poate scoate numai rezultatul obținut de oamenii tăi — am exagerat eu, pentru a-l convinge să acorde importanță cererii mele.

— Dau imediat dispozițiile necesare... Și, dacă ai uitat, să știi că, în afară de secția mea, Bucureștiul mai are încă douăzeci... Mai dă-le și lor de lucru, că eu oricum sînt destul de încărcat — a mîrîit el nemulțumit.

— Ai să rîzi, dar așa îmi spun toți cînd le cer să-mi rezolve o problemă. Mulțumiri anticipate — am zis, cînd mi-a spus că de îndată ce are ceva pentru mine mă anunță.

Cînd am închis telefonul, m-am ridicat și i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

*
* *

Am descuiat ușa apartamentului și am intrat cu Dan în vestibul. Mi-am sprijinit spatele de ușa de la camera de baie și am privit în jurul meu. La stînga, ușa de la debara ; în față, ușa prin care intrasem ; la dreapta, prin ușa deschisă a dormitorului, am văzut, lipite de peretele din stînga, măsuța cu televizorul și o parte din șifonierul triplu. Am făcut un pas spre centrul vestibulului și am privit din nou spre dormitor. De data aceasta am văzut întregul șifonier și în spatele lui frigiderul alb.

Cînd Dan s-a uitat la mine întrebător, i-am făcut semn să-mi imite numărul și m-am dus să mai arunc o privire în dormitor.

— Și cu asta ce-am rezolvat ? — a întrebat Dan, venind după mine, cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce examinam din pragul ușii mobilierul din încăpere.

— Nimic, din punctul de vedere al procurorului... care vrea probe materiale — am mormăit dezgustat.

*
* *

Întotdeauna cînd ancheta ajunge într-un impas, trebuie să te apuci să recitești dosarul pentru a vedea dacă nu ți-a scăpat ceva. Cum și eu mă împotmolisem, am aplicat regula sfintei rutine.

I-am dat lui Dan dosarele cu declarațiile martorilor și bănuiților, iar eu am început să-l citesc pe cel care conținea rapoartele tehnico-științifice.

Două ore mai tîrziu, lectura era terminată, fără să am nici cea mai mică senzație că sînt cît de cît mai deștept ca înainte. L-am închis și l-am împins spre marginea biroului, uitîndu-mă la el, fără să-l văd, cu gîndul aiurea.

Brusc, o idee mi-a străfulgerat meningele și am tras din nou dosarul spre mine. Am recitit raportul necropsiei. Și o anumită frază de mai multe ori.

— Dane — m-am decis, ridicîndu-mă de pe scaun —, lipsesc o jumătate de oră.

— Unde te duci ?

— La morgă...

* * *

Doctorul Olimp Dobrescu se afla în biroul lui.

— Ce-i cu tine ? — a zis, văzîndu-mă intrînd în cameră.

— Vreau o consultație.

— Ce te doare ?

— Chiar crezi că aș veni la tine dacă aș fi bolnav ? — am făcut-o pe miratul.

— Și de ce n-ai veni ? Ce s-a plîns vreun „pacient" de-al meu că nu-mi cunosc meseria ? — a glumit el.

M-am trîntit în fotoliul din fața mesei lui de lucru și l-am întrebat :

— Îți mai amintești de tînăra care a fost depesată în urmă cu două luni ?

— „Acțiunea Anda" ?... Desigur ! — a admis, cînd am făcut un gest de confirmare. Ce te interesează ?

— Ai o copie după raportul necropsic ?

— Firește — a zis, arătînd spre fișierul din oțel care acoperea doi dintre pereții încăperii.

I-am făcut semn să-l aducă și să-l pună pe masă.

— I-am uitat numele... — a zis, după ce s-a apropiat de fișier.

— Anda, Ambros Anda.

S-a uitat la literele cu care erau marcate toate sertarele. A tras unul dintre ele, a răsfoit puțin printre hîrtiile din interior și a scos cîteva file prinse cu o capsă.

— Domnul e servit ! — a spus, aruncîndu-le pe birou, în fața mea.

— Vino încoace — l-am invitat să se apropie, pe cînd deschideam raportul. Lovirea cu corpuri dure în obrazul stîng și în regiunea occipito-nucală s-au confirmat prin datele anchetei. Victima, lovită cu pumnul stîng, s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, izbindu-se cu creștetul capului de muchia tablierei unui pat...

— Nu din cauza asta a murit ! — m-a întrerupt doctorul. Lovitura nu i-a putut produce decît o ameţeală.

— Altceva mă interesează. În raport afirmi că ai găsit infiltrații în zona gonioanelor. Acesta-i subiectul pe care vreau să-l discutăm.

— Fii mai concret.

— Infiltrațiile au fost provocate de presiunea exercitată de degetele gros și arătător ale agresorului, cînd a forțat victima să deschidă gura pentru a introduce căluşul de hîrtie. Corect ?

M-a aprobat, în timp ce mă urmărea atent cu ochii.

— Podul palmei și l-a așezat pe bărbie...

— Dacă se sprijinea pe buza superioară a victimei, i-ar fi astupat gura și n-ar fi avut cum să introducă căluşul ! — m-a întrerupt cu un gest de nerăbdare.

Mi-am pus mîna stîngă pe față imitînd gestul pe care-l atribuiam agresorului.

— Așa ?

— Da — a confirmat.

— Putem obține distanța ?... — am întrebat, trasînd cu degetul o linie imaginară de la un gonion la celălalt, peste bărbie.

— Pentru ce-ți trebuie ? — a zis, circumspect.

— Funcție de mărimea mîinii agresorului, presupun că punctul de apăsare al gonioanelor poate să difere. Am dreptate ?

— E logic. În raport de lungimea degetelor, infiltrațiile vor putea fi mai apropiate sau mai îndepărtate de vîrful bărbiei. Dar de ce-ți bați capul cu treaba asta ?

— Există o victimă sigură și trei criminali potențiali, din care eu trebuie să-l aleg pe cel autentic.

— Vrei să... ? — a început mirat, apoi i s-au încălzit lămpile : Ideea-i formidabilă ! — s-a entuziasmat.

— Treaba asta presupune două exhumări... — am strîmbat din nas.

S-a încruntat și m-a privit grav :

— Știi, chestia la care te gîndești nu-i prea selectivă. Distanța dintre degetele gros și arătător ale unui om matur se situează între doisprezece și șaptesprezece centimetri... ceea ce înseamnă șase grupe, fiecare cuprinzînd aproximativ trei milioane de indivizi — a zis, clătinîndu-și capul sceptic.

— Va trebui s-o facem. N-am de ales — l-am anunțat, înălțînd umerii spre urechi. Partea neplăcută este exhumarea. Cu Sanda Samuilă nu-s probleme, e înmormîntată în București... Ce ne facem însă cu Anda Ambros ?...

— Nu-i nevoie să faci nimic pentru Anda... Am făcut măsurătoarea de care ai nevoie... — a zis, aplecîndu-se și scoțînd dintr-un sertar al biroului un dosar greu, înalt de cincisprezece-douăzeci de centimetri. Aici strîng o anumită categorie de cazuri în vederea publicării unei comunicări științifice — a continuat, pe cînd răsfoia dosarul.

Sceptic, așteptam să văd dacă într-adevăr poate să-mi furnizeze indiciul cu care speram să pot clarifica cazul.

— Uită-te — m-a îndemnat, întorcînd dosarul și împingîndu-l spre mine, deschis.

Am văzut în mărime naturală fotografia victimei, brăzdată în toate direcțiile de linii policolor, ca o schemă de acupunctură.

— Aici este ce-ți trebuie — mi-a indicat el cu vîrful pixului o linie roz, care pornea de la bărbie, spre centrele fălcilor. Agresorul are o deschidere de paisprezece centimetri. Mulțumit ?

— Poți fi convins. Dacă operațiunea se limitează numai la Sanda Samuilă, este mai mult decît perfect.

— Crezi că vei obține așa de ușor autorizația de exhumare ? — m-a privit el neîncrezător.

Am dat din cap că da și i-am spus :

— Am să te rog să vii la noi pentru măsurători.

— N-ai nevoie de mine. Dă-le bănuiților să strîngă cu mîna dreaptă o sticlă curată de un litru, pe urmă mi-o trimiți mie...

7 septembrie

În ciuda temerilor doctorului Dobrescu, nu mi-a fost greu să-l conving pe procurorul Grigore să-mi semneze autorizația de exhumare.

Acum, ne aflam din nou în biroul meu și îi expuneam rezultatul cercetărilor întreprinse în ultimele zile.

Jumătate de oră mai tîrziu, s-a declarat de acord cu probele prezentate și a cerut să-l aducem pe bănuit la interogatoriu.

— Domnule Samuilă — l-a luat în primire procurorul, cîteva minute mai tîrziu, cînd și-a făcut apariția în încăpere, arborînd un aer exuberant —, în ultimele zile ne-am ocupat cu verificarea declarațiilor dumneavoastră...

— Ceea ce înseamnă că v-ați dat seama de nevinovăția mea — a zis cu satisfacție.

— Dimpotrivă, a rezultat că afirmațiile dumneavoastră au fost nu numai neadevărate, dar și tendențioase...

— Tendențioase ? ! — s-a arătat el surprins.

— Soția dumneavoastră, în pofida sustinerilor pe care le-ați făcut, nu s-a aflat în ziua de 6 iulie în locuința din strada Cristian Tell...

— Asta spune ea... — a chicotit el, forțat.

— Soția ta — am intervenit eu — a fost văzută la ora cinci și jumătate plătindu-și telefonul, iar între orele șase și jumătate și șapte și jumătate s-a aflat, cu copilul în brațe, în magazinul „Bucur", în compania familiei Pintea, de unde a cumpărat un cărucior. Iar ulterior n-a mai ieșit din casă. Cum victima a fost suprimată în acest interval de timp, participarea ei la omor se exclude.

Consternat, m-a privit dintr-o parte, pe sub arcade. Apoi și-a revenit și a schițat un zîmbet care se voia ironic :

— V-a păcălit. Cum n-a ieșit din casă, cînd i-am deschis eu ușa, după ora zece seara ?

— Poți dovedi această afirmație ?

— Cum s-o dovedesc ? De ce credeți cuvîntul ei și nu pe al meu ?

— Pentru că al tău este mai ușor. Soția ta ne-a spus că ai venit acasă ud, iar noi știm de la Institutul Metorologic

că în noaptea de 6 iulie a plouat, între orele unsprezece şi douăsprezece fără un sfert — am zis, arătîndu-i adresa prin care se confirmau spusele mele.

— Repet, v-a dus cu preşul — a zis el, aparent calm. După ce a intrat în casă, eu m-am culcat, ea s-a dus în bucătărie să gătească ceva pentru a doua zi. Probabil, că văzînd ploaia, s-a gîndit să mă acuze indirect, spunînd că am venit acasă ud.

— Soţia ta găteşte noaptea, la ora douăsprezece ? — m-am mirat eu.

— Copiii trebuiau să mănînce a doua zi, chiar dacă ea a umblat hai-hui toată după-amiaza.

M-am arătat şovăitor, nehotărît :

— Mă rog... Vom mai reveni poate la aspectul discutat... Deci susţii că ai văzut momentul cînd soţia ta a atacat victima...

— Aşa-i. În timp ce mama mă imobilizase, Elena s-a repezit la victimă. A lovit-o cu pumnul şi aceasta a căzut peste tabliera patului şi a murit...

— Ce spui tu nu se potriveşte cu constatările medicului legist. Pe obrajii victimei s-au găsit nişte vînătăi... — am arătat eu spre regiunea gonioanelor. Ele nu putea fi provocate de o lovitură de pumn şi, cu atît mai puţin, de impactul cu tabliera patului.

— Ah, cum de-am uitat ? ! — a exclamat el, bătîndu-se cu buricul degetului arătător în tîmpla dreaptă. Înainte de a lovi cu pumnul, a apucat-o de umeri şi a început s-o scuture... Victima, speriindu-se, a început să ţipe după ajutor... Atunci Elena i-a pus mîna pe gură, probabil de teamă să nu se alarmeze vecinii...

— Cum i-a pus mîna pe gură ? Arată pe faţa mea — i-am cerut, ridicîndu-mă, ocolind biroul şi apropiindu-mă de el.

S-a ridicat şi el de pe scaun şi, sprijinindu-şi mîna pe bărbia mea, mi-a prins maxilarul între degetele arătător şi gros.

Dan, conform convenţiei pe care o aveam, s-a apropiat şi a fotografiat mîna pusă pe faţa mea, din partea dreaptă. El nu şi-a dat seama că-i fotografiat, decît atunci cînd, auzind ţăcănitul declanşatorului, a întors mirat capul spre obiectivul aparatului. În clipa următoare, am simţit cum cele două degete îi tremură pe obrazul meu.

Dan l-a ocolit prin spate și a potrivit aparatul pentru a mai face o fotografie și din partea stîngă. Dar, mai înainte ca să aibă timp să declanșeze, Samuilă a schimbat poziția, ridicînd podul palmei de pe bărbie și sprijinindu-l pe buza superioară.

— Nu ești prea hotărît — am remarcat, îndepărtîndu-i mîna și pornind spre scaunul meu.

— Am greșit prima oară. Mi-am amintit că soția mea i-a pus mîna pe gură, nu pe bărbie.

— Și atunci cum i-a putut băga călușul în gură ? — m-am întrebat cu glas tare.

— Nu știu, n-am văzut — a răspuns el, clătinîndu-și capul cu multă convingere.

— Dar cînd victima, după ce-a lovit-o soția ta, a căzut și s-a lovit cu capul de tabliera patului ai văzut ?

— Păi pînă acum ce v-am spus ? — s-a mirat el.

— În exclusivitate, minciuni !

— Va trebui să vă dovediți afirmația — a zis, disprețuitor.

— Nu, Samuilă, situația stă cu totul altfel. Tu va trebui să ne explici cum ai reușit să vezi agresiunea comisă de soția ta în dormitor, asupra victimei, cînd tu te aflai în vestibul, cu spatele la ușa băii.

— Am întors capul și...

— Și nimic, Samuilă ! Ți-am verificat și această afirmație. Din locul în care te aflai nu aveai posibilitatea nici să vezi că există un pat în dormitor, darmite căderea victimei.

— Eu v-am spus ce-am văzut. Mă credeți bine, nu...

— Te cred că ai văzut, însă nu din vestibul, ci din dormitor. Altfel n-ai fi avut de unde să știi că victima s-a rănit la cap, căzînd peste rama patului.

A făcut un gest de negație, dar vedeam după căutătura ochilor săi că este dezorientat.

— Dealtfel, tu ai obligat victima să deschidă gura pentru a-i vîrî călușul, nu soția ta...

— Ați fost acolo ? — a reușit să fie sarcastic, în ciuda faptului că spusele mele îl tulburaseră în mod evident.

— Nu trebuia să fiu pentru a cunoaște adevărul. Mîna care a forțat victima să deschidă gura avea o deschidere de paisprezece centimetri, așa cum ai tu. Soția ta are nu-

mai doisprezece centimetri. Acum înțelegi că fapta ta a fost dovedită ?

— Nimic nu-i adevărat ! E o înscenare ! — a protestat, ridicîndu-se de pe scaun.

— Vă rog să luați loc, domnule Samuilă — l-a invitat procurorul imperturbabil. Trebuie să vă aduc la cunoștință o veste neplăcută. Părinții dumneavoastră nu mai trăiesc.

Samuilă a tresărit ușor și s-a uitat la fețele noastre neîncrezător.

— Ambii ? — a întrebat, cînd a constatat seriozitatea chipurilor noastre.

— Da. S-au sinucis, la cîteva zile după arestarea dumneavoastră — l-a informat Alexandru Grigore.

Și-a mușcat buza inferioară și a lăsat să-i scape un oftat, nu de durere pentru pierderea suferită, ci de necaz. Și deși nu eram străin de mînia care-l încerca, nu mă încercă nici cea mai mică urmă de regret.

— Ce motive credeți că ar fi avut pentru a comite un act atît de funest ? — a vrut să afle procurorul.

— De unde să știu eu ce le-a venit — a zis, făcînd un gest de indiferență.

— Cauza n-ar trebui căutată în faptul că, datorită isprăvii fiului lor, s-au temut de oprobiul public ?

— Aș ! Chiar dacă ar fi știut că am comis o faptă nedemnă, credeți că mult le-ar fi păsat de mine ?

— Mama ta a lăsat două scrisori prin care arată că : „nu mai poate suporta teroarea". Oare ce o îngrozea atît de mult încît, de conivență cu tatăl tău, să se sinucidă ?

S-a uitat cîteva secunde în jos, apoi a spus :

— Explicația este simplă. S-au temut că prin bănuielile pe care le aveați asupra mea ați fi putut extinde cercetările asupra lor, constatînd astfel că au o avere de aproape patru sute de mii de lei, pe care n-aveau cum s-o justifice.

— Ambii părinți, încadrați și cu salarii bune, cred că ar fi putut agonisi de-a lungul a două decenii echivalentul sumei de care-mi vorbești... — a clătinat procurorul capul cu scepticism. Dar, admițînd că într-adevăr s-au sinucis de teama comisiei pentru controlul averii dobîndite ilicit, să știți că este prima oară cînd aflu că doi oameni își iau viața dintr-o astfel de cauză.

— În toate există întotdeauna un început — a replicat impasibil.

— Domnule Samuilă — a reluat procurorul de data asta pe un ton aspru, oficial —, urmare a citirii dosarului, a examinării probelor prezentate și a audierii dumneavoastră, în numele legii vă pun sub următoarele acuzări : tîlhărie, viol, omor cu cruzime și profanarea de cadavru !

— Protestez ! Totul este o înscenare ! — a strigat, ridicîndu-se din nou de pe scaun.

— S-o luăm metodic — a propus Alexandru Grigore, omițînd să-l mai invite să-și reocupe scaunul. V-ați întîlnit cu victima în ziua de 6 iulie, în fața florăriei din Piața Romană ?

— Nu-i adevărat ! N-am mai văzut-o de anul trecut.

— Prin vocea dumneavoastră, imprimată pe bandă de magnetofon, și prin declarațiile care se află la dosar, ați descris cu lux de amănunte și întocmai îmbrăcămintea pe care a purtat-o victima în după-amiaza zilei cînd a fost ucisă...

— Dînsul mi-a spus cum era îmbrăcată și mi-a cerut să repet descrierea ! — a zis, arătînd acuzator cu degetul spre mine.

Trebuie să admit, spre rușinea mea, că am fost luat prin surprindere. Am avut eu de-a face cu mulți derbedei, însă de talia lui, nu. Și nici n-aș fi crezut că poate exista un astfel de specimen.

Am privit spre Dan. Încremenise, uitîndu-se uluit la mine.

— Dacă înțeleg bine — a reluat procurorul, cu un calm pe care acum, simțind cum mi se triplează volumul ficatului, i-l invidiam —, nici cu victima n-ați fost în casa părinților dumneavoastră...

— Exact !

— Ceea ce înseamnă că nici pe soția dumneavoastră n-ați văzut-o atacînd pe victimă

— Așa este.

— Nu omiteți faptul că în locuința părinților dumneavoastră au fost găsite urmele uciderii victimei Anda Ambros ! — l-a avertizat procurorul.

— Urmele de care-mi vorbiți au fost fabricate de dînsul ! — a zis, țintindu-mă din nou cu vîrful degetului.

— Bine, dar în fața mea ați afirmat că ați văzut-o pe soția dumneavoastră omorînd victima.

— Dacă-mi atribuiți mie o astfel de afirmație, înseamnă că n-ați înțeles bine !

— Întrucît n-ați mai văzut victima de mult timp, de unde ați știut că în timpul agresiunii a fost lovită în obrazul stîng, cu pumnul, și la creștetul capului, prin căderea peste tabliera patului ?

— Dînsul mi-a sugerat aceste elemente ! — a zis, onorîndu-mă iar cu vîrful degetelui său.

— Și locul unde au fost abandonate pachetele cu resturile victimei, tot de căpitanul Apostolescu v-au fost indicate ?

A aprobat, fără să ezite.

— Dar faptul că zeci de martori au recunoscut pantalonii și sacoșele în care au fost abandonate resturile victimei ca aparținînd părinților tăi, reprezintă tot o înscenare a organelor de anchetă ?

— Poate că da, ori poate că s-au înșelat martorii.

— Și atunci ce-ați făcut dumneavoastră în după-amiaza zilei de 6 iulie ?

— Împreună cu soția mea am plătit telefonul și apoi m-am dus în vizită la prietena noastră, Doina Pat...

— Deci reveniți la alibiul pe care l-ați prezentat la începutul anchetei ?

— Da, pentru că reprezintă adevărul-adevărat.

— Soția dumneavoastră și Doina Patraulea au declarat că nu v-ați aflat în compania lor cînd s-a comis omorul.

— Nici nu mă surprinde ce spuneți. Tîrfa de Elena vrea să mă bage în pușcărie pentru a putea pune mîna pe averea rămasă de la părinții mei... Iar Doina, fiindu-i prietenă, îi face jocul ! — a zis, cu cinism.

Procurorul mi-a făcut semn să opresc magnetofonul, apoi i s-a adresat lui Samuilă :

— Doresc să vă dau o explicație care, depășind cadrul anchetei, nu trebuie înregistrată. Ați vorbit foarte urît de părinții și soția dumneavoastră, în ciuda faptului că s-au purtat într-un mod neîntîlnit de mine în cele două decenii de cînd mă ocup de oameni de teapa dumneavoastră. Mama, deși vitregă, v-a iubit atît de mult, încît, crezînd că vă poate salva, n-a pregetat să vă ajute la comiterea

unei fapte odioase, la căsăpirea unui om, care mai era cald încă...

— Nu-i adevărat ! — a protestat el, șovăitor, fără convingere și cu pupilele dilatate de spaimă, ca și cum ar fi văzut aievea scena invocată.

— Să nu mă mai întrerupeți ! — l-a avertizat procurorul privindu-l dezgustat. Ulterior, cînd în sfîrșit și-a dat seama de grozăvia pe care a comis-o, și-a luat viața într-un mod înfiorător. probabil cu intenția de a se autopedepsi. Tatăl dumneavoastră, deși nu purta nici o vină pentru măcelul comis în casa lui, a preferat de asemenea să moară decît să devină obiectul disprețului public. În ceea ce o privește pe soția dumneavoastră, să știți că aproape două luni ne-a împiedicat ancheta, susținînd cu perseverență alibiul pe care vi l-ați făcut. Asta însă nu v-a împiedicat să aruncați vina repugnantei fapte asupra ei, deși știați mai bine decît oricine că este nevinovată ! Atîta egocentrism, iresponsabilitate, lipsă de conștiință și machiavelism încă n-am întîlnit — mi s-a adresat el, cu bărbia tremurînd de enervare. Vă rog să dați drumul la magnetofon.

M-am conformat cererii sale, spunîndu-mi că în ciuda măștii de calm rece pe care o afișă, în realitate era deosebit de sensibil.

— Domnule Grigore Samuilă — a reluat din nou pe un ton precis, oficial —, întrucît am formulat acuzările ce vi se aduc, începînd de mîine aveți dreptul să consultați probele din dosarul de trimitere în judecată. De asemenea, aveți dreptul la un apărător din oficiu, în caz că nu vă angajați dumneavoastră un avocat.

— E o mistificare ! — s-a reînsuflețit Samuilă, după ce-l ascultase pe procuror cu o religiozitate care m-a făcut să cred că în ultimul ceas s-a decis să-și recunoască ticăloșia. Am să demonstrez în fața justiției că sînt nevinovat ! — ne-a informat cu tupeul care nu mă mai surprindea.

— Domnule Samuilă, aveți dreptul să vă apărați așa cum credeți de cuviință că este mai bine, totuși, deși nu simt decît silă față de dumneavoastră, conștiința profesională mă obligă să vă atrag atenția că mergeți pe o cale

greşită. Perseverînd în susţinerea nevinovăţiei, nu veţi reuşi să beneficiaţi de principiul „dubiile sînt întotdeauna în favoarea acuzatului", deoarece acuzaţiile pe care vi le-am adus sînt susţinute prin mărturii şi probe decisive. Eu am terminat — m-a anunţat procurorul, întorcînd capul spre mine.

Am privit spre Samuilă, tentat să-l sfătuiesc să-şi uşureze situaţia prin mărturisiri complete, dar m-am abţinut la vreme. Reuşisem să-l cunosc suficient de bine pentru a şti că-i prea înrăit pentru a fi în stare să-şi recunoască fărădelegea.

— Scoate-l mai repede afară ! — i-am spus lui Dan, cu repulsie.

— Vă felicit, tovarăşe căpitan — mi-a spus procurorul, regăsindu-şi zîmbetul, după ce Dan s-a grăbit să-l predea pe inculpat subofiţerilor de la arest.

Cum laudele nu-şi prea au locul în meseria noastră, l-am privit circumspect, crezînd că mă ironizează pentru afirmaţia lui Samuilă că nu l-aş fi anchetat imparţial.

— La ce vă referiţi ? — am întrebat, precaut, deoarece mi-am amintit de faima lui de cusurgiu.

— La faptul că aţi avut un fler extraordinar cînd aţi luat decizia să nu-l informaţi de sinuciderea părinţilor săi. Nici nu vreau să mă gîndesc la turnura pe care ar fi luat-o afacerea dacă ar fi aflat de moartea mamei sale.

Mi-a venit inima la loc. Nu eram luat în tărbacă.

— Aflînd de sinuciderea mamei lui, care i-a fost şi complice în acţiunea de dezmembrare a victimei, ne servea o variantă cu mult mai simplă şi, mai ales, imbatabilă... — a continuat procurorul. Dacă, de exemplu, ar fi afirmat că după ce a introdus victima în casa părinţilor săi şi a avut cu ea un raport intim a coborît să cumpere ceva?... Să zicem bere, că tot fusese văzut de cineva cu nişte sticle în mînă...

— Ar fi susţinut — a sărit Dan cu gura — că a găsit victima moartă, iar mama lui, care venise după plecarea sa, i-ar fi spus că văzînd o străină în casă a crezut că este o hoaţă şi în lupta care a urmat victima a decedat. Iar el, speriindu-se, a plecat şi nu ştie ce s-a mai întîmplat victimei...

— Şi cea mai bună dovadă că omorul care a urmat este în exclusivitate opera mamei sale, reiese din însuşi faptul că s-a sinucis, probabil datorită mustrărilor de conştiinţă, ar fi putut spune Samuilă. Iar dacă totuşi ar mai fi existat dubii, faptul că după exhumarea mamei lui s-a constatat că deschiderea dintre degetele gros şi arătător era de paisprezece centimetri, la fel ca distanţa dintre urmele lăsate pe obrazul victimei, situaţia devenea clară — l-a completat Alexandru Grigore.

— Nu cred că situaţia ar fi fost chiar atît de simplă — a spus Dan, adoptînd o atitudine moderată. Să nu uităm că şi Samuilă avea o deschidere de paisprezece centimetri între degete.

— Tovarăşe locotenent, întrucît mama lui era moartă şi nu putea să-i infirme spusele, un avocat ar fi putut cu uşurinţă să pledeze pentru o coincidenţă. Şi coincidenţele nu pot constitui în justiţie o bază de condamnare împotriva unui bănuit. Numai intuiţia şefului dumitale ne-a permis să stabilim cu certitudine cui i-a aparţinut mîna care a ucis. E adevărat, tovarăşe căpitan ? — mi-a sondat el opinia.

— Tovarăşe procuror, vă mărturisesc că nu v-am urmărit cu multă atenţie. Mă gîndeam la altceva — am recunoscut... La modul în care a fost generat acest caz înspăimîntător.

— Bine, dar e simplu ! Fără un scelerat de talia lui Samuilă, o astfel de cauză n-ar fi putut exista.

— Evident, protagonistul este Samuilă, un imoral, un obsedat sexual care a avut de-a face cu sute de femei, din care multe au fost violate, dar, fiind mature, erau obligate să-şi asume de la început un astfel de risc. Victima, o adolescentă suficient de naivă pentru a crede că tot ce zboară se mănîncă, i-a dat însă apă la moară. Obişnuită cu colegii ei de liceu, pe care îi punea cu uşurinţă la punct dacă comiteau o indelicateţe faţă de ea, s-a aventurat în casa criminalului cu convingerea că este capabilă să evite o situaţie neplăcută. A fost însă obligată să constate că inculpatul se comportă cu totul altfel decît prietenii de vîrsta ei. Probabil că nici brutali-

tăţile unuĭ om obişnuit să violeze n-au lipsit. Amintiţi-vă de confesiunea făcută ulterior colegei ei, Corina Budughină „...tremuram toată de frică". Dîndu-şi seama că lipsa ei de experienţă i-a jucat o festă urîtă, are o intuiţie de ultim moment. Scoate de la gît medalionul de aur şi-l oferă inculpatului, iar acesta, în faţa valorii primite, renunţă la „dragostea" ce-o avea pentru victimă şi o lasă să plece...

Pînă aici lucrurile se explică logic. Victima, datorită candoarei, cade într-o cursă şi, datorită inspiraţiei, reuşeşte să scape ca prin minune. Ilogica însă urmează imediat după ce se salvează din mîna derbedeului. În loc să se ducă la secţia de miliţie, care era în imediata apropiere a imobilului unde era găzduită în perioada aceea, şi să ceară sprijinul, tace...

— Tace, deoarece îi este ruşine şi se teme că cei de la miliţie ar putea rîde de ea sau, ce ar fi fost şi mai rău din punctul ei de vedere, că aceştia se apucă să-i anunţe familia. Probabil, neavînd de unde să ştie că miliţia este interesată atît în capturarea infractorilor, cît şi în asigurarea păstrării discreţiei pentru faptele victimelor, cînd acestea nu sînt tocmai curate. Mai cu seamă că nici nu comisese ceva blamabil — a zis procurorul dînd din cap cu amărăciune.

— Şi cel mai trist fapt este că, deşi era o fată instruită şi inteligentă, nu-i spune nimic mătuşii la care locuise în perioada aceea. Şi continuă să ascundă adevărata cauză a dispariţiei medalionului chiar şi faţă de părinţii ei, de mama ei care ar fi înţeles-o, deoarece şi ea a fost cîndva adolescentă. Se încăpăţînează să-şi recupereze singură obiectul de care a fost jefuită. Astfel comite cea de-a treia greşeală. Se duce cu criminalul pentru a-şi lua medalionul, deşi experienţa avută cu un an înainte fusese mai mult decît edificatoare pentru a putea şti că nu trebuie s-o mai repete. Rezultatul imprudenţei făcute ne este acum cunoscut. Încercarea ei de a-şi apăra cinstea şi demnitatea a dezlănţuit fiara care este Grigore Samuilă... — am zis, simţind cum mi se strînge gîtul şi limba capătă gust de sugativă.

— Vreţi să spuneţi că victima este autorul moral al celor petrecute ? — m-a întrebat procurorul, gînditor.

— Autorul este cunoscut și arestat. După lege vina este numai a lui și va da socoteală pentru tot ce-a făcut. Ceea ce nu mă împiedică să susțin că dacă victima ar fi împărtășit părinților ei modul în care i s-a sustras medalionul, cazul Anda Ambros n-ar fi putut exista...

Alexandru Grigore a ridicat din umeri și a spus trist, cu capul lăsat în jos și vocea șoptită :

— Și eu am copii... Oare pot exista părinți mai urgisiți ca ai Andei ?...

EPILOG

Tribunalul municipiului Bucureşti, prin sentinţa penală din 30 septembrie 1978, a condamnat pe inculpatul S.G. la 25 de ani de închisoare. Recursul fiind respins, sentinţa a rămas definitivă.

Bucureşti — 1979

CUPRINSUL

I PIROMANUL 5
II ACȚIUNEA ANDA 175

De același autor:

CĂPITANUL APOSTOLESCU ANCHETEAZĂ
Editura Militară, 1970
CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE
Editura Dacia, 1971
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ
Editura Dacia, 1973
GREȘEALA CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura Facla, 1973
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI IDENTIFICAREA
Editura Facla, 1974
SURPRIZELE CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura Dacia, 1976
OBSTINAȚIA CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura M. Eminescu, 1978

În pregătire:
FILIERA

Lei 13,50

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim